DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Toni Blake
Deli Dolu Bir Yaz

Kitabın Özgün Adı: One Reckless Summer
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 91
Yazan: Toni Blake
Çeviren: Buket Ulukut
Yayın Yönetmeni: Atalay Eroğlu
Editör: Hasret Parlak
Kapak Tasarım & Baskı Öncesi Hazırlık: M. Gökay Cesur

ISBN: 978-605-5395-46-9
© Toni Herzog
© Nemesis Kitap
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Lisans ve Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Jane Rotrosen Agency, LLC'den alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Nemesis Kitap Çakıltaşı Yayıncılık'ın bir markasıdır.
Sertifika No: 10547

1. Baskı / Nisan 2012

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/1 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com

DELİ DOLU BİR YAZ

TONI BLAKE

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

ÇEVİREN:
BUKET ULUKUT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

"Miyavvv, kedicik."

Jenny güneşin altındaki uzanma koltuğunda uyuyakalmıştı. Sıcak, erkeksi ve yakıcı bu sesin içini erittiğini hissetti. Rüya mı görüyordu? Jenny bunaltıcı yaz güneşine rağmen onu bir battaniye gibi saran bu sesin içine doğru sokulmak istedi.

"Hey, uyan -yüksel ve parla."

Bir dakika. Bu seferki farklı bir ses. Çok daha keskin -bir nevi tehditkâr. Jenny tamamen kendine gelmiş olarak irkildi ve gözlerini açtı.

Küçük iskelenin sonunda eski ahşap bir sandal vardı. İçinde üç çocuk gözleriyle yeni bikinisi içindeki Jenny'yi süzüyorlardı. Aman Tanrım. Jenny'nin midesi sıkıştı; çocuklar ondan yaşça daha büyük ve kaba görünüşlüydüler. Nereden gelmişlerdi acaba?

Ardından Jenny çocuklardan ikisini fark etti; gölün karşı kıyısından Brody kardeşler. Daha önce onları bu kadar yakından hiç görmemişti.

Jenny bir an için cevap vermeyi düşündü ama "Miyav, kedicik" diye seslenen birine nasıl cevap verilirdi ki? Jenny'nin kedisi, Kartopu, iskelede bir kaç metre ötede geziniyordu. Uyku mahmurluğu ile Jenny selamın kendisine mi kediye mi verildiğinden emin olamadı.

"Kedi dilini mi yuttu?" Bu ses kardeşlerden yaşça büyük olan Wayne Brody'den gelmişti; en azından yirmi birinde olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Keskin sesli olanın o olduğunu anladı. Ve görünen o ki Wayne'den çıkmamış olsa da "Miyavv" diye Jenny'ye seslenilmişti.

Jenny en sonunda "Ne istiyorsunuz?" diyebildi. Ürkütücü ve kaba olmaya çalıştı. Ama bu çok saçmaydı. Konuşur konuşmaz, on altı yaşında bikinili bir genç kızın ne kadar ürkütücü olabileceğini düşündü. Savunmasız, daha uygun bir kelime olurdu. Yine de o an için kaba görünmeye çalışmak tek savunma yöntemiydi.

Mick Brody "Adın nedir?" diye sorduğunda Jenny "Miyav" diyenin o olduğunu anladı. Şimdi sesi adeta Jenny'nin üzerine akıyordu. Derinden gelen ve onu kuşatan ses tonu on dokuz yaşından daha olgun bir erkek sesi gibiydi. Yine de yaşının ancak o civarda olduğunu tahmin ediyordu. Jenny birinci sınıftayken o son sınıftaydı. Dersi asıp içki içerken yakalanan bir son sınıf öğrencisiydi. Jenny'nin babasına göre Mick "çıkarılabilecek her türlü belayı çıkaran" biriydi. Mick Brody'nin elinde bir bira kutusu vardı ve üçü de sigara içiyordu.

Jenny sadece oturuyordu. Çocuklara ne adını söylemek istiyordu ne de herhangi bir konuşmaya dahil olmak -bunun bir şekilde daha savunmasız hissetmesine sebep olacağını düşünüyordu. Fakat sessizliği de, bir şekilde konuşamayacak kadar korkmuş olduğu izlenimi veriyordu. Kalbi hızla atıyordu.

Mick Brody "Pekâlâ, o zaman sanırım sana kedicik diye seslenmem gerekecek," dedi.

Tanrım neden nabzı hızla yükseliyordu? Kedicik kelimesi kulağa edepsiz geliyor olmalıydı -derme çatma bir striptiz kulübünün girişinde pembe neon ışıklarla yazılmış olarak görebileceğiniz türden bir kelime gibi- ama aksine adeta tenini okşuyordu. Belki de sebebi şu an Mick Brody'nin ona bakış şekliydi. Onunla ilgili her şey Jenny'nin tehdit altında hissetmesine sebep oluyordu. Aynı zamanda da Jenny'ye bakan parlak mavi gözleri, gökyüzündeki yıldızlar gibi büyüleyiciydi. *Evveett.*

Jenny birden üzerindeki mayonun ne kadar küçük olduğunu düşündü. Geçen gün arkadaşlarıyla birlikteyken, gruptaki diğer çocukların yanında bile bu bikiniyle rahatsız hissetmişti -hele

şimdi hiç rahat değildi. Şimdi tamamen çıplak hissediyordu; sanki Mick Brody her yerini görebiliyormuş gibi.

O sırada Kartopu, iskelenin sonuna, sandalın durduğu yere doğru sessizce ilerliyordu.

Üçüncü oğlan "Bir şeyler içmek ister misin kedi?" diye sorduğunda Jenny bunun Lucky Romo olduğunu fark etti. Lucky uzun saçlıydı ve motoru kuvvetlendirilmiş arabasıyla sürekli şehrin etrafında sürat yapardı. Jenny babasının daha geçen hafta Lucky'ye bir ceza bileti kestiğini hatırlıyordu.

Lucky ahşabın üzerine, kedinin önüne köpüklü biradan dökmek için eğildi. Kartopu biradan tatmak için eğildiğinde Jenny öfkeden parlayarak ayağa kalktı ve hızla iskelenin sonuna yürüdü. "Kedimi rahat bırakın! Hemen gidin buradan!"

Kedi ok gibi fırlayarak uzaklaştı. Belli ki çocuklardan çok o korkmuştu Jenny'den; diğer yanda sandaldaki çocuklar gülüşüyorlardı. Jenny'nin bedeni hiddetle yanmaya başladı. Güneş yanıklarının ardında, sinirden kızaran yüzünü fark etmişler midir diye merak etti. Ayrıca Mick Brody'nin onu garip bir şekilde etkilemesi sonucu sertleşen göğüs uçlarını bikinisinin üzerinden fark etmişler midir diye de merak etti. Kollarını kavuşturup göğüslerini saklamaya çalıştıysa da aksine sadece yukarı kalkmalarına sebep olmuştu. *Uff.*

Mick Brody karanlık ve pis sırıtışıyla Jenny'yi adeta yerine çivilemeye devam ediyordu. "Biraz daha yakına gel kedicik. Biraz dolaşmak ister misin?"

Jenny karşı koymasına rağmen, Mick'in sorusunun altında yatan seksi imayı fark etti. Bu durum Jenny'yi her ne kadar sindirse de aynı zamanda tahrik de etmişti. *Aman Tanrım.*

Jenny derin bir nefes alıp o ana kadar davrandığından daha serinkanlı davranmaya çalıştı ve gözlerini devirdi. Yaptığı teklifin ne kadar saçma olduğunu ima edercesine "Imm, hayır teşekkürler," diye cevap verdi.

Wayne Brody lafa karışarak "Hey, hadi tatlım. Isırmayız," dedi.

Mick kaşlarını kaldırarak "Tabii sen istemezsen," diye ekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrım, neden bu durum bikinisinin içinde bir yerlerde ateşli hissetmesine sebep olmuştu? Mick...tehlikeliydi. Uzak durulması gereken bir tipti. Okuldaki Adam Becker ya da Jimmy Raines gibi *normal* çocuklar dururken neden bu çocuk? Jenny problemin kendisinde olduğunu düşündü ve ardından "Beni duydunuz. Gidin!" diye tekrarladı.

Lucky Romo "Yoksa?" diye karşılık verdi. "Aynasız, kötü ve iri babanı üzerimize mi salacaksın?" Üçü birden duydukları en komik şeymiş gibi kahkahalara boğuldular.

Jenny rahatsız olduğunu belli edercesine derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Gitmiyor musunuz? O zaman ben giderim."

Öte yandan Jenny üçünün de sarhoş olduğundan emindi. Görebildiği kadarıyla göl kıyısındaki komşularından hiçbirisi ortalıkta yoktu -tamamen yalnızdı. Babası her zaman ona şunu öğretmişti: Kötü durumların içinden, olaylar daha da kötüleşmeden uzaklaş. Daha sonra üzülmektense güvende olmak her zaman daha iyidir.

Böylece Jenny havlusunu, plaj çantasını ve diyet kolasını alıp, terliklerini ayağına geçirdi ve iskeleden uzaklaşmaya başladı.

Mick Brody "Güzel kalçalar," diye arkasından seslendi. Jenny yüzü onlara dönük olmadığı için memnundu -*o andan* itibaren yüzü *kesinlikle* pancar gibi kızarmıştı. Jenny gölü çevreleyen dar patikadan evin girişine giden yol boyunca üçünün birden arkasından onu izlediklerini hissediyordu.

Ama özellikle de Mick Brody'nin.

Güzelliğin içine yürüyor, gece gibi;
bulutsuz diyarlardan ve ışıl ışıl parlayan gökyüzünden...
Lord Byron

Bir

On beş yıl sonra

Karanlık, Mavi Vadi Gölü'ne çökerken gökyüzünde gölgeler ve şekiller oluşturuyordu. Jenny Tolliver eski yeşil kanoyu yosun tutmuş iskeleden suya indirdi. Üzerinde hâlâ Bayan Kinman'ın domino partisinde giydiği yazlık eteği ve penye bluzu vardı. Göl gezintisi için arkası açık iskarpinlerini çıkartıp bez tenis ayakkabılarını giymiş, teleskobunu ve diğer malzemelerini su geçirmez geniş bir çantanın içine koymuştu.

İskeleye tutunarak dikkatlice kanoya adım attığında, zamanda yolculuk yapmış gibi hissetti. On sekiz yaşından beri bu kanoyla gölü dolaşmamıştı. O zamanlar Sue Ann ona eşlik ederdi. Eğer Sue Ann'e sorsaydı, muhtemelen bu akşam da annesinin partisini bırakıp ona eşlik etmek için gelirdi fakat arkadaşının hayatta artık başka yükümlülükleri vardı -bir kocası ve kızı vardı.

Öte yandan, Jenny yalnız olmak istemişti. Bir şekilde...kaçmak istemişti.

Tanrım -sadece iki günlüğüne Destiny'ye geri döndün ve şimdi de kaçmak istiyorsun. Bu hiç de iyi bir işaret değil.

Parti sırasında insanlar onun hakkında durmadan iyi şeyler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylemişlerdi ve kendini köşeye sıkışmış hissetmişti. Ona karşı nazik olan insanlarla ilgili sıkıntısı yoktu; sadece son zamanlarda hayatı ile ilgili *hiçbir şey* Jenny'ye pek anlamlı gelmiyordu.

Rose Marie Keckley, Jenny'nin parti için bir çırpıda hazırladığı limonlu kurabiyeleri görünce "Çok düşüncelisin Jenny," dedi. Ve Jenny daha yeni oturmuş olan Bayan Kinman'ın kalkmasına engel olmak için boşalan buzlu çay bardaklarına servis yaptığında Lee Ann Turner "Çok tatlısın," ardından Lettie Gale, Jenny yaşlı Bayan Lampton'ın yerinden kalkmasına yardımcı olduğu için "Çok iyisin Jenny," deyince bu da bardağı taşıran son damla oldu. Oradan uzaklaşması gerekiyordu.

Şimdi kelimeler beyninde yankılanarak kendisiyle adeta alay ediyordu. *Çok iyisin. Çok iyisin.* Gerçekten de iyi olmaktan çok *sıkılmış ve yorulmuştu.*

Peki bunun için ne yapıyordu?

Gölde kanoyla dolaşıyordu.

Topluma karşı, pek de cesurca olmayan bir başkaldırı.

Ama en azından partiden ve onu çocukluğundan beri tanıyıp çok iyi olduğunu düşünen insanlardan uzaklaşmıştı. Ve şimdi de yolun karşısındaki, ailesine ait olan evden uzaklaşıyordu. Geri dönmeye hazır hissetmediği bir başka yer daha varsa o da evdi -en azından henüz hazır değildi.

Güneş ağaçların arasından batarken sessiz bir gölde pedal çevirmenin onu problemlerinden ve Destiny'deki evden çok da fazla uzaklaştırmayacağını bilmesine rağmen iskeleyi iterek göle açıldı. Ve şu eski deyiş kulaklarında çınlamaya başladı: *Nereye gidersen git kendinlesin.* Bu, hiçbir kaçış olmadığı anlamına geliyordu. İnsan kendinden kaçamazdı. *Harika.*

Jenny kaşlarını çattı. *Kes şunu. Bu sen değilsin. Sen her zaman tanıştığı herkese verebilecek bir gülümsemesi olan birisin. Nerede o gülümsemen?*

Asık suratla kendi kendine cevapladı. Belki de Terrence'ın sınıfında George Washington ve Abraham Lincoln'un paramparça olmuş kafalarıyla beraber orada kalmıştır. İlk evlilik yıldönümleri için ona bu seramik heykelleri hediye etmişti. Onu Kelsey ile dudak dudağa yakaladığında yere fırlatıp paramparça ettiği seramikler... Kelsey, tüm sömestr boyunca Jenny'nin fizik derslerine giren yirmi bir yaşındaki asistan öğretmendi.

O mart ayındaki öğleden sonra sınıftan içeri girdiğinde Terrence, "Zannettiğin gibi değil," demişti. Jenny inanmadığını belli edercesine bakarken "Gerçekten mi?" diye sormuştu. "Gerçekten de şimdi bana burada durmuş bunu mu anlatacaksın?"

"Jenny, yalnız kalabileceğimiz bir yerde konuşmalıyız. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

"O zaman keşke kapıyı kilitleseydin."

George Washington'ın yere düştüğü andı bu. Aslında heykeli alıp fırlatmaya karar verdiğini hatırlamıyordu -bir şekilde öyle olmuştu ve parçalar etrafa saçılmıştı.

Sanki ayıplanacak bir şey yapan Jenny'miş gibi Terrence "Jenny sakin olmalısın," derken gözleri dehşet içindeydi.

"Bir konuda net olalım. Kocama doğum günü keki getirmek için sınıfına giriyorum ve onu asistan öğretmenimle kırıştırırken buluyorum ve o benim sakin olmam gerektiğini düşünüyor! Pekâlâ, buna ne dersin?" Bu da Abraham heykelinin yerle bir olup milyonlarca parçaya ayrıldığı andı.

Bu *'iyi Jenny'*nin bugüne kadar yaptığı en alışılmadık davranıştı. Fakat Jenny'yi aldatmak da Terrence'ın karakterine çok ters olan bir hareketti.

O akşam eve vardıklarında Jenny'nin gözükara hiddeti, yerini içini kemiren bir acıya bırakmıştı. Jenny "Neden? Sadece nedenini söyle," dediğinde Terrence en beklenmedik cevabı vererek Jenny'nin yirmi birinci yüzyılın June Cleaver'ı[1] gibi olduğunu söyledi.

June Cleaver! Dünyadaki tüm kültürel simgeler arasından onu

1 *June* Evelyn Bronson *Cleaver* 'Leave it to Beaver' adlı 1950'ler Amerikan şehir hayatını konu alan komedi programındaki baş rol oyuncularından biri. Bir yandan ev işleriyle ilgilenirken kendini kocasına ve hayır işlerine adamış bir karakter.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

June Cleaver ile mi kıyaslamak zorundaydı? June'a karşı olduğundan değil, ama...onun gibi olmak istemiyordu.

Ve Terrence işin özüne indiğinde durum daha da kötü bir hal aldı. "Seni sevmediğimden değil. Sadece çok kibarsın...yani özlediğim türden bir cinsel ilişki için çok kibarsın. Yıllardır özlemini çektiğim türden bir ilişki için."

Jenny midesine bir yumruk yemiş gibi hissederek "Yani Kelsey ile yaşadığın türden bir ilişki mi demek istiyorsun?" dedi.

Terrence geçen sene beraber aldıkları oturma odası halısına bakarak "Şey, evet," diye cevap verdi.

Bir yumruk daha. O ana kadar Kelsey ile seks yaptığına dair herhangi bir konuşma geçmemişti aralarında.

Terrence "Sen sadece çok...iyisin Jenny," dedi ve sesi kederlenerek "fazla iyisin," diye ekledi.

Jenny, beraber oldukları onca yıl boyunca farklı bir şey istediğine dair ona hiçbir ip ucu vermediğini hatırlatmaya zahmet dahi etmedi. Ve bugüne kadar beraber olduğu tek erkeğin o olduğunu ve bildiği her şeyi de ondan öğrendiğini de... Onun yerine birden "Peki tam olarak istediğin nedir?" diye soruverdi. "Zincir ve kamçı mı? Yatak odasının ortasında striptiz boruları mı? Nedir?"

Terrence tıpkı önceki gibi, sanki çılgın ve mantıksız olan Jenny'miş gibi ona bakmaya başladı ve "Durumun...şeylerle ilgisi yok. Tutku ve şehvetle ilgili," dedi.

O günden sonra Sue Ann, Terrence'a "hain herif" diye hitap etmeye başladı. Kelsey içinse "kaltak" ve "kaşar" gibi terimler kullanarak, saçma ve ucuz da olsa Jenny'nin acısının biraz olsun hafiflemesine sebep oldu.

Jenny gölün ortasına doğru, tamamen yalnız kalabilecek kadar uzaklaşmış olmasına rağmen onu sürekli rahatsız eden o hissin yankısından kurtulamıyordu. Bir an için her şeyin normal olduğu zamanlarda nasıl da mutlu, güvende ve hoşnut hissettiğini hatırladı.

Terrence ile yaşamı basit ama iyiydi -teleskopla ayı izlemeyi sevdiği halde ayı görmeye ihtiyaç duymuyordu. Kolej yıllarından beri beraberlerdi ve aynı okulda okumuşlardı. Terrence tarih, Jenny de bilim üzerine uzmanlaşmıştı. Bir zamanlar astronot olup NASA'da çalışmak ya da üniversitede araştırma yapmak gibi istekleri olmuştu ama Terrence öğretmen olması için onu teşvik etmişti. Jenny, insan genç ve âşık olduğunda herhangi bir konuda ikna edilmesinin ne kadar kolay olduğunu anlamıştı -söz konusu şey hayalinden vazgeçmek olsa bile…

Böylece ikisi de öğretmen olmuştu. Akşam yemekleri ve partiler düzenledikleri aktif bir sosyal yaşamları vardı. Hiç çocukları olmadı -yani Jenny hiç hamile kalmamıştı- fakat sınıflarındaki çocukları çok severlerdi. İnsanların gıpta ettiği, mutlu bir çifttiler. Yani *bir zamanlar*. Kaşardan önce.

Evliliğini kaybetmesi yıkıcı olmuştu. Fakat Jenny'nin hâlâ her gün, her saat, her an üzerine gelen kabullenemediği gerçek Terrence'ın onu fazla tatlı, fazla iyi bulduğu için aldatmış olmasıydı. Kısır ikilem: İyi bir kız olduğu için onu seviyordu ama içten içe kötü bir kız arzuluyordu. Jenny onun isteklerine asla tamamen yeterli olamazdı.

Böylece Jenny boşanma işlemlerini hızlandırdı ve işinden istifa etti; Terrence'ın o kadar yakınında olacağı bir işyerinde çalışmak istemiyordu. Ve şimdi de kendini birden Ohio'da, Destiny'de bulmuştu. Babası burada halen polis şefliği yapıyordu ve Mavi Vadi Gölü'nün kenarındaki evleri dayalı döşeli olarak yerli yerinde duruyordu. Babası kasabada küçük bir ev aldığından beri burada yaşayan olmamıştı. Ve Jenny burada hâlâ mükemmel kız olarak biliniyordu. *Beğensin ya da beğenmesin…*

Eve, düşünmek ve yaralarını sarmak için dönmüştü. Sadece yaz boyunca kalacaktı burada. Biraz babası ısrar ettiğinden, biraz da Terrence'la beraber yaşadıkları ev bir gecede satıldıktan sonra gideceği başka bir yer olmadığından… Gelecek birkaç ay içerisinde alması gereken büyük kararlar vardı. Nerede yaşayacağı, geçimini sağlamak için ne iş yapacağı gibi. Destiny'de kadınlar kocalarından boşanmazlardı. Jenny gibi iyi kızların da kocalarından boşanması alışıldık bir şey olmadığından bu durumun içinden nasıl çıkacağına dair düşünmesi gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O akşam partide insanlar kasabaya neden geldiği hakkında sorular sorduklarında, onlara söylemek zorunda kaldı. "Terrence ve ben ayrıldık. Bu yüzden yazı burada babamla geçiriyorum," diye açıklamıştı. Sue Ann ve Jenny durumu anlatmak için bu kadarını söylemenin yeterli olacağını kararlaştırmışlardı. Hain pislik ve kaltak kısmını ve gideceği başka bir yer olmadığı gerçeğini bir kenara bırakıp olabildiğince basit bir açıklama yapmayı uygun görmüşlerdi. Jenny sürekli beyninin içerisinde June Cleaver'ın siyah beyaz versiyonunu görüp duruyordu -kafası dik ve olabildiğince donuk hissediyordu.

Şimdi Jenny gençliğindeki gölün etrafında, karanlığın içinden, sarp ve girintili çıkıntılı ormanlığa doğru kanoyla gidiyordu. Olabildiğince açık bir gece olduğundan Herkül Takımyıldızını tüm hoşluğu ve parıldayan ışıklarıyla görebiliyordu; gökyüzü ve cennet, bir şeylerden kaçmanın başka bir yolu daha...

Teleskobuyla Columbus şehrine doğru baktığında pek de bir şey göremedi; çok fazla ışık kirliliği vardı. İtiraf etmesi gerekirse Terrence onu ne astronot olmak konusunda ne de yataktaki tutkusu konusunda hiç de cesaretlendirmemişti. Bu yüzden teleskopla gölde gezinti yapıyor olmak buraya gelmesi için iyi bir sebepti. Tekrar yıldızları görebiliyordu.

Bir yanıyla tekrar burada, yer yüzündeki bu belirgin noktada olduğuna inanamıyordu. Çocukken babasının izni olmadan Sue Ann ile beraber gölü geçmek Jenny'nin kurallara aykırı olarak yaptığı tek şeydi. Onların olduğu kıyı bakımlı evler ve bungalovlar ile pastel renklere bürünmüştü. Öte yandan Mavi Vadi Gölü'nün güney kıyısı sarp ve kayalık tepeler ve el değmemiş ormanlarla çevrelenmişti. Ürkütücü bir kulübede yaşayan Brody'ler dışında kimse yaşamıyordu orada. O zamandan beri buraya gelmek başkasının mülküne izinsiz girmek gibi korkutucu geliyor; ama aynı zamanda da özgür hissettiriyordu.

Şu an o günlerin üzerine düşünmek belki de biraz aptalcaydı ama bu arazide mükemmel şekilde yükselen kayalıkların çıkıntı yaptığı bir tepe vardı. Buraya tırmanmak ve yıldızları izlemek muhteşemdi. Bulunduğu alandaki ağaçların sıklığı da göz önüne

alındığında, o zamanlar -ayrıca muhtemelen ürkütücü ve çekici Mick Brody'yi bir anlığına da olsa tekrar görmeyi ümit ederek- gölü geçip güney yamacına çıkmak alınmaya değer bir risk gibi görünürdü.

Hâlâ da öyleydi. Ama şükür ki mülkünü ihlâl etme tehlikesi olan Brody'ler artık orada yaşamıyorlardı. Geçen süre zarfında Sue Ann ve babasından duyduğu kadarıyla Wayne Brody hapse girmiş, anne ve babası ölmüş ve Mick Brody de ortadan kaybolmuştu. Nereye gittiğini bilen yoktu. Kimse de önemsememişti. Destiny'deki insanlar Brody'lerin etrafta olmamasından dolayı rahatlamışlardı.

Geçmişi düşündüğünde, hâlâ Sue Ann'in tedirginlikle fısıldayarak "Farkında mısın kanoyu devirip batsak kimse bize ne olduğunu bilmez," deyişini hatırlıyordu.

Jenny "Hayır, birileri kanoyu bulur ve gölü arayıp tararlar," diyerek açıklardı. Jenny polis kızıydı; bu tip şeyleri biliyordu.

"Pekâlâ, ya Brody'lerden biri bizi vurup mezarlıkta bir yere gömerse? Kimse bizi bulamaz."

Jenny "Uff, biraz sakinleşir misin?" diye sıkılarak söylenirdi. "Kötü bir şey olmayacak," derdi, kendi de bundan tam olarak emin olmadığı halde...

Kano aynı küçük kumsala çarpıp durduğunda Jenny, Brody'lerin de gitmiş olduğunu bildiğinden eski günlerde hissettiği o gergin heyecanı hissetmedi. Nihayetinde buraya huzur için gelmişti. Karaya ayak basıp kanoyu kumsalın yukarısına doğru çekip içinden eşyalarının olduğu çantayı aldığında huzura biraz olsun yaklaştığını hissetti. En azından bu gecelik.

Sue Ann'in annesinin evindeki domino partisi de gayet keyifliydi ama şimdi yıldızlara ihtiyacı vardı, gezegenlere ve hatta -ona bu koca evrende kendi sorunlarının bir patates gibi küçük olduğunu hatırlatacak olan- evrene. Gökyüzünün onu bulunduğu dünyadan çekip çıkartmasını ümit ediyordu.

Yanında bir fener getirmişti ama henüz kullanmasına gerek olmamıştı. Kayalık tepeye doğru tırmanmaya başladığında uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağaçlar etrafını sarıyordu ve gökyüzünde kalan son günışığını da engelliyordu. Kısa böğürtlen çalıları eteğine değip takılmaya başladığında *pantolonumu giymiş olsam daha iyi ederdim* diye düşündü ve eteğini çalıdan kurtarıp yoluna devam etti. Birden eğilip çiçekli eteğine baktı ve -*aman Tanrım, bu doğru! Ben June Cleaver'im! Hatta June bile ormanda yürüyüşe çıkmadan önce pantolon giymeyi akıl ederdi*- diye düşündü.

Elbette June'un kocası asla June yatakta yeterince fingirdek olmadığı için onu aldatmamıştı; dolayısıyla belki de o kadar fazla ortak noktaları yoktu.

Tam o sırada Jenny sol tarafa kısa bir bakış attığında ağaçların ardında Brody'lerin eski kulübesini gördü. En son gördüğünden bu yana otlar çok daha fazla kaplamıştı kulübeyi. Duvarlarından yükselen asma sarmaşıklar yüzünden kulübe iyice gizlenmişti. Kulübe karanlık, terk edilmiş, bakımsız ve gizemli ve hatta neredeyse kendi etrafında kayboluyormuş gibi görünüyordu. Ormanın bir parçası haline gelmişti -aynı zamanda da Brody'ler de gittiğinden kulübe tuhaf bir şekilde sanki Jenny'yi davet ediyor, keşfedilmek, pencerelerinden içeri bakılmak istiyordu. Brody'ler arkalarında herhangi bir şey bırakmış mıydı acaba? Gerçekte neyle uğraştıklarına dair ufak bir ip ucu? Jenny evin arkasında küçük bir mezarlık olduğunu duymuştu. Şimdi orada kimlerin gömülü olduğunu ve nasıl öldüklerini merak ediyorduVe birden -aman Tanrım, az önce ne görmüştü? Bir ışık? Az önce kırık dökük kulübeden bir ışık mı gelmişti? Elbette ki hayır. Mutlaka hayal ürünü bir şeyler görüyor olmalıydı.

Kafası hâlâ küçük kulübeye dönük ve şaşkın, ağır ağır ilerlerken eski ve yeni yapraklar tenis ayakkabılarının altında çıtırdıyordu. Artık ışığı göremiyordu; sadece bir saniyeliğine fark edebilmişti. Bunun meleklerin bir işareti olduğunu düşündü ya da etrafa dağılmış olan ağaçların yaptığı bir ışık oyunu.

Belki tamamen kendisinin hayal ürünüydü. Belki de güneş batarken, son ışıklarıyla evin içinde bir yerlerde bir cam parçasını aydınlatmasıyla oluşan bir yansımaydı.

Gerçi ağaçlar herhangi bir güneş ışığının süzülemeyeceği kadar kalın ve yüksektiler. Öte yandan güneş de az önce batmamış mıydı?

Ama boş ver, düşünme bunları.

Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı. İşte tam o sırada bedeni bir başka bedenle çarpıştı.

Hiç şüphe yok -kafasını kaldırıp bakmadan önce de çarptığı şeyin bir ağaç olmadığını fark etmişti- çok daha sıcak, geniş ve korkunçtu.

Jenny keskin bir panik dalgası bedenini parçalara ayırırken aniden yukarı doğru baktığında gözleri bir çift erkek gözüyle karşılaştı. Ve bir de bedenine yapışık halde olan bir erkek bedeniyle. Karanlıkta adamın beyaz tişörtünden başka bir şey göremiyordu. Hızla geriye doğru bir adım atıp nefes almaya çalıştı. "Siz de kim...?"

Adam kaba bir şekilde "Burası özel mülk. Kim olduğunuzu bilmiyorum ama hemen buradan çıkmalısınız," dedi.

Yüce Tanrım. Jenny nefesini o kadar hızla içine çekti ki bir an bayılacağını zannetti. Önünde duran adam en azından bir seksen boyundaydı ve orman gibi misk, toprak kokuyordu. Adamın derin sesi Jenny'nin içine adeta ılık bir sıvı gibi işledi. Şey gibi...eski bir hatıra.

Jenny biraz daha geri gitmek, aralarına biraz daha mesafe koymak istedi ama önce elini uzatıp yakındaki bir ağaca tutunup, dengesini toplamaya çalıştı. "Ben sadece...yıldızlara bakacaktım," diye açıklamaya başladı ve teleskop çantasını adamın görebileceği mesafeye kaldırarak "tepenin üzerindeki kayalıklarda," diye ekledi. İşaret etmek için ağacı tuttuğu elini kaldırdı. Belli ki konuşmak nefes almasını kolaylaştırmıştı.

"Ne yaptığınız umurumda değil, haneye tecavüz ediyorsunuz."

Vay, sesi hâlâ kaba geliyordu. Oysa Jenny, bir şekilde açıklama yapmasının adamı sakinleştireceğini zannetmişti.

Neden bir insan böylesine işe yaramayan, terk edilmiş bir ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://kantey.org

zinin ihlal edildiğini iddia eder ki diye düşünmeye başladı. Eğer... belki de kulübede gerçekten ışık görmüştü. Bu adam kulübede mi kalıyordu? Kimdi? O olabilir miydi?

"Zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi Jenny. "Kayalıklar bu bölgede teleskopla bakmak için en uygun yer."

Ona tepesinden bakan adam alaycı bir ifadeyle kafasını eğdi ve çenesini aşağı indirdi. Jenny'nin gözleri karanlığa alıştığından adamın gözlerini ve çenesindeki kirli sakalı ayırt edebilmeye başladı. Koca bir ağzı, kalın telli saçları ve geniş bir göğsü vardı. "Beni duyduğunu sanmıyorum. Gitmen gerekiyor. Nereden geldiysen oraya dön."

Jenny nefes almaya devam ettikçe göğsünün aşağı yukarı hareket edişini fark etti. Yutkunurken bakışları adamınkilerle buluştu. Ardından omzunun üzerinden işaret ederek "Gölün karşı tarafından kanoyla geldim, hiçbir şeye zarar vermeyeceğim," dedi. Bu akşam, hayatındaki herhangi bir akşam gibi olsaydı arkasını dönüp giderdi. Ama...lanet olsun, belki de hayatında bir şeylerin basit olmasını istemişti, istediği ve planladığı gibi gitmesini...

Adam homurdanarak "Kahrolası, elbette zarar vermeyeceksin çünkü geldiğin o kanoya geri dönüp buradan gideceksin," dedi.

Jenny sabrı taşmışçasına "Bak, bu kadar abartılacak mesele nedir bilmiyorum. Bu kadar korkunç olan ne yapabileceğimi düşünüyorsun ki?" diye çıkıştı. Belki aptalcaydı -yo yo, kesinlikle aptalcaydı- ama insanların ona yapmasını söylediği şeyleri yapmaktan bıkmıştı. Herhangi bir şey üzerinde bu kadar az hükmü olduğunu hissetmekten de bıkmıştı.

Adamın bakışlarının kendi üzerine doğru kısıldığını hissettiğinde -onun kim olduğuyla alakalı yanılmadığını düşünmeye başladı. O ses. Aman Tanrım.

"Sen...Mick Brody?" diye lafa girişti.

Adam şaşırmış görünüyordu; o kadar şaşırmıştı ki Jenny haklı olduğunu anladı. Ama bu evin onların eski evi olduğu düşünüldüğünde tanınmış olmasına neden bu kadar şaşırdığını anla-

mamıştı. Jenny arazinin artık başkasına ait olduğunu zannetmişti ama görünen o ki değildi.

Adam cevap vermek yerine "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Biz...bir zamanlar tanışmıştık," diyerek yine omzunun üzerinden gölün karşı tarafını işaret ederek cevap verdi. "Bizim iskelede. Çok uzun zaman önce." Jenny'nin içinden *sandalla dolaşmak ister misin diye sormuştun ama eminim üzerinde dolaşmayı kast etmiştin* demek geçti.

Adamın gözleri biraz daha kısıldı ve "Sen...o Tolliver'ın kızı mısın?" dedi.

Jenny kafasını salladı. "Jenny. Ama adımı bildiğini sanmıyorum. Bana-" *Dur! Neden bunu ona söylüyorsun ki?*

Mick yüksek sesle "Kedicik," diye tekrarladı. Sesi biraz daha yumuşak geliyordu, ürküten bir sesten ziyade için için yakan bir ses. Kasıklarında bir şeyler geri çekildi ve kasıldı. O bunu hatırlamıştı. Bu kelime Jenny'ye en az o zamanki kadar seksi ve şehvetli gelmişti.

Jenny sessiz kaldı. Nefes aldıkça göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Durdukça kolundaki teleskop malzemeleri ağırlaşıyor ve sağ kolunu aşağı çekiyordu.

Mick "Pekâlâ Kedicik," derken çok daha kendinden emin bir ses tonuyla "senin için gitme vakti geldi," diye ekledi.

Jenny tuttuğu nefesini bıraktı, şaşırma sırası şimdi onaydı. Kim olduğunu fark ettiğinde yoluna gitmesine izin vereceğini sanmıştı. "Ciddi misin?" diye cevap verirken buldu kendini. "Gerçekten o kayalığa çıkıp teleskopla yıldızlara bakmamla ilgili bir problemin mi var?"

Mick "Ciddiyim," derken gülümsemiyordu ve yüzündeki ifade gecenin karanlığı kadar koyuydu. "Her zaman istediğini yaptırdığını biliyorum ama bu sefer değil."

Jenny'nin her yanı gerilmişti. Her istediğini yaptırabildiğini mi düşünüyordu? Onu hiç tanımıyordu bile. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek istediği, dertlerinden biraz uzaklaşmaktı, biraz huzur. Çok şey mi istiyordu? Bir öfke yumrusu boğazından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yükselirken "Görüyorum ki hâlâ en az eskisi kadar ahmaksın," dedi. *Yakışıklı görünen bir ahmak*, Jenny onu fark etmeye başlamıştı.

"Her neyse kedicik. Şimdi küçük, iyi bir kız ol ve evine git." Ardından büyük ellerini Jenny'nin kollarına yerleştirdi ve iterek aksi yöne, göle doğru çevirmeye başladı.

Bu kadarı yeter! Bu şeytanın bacağını kıran hamle olmuştu. Bu Jenny'nin katlanabileceği son müdahaleydi. Kaba kuvvete tahammülü yoktu. Ve 'iyi' olmanın 'zayıf' olmak anlamına geldiğini düşünen bir kişinin daha onu küçümsemesine ve yöneticiliğine katlanamazdı. 'İyi Jenny' olmaktan çok yorulmuştu, itaatkâr Jenny. Erkeklerin onun adına karar vermesine izin vermekten sıkılmıştı -Terrence'ın gök bilimci yerine öğretmen olması için ısrar etmesi ya da babasının yaz boyunca göl kenarındaki evde yaşaması için ısrar etmesi gibi- Ve şimdi de bu herif, Mick, Allah'ın belası Brody istediği yere gidemeyeceğine dair ısrar ediyordu. Son aylarda içinde biriken tüm kızgınlık, öfke ve iğrenme kırıntısı içinde adeta kaynıyordu ve sonunda da etrafa saçıldı.

Mick, Jenny'nin bedenini göle doğru çevirmeye çalışırken, Jenny de ters istikamete dönüyordu. Sessizce Mick'in onu gitmesi için yönlendirdiği yeri reddediyordu. Jenny bir kez daha Mick ile yüz yüze geldiğinde "Ellerini üzerimden çek ve yolumdan çekil," diye atışmaya başladı. Aslında bunu söylediğine inanamıyordu. Ama kendini durduramamıştı. Ardından cesaretle Mick'in yanından geçmeye çalıştı, onun bu saçma oyunundan çok sıkılmıştı.

Mick sadece geçmesine izin vermemekle kalmadı, aynı zamanda kolunu öne doğru uzatarak Jenny'yi tuttu. Jenny farkında olmadan Mick neredeyse kalçasını avuçlamıştı. Uzun kolları göğsünü ve bedenini kavrıyordu. Mick'in kuvvetiyle Jenny olduğu yere çakıldı kaldı. Mick'in yakınlığı, bedenlerinin birbirine değişi şaşırtıcı şekilde Jenny'nin bacaklarının arasının ıslanmasına sebep olmuştu. *Aman Tanrım.*

Mick öne eğildi ve ılık nefesiyle Jenny'nin kulağına doğru eğilerek "Dinle tatlım," dedi kısık ve tehditkâr bir ses tonuyla. "Be-

nimle oyun oynamak istemezsin öyle değil mi? Şimdi tatlı küçük poponu çevir ve hâlâ şansın varken gölün karşı tarafına geç."

Jenny derin bir nefes aldı, kafasını kaldırdı; korkmuştu ama cesur görünüyordu. "Yapmazsam ne olur?" diye fısıldadı. Kelimeler ağzından hesapladığından çok daha yumuşakça döküldü. Jenny hâlâ Mick'in kollarının arasındaydı ve yüzleri arasında sadece birkaç santim mesafe vardı.

Bakışları birbirine kilitlendi. O kadar yakınlaşmışlardı ki, Jenny bu pozisyona nasıl geldiklerini bir türlü kavrayamıyordu. Yer yüzündeki tüm insanlar arasından Mick Brody ile... Bir zamanlar onu korkutup tahrik etmiş olan Mick Brody... O zamanlar böylesine karmaşık duyguları anlayamayacak kadar gençti. Ve şimdi kendini yine aynı durumda bulmuştu. Sadece şimdi bedenleri çok daha yakındı, birbirine dokunuyorlardı ve Jenny'nin içinde titreyen garip ve çaresiz bir his vardı.

Mick cevap vermedi -ya da bir sonraki hamlesi cevap niteliğindeydi. Boştaki koluyla ve bedeniyle Jenny'yi bir adım ötedeki ağacın gövdesine doğru itti. Kuvvetli bakışları Jenny'nin gözlerinden dudaklarına kaydı. Jenny kendi nefes alışını ve Mick'in nefesini duyuyordu. *Aman Tanrım.* Jenny, omzundaki büyük çanta yabani çalıların üzerine düştüğünde çıkan patırtıyı duydu.

Anlamamıştı.

Neler oluyordu?

Ne istiyordu?

Bedeni ne istiyordu?

Bu çılgınlıktı. Gerçek değildi.

Ve nihayetinde Mick, Jenny'ye doğru eğilip onu sertçe öptüğünde, Jenny mücadele etti. Onu öpmesini istemediğinden değil. Aslında bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. *Bunu* isteyemezdi. O tam bir yabancıydı. O...yasaktı.

Jenny, Mick'in avuçlarıyla, yüzünü her iki yandan kavradığını hissediyordu; onu olduğu yere iyice hapsediyor ve üzerinde hakimiyet kuruyordu. Parmaklarıyla Mick'in kollarındaki kaslı kısımları kavrayıp onu geri doğru itmeye çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv

Mick'in gövdesi yerinden kımıldamadı. Ama öpmeyi kesti. Jenny'nin gözlerine baktı. Bakışları şehvetli ve donuk görünüyordu. Baldırlarının merkezindeki erkek sertliğini fark etti. Sıkıca ve ısrarla onu ağaca doğru bastırıyordu. Jenny dudaklarının şiştiğini ve hassaslaştığını hissediyordu.

Mick "Şimdi gidiyor musun?" diye sordu. Jenny, Mick onu kancasından serbest mi bırakıyor yoksa biraz daha yönetmeye mi çalışıyor, bundan emin olamamıştı.

Ateşli bir nefesle "Hayır," diye cevap verdi. Hâlâ geri adım atmayı reddediyordu. Belki bu çılgıncaydı ama şimdi geri adım atmak tam anlamıyla yenilgi olurdu. Jenny artık yaşamında yenilgi istemiyordu.

"Sana şu kadarını söyleyeyim, o lanet olası tepeden yukarı çıkmayacaksın."

Jenny "Çıkmamam için bana bir tek iyi sebep göster," diye ısrar etti. Onu durdurmaya çalışacağını bildiği halde Mick'in onu çivilediği ağacın gövdesinden kendini kurtarmak için hareket etti. Mick'in eli Jenny'nin belini kavradığında Jenny kendine rağmen kasıklarının merkezini vuran hisse engel olamadı.

Jenny kurtulamayacağını bildiği halde mücadele etti. Bu, mücadelenin karanlık cazibesiydi. Karşı koymaya çalıştığı müddetçe hiçbir sorun yoktu, öyle değil mi? Ormanda yabancı bir adama mücadele etmeden teslim olacak türden bir kız olmadığını ikisi de bildiği sürece, sorun yoktu.

Biraz mücadele. Her neyse…

Mick Jenny'yi arkaya doğru çevirdiğinde, Jenny'nin sırtı Mick'in göğsüne ve poposu da sertleşmiş olan aletine kenetlendi. Jenny'nin zorlanarak aldığı nefesi ısınmıştı. O andan itibaren mücadele gücünü kaybetti. Mick'in onu orada öylece tutmasına, onu ele geçirmesine ve ateşli hissettirmesine izin verdi.

Ayakları altında çatırdayan sonbahar yapraklarının sesi dışında duyulan tek ses Mick'in nefes alışlarıydı. Jenny'nin kalp atışları kulaklarında zonkluyordu ve tüm orman sanki titriyordu. Bu sakin yaz akşamı havasında göğüslerinin arasında ter damlacıkları belirmişti.

O sırada Mick'in boştaki eli Jenny'nin gövdesinde dolanıyor ve parmakları tenine yayılıyordu. Jenny'nin bedeninde tüm sinirler ürkütücü bir arzu ile harekete geçiyordu. Mick'in dokunuşları yavaşça yukarı kaymaya başladı; ta ki Jenny'nin göğsünü avucuyla kavrayana kadar -ve Jenny'nin nefesi kesildi. Onu bacaklarının arasında hissediyordu. Ve *-sadece hayır de, tek yapman gereken hayır demek-* diye düşündü.

Mick'in nefesi Jenny'nin kulağında yankılandığında, Mick'in onun karşı koymasını beklediğini hissetti. Ama tam aksine Jenny, alt dudağını ısırarak yabancı bir erkeğin dokunuşlarını tüm bedeninde hissetmeye başladı.

Mick göğsünü okşamaya başladığında, Jenny karışık ve karmaşık iç çekişlerine engel olamadı. Kafasını Mick'in göğsüne doğru yasladığında ağaç dalları arasından, giderek sönen mor gökyüzünün yerini parlak ay ışığına bıraktığını fark etti. Bakışları bu görüntüye kilitlendi -ona tanıdık gelen bu görüntüye. Ayı yüzlerce değişik açıdan görmüştü, yüzlerce değişik büyüklükte; dolunay, yarım ay, yeni ay, ay tutulmaları. Şu an etrafındaki en gerçek ve güvenilir şeydi. Ne yazık ki hissettiği bu yakınlık bir yanılsamaydı.

Mick Brody Jenny'nin göğsünü bir anlığına sadece parmaklarını bluzundan içeri sokup hızla gömleğini açmak için bıraktığında Jenny derin bir nefes aldı. Fakat yine de karşı koymadı. Ilık akşam esintisi Jenny'nin bluzu arasından açılan tenini okşadığında Mick parmak uçlarıyla beyaz sütyeninin önüne doğru, sanki kopçanın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi hamle yaptığında da Jenny karşı koymadı.

Beyaz sütyeni açıldı ve göğüslerini çıplak bıraktı. Jenny şaşkınlık içerisinde yere bakıyordu; sanki işlerin bu kadar ileri gideceğinden haberi yokmuş gibi… Sanki bir şekilde engel olmaya çalışmış gibi… *Ben sadece yıldızlara bakmak istemiştim. Sadece hayal kırıklıklarımdan ve başarısızlıklarımdan uzaklaşmak istemiştim.* Şimdi çok farklı şeyler hissediyordu, pekâlâ.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu olamaz. Kahretsin, ben kimim?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mick en sonunda Jenny'nin bileğini serbest bıraktığında, karşı koyması için son bir şans daha doğmuştu -ama yapmadı. Orada öylece durup zaten sıcak olan bu yaz akşamında Mick'in bedeninden yükselen ısıyı içine çekti. Mick iki göğsünü birden önden avuçladığında orada öylece durdu. Yasak haz bedenini kıskıvrak sardığında Jenny kendi iniltisini duydu. *Aman Tanrım.* Dokunulmak, arzulanmak hoşuna gidiyordu. Yıllardır ilk defa böylesine kadınsı ve seksi hissediyordu.

Mick, Jenny'nin bedenindeki iki tepeciği avuçlarının arasında kavradığında Jenny arkasında beliren, taş gibi yükselen sütunun daha da farkına varıyordu. Bu his bedeninin her yanını sarmıştı. Jenny inliyor ve iç çekiyordu. Sanki Mick'i tanıyormuş gibi iyice ona doğru gömülmeye başladı.

Mick Jenny'yi az önce yasladığı ağaca tekrar yaslamak için döndürdüğünde -ki bu sefer Jenny karşı koymadan bunu yapmasına izin verdi- işler daha da garip ve zor bir hal aldı. Çünkü şimdi göz göze bakıyorlardı ve bu tamamen gerçekti. İkisinin arasında Jenny'nin göğüsleri tüm çıplaklığıyla duruyordu ve henüz tam karanlık çökmediğinden teninin beyazlığı ve göğüslerinin pembe uçları görünüyordu.

Mick iki eliyle Jenny'yi ağaca yaslarken göz göze geldiler. Mick de en az Jenny kadar şaşkın görünüyordu. Jenny kendi damarlarında akan endişeyle karışık şehveti Mick'in gözlerinde de gördü. Ama bunun sebebine dair en ufak bir fikri yoktu. Mick Brody'nin kaybedecek neyi vardı ki?

Ve Tanrım, gözleri... Gözlerine baktıkça daha da mest oluyordu. Jenny yıllar önce iskelede ki o günü hatırladı; gözlerini o zaman da fark etmişti, mavi ve muzip. O günden bu yana hiçbir şey değişmemişti.

Daha sonra Mick, Jenny'nin kabarmış göğüs ucunu ağzıyla kavramak için eğildi. Yoğun bir arzu Jenny'nin bedenine yayılırken boğazından boğuk bir ses duyuldu. Mick kibar bir adam değildi -bu kadarını çoktan kavramıştı- ve bunu da kibarca yapmamıştı. Kararlı bir şekilde Jenny'yi emiyordu. Bir yandan da kasıkları birbirine yapışıyordu. Ağacın sert yüzeyi Jenny'nin sırtına batıyor ve dizleri titriyordu.

Mick bir göğsü bırakıp diğerini aynı kararlılıkla daha da sert emmeye başladığında Jenny inleyerek "Aman Tanrım," dedi.

Ne yapıyorsun sen? Ne düşünüyorsun? Hemen şimdi bir şekilde durdur şunu.

Ama durduramadı. Yapamadı. Şaşırtıcı ama görünen o ki on altısındayken Mick Brody'ye karşı daha sağlam durabilmişti.

Ya da...belki de derinlerde bir yerde buna şimdi izin vermek daha güçlü hissetmesine sebep oluyordu. On altısındayken hızla kaçmıştı. O gün de bunu yapması için onu teşvik etmişti ama Jenny yapmamıştı, yapmazdı. Bu akşamsa ayakları yere basıyordu -bir nevi. Eğer ayakları yere basmak, onu baştan çıkarmasına izin vermek anlamına geliyorsa, evet ayakları yere basıyordu.

Mick diz çöküp Jenny'yi de aşağı çektiğinde, Jenny birden Mick'in üzerine düştü. Jenny'nin etekleri kalçasına doğru sıyrıldı. Bluzu ve sütyeni açıktı. Hiç bu kadar utanmaz hissetmemişti ya da bir nevi bedeninde başka biri, bir yabancı varmış gibi...

Mick ötedeki küçük ağacın önüne oturdu; Jenny ile çarpıştıklarında Jenny'nin tutunduğu ağacın önüne. Mick Jenny'yi kalçalarından kavrayıp kucağına doğru çekti; ta ki Jenny'yi kot pantolonu ile kaplı olan kalçalarında kucağına oturtana kadar. Ardından daha da yakına çekerek fermuarının altındaki sert aletine doğru bastırdı. Aman Tanrım insanın beynini uyuşturan basınç. Tam da doğru noktada. Jenny sanki bu his azalacakmış gibi gözlerini kapadı. Ardından Mick'in avuçları eteğinin altından Jenny'nin kalçalarını kavradı. İç çamaşırının içinden poposunu öyle bir sıvazlıyordu ki resmen Jenny'yi kucağında hareket etmeye teşvik ediyordu.

Jenny bu taze ihtiras patlaması bedenini sardığında nefesini içine çekti. Tanrım nasıl da arzuluyordu onu, gecenin karanlığında onunla kıvranmayı...

Fakat şu ana kadar bir şeyler yapan hep Mick olmuştu. Jenny'yi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kavrıyor, dokunuyor, göğüslerini emiyor ve karşılık vermesine sebep oluyordu. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer Jenny bir şeyler yapıyordu.

O an, ona karşı koyabilecek gücü olmadığını fark etti. Yumuşak bedenini onun sert bedenine sürtme isteğine karşı koyamıyordu. Ve bedeninin karşı koymaktan vazgeçtiğini, kıyafetlerinin üzerinden onu adeta ezerek hareket etmeye başladığını hissetti.

Bu durum başladığından beri Mick ilk defa sert sert nefes almak yerine nefesini yavaşça serbest bıraktı ve arzuyla homurdanıp, ateşli bir şekilde inlemeye başladı. Sesler vücudunun üzerinde dolaşan elleri kadar kuvvetliydi. Elleriyle Jenny'nin hareketlerini takip ediyordu; ta ki Jenny bu ahenk içinde kaybolana kadar. Nerede, kimle olduğunu, ne yaptığını ve ne kadar çılgınca olduğunu unutacak kadar kendinden geçti.

Yine de, belki biraz saçma ama Mick ne zaman ki fermuarını açmaya yöneldi, o zaman Jenny durumun sekse doğru gittiğini fark etti. Lisedeki arka koltuk sevişmesi gibi bir şey değildi. Birbirini kızıştırıp biraz fingirdedikten sonra bıraktığın türden bir şey değildi. Bu, sonu bir yerlere giden gerçek şehvetti, somut bir hedef vardı.

Mick fermuarını indirip çamaşırını aşağı iterken Jenny hâlâ devam ediyordu. Mick bu noktada herhalde Jenny'nin hazır olduğunu ve onu beklediğini düşünüyordu. Belki de o haklıydı ama Jenny kendiyle ilgili bu gerçeği bir türlü kabul edemiyordu. Buna rağmen Jenny güçlükle nefes alabiliyordu ve tüm bedeni arzuyla titriyordu.

Jenny aşağı doğru bakıp Mick'in aletini ağırlaşan gece karanlığında fark ettiğinde ne kadar büyük ve sertleşmiş olduğunu gördü. O an ne yapması gerektiğini anlayınca donakaldı. Hayatında sadece bir tek adamla seks yapmıştı. Ve o adamdan da, kendinden şüphe duymasına, kim olduğunu sorgulamasına sebep olduğu için nefret etmişti. Fakat elbette seks hayatının bu şekilde ilerlemesini planlamamıştı. Ormanda, yerde.

Bunu yapamam. Sadece... yapamam.

İstesem de yapamam.

Mick Brody ile tahrik ve korku hissi öylesine birbirine karışıyordu ki, birbirinden ayırt etmek imkansızlaşıyordu.

Ona üzgün olduğunu ve bir hata yaptığını söyle. Sen bu kadın değilsin. Biriyle ormanda sevişebilecek -ya da bununla baş edebilecek- *bir kadın değilsin. Ve belki de şimdi gitmene izin verecek kadar makul bir adam olabilir.*

Şimdiye kadar pek de makul bir adam gibi davranmamıştı. Ama Jenny bunu yapamayacağını biliyordu. Bu doğru değildi. Hiçbir anlamı yoktu.

Yapamam. Jenny kafasının içinde tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu. Ve tam da kötü haberi vermek üzereydi ki Mick Brody Jenny'yi poposundan tek eliyle kavrayarak çamaşırını kenara sıyırdı ve sertleşmiş aletinin üzerine çekti.

Onu hissettiğinde Jenny nefesini tuttu.

Ya şimdi ya hiç.

Ama yapamadı.

Mick, Jenny'yi aletine doğru indirdi.

Oh Tanrım.

Hayatının, iyi bir kız olarak sürdürdüğü bölümü sona ermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Evrenin dokusunu ve yapısını keşfetmeye cesareti olanlar, bu yapı arzularından ve ön yargılarından tamamen farklı da olsa, nihayetinde onun en derin gizemini kavrayacaklardır.

Carl Sagan

İKİ

Bu haz derin ve ürkütücüydü. Neredeyse acılıydı çünkü Mick oldukça büyüktü ve Jenny de uzun zamandır seks yapmamıştı; bu yüzden Jenny sersemlemiş halde bir çığlık attı -aynı zamanda inanılmaz derecede güzeldi. Jenny bir şekilde onu içinde, ruhunun derinliklerinde hissetmişti.

Mick Jenny'nin içindeydi -ta derinlerde- artık karşı koymanın bir anlamı yoktu, artık geri dönüş yoktu.

Jenny Mick'e karşı çılgınca öfkeli olmak istiyordu, kendini bu duruma zorlanmış hissetmek istiyordu ama Mick içindeyken kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Yüzlerce defa hayır demek için şansı olmuştu ama bir kez olsun bunu dile getirememişti. Ve ayrıca, Mick'in üzerinde olan da Jenny'di.

Mick memnun olmadığını belli edercesine nefes aldıkça Jenny onun en iyi hissettiği açıyı bulmak için kendini iyice yerleştiriyordu. Mick tekrar erkeksi bir şekilde inlediğinde Jenny en sonunda istediği hareketliliği yakaladığını fark etti. Yıllarca önce Mick'in onu davet ettiği gezinme bu olsa gerekti. Mick o zamanlar zihninin yasak bölgelerinde, Jenny'yi üzerinde böyle bir gezinti yaparken resmetmiş olmalıydı. Ve tam da bu düşünceler şimdi ona bunları yaptırıyordu; o zamanlar hayal ettiği ahlâk dışı düşüncelerdeki gibi hareket ediyordu. Mick'in daha derinlere inerken in-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lemesine ve bedenlerinin daha da birbirine kenetlenmesine sebep oluyordu.

Mick de saldırgan bir şekilde hareket ediyordu. Güçlü dalışlarıyla neredeyse Jenny'yi zevkten kör ediyordu. Jenny'nin dudaklarını ısırmasına sebep olan bu derin duygu aynı zamanda tırnaklarını Mick'in tişörtüne geçirmesine de sebep oluyordu.

Jenny Mick'i öpmek istiyordu ama bu duyguya karşı koydu çünkü öncesinde Mick onu öptüğünde hiç de romantik olmadığını hatırladı. Hatta Mick içine girdiğinde dahi onu istemiyormuş gibi davranmaya çalıştı çünkü birden yumuşadığını zannetmesini istemiyordu. Bu öpüşmekle ilgili bir durum değildi; bu ihtiras, açlık ve karanlıkla ilgiliydi. Bu, ormanda yaşanan sert bir seksti. Bu Mick Brody'di.

Jenny daha kuvvetlice hareket etmeye başladığında Mick'in ellerinin kalçalarını kavradığını hissetti. Jenny gözlerini kapatıp ormanın zemininden gelen keskin ve nemli toprak kokusunu ve tüm yeşilliği adeta içine çekti. Fakat ardından gözlerini açtı çünkü hâlâ olanlar gerçek dışı geliyordu. Ve bedeninin içindeki haz sıkışıp tam da bedenlerinin birleştiği yumuşak ve ıslak yerde toplanmaya başladı. Bu sırada Mick ile bakışları buluştu. Daha vahşice kıvranmaya başladı -tam anlamıyla vahşice- ta ki Mick kulağına "Gel kedicik," diye fısıldayana kadar ve Jenny boşaldı.

Yaşadığı orgazm çok keskindi, tıpkı üzerinde oldukları arazi gibi sarp. Jenny bedeninden fırlayan şaşırtıcı hislerle baş etmeye çalışırken boğazından boğuk iniltiler yükseldi. Kolları Mick'in boynuna dolanmıştı. Aniden gelen bu haz yüzünden hıçkırıklara boğulmamak için dudaklarını ısırdı.

Bu doruk noktasının yoğun dalgaları geçtiğinde Jenny'nin zihni duruldu. Şimdi ne yapmalıydı? Hiçbir fikri yoktu.

Jenny'nin durumu fazla düşünmesine gerek kalmadı çünkü Mick tekrar içine girmeye hazırdı. Tek bir kelime dahi etmeden iki elini de arkasına yerleştirip Jenny'yi ağacın hemen yanındaki yumuşak yosun zemine yatırdı. Jenny neler olup bittiğini anlayamadan merkezinde hissettiği kasılmalar eşliğinde Mick yavaş yavaş derinlere girdi.

Mick'in bakışları donuktu ve dişleri kenetlenmişti. Jenny çığlıklarını tutmak için dudaklarını ısırmasına rağmen pek işe yaramadı. Mick'in her kuvvetli itişiyle beraber kısa sürede Jenny'nin boğazından sesler patlak vermeye başladı.

Daha önce yavaş ve sert olan hareketler yerini hızlı ve acelesi hareketlere bırakmıştı ve Jenny orada öylece durmuş her hissi içine çekerek, her sert gidiş gelişe cevap vererek, bacaklarının Mick'in sırtına dolanmış olduğunu hayretle fark etti.

Onları bir battaniye gibi saran gece karanlığı tamamen çökmüştü. Tek başına bir cırcırböceği ağaçların arasında cıvıldamaya başladı. Mick'in her darbesi Jenny'yi biraz daha ileri, yosunların arasına ittiğinde, Jenny tamamen kendinden geçmiş olarak homurdanıp inliyordu; endişe etmekten vazgeçmişti. Olup biteni izlemekten keyif alıyordu, olup bitene izin verdiğini bilmekten de...

Mick içinden çıkıp Jenny'nin üzerinden yuvarlandığında Jenny içinde beliren boşluğu hissetti. Bu, bağlantıyı fiziksel olarak kaybetmenin farkındalığıydı. Her zaman böylesine rahatça seks yapan bir kadınmış gibi görünmenin rahatsızlığı ile hemen Mick'in arkasına doğru oturdu.

"Sen iyi misin?"

Bir şekilde Mick'in bu alakası Jenny'yi şaşırttı. "Evet, iyiyim."

Mick Jenny'yi biraz daha şaşırtarak "Ben, uh...bunun olmasını amaçlamamıştım," dedi. Jenny buna ne tepki vermesi gerektiğini bilemedi.

"Pişmanlık?"

"Yo yo hayır. Ben sadece... Ben genellikle önce bir kadına bağırıp sonra da...bunu yapmam."

O ana kadar Mick, Jenny'ye bakmamıştı ama etraflarını saran zifiri karanlığa rağmen Jenny ona doğru baktığını hissetti.

"Sen de istedin değil mi? Yani ben şey yapmadım...?"

Jenny farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı ve gergin bir ifadeyle yutkundu. "...olmalıyım," diye fısıldadı ve "ben hiç hayır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

demedim," dedi. Modern, rahat ve pervasız bir kadın için bu kadarı çok fazlaydı. Jenny kulaklarına inanamasa da tamamen kendi gibi konuşmuştu -hayatında böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamış ve onarılamaz şekilde bu durumdan korkmuş bir kadın gibi. Şimdi ne yapacağına dair endişe etmenin vakti gelmişti- ve daha sonra bu yaşananların hiç bir anlama gelmediğini fark ettiğinde olanlardan dolayı acı çekeceğini biliyordu. Daha önce hiç bir anlamı olmayan bir seks deneyimi yaşamamıştı. Bu yüzden ardından gelecek olan duygusal yıkım acı verici şekilde yeni bir tecrübe olacaktı.

Mick "Tamam güzel," diye karşılık verdi. Fakat Jenny Mick'in ağzından çıkan kelimeler kadar rahat olmadığını fark etti. Ardından Mick ayağa kalktı ve bir elini de Jenny'yi kaldırmak için uzattı.

Jenny ayağa kalkınca düşecek gibi oldu ve baldırları arasındaki yapışkan ıslaklığı fark etti. Daha önce dengesini sağlamak için tutunduğu ağaca yaslanırken sakarca eteğinin altındaki nemli iç çamaşırına uzanıp üzerine yerleştirdi.

Mick yine aynı aksi ses tonuyla "Beni burada gördüğünü kimseye söyleyemezsin," dedi.

Jenny kendini hafifçe geriye doğru çekerek "Neden?" diye sordu.

"Çünkü ben öyle söyledim."

Jenny karanlığa doğru rahatsız bir bakış fırlattı ve "Nasıl da zorba bir tavır. Tahmin et bakalım. Babam değilsin."

Mick aniden Jenny'ye doğru döndü ve gözleri karanlıkta parlıyordu. "Merak etme Kedicik. Az önce yaptığımız şeyden sonra kafam hiç de karışmadı."

Jenny nefesini tuttu ve etraflarını saran büyük ağaçların ay ışığını gizlemesinden dolayı minnettar olarak yüzünün kızardığının anlaşılmadığına sevindi.

Mick "Ciddiyim," diye devam etti konuşmasına. "Beni gördüğünden kimseye bahsetmemelisin. Anladın mı?"

Özellikle az önce yaptıkları şey göz önüne alındığında Jenny, Mick'in bu tutumundan yorulmuştu. "Elbette," diye gözlerini devirerek cevap verdi.

"Hiç ikna olmadım."

Jenny lafa atlayarak "İyi, sana söyledim, seni gördüğümü kimseye söylemeyeceğim. Şimdi mutlu musun?" dedi.

"Ayrıca bir daha da buraya gelmemen gerekiyor."

Jenny tam anlamıyla şaşırmış olarak hızlı ve kısa bir bakış attı Mick'e.

"Allah aşkına senin derdin nedir? Tek yapmak istediğim teleskopla gökyüzüne bakmaktı. Devlet sırlarını çalmak değil."

"Sana daha önce de söyledim, bunların hiçbiri umrumda değil. Sadece burasının özel bir mülk olduğunu anlamanı istiyorum."

"Yani seninle özel mülkünde seks yapacak kadar uzun süre kalabilirim ama yıldızlara bakacak kadar uzun bir süre kalamam öyle mi?"

Mick kafasını sallayarak "Konu bu değil," dedi.

"Nedir o zaman?"

"Konunun seninle ya da benimle alakası yok. Ve gerisi seni ilgilendirmez. Ve eğer bu gece beni gördüğünü ve burada yaşananları unutursan iyi edersin."

Jenny sesindeki iğneleme ile kaba bir tonda "Şu ana kadar ki en iyi önerin bu gibi geliyor kulağa," dedi.

Mick "İyi," dedi; bu sefer gerçekten çok anlamlı bir ses tonuyla söylemişti bunu.

Jenny kısa bir süreliğine daha orada dikildikten sonra birden söylenecek başka bir şey olmadığını fark etti. Gelip içine yerleşmesini beklediği boşluk hissi tahmininden çok daha kısa sürede gelmişti. En azından Mick'ten uzaklaştıktan sonra belireceğini zannetmişti, yalnız kaldığında gelebilirdi bu his. Fakat fark etti ki -seks yaptıkları zaman hariç- Mick'le olmak daha çok yalnız olmak gibiydi.

Tek bir kelime dahi etmeden arkasını dönüp kanonun durduğu yere doğru yamaçtan aşağı, ormanının içine doğru inmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mick arkasından "Hey," diye seslendi. "Seninle göle kadar yürümemi ister misin?"

Jenny omuzunun üzerinden arkaya doğru "Cehennemin dibine git," diye seslendi.

Ve Mick cevap vermediği an Jenny tıpkı ilk tanıştıklarında olduğu gibi ondan kaçarak uzaklaştığını fark etti. Ve nihayetinde hâlâ istediğini alamamıştı -yıldızları görememişti. Eğer bu bir oyun idiyse, o kazanmıştı -yine.

Cehenneme git.

Jenny'nin ayak sesleri uzaklaştığında Mick kendi kendine mırıldanarak "Muhtemelen gideceğim zaten," dedi.

Mick hareket etmeden öylece ormanda beklemeye başladı. Dikkatlice dinliyordu. Jenny'nin çalılıklar arasından git gide daha da uzaklaşan ayak seslerini, kanoyu suya indirişini dinliyordu. Hatta gölde giderek uzaklaştığını hissedebiliyordu.

Şimdi Mick'in etrafında tam bir sükunet vardı. Mükemmel ve kutsanmış bir sükunet. Olması gerektiği gibi. Tam da ihtiyacı olan sükunet.

Ama kahretsin.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ne yapmıştı? Kahrolası lanet, o ne yapmıştı az önce?

Tam da bulunmak istemediği bir zamanda, tam da mümkün olduğunca varlığından kimsenin haberinin olmasını istemediği bu dönemde *polis şefi nin kızını becermişti*. Lanet olası aklından ne geçiyordu ki?

Ne düşündüğünü pekâlâ biliyordu. Jenny'nin hâlâ çok hoş olduğunu, sadece daha büyümüş olduğunu düşünüyordu ki bu daha da iyiydi. Ve aralarında hâlâ bir çekim olduğunu -onunla tanıştığı ilk anda hissettiği şeyin aynısı. Bir erkekle bir kız arasında var olan o görünmez şey. Beğenseler de beğenmeseler de onları bir araya çeken şey.

Aptalca olan kısmı kendini bu duruma teslim etmiş olmasıydı.

Tanrı aşkına, az önce gerçekten de onunla seks yapmıştı. Jenny Tolliver ile.

O zamanlar da adını biliyordu. Şimdi de biliyordu. Her iki seferinde de neden bu bir sırmış gibi davrandığından emin değildi. Onun varlığını fark ettiğinden haberi olmasını istemiyordu. Bu yüzden olmalıydı. İkisi de gençken, basketbol maçlarında o kısa kırmızı beyaz eteğin içinde çığlıklar atarken dahi Jenny'yi fark etmiş olduğunu anlamasını istemiyordu.

Mick gözlerini kapatıp açtığında bu gece Jenny'le iç çamaşırları olmadan konuştuğu aklına geldi. Yani sadece konuşmamışlardı -kesinlikle hayır. Ama sonuç aynıydı, asla unutmayacağı bir şey. Polis şefinin kızı, birkaç gençlik fantezisinden çok daha fazlasını vermişti ona. Ona kafasını çevirip asla bakmayacağını düşündüğü Jenny bu gece ormanda onunla seks yapmıştı.

İşin müthiş kısmı -aynı zamanda korkutucu- ormanda dizleri üzerine düşmesine ve gözlerinin kapanmasına sebep olmuştu. Mick bıkkınlıkla ellerini saçlarının arkasına götürdü.

Jenny muhtemelen Mick'in neleri tehlikeye attığını, neden az önce yaptıkları şeyin muhtemelen hayatının en büyük hatası olduğunu anlayamazdı ve Mick payına düşenden çok daha fazlasını yapmıştı. Gerçekçi olmak gerekirse Jenny onu gördüğünü başkalarına, özellikle de babasına söylememesi konusunda hiç de güvenilir biri değildi. Mick'in boğazının derinliklerinden büyük bir yenilgi iniltisi yükseldi.

Ama belki de babasına söylemezdi. Babasına tüm hikâyeyi anlatması demek, tek kelime dahi etmeden gecenin karanlığında seks yaptıklarını itiraf etmesi anlamına gelirdi. Mick bunun nasıl olduğunu, Jenny'nin buna neden izin verdiğini asla bilemeyecekti.

Mick bilinçli olarak Jenny'yi öpmeye, ona dokunmaya karar vermemişti; onu geçip gitmeye çalıştığında kendiliğinden oluvermişti. Üzerine düşünülmüş bir şeyden ziyade bir iç güdüydü.

İlk başlarda gerçekten de onu bir kadın olarak düşünmemişti. Ancak kim olduğunu öğrendiğinde, onunla alakalı bir şeyler için-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deki hayvani yanı ortaya çıkarmıştı. Ve gerçekten de Jenny'nin onu durduracağından emin olduğu anlar olmuştu. Ve diğer anlarda da onu kesinlikle durdurmayacağından emindi. Ama yine de bu ikinci ihtimalin gerçekleşmiş olduğuna inanamıyordu.

Öte yandan babasına söylemese de mutlaka *birilerine* söyleyecekti. Bunu yapmaması için herhangi bir sebep yoktu.

Ardından bu dedikodu ortalıkta dolaşacak ve babası öğrenecekti. Ve ardından Mick'in burada yapmaya çalıştığı her şey yerle bir olacaktı. Ve hapse girebilirdi. Bunu tüm bu olanlar yaşanmadan önce düşünmeliydi ama düşünmedi. Hapse girebilirdi ve bu, burada bulunmasının kötü sonuçlarından sadece *biri* olurdu.

Kendimi bu işe karıştırmamalıydım. Cincinnati'deki evimde bira içiyor olmalıydım. Ya da yatmadan önce televizyon izliyor olmalıydım.

Fakat artık *olabilirdi-olmalıydı* gibi zırvalıklar için çok geçti.

Eve geri dönmesi gerektiğini düşündü. Sadece o dört duvar arasındaki belalardan biraz olsun uzaklaşıp kafasını boşaltmak için kısa bir yürüyüşe çıkmıştı. Ardından arazide birilerini gördüğünde bedeni kırmızı alarmlar vermeye başlamıştı. Aralarındaki mesafeyi sonuçlarını hiç düşünmeden kapatmış ve ona yaklaşmıştı. Her kim idiyse orada olmaması gerekiyordu. Gerçek şu ki, hiç de fazla tepki vermemişti. Son ihtiyacı olan şey ormanda elinde teleskopla gezinen bir kadındı.

Tam o sırada yerde, yanında duran büyük plastik çantayı fark etti. Bu Jenny'nin taşıdığı çantaydı. Mick'e o kadar kızmış olmalıydı ki, onu yerde unutmuştu.

Ve bu Mick'in aklına bir fikir gelmesine sebep oldu.

Madem ki Jenny Tolliver'in onun varlığının bir sır olması gerektiği konusunda güvenilmez olduğunu düşünüyordu, o zaman ona küçük bir ziyaret yapıp bu konuda ne kadar ciddi olduğunu ve verdiği sözü tutmasının ne kadar önemli olduğunu ona bir kez daha hatırlatabilirdi.

Bu arada belki de o sıcak küçük evde bu gece her zamankinden kötü bir uyku çekecekti çünkü düşünmesi gereken yeni problemler vardı. Ya da çok daha ateşli anılarla uyuyacağından belki de çok rahat bir uyku çekecekti.

* * *

Jenny ertesi sabah birinin çıkardığı güm güm sesleriyle uyandı. Yavaş yavaş çalanın kendi kapısı olduğunu fark etti. Birden Sue Ann ile öğle yemeği planları olduğunu hatırladı -ama saat o kadar geç olamazdı- ya da olabilir miydi? Kendini yataktan dışarı attığında bacaklarının arasındaki acıyı hissetti; derin bir nefes aldı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Dün gece ormanda Mick Brody ile seks yaptım. Ertesi sabah, olanlar en az o sırada göründüğü kadar gerçek dışı görünüyordu.

Dar merdivenlerden koşarak aşağı inerken beyaz sabahlığı etrafında uçuşuyordu. Esnerken saçlarının karmakarışık olduğunu tahmin ediyordu. Kapıyı açarken "Durmadan kapıya vurmayı keser misiniz lütfen?" dedi.

Sue Ann sarı kıyafetlerinin içinde gayet neşeli ve hoş görünüyordu. Göz kırparak "Neden Jane Eyre'deki tavan arasındaki kadın gibi görünüyorsun?" dedi.

"Sana da günaydın."

Sue Ann saatine bakarak "Hımm, pardon tatlım ama neredeyse öğlen oldu," dedi. Ardından tekrar göz kırptı. "Neler oluyor kuzum? Hasta falan mısın?"

"Keşke."

Sue "Hasta olmayı mı diliyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak içeri doğru girerken.

"Çılgın gibi görünmeme sebep olan şeyden daha iyidir."

Sue otuz yıldır oturma odasını işgal eden beyaz bir kılıf ve dantellerle süslenmiş olan kanepeye oturdu. "Anlatmaya başla." Öte yandan Jenny, Sue'nun gözlerine bakmadan sert ahşap ze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

minde volta atıyordu. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı -birinci sınıftan beri- ona her şeyi anlatabilirdi. Fakat bu, bu büyük bir şeydi.

Sue "Evet?" derken omuzuna kadar sarkan sarı saçları dalgalanıyordu.

"Şöyle ki, dün akşam yıldızlara bakmak için gölün karşı tarafına gittim."

Sue beraber paylaştıkları anıları hatırlayarak "Oh, lisedeyken beraber yaptığımız gibi," dedi. Ardından gülümsemesi kayboldu. "Peki kötü olan nedir? Gördüğüm kadarıyla boğulmamışsın. Seni öldürebilecek Brody'ler de artık orada olmadığına göre sorun nedir?"

Jenny "Tam da bu işte," diyerek Sue'nun gözlerine baktı ve "Brody'lerden kalan biri var," dedi.

Sue "Ne?" diye haykırırken dehşet dolu nefesi odayı sardı. Jenny kaldığı yerden volta atmaya devam etti ve planlamadan hızla konuşmaya başladı. "Ormanda yürüyordum ve Mick Brody ile karşılaştım, gerçekten, sonra bana haneye tecavüz ettiğimi ve gitmem gerektiğini söylediğinde ben de onunla seks yaptım."

Jenny Sue'nun tekrar çığlık atmasını beklerken Sue sanki ona çözülmesi çok zor bir matematik problemi sormuş gibi bakıyordu. "Dur. Bir dakika. Ben seni tamamen yanlış anladım. Çünkü neredeyse Mick Brody ile seks yapmışsın gibi duydum."

Jenny "Bu doğru," dedi.

Ve ardından Sue'nun nefesi kesilerek "N-nn-nee..neden..nasıl..." diye kekeledi. Ve sonunda kendine gelip "Aman Tanrım, ne sormak istediğimi bile bilmiyorum," dedi.

Jenny volta atmayı kesti ve Sue'nun yanına, kanepeye oturdu. "Ben biliyorum. O anda ne düşündüğümü bilmek istiyorsun. Ve böyle bir şeyin nasıl olabileceğini. Açıkçası, ben de… Bir an bana bağırıyordu ve ben de ona bağırarak gitmeyi reddediyordum ve sonra, o...bilirsin...içime girdi."

Sue alt dudağını ısırdı. Bir anda hayretler içerisinde kalmış görünüyordu. "Nasıldı?"

Jenny olanları hatırladığında omurgasından aşağı bir titreme indi. "Şey...yaşadığım en ateşli, en inanılmaz seksti ki," diye eklerken bir parmağını kaldırıp "bu pek bir şey ifade etmez çünkü karşılaştırma yapabileceğim bir tek Terrence var. Ve o da iyi bir seks yapılamayacak kadar tatlı bir kadın olduğumu düşünüyordu."

Sue "Hain pislik," diye söylendi.

"Ama...bu ürkütücü derecede olağanüstüydü."

"Belirtmeden edemeyeceğim, sen tanımadığın bir erkekle seks yapabilecek türden bir kadın değilsin, ki bahsettiğin erkeğin bizi sürekli korkutan bir erkek olduğunu da hatırlatmama gerek yok. Peki o ne zaman kasabaya dönmüş?"

Jenny elini alnının ortasına götürerek "Oh Tanrım, tamamen unuttum. Onun burada olduğunu kimseye söylememem gerekiyordu. Bu konuda çok ısrarcıydı. Bu yüzden kimseye söylememelisin." Jenny kafasını sallayarak konunun hassasiyetini belirtmeye çalıştı.

"Jeff'e bile mi?" Sue Ann kocasını kastediyordu.

"Jeff'e bile. Özür dilerim. Biliyorum kocandan bir sır saklamak berbat bir şeydir. Sana söyledim çünkü birilerine söylemek zorundaydım; ve dediğim gibi, şimdiye kadar bunun bir sır olduğunu unutmuştum. Ama gerçekten kimseye bir şey söylememen gerekiyor. Bir Brody tarafından vurulmam an meselesi, anladın mı?"

"Ya da mesela sana bir hastalık bulaştırması ya da hamile bırakması."

Sue kaşlarını ciddiyetle çatarak "Lütfen bana prezervatif kullandığınızı söyle," dedi.

Jenny yavaşça göz kapaklarını devirdi ve derin bir iç çekti. Kafasını pişmanlıkla sallayarak konuştu: "Hayatta öyle anlar oluyor ki işler sağlık derslerinde anlatıldığı gibi kolay ilerlemiyor. Yani demek istediğim, ormanda, yerdeydik, nefes nefese."

Sue kan beynine çıkmış halde Jenny'ye bakarak "Bu bir mazeret değil," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

"Birkaç ay önce adetlerimi düzenlemek için hap almaya başlamıştım. Terrence'dan bir çocuğum olmasını istemediğime karar verdiğimde. En azından bu var."

"Tamam, korkunç adamdan bir çocuk peydahlanmayacak, bu iyi. Fakat ya hastalık?"

Jenny sadece tekrar içini çekebildi. "Ben...kontrole gideceğim. Tıpkı kaltaktan haberim olduktan sonra yaptığım gibi."

"Vayy, üç ay içinde iki kere AIDS testi yaptırman gerekeceği kimin aklına gelirdi?"

Jenny soğuk bir edayla "Kimin?" diye tekrarladı.

Sue derin bir nefes aldı ve geri bıraktı. Açıkça, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. "Ben şu anda gerçekten dehşete kapılmış durumdayım."

Jenny sakin bir şekilde "Bir de benim yerimde olmayı dene," dedi.

"Tamam, hey, bu kesinlikle düşüncelerini Bay Hain'den ve Bayan Kaltak'tan uzaklaştırmak için garanti bir yol."

"Bunu istediğin kadar tekrarlayabilirsin." Doğrusu, dün akşam gölün güney kıyısına doğru pedal çevirirken ikisi de Jenny'nin aklından geçmiyordu. Jenny birden derin bir nefes aldıSue "Ne? Ne oldu?" diye sorarken büyük kahverengi gözleri genişledi.

"Teleskobum. Teleskobumu orada unuttum."

Sue'nun gözleri kapandı. "Ah. Bu kötü işte."

Ne kabus ama. Gündüz olmasına rağmen daha da berbatlaşan bir kabus. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Ben de. O şey iki bin dolarına mal olmuştu! Nasıl olur da -dur ben cevaplayayım. Unuttun çünkü Mick Brody ile seks yapmakla meşguldün. Aman Tanrım. Hâlâ buna inanamıyorum."

"Ben de Sue. Unuttum çünkü oradan ayrılmadan önce bir kez daha tartıştık."

"Yani hem seks yapmadan önce hem de yaptıktan sonra tartıştınız, öyle mi? Büyüleyici bir akşammış."

Jenny dudaklarını büzerek "Kendimle gurur duyduğumu söylemedim. Ama bunu bir yana bırakalım, hemen gidip teleskobumu almalıyız," dedi. Jenny gitmeye hazır gibi ayağa fırladı.

Sue koltukta oturduğu yerden dikkatle yukarı doğru bakarken "Biz?" dedi.

"Evet. Hemen şimdi. Onu geri almak zorundayım."

"Öğle yemeği ne olacak? Üzerimde yeni kıyafetlerim var." Vanna White gibi kırıtarak üzerindekileri gösterdi.

"Evet harika görünüyor. Ama teleskobum benim için çok değerli, biliyorsun. Onun parasını biriktirmek için çok uğraştım ve en iyi modeli bulana kadar da çok araştırdım. Ve tüm yıldız haritalarım, notlarım o çantanın içinde. Hemen gidip onu almalıyız, böylece tüm olanları unutup hayatıma devam edebilirim." *Tıpkı Mick'in söylediği gibi.*

Sue içini çekerek etrafa bakındı ve "Giyebileceğim bir pantolonun var mı?"

Jenny kafasını sallayarak "İyi düşündün; dün akşamdan sonra ormana etekle gitmenin iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirim," dedi. Sue'nun düşüncelerini okur okumaz da bir parmağını kaldırarak "Sadece yukarı sıyırması kolay olduğundan değil, çalılara da takılıp duruyor," diye ekledi.

"Yolda giderken tüm ilginç detayları anlatacağına söz veriyor musun?"

Jenny iç çekti ve gözlerini devirerek "İyi, tamam, hadi," dedi.

"Dönünce öğle yemeğine gidebilir miyiz? -tabi eğer hâlâ yaşıyor olursak."

Jenny tekrar kafasını sallayarak "Hatta ben ısmarlarım," diye cevap verdi.

"O zaman anlaştık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - h

İki şey sonsuzdur: kainat ve insanın ahmaklığı;
ve ben kainat konusunda emin değilim.

Albert Einstein

Üç

Jenny hayatında ilk defa babasının yakaladığı sabıkalı insanlarla benzer davranışlar gösterdiğini hissetti; çünkü onlar da suç mahalline kısa sürede geri dönecek kadar salaklardı. Tekrar burada olmak bir garipti; bu, çok büyük ormanda, olayın üzerinden bu kadar kısa zaman geçmişken... Ayrıca bu yeri gündüz vakti görmek de bir değişikti. Ağaçların arasındaki kulübeye bakarken dudağını ısırdı. Ardından Sue Ann'e "Kafanı öne eğ, sessiz ve çabuk hareket et," dedi.

Sue arkasından fısıldayarak "Savaş alanındaymışız gibi konuşuyorsun," dedi.

"Hayır, sadece geçiş izni olmayan bir yer. Ama yine de yakalanmak istemiyorum. Mick Brody bu arazinin özel mülkiyet olduğu konusunda gayet kesin konuştu."

Ve seks yaptıkları yere geldiğinden emin olduğunda tüm olanların daha da gerçek üstü olduğu hissine kapıldı.

Sırtındaki ağaç sıyrığını hatırladı ve Mick'in tenini, göğüslerini ve bacak arasını elleriyle okşarken bıraktığı yoğun hissi. Taze hava üzerine doğru eserken olduğu yere çakıldı ve derin bir nefes verdi.

Sue Ann, Jenny'nin yanında durdu ve "Ter içinde kalmışsın," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenny elini sallayarak serinlemeye çalışarak "Burası çok sıcak," dedi.

Sue sakince konuşarak "O kadar da sıcak değil. Aslında, gölü geçerken bu ağaçların altında olduğundan çok daha sıcaktı," dedi.

Jenny aniden bir şey fark etmişçesine arkadaşına doğru dönerek "Ya biri bizi kanoda gördüyse? Ya babama söylerlerse?" dedi. Şu ana kadar hiç aklına dahi gelmemişti. Teleskobunu geri almaya ve Sue'nun sorularını yanıtlamaya o kadar odaklanmıştı ki. Sue'nun Mick'le yaşadıkları sekse dair sorularının çoğuna da kısa kısa cevap vermişti. Büyük, yoğun, sert, kaba ve şehvetli gibi utangaç cevaplar...

Sue "Tamam, rahatla," diye cevap verdi. "Yeni yetme değiliz artık. Eğer istersek kimseden izin almadan gölün etrafında kanoyla dolaşabiliriz."

"İyi nokta. Çok telaşlıyım, doğru dürüst düşünemiyorum."

"Eski günlerin hatrına ya da her neyse işte, kanoyla biraz dolaşmaya çıktığımızı söyleriz."

Jenny "Tamam. Güzel. Bu iyi," diye yanıtladı. "Eski günlerin hatrına." Kimsenin asırlardır görmediği ürkütücü ve yabancı bir adamla seks yaparken ormanda kaybettiği değerli bir şeyi bulmak için geldiklerini söylemekten çok daha iyiydi.

Sue "Tamam. Burada durduğuna göre ve zemindeki düzleşmelere bakılırsa burada yatılmış. Sanırım burası olay yeri. Pekâlâ teleskop nerede?"

Jenny etrafa bakınmaya başladı, özellikle de teleskop çantasını yasladığına emin olduğu büyük ağacın gövdesinin etrafına. Ama göremiyordu. Kahretsin!

Bakmaya devam etti. Orada olmalıydı. Olmak zorundaydı. Başka nerede olabilirdi ki? Sıkıntısını gizlemekten çekinmeden "Göremiyorum," diye mırıldandı. Yeri işaret ederek "Beni öpmeye başladığında tam olarak şuraya düşürdüm," dedi.

Sue dikilerek konuştu. "Öpüşme? Bana öpüştüğünüzden hiç bahsetmedin. Öpüşmek daha çok...anlattıklarına kıyasla, romantik ya da öyle bir şey işte."

"Fazla bir öpüşme olmadı. İşte olayların gidişatı öyleydi."

Sue içini çekerken hayal kırıklığı belli oluyordu. Ardından yarım kalan işlerine geri dönerek "Burasının doğru nokta olduğundan emin misin?" diye sordu.

Jenny etrafa tekrar bakınarak "Öyle olması gerekiyor. Bu büyük ağacı hatırlıyorum. Beni bu ağaca yaslamıştı," dedi.

"Voohh."

"Çekinme söyle." Ardından Jenny birkaç metre ötede bir yeri işaret etti. "Bir şeylerin burada birbirine karıştığı konusunda haklısın. Burası benim...bilirsin işte, tam olarak..."

Sue "Üzerinde olduğun yerdi," diye tamamladı.

Jenny yutkundu. "Doğru." Hâlâ bu konuda rahat değildi. Bu olanlar onu nasıl biri yapmıştı? Tam da Terrence ve boşanmanın üstesinden gelmeye başlamıştı, Tanrım. Jenny Sue'ya bakarak "Bunun olmasına nasıl izin verebildim?" diye sordu.

Sue "Kulağa sanki durdurulamaz doğal bir çekim gibi geliyordu," dedi; sanki bu, tüm olanları hafifletiyormuş gibi. Sanki aralarında sürekli böyle konuşmalar yaparlarmış gibi. "Sence âşığın olacak adam teleskobu almış olabilir mi?"

Oh Aman Tanrım. Kabus giderek büyüyordu. Jenny gözlerini kapadı, yeniden içini çekti ve ardından Sue'nun iri gözlerine bakarak "Ben şimdi ne yapacağım?" dedi.

"Sanırım kulübeye gidip ona sorma şansımız her zaman var."

Jenny'nin gözleri daha da büyüdü. "Sen delirdin mi? Bırak gidip kapısını çalmayı, o tekrar bu araziye bile gelmemi yasakladı. Kimsenin bilmesini istemediği bir sırrı var, unuttun mu?"

Sue'nun gözleri tıpkı öpüştüklerini öğrendiğinde açıldığı gibi yine kocaman açıldı. "Ve sen bunun ne olduğunu öğrenmek için can atmıyorsun, öyle mi?"

Jenny ağırlaşan nefesini bıraktı ve "Tamam, elbette merak ediyorum. Tamam meraktan daha ötesi –endişeleniyorum ne olabileceği hakkında. Ama daha önce de söylediğim gibi Mick Brody'nin beni vurması için hâlâ çok geç değil. Şu ana kadar kız-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dırdığımdan daha fazla kızdırmak istemiyorum onu. Ve-" Jenny aniden durdu ve nefesi kesilerek, sanki çok daha kötü ve yeni bir şey beynine dank etmiş gibi "Buradan hemen gitmeliyiz," dedi.

"Neden? Yani otuz saniye öncesine göre ne değişti?"

"Çünkü o kimseye bahsetmemem gerektiğini söylemişti ve eğer şimdi beni burada bulursa, bu yeterince kötü olur. Üstelik bir de seni görürse birine söylediğimi anlayacak.İkimizi de kaynar kazana sokar ve Tanrı bilir neler yapar." Jenny gerçekten de düzgün düşünemiyordu. Sue'yu buraya getirmek çok doğal görünmüştü ona. Fakat bu yapabileceği en kötü şeydi. Yabancı bir adamla seks yapmak bir kadının kafasını nasıl olur da bu kadar çok karıştırabilir, diye düşündü.

Sue "Bu gerçekten de lise yıllarında buraya sıvışmaya benzedi. De ja vu her yerde," dedi.

"Şimdi durum çok daha kötü. Daha önce bizi burada istemediklerini varsayıyorduk. Şimdiyse istenmediğimizden eminiz. Gitmeliyiz. Hem de hemen, şimdi."

"Teleskobun ne olacak?"

Ah Tanrım, teleskop. Jenny kafasını sallarken "Emin değilim. Bunu daha sora düşünmem gerekecek," dedi.

Beş dakika içinde yeşil kanoya döndüler ve kanoyu kumlu sahilden itip tekrar Mavi Vadi Gölü'ne açıldılar. Jenny resmen çocuk gibi hissediyordu. Mick'in kapısına gidip çantasını bulup bulmadığını sormalıydı. *Sormalıydı* burada anahtar kelimeydi. Gerçek şu ki, seks yapmalarının ardından onunla kısa bir süreliğine ilgileniyormuş gibi görünmesine rağmen aslında Mick'in ne kadar tehlikeli olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Sue sessizce ve ciddiyetle ona "Bak belki de bu konuyla alakalı babana gitmelisin," dediğinde Jenny Sue'nun kendisiyle aynı şeyleri düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

"Ve ona ne söyleyeceğim? Ormanda Mick Brody'le seks yaparken teleskobumu mu kaybettim diyeceğim?"

Öğle güneşi üzerlerinde parlarken Sue bunun üzerine düşünmeye başladı. "Belki seks kısmını hiç karıştırmadan oraya, yıldızlara bakmaya gittiğinden ve Mick Brody ile karşılaştığından ve tartıştığınızdan bahsedebilirsin. Onun gitmen için ısrar ettiğinden ve bir şekilde çantanı orada unuttuğundan."

"Sence babam onu sorguya çekmek için o kulübeye gittiğinde seks kısmı ortaya çıkmaz mı? Ve eğer Mick'in yasal olmayan şu gizli sırrı ortaya çıkmazsa ve hatta babam teleskobu alsa dahi, Mick Brody evime gelip beni öldürmez mi?"

Sue yavaşça kafasını sallayarak "İki mükemmel noktaya değindin," dedi.

"Öte yandan..." Bir an aklına gelmek üzere olan şeyle alakalı midesi çalkalanmaya ve yaz sıcağından olsa gerek terlemeye başladı.

"Devam et."

"Ben....bu adamla seks yaptım."

"Evet bunu farkındayız."

"Ve, demek istiyorum ki, bu hoş bir sevişme değildi. Tanrı biliyor, ama...ama..."

"Hı-hııh." Sue eliyle daireler çizerek Jenny'nin sadede gelmesi için işaret etti.

"Fakat o...biliyorsun işte, benim zevk almamla ilgilendi. En azından bir noktaya kadar. Benim orgazm olmamı istedi."

"Oh Tanrım." Bu kısmından daha önce hiç bahsetmemişti. Aslında en az Sue'nun meraklı soruları kadar ifşa ediciydi. Onlar dosttu. Fakat yıllardır evli olmalarına rağmen oturup eşleriyle olan seks hayatlarındaki detaylar hakkında konuşmamışlardı. "Peki sen?"

"Oh evet." Jenny'nin ses tonu tüm detayları ele verir gibiydi.

"Nasıldı?"

"Yoğun." Muhtemelen Mick Brody ile yaşadığı seks deneyimini anlatırken onuncu keredir bu kelimeyi kullanıyordu -yoğun. "Ve her neyse...romantik, hoş ya da öyle bir şey değildi işte...ve bir nevi şey hissediyorum...biraz sıradan, çünkü daha önce tekrar görmeyeceğimi bildiğim bir adamla hiç seks yapmadım. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

aynı zamanda...benim şey hissetmeme sebep oldu...ımmm...arzulandığımı hissettim ki bu Terrence ile yaşadığım fiyaskodan sonra bana iyi geldi. Çünkü..." Tekrar sesi kesildi, birden çok duygusallaşıp ağlamaklı olmak istemiyordu.

Sue karşısında, yüzü ona dönük oturuyordu -geriye doğru pedal çevirmesi gereken kişinin arkaya doğru oturması gerektiği halde, bu şekilde daha rahat konuşabiliyorlardı. Bu yüzden hep böyle yaparlardı. Sue sessizce destek olup Jenny'nin konuşmaya devam etmesini istiyordu.

Jenny ağlamaklı halinden kurtulup yutkunurken "Durum şu ki," dedi; "Terrence'ın beni aldattığını fark ettiğimde ve sebebini öğrendiğimde, öyle tuhaf hissettim ki...korkunç derece itici hissettim. Çok...vazgeçilebilir, gereksiz biri gibi… Ve o Sue Ann, lanet olası sadece yirmi bir yaşında!"

Sue "Kaltak," diye lafa girdi, adeta hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Ve en güzel zamanlarım boşa gitmiş gibi hissettim ya da o güzel zamanlar hiç olmamış gibi. Biliyorum otuz bir yaş hiç de geç değil ve otuzlar yeni yirmiler gibidir falan ama Kelsey'e kıyasla kendimi çok sıkıcı, demode ve ne bileyim işte...sanki birden çöpe atılmış bir şey gibi hissettim. Ve tüm bu hisler içimde büyük bir delik açıp orada sıkıştı ta ki o geceye kadar. Bu yüzden... Umarım Mick Brody teleskobumu çalmamıştır ve gerçekten ümit ediyorum ki o kulübede korkunç şeyler yapmış olmasın; ama aynı zamanda...belki de onun başını belaya sokan kişi olmak istemiyorum; ne de olsa, başka...bir şey olmasa da, benim çekici hissetmemi sağladı. Sanırım bu yüzden karşı koymadım. Çünkü arzu edilebilir olduğumu hissettirdi bana."

Sue samimiden ziyade düşünceli görünüyordu. "Bunların hepsi çok hoş Jen ve gerçekten tekrar kendini iyi hissetmene sebep olduğu için senin adına mutluyum ama...onunla seks yapmanın sebebi, belki de sadece onun çok seksi olması olamaz mı?"

Jenny gözlerini kırptı. Belli ki Sue, Jenny'nin yaptıklarını aklamak için çok çaba sarf ettiğinin farkındaydı. Ama onu asıl şaşırtan şey başkaydı. "Sen de eskiden Mick Brody'nin seksi olduğunu düşünüyor muydun?" Şaşkınlığını parlak güneş ışıklarına karşı gözlerini kısarak gizledi.

Sue omuzlarını silkti ve "O kaba ve alt üst olmuş haliyle evet, elbette," dedi.

"Daha önce hiç bahsetmedin."

Sue tekrar omuzlarını silkti. "Hiç bahsi geçmedi. Ve belki de böyle düşündüğüm için iğrenç olduğumu düşüneceğinden endişe etmişimdir. Brody'ler gerçekten de çok...sosyal tahammüllerin dışındaydı."

"Aslında ben de seksi olduğunu düşünürdüm -özellikle de onu yakından gördüğümde- ve aynı sebepten dolayı ben de sana hiç söylemedim."

"Vayy. Dünya küçük. Belki de bütün kızlar gizlice onun seksi olduğunu düşünüyordu ve belki de söylemeye korkuyorlardı. Peki...hâlâ öyle mi? Seksi mi?"

Jenny kafasını sallayarak yanıtladı. "Görebildiğim kadarıyla evet. Ama neredeyse karanlıktı bu yüzden onu çok net göremedim."

Şaşkınlıktan Sue'nun çenesi düştü. "Yani doğru dürüst göremediğin bir adamla mı seks yaptın?"

Omuz silkme sırası Jenny'deydi. "Bir nevi."

"Bu aralar seninle takılmak gerçekten çok eğlenceli. Dünden beri yaşadığın heyecan benim son beş yılda yaşadıklarımdan fazla."

"Ve bu benim iç huzurumu kaybetmeme sebep oldu."

Sue içini çekerek konuştu. "Zaten iç huzurun yoktu ki. Bu yüzden hadi neşelen biraz. Sadece pahalı bir teleskoba mal olabilir."

* * *

Jenny oturma odasında çalışırken bir yandan da, klimayı onaran babasının duvarın diğer tarafından gelen patırtılarını dinliyordu. Havalandırma tamamen bozulmamıştı ama Sue ile kasa-

Ücretsiz PDF

ba merkezindeki Dolly'nin kafesinden öğle yemeğinden döndükleri sırada ev yeterince serin değildi. Ve geçen akşam yaşadıklarından sonra Jenny'nin en istemediği şeylerden biri, fazla sıcak bir evde uyumaktı.

Jenny babasının nefes nefese söylenip küfür ettiğini duyduğunda "Kusura bakma baba," diye seslendi. Nihayetinde Jenny orada olmasaydı klimanın çalışıp çalışmamasının bir önemi olmayacaktı. Kendi evi hızla satıldığında babası burada kalması için çok ısrar etmesine rağmen.

"Özür dileme. Burada olmandan ne kadar memnun olduğumu biliyorsun."

Babasının bu sözleri biraz suçluluk hissetmesine sebep oldu; tıpkı Ohio Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Columbus'a taşınma kararı verdiğinde hissettiği gibi... Bu, babasını yalnız bıraktığı anlamına geliyordu. Fakat her tatilde ve yazları uzun hafta sonlarında eve geliyordu, öte yandan babasının tüm hayatı boyunca burada yaşadığı düşünüldüğünde, bir sürü de arkadaşı vardı.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakarak eşyalarını yerleştirmeye devam etti.

Eşyalarının çoğunu ve tüm mobilyalarını şimdilik bir depoya koymuştu. Fakat bazı dergi ve kitapları beraberinde getirmişti; böylece burada, kendi evindeymiş gibi hissedebilecekti. Çoğu astronomi kitaplarıydı ve bir sürü de sehpa üstüne konabilecek türden gezegenleri, galaksileri ve yıldız kümelerini gösteren dergiler vardı. Babası gelip burada kalması için ısrar etmeye başladığı andan itibaren gökyüzünü gözlemeyi planlamıştı.

Bu durum elbette ona Mick Brody'yi hatırlatıyordu. Sue'nun tüm öğle yemeği boyunca konuşup durduğu "Brody hadisesi" tüm sohbetlerini kilitlemişti. Hâlbuki Jenny öğle yemeğinde Sue'yu yakalamışken ona eski arkadaşları ve komşularını sormayı planlamıştı fakat bu kaçamak seks olayı, her şeyin üstüne çıkmıştı.

Şimdi de Jenny'nin aklında Mick Brody vardı ki bu Terrence ve Kelsey'i düşünmekten daha iyiydi. *Belki.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşi

Peki teleskobuna ne olmuştu? Bu kısmı düşünmemeye çalışıyordu; bir şekilde bir yerlerde mucizevi olarak karşısına çıkmasını ümit ediyordu, kapı eşiğinde ya da iskelede. Aslında Sue yemekten sonra onu evine bıraktığında her ihtimale karşı etrafa dikkatlice bakmışlardı. Jenny klima için babasını çağırdıktan sonra ön avludaki sallanan koltukta oturup gölü ve uzun sahilin ötesini izleyerek Mick Brody'ye dair bir iz aramıştı.

Eğer teleskop geri gelmezse, Mick kendisi onu geri getirmezse, Jenny oraya gitmeli miydi? O kulübeye gitmeye cesaret edebilir miydi? Sadece düşüncesi bile midesinin sıkışmasına sebep oldu.

Sadece ormanında yakaladığı için bile ona ne kadar kızmıştı; kapısına dayanırsa kim bilir ne kadar öfkelenirdi; çok geçerli bir sebebi olmasına rağmen...

Gerçekten de tuhaf olan, penisiyle içine girmesine izin verdiği bir adamdan nasıl olur da bu kadar korkabilirdi? Tanrı aşkına.

Bu düşünceler zaten çok sıcak olan evde Jenny'nin üzerine yeni bir sıcak hava dalgasının gelmesine sebep oldu. Ama ne penisti. Çok iyi baktığından değil ama gerçekten de yeterince iyiydi. Jenny tam anlamıyla etkisini hissetmişti. İçini dolduran o hazzı düşünürken dudağını ısırdı. Tamamen *yeni* bir duyguydu, yeni bir adamla. Öyle ki, onu arazisinden çıkartmak için uğraşırken birden Jenny'yi baştan çıkartmaya kilitlenen bir adam.

Bu durum Jenny'nin dikkatinden kaçmamıştı. Tam anlamıyla onu araziden çıkartmaya şartlanmışken, bir süreliğine de olsa bunu gerçekten unutmasını istemiş olmalıydı.

Ya da...sadece azmış herifin teki olduğu söylenebilirdi.

Fakat yine de, Jenny'yi şaşırtan, yaşanan olayın yasak olmasından kaynaklanan heyecan, arzulanmanın verdiği his, anlamsız bir seks yaşıyor olmanın verdiği korku ve boşluk hissinin yerini almıştı. Hatta, belki de -en azından Jenny için- hayatının tam da bu belirgin döneminde sadece bu sebepler yaşananları anlamlı kılmaya yeterliydi.

Babası tekrar homurdandı ve ardından bir alet ya da başka bir şey aniden gümleyince Jenny irkildi; babasının varlığı ve Mick

Brody'le yaptığı şeylerin düşüncesi birden şiddetle çarpıştı. Bu durumu iki yıldızın çarpışmasına benzetti -yer yüzündeki her şeyi kasıp kavurabilecek kadar yakıcı bir patlama.

Babası oldum olası Brody'leri sevmezdi, tıpkı diğerleri gibi. Çocukken sürekli onlardan uzak durması için Jenny'yi uyarırdı. İşi gereği birçok kez Brody kardeşleri sorguya çekmişti. Diğer oğlanı, Wayne'yi tutuklamıştı, en azından iki kere. Bir seferinde barda kavga çıkartmak yüzünden ve diğerinde de McMillan'ların hırdavatçı dükkânına gizlice girdiği için. O dükkan Dolly'nin kafeteryasının hemen yanındaydı. İnsanlar silah seslerini ve çığlıkları duyarken babası gölün güney tarafındaki ıssız bölgeye virajlı yollardan arabasıyla giderek Brody'lerin babasını, Harlan Brody'yi yerel bir çatışmada yakalamıştı. Jenny, Brody kardeşlerin Crestview kasabası yakınlarında bir likör fabrikasının soyulması olayında şüpheli olarak göz altına alındıklarını da hatırlıyordu.

Tam bu sırada Jenny farkına vardı. Likör fabrikasını soyan bir adamla mı seks yapmıştı? Bu düşünce titremesine sebep oldu.

Mick o eski kulübede ne saklıyordu? Büyük sırrı neydi? Sahip olduğu imaja bakılırsa her şey olabilirdi.

Jenny içine çektiği uzun ve derin bir nefesi yavaşça geri bıraktı.

Mick'le tartışırken ve onu baştan çıkarmasına izin verirken muhtemelen genç kızlık yıllarında onunla iskelede tanıştığı halini düşünüyordu. Hırçın ve şehrin fakir tarafından -ya da bu durumda, gölün fakir tarafından.

Jenny endişeyle ve merakla dudağını ısırdı. *Bunu yaptın mı Mick? Kardeşinle beraber o likör fabrikasını soydun mu? Başka neler yaptın?* Belki de oradan her hangi bir zarar görmeden ayrıldığı için şanslıydı. Hatta belki de bir teleskop, ödemek için oldukça küçük bir bedeldi.

O lanet olası teleskobu hâlâ geri almak istiyordu hem de fena halde. Yıldız haritaları ve gökyüzü incelemeleri sırasında tuttuğu notların olduğu defteriyse düşünmek dahi istemiyordu.

Birkaç kitabı daha koliden çıkartırken onları yığmak için uygun olduğunu düşündüğü bir yer buldu; annesine tahsis edilmiş

olan bölmenin altı. Bir an durdu ve farkında olmadan önünde diz çökerek bakmaya başladı. Bel hizasındaki rafın üzerinde Judy Tolliver'ın bir dizi fotoğrafı duruyordu. Bir kısmı Jenny çocukken beraber çekilmişti, diğerleri ise babasıyla beraber olanlar ya da tek başına olduğu fotoğraflardan oluşuyordu. Fotoğrafların arkasında bir de İncil vardı. Bir de on sekiz yıl önce o kış günü cenazede olup taziyelerini ileten herkese dağıtılan anma programının bir kopyası. *Sevgili Eş ve Anne. Tanrı'nın kızı. Şimdi O'nun kollarında dinleniyor*İki adet tozlanmış ince mum, fotoğrafların iki yanında duruyordu. Rafın üzerinde, duvarda da Jenny beş yaşındayken annesiyle beraber çekilmiş olan koca fotoğraf asılıydı. Annesi, Carol teyzenin düğününde nedime olmuştu, Jenny de çiçek kız. Fotoğrafta bir grup çam ağacının önünde ayakta duruyorlardı. İkisi de gül pembesi elbise giymişlerdi. İkisinin de kafasında güllerden örülme pembe birer taç ve karanfiller vardı. Jenny'nin babası bu fotoğrafı o kadar çok seviyordu ki devasa boyutlarda bir tane yaptırıp o günden beri de oturma odasının duvarından indirmemişti. Bu kutsal raf elbette daha sonra eklenmişti, Jenny on üç yaşındayken. Diğer kızlar sadece regl olmakla, ilk danslarıyla ya da bir çocukla ilk karşılaşmalarıyla alakalı endişelenirken, Jenny tüm bunlarla baş etmeye çalıştığı gibi bir de kanserden ölen annesinin acısıyla baş etmeye çalışıyordu.

Annesi kasabanın değerli insanlarından biriydi. Her zaman toplanacak paralar konusunda ya da yemekli davetlerin satılacak biletleri gibi konularda başı çekerdi. Ne zaman Destiny'de çözülecek bir mesele olsa Judy Tolliver onu bulur ve hallederdi. O mükemmel bir polis şefi eşiydi. Bir ev yansa Judy Tolliver hemen giyecek ve eşya sıkıntısını halledip, aileye kalacak bir yer temin ederdi. Eğitim sistemi, müzik ve sanat derslerini kaldırmaya karar verdiğinde hemen okul-aile birliğini organize edip herkesi savaşmak için teşvik etmişti. Bir emlak firması, çam ağaçlarından yapılma taşınabilir evlerin olduğu küçük parkı satın alıp, içinde yaşayan çoğu yaşlı insanı da evlerinden çıkartmaya çalışınca, Judy Tolliver kapı kapı dolaşıp imza toplamış ve nihayetinde kasaba konseyinin karardan vazgeçmesini sağlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi ...rantey.org

Destiny kasabası sakinleri her zaman yardım elini uzatmaya hazır, nazik ve sevgili dolu bir kadını kaybetmişti, Jenny de annesini... Okul, erkekler ve sütyenlerle ilgili konuşabileceği kişiyi de...ve yıldızlar. Aslında Jenny'ye gökyüzünün gizemli ve görkemli yanını ilk tanıştıran annesi olmuştu. İlk teleskobunu alan da annesiydi -oyuncaktan farksızdı fakat Jenny'nin genç yaşlardan itibaren gök bilimci olmaya karar vermesi olması için yeterliydi.

Judy gibi bir annenin ve polis bir babanın kızı olarak Jenny tamamen saf ve erdemli bir kız olmaktan daha az bir şey olabilir miydi? İyi ve kötüyü ayırt edebilecek olgunlukta yetiştirilmişti. Reşit olmadan alkol kullanmamış ve âşık olmadan sevişmemişti. Bugüne kadar tek bir sigara bile içmemişti. Nihayetinde kendi isteğiyle, tüm hayatı boyunca erdemli ve hassas bir insan olmuştu.

Geçen geceye kadar.

Birkaç yıl önce babası göl kenarındaki bu evden ayrılıp kasaba merkezine taşındığında Jenny bu evi satmadığına şaşırmıştı. Şimdi buraya döndüğünde evdeki tabaklardan dantellere ve annesine ait bu rafa kadar her şeyin çocukluğundaki gibi durduğunu görüyordu.

Ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attığında, duvarda asılı olan altın yaldızlı çerçeve içindeki o fotoğrafı indirmek istedi. Fotoğrafı sevmediğinden değildi bu. Columbus'daki evinde küçük bir kopyası bile vardı bu fotoğrafın; sadece bu, gerçekten çok büyüktü. Odaya göre fazla büyük... Ve şu an Jenny'nin hayatı için de öyleydi. Annesini o kadar genç yaşta kaybetmek Jenny'nin varoluşundaki en büyük trajedi olmuştu. Fakat o zamandan bu yana bu durumu çoktan geride bırakmıştı. Annesinin odanın içindeki bu kocaman varlığı, onu geçmiş yıllara geri götürüyordu. O dertli, kasvetli günlere. Çaresizce, inanamadan ve büyük bir reddedişle yaşadığı o günlere. Annesinin yukarıda bir yatakta bir deri bir kemik kalana kadar solup gittiği günlerin hatırasına geri dönüyordu.

Tekrar "Kendinden başka" bir şey oldun -tam olarak, lanet olası bir suratsız. Nasıl oldu bu?

"Sebebi bu fotoğraf," diye ağzının içinde geveledi.

Babası mutfağın hemen dışındaki alet odasından "Bir şey mi dedin tatlım?" diye seslendi.

"Sanırım problemi buldum. Birazcık şansla kısa zamanda burayı serinletmiş olacağız."

Jenny gülümsedi. Babasının neşesi yerine gelmişti. Jenny üzerinde düşünmedikçe sıcaklığın eskisi kadar rahatsız etmediğini hatta birkaç derece daha serin hissedildiğini fark etti. Pembe taftа içindeki annesinin fotoğrafını hâlâ indirmek istiyordu ve aynı zamanda da bu yüzden suçluluk hissediyordu. *Eee, hayatı boyunca yanlış hiçbir şey yapmamış bir kız için elbette suçluluk duyacağı daha pek çok şey çıkacaktı.*

Fakat fotoğrafın kalması gerekiyordu. Bu ev babasına aitti. Jenny geçici bir misafirdi. Sadece tekrar alışması gerekiyordu. Muhtemelen bir süre sonra da fark dahi etmeyecekti, tıpkı her gün yanından, yakınından geçtiğimiz birçok şey gibi.

Koltuğa döndükten sonra en sevdiği astronomi dergisini tam da olması gereken yere, sehpanın tam ortasına yerleştirdi. *Bu yaz yıldızları en azından bu şekilde görebileceğim.*

Jenny tam da babası odadan içeri bej rengi üniformasıyla girerken ona doğru baktı, ellerini bir havluya siliyordu. Nöbeti biter bitmez buraya gelmişti. Fakat telsizini her zaman belinde açık tutardı. Ve şimdi de durmadan ötüyordu. "Şimdiden daha serinlemiş hissediyor musun?"

Jenny kafasını sallayarak cevap verdi. "Çok daha iyi. Teşekkürler baba."

"Bu arada bu sabah eczanede Bayan Ellie ve Linda Sue'yu gördüm. Pazar öğleden sonra Bayan Ellie bahçesinde bir parti verecekmiş sekseninci doğum günü için. Seni davet etmemi rica etti."

Jenny parmaklarını çenesine götürerek "Bayan Ellie seksen yaşında mı? Vaovv, bu kadar yaşlı olduğundan haberim yoktu," dedi. Jenny kendini bildi bileli Bayan Ellie, Jenny'lerin evinin hemen sağ tarafındaki evde yaşıyordu. Çok hoş bir bahçesi ve küçük bir terası vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https:

"Elbette partiyi ayarlayan Linda Sue ve Mary Katherine'dir ama Miss Ellie burada kaldığını gördüğünü söyledi ve gelmenden çok memnun olurmuş."

"Neden burada olduğumu sordu mu?"

Babası, Jenny'nin boşanma durumunu kimseyle konuşmak istemediğinin farkında olarak kafasını salladı ve "Hayır," dedi.

"İyi, elbette orada olacağım."

Babası göz kırparak "Bak ne diyeceğim, seni gelip alırım, kavalyen olurum," dedi.

Jenny "Baba biraz kişisel bir şey sorabilir miyim?" dedi. Annesinin ölümünden sonra babasıyla oldukça yakınlaşmışlardı fakat bu daha önce hiç konuşmadıkları türden bir konuydu.

Babası biraz tedirgin görünerek "Pekâlâ," diye cevap verdi.

"Annem öldükten sonra hiç kimseyle flört ettin mi?"

Sanki ondan arabasını alıp dik bir rampadan aşağı sürerek Bayan Ellie'nin bahçesine dalmasını önermiş gibi bakarak "Neden, hayır -elbette hayır," diye şaşkınlıkla cevap verdi.

Jenny aslında bunu fark etmişti ama yine de sormak zorunda hissetti. "Bu konuyu hiç düşünüyor musun?" Sonuçta henüz elli-li yaşlarının başındaydı. Saygın bir işi, hoş bir evi vardı ve oldukça da kibar bir adamdı.

"Şey, hayır, düşündüğümü söyleyemem. Yani -kim annenin yerini tutabilir ki?"

Jenny kafasını yana eğip neşeli görünmeye çalıştı. "Onun yerine birini bulmandan bahsetmemiştim. Ama...mesela cumartesi akşamları beraber sinemaya gidebileceğin biri olması hoş olmaz mıydı? Ya da Temmuz'un dördünde Betty ve Ed'in evinde düzenlenen yemek davetlerine gitmek?"

Babası bir an için sessiz kaldı ve ardından konuştu. "Benim için endişelenme Jenny, bu halimle iyiyim ben. Beraber takılabileceğim bir sürü arkadaşım var, sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu düşünüyordum...çünkü, çok zaman oldu baba. Eminim annem de mutlu olmanı isterdi."

Bu sefer büyük bir göz kırpmayla "Tamam o zaman dileği gerçek oldu," dedi babası. "Bu klima başka bir problem çıkartırsa bana haber ver, yoksa Pazar günü saat bir gibi görüşürüz."

Jenny vazgeçerek meseleyi kapattı ve "Tamam, görüşürüz," dedi. Ardından ayağa kalkıp babasına kısaca sarıldıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Büyük, gri bıyığının köşesi dudağını gıdıkladı.

Bir dakika kadar sonra arabasıyla uzaklaştığını duyduğunda Bayan Ellie'nin partisi için heyecanlandığını fark etti. *Bir nevi.*

Destiny'deki birçok insan, özellikle de yaşlı olanlar başka bir zamanda yaşıyor gibiydiler. Konforlu ve iç huzurlarıyla... Fakat yine de Jenny, söz konusu aldatan bir eş olsa da boşanma meselesine hoşnutsuzlukla bakacaklarına neredeyse emindi. Ve geçen akşam ormanda neler yaptığını duysalar birçoğu kalp krizi geçirirdi.

O akşam saat on civarında Jenny neredeyse kendini...hoşnut hissediyordu. Teleskop meselesi ile ilgili hâlâ sinirliydi ama tüm günü şu seks meselesiyle ilgili kendiyle barışık halde geçirmişti. *Çoğunlukla.* Gecenin sonlarına doğruysa annesinin odayı kaplayan o koca fotoğrafını görmez olmuştu. *Neredeyse.*

Kendine hamburger ve közlenmiş patates pişirip arka bahçedeki piknik masasında oturmuştu, günün sonunda sıcaklık hâlâ azalmamış olmasına rağmen bahçedeydi. Ardından yeşil çimlerin üzerinde yalın ayak dolaşıp yan bahçedeki akçaağaca asılı olan hamağa uzanıp, bu saatlerde cam gibi olan sessiz ve huzur dolu gölün manzarasını izlemişti. İki ev arasındaki boş yeşil alandan Bayan Ellie'nin bahçesine doğru baktı ve renklerin ahengini doya doya izleyip, ağaçlarda cıvıldaşan kuşları dinledi.

Gece karanlığı inmeye başladığında özlemle teleskobunu düşündü ama bu düşünceyi bir kenara itti. Kendi kendine, *belki Mick postayla ya da başka bir şekilde gönderir* diye düşündü. Tabii bu elbette bir postaneye gitmesini gerektirirdi. Bunu yapmak için ortaya çıkması gerekirdi. Daha önce ümit ettiği gibi sadece getirip kapısına bırakması da yeterli olurdu aslında. Ama...belki de

Ücretsiz PDF Kitap

başka bir şekilde getirecek kadar makul olabilirdi. Jenny teleskobunu bu şekilde kaybetmiş olduğunu bir türlü kabullenemediğinden sürekli bunları kendine tekrar edip duruyordu.

* * *

Bir süre sonra Jenny, sarı atleti ve eşofmanıyla kanepede kıvrılmış oturuyordu. Hava hâlâ çok sıcak olmasına rağmen eski battaniye yarıya kadar üzerini örtüyordu. Televizyonda bir polisiye programı izleyip çikolatalı kurabiye yiyordu.

Tam da televizyondaki adam çılgın bir hırsızın saklandığını zannettiği karanlık deponun içinde sürünerek ilerlerken evin arka kapısı çalınınca Jenny aniden sıçradı.

Nefesini tutarak kurabiyeleri yanına bıraktı ve kapıya bakmak için ayağa kalktı. Arka kapıya bu saatte kim gelebilirdi ki?

Daha gerçekçi düşünmeye çalıştı ve *belki de babamdır* dedi. Ne de olsa gündüz arka kapıdan gelmişti.

Jenny arka kapının ışığını yakıp kapıyı açtı. Kapının önünde dikilen Mick Brody'nin ta kendisiydi.

Bir katil için en iyi şey, ya da en kötü.

Neredeyse Jenny'nin nefesi kesilmişti; ya şoktan ya da vahşi bir çekim gücünden, emin değildi.

O an hızla, Sue Ann'in o gece yaşananlarla ilgili neden haklı olduğunu anladı. Çünkü şimdi Mick ışığın altında duruyordu ve cehennem kadar çekici görünüyordu.

Kalın ve koyu renkleri saçlarının biraz düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Çenesindeki kirli sakalın görüntüsü Mick onu öptüğünde yüzünü nasıl da aşındırdığını anımsattı. Ardından hassas vücudunda ve göğüslerinde gezdirişini düşündü. Göğüs uçları çoktan sertleşmişti, bundan emindi ve içinde sütyen yoktu. *Aman Tanrım.*

"Neden arka kapımdasın?"

"Kimsenin beni görmesini istemedim. Kasabada değilim, hatırladın mı?" Koyu kaşlarını çatarak "Kimseye söylemedin, değil mi?" dedi.

Jenny "Elbette hayır," diye yalan söyledi. Ardından bakışlarını aşağı doğru kaydırdığından büyük bir rahatlama yaşayarak elindeki, içerisinde teleskobu olan çantayı gördü. *Çok şükür.*

"Yoldan çekilir misin?"

"Yoldan çekilmek mi?" dedi şaşkınlıkla.

Fakat Mick'in kabaca onu geçerek içeriye dalmasına engel olamadı "İçeri giriyorum."

Bu hiç de iyi değildi. Bu...korkutucuydu. Teleskobunu geri alacağı için çok heyecanlanmıştı, ama...

"Hey, bekle." Bunun için saat çok geç olmasına rağmen Mick çoktan mutfağın ortasında dikiliyordu.

"Neden içeri giriyorsun ki? Yani, gördüğüm kadarıyla teleskobumu getirmişsin, minnettarım ama..."

Mick kısık sesle ama tane tane konuşarak "Sadece benim küçük sırrımı tutmanın ne kadar önemli olduğunu anladığından pek emin değilim Bayan Kedicik," dedi.

Jenny gözlerini kırparak bu kadar yakınında olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti. Yakınlığını bedenindeki her hücrede hissediyordu ki tüm bedeni karıncalanmaya başladı. "Anlıyorum. Söz veriyorum. Gerçekten anlıyorum."

Mick kendinden emin bir şekilde basitçe cevap verdi. "Sana inanmıyorum."

Jenny iç çekti. Bir yandan da doya doya Mick'in kaslı kollarını izliyordu. Tişörtünün kolu gizlediğinden, daha önce görmediği dövmesini ve alnına dökülen karışmış buklelerini fark etti. Fakat bir yanıyla da *"Onu buradan dışarı çıkartmalıyım"* diye düşünüyordu. Aslında Mick'i ailesinin evinden çıkartmak konusunda en az geçen akşam Mick'in onu araziden çıkartmak konusunda olduğu kadar telaşlı olduğunu fark etti. Jenny "Sana bu konuda yardımcı olamam," diye cevap verdi. "Ayrıca gecenin bir yarısı buraya, evime gelerek ne yapmaya çalıştığını zannediyorsun? Eklemem gerekir ki bir de davetsiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - http://rantey.org

Mick Brody hâlâ işkence edercesine yakın bir mesafede durarak, bir parmağını büküp Jenny'nin çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Seni ikna edeceğim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bazen yalnız olduğumuzu düşünürüm.
Bazen de yalnız olmadığımızı.
Manzara, her iki durumda da sersemletici.
Arthur C. Clarke

Dört

Mick küçük ama derli toplu görünen evde etrafına bakındı. Elindeki büyük çantayı mutfak masasının üzerine bıraktı. Tam da tahmin ettiği gibi samimi ve sıcak bir evdi. Gölün diğer tarafındaki kendi ailesinin evinden fazla büyük değildi fakat yine de aralarında dünyalar kadar fark vardı. Evin dekoru modern değildi ama bu fark etmezdi; bir şekilde bu dört duvar arasında kendini güvende hissetmişti. Pek de alışık olmadığı bir histi bu...

Mick dönüp Jenny Tolliver'a baktığında, Jenny ondan biraz ürkmüş görünüyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu bakışla hayatı boyunca hep karşılaşmıştı ve bunu sağlamak için yeterince uzun bir süre uğraşmıştı. Şu anda Jenny'nin ondan biraz da olsa korkmasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu durum hiç de kötü değildi. Yine de nedense Mick biraz rahatsız oldu. Bu kadar hoş bir bayanın endişeli görünmesine sebep olmuştu. Genelde insanların onun hakkında ne düşündüğünü pek önemsemezdi. Fakat şu anda Jenny Tolliver onun bir yaratık gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Elbette Mick'in tüm düşünceleri o kadar da masum değildi. Göğüs uçları giydiği bluzun üzerinde çıkıntı yapmıştı. Onları ellerinin arasına ve ağzına aldığı geceyi hatırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

Mick bakışlarını Jenny'nin göğsünden yüzüne doğru kaldırdığında neredeyse sertleşmişti ve evdeki klimaya rağmen için için yanıyordu. Jenny'nin gözleri nereye baktığını bildiğini söyler gibiydi ve sanki Mick'in şehvetini hissetmişti.

Mick neredeyse, neden orada olduğunu unutacaktı. Aralarındaki mesafeyi kapatıp geçen gece yaptıklarını yapmak istedi. Daha önce bir kadını görünce hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Şu anda düşünebildiği tek şey, bir an evvel onu kollarının arasına alıp, o hoş ve tatlı kıvrımlarına sarılıp doğal olarak içinden gelenleri yapmaktı.

Jenny Tolliver büyüyü bozdu ve biraz gergin bir ses tonuyla "Biraz buzlu çay ister misin?" dedi.

Kahretsin! Gecenin bir vakti kızın evine dalıyordu ve kız da ona çay ikram ediyordu. Neredeyse hayır diyecekti ama gölün karşı kıyısından, evin arkasında yarı devrilmiş halde bulduğu metal kanoyla bu tarafa geçerken oldukça sıcaklayıp bunalmıştı. "Oh, elbette."

Jenny masayı işaret ederek "Oturabilirsin," dedi. Jenny'nin ses tonu çaya rağmen davet edilmediğini hatırlatıyordu. Bir anda Mick durumun tekrar farkına vardı.

Mick bir sandalye çekerek küçük ahşap masaya doğru oturdu. Hasır sepetin içindeki peçeteleri kenara, seramik tuzluk ve biberliğin yanına itti. Hâlâ Jenny'yi nasıl ikna edeceğine dair bir fikri yoktu fakat bunu yapmak zorundaydı. "Dinle, geçen akşam biraz sert ve kavgacıydım."

Jenny "Evet böyle de diyebiliriz," diye cevap verirken yüzü ona dönük değildi. Buzdolabını açıp içerisinde dilimlenmiş limonlar olan cam bir sürahi çıkardı. Bu sırada Mick Jenny'nin yumuşak bir pantolonla sarılı yuvarlak kalçalarını fark etti ve tıpkı göğüsleri gibi poposunu görmek de geçen akşam onları avuçlayışını ve tutup kucağına yerleştirişini hatırlattı. Tanrım beraber çok ateşliydiler.

"Durum şu ki, başka şansım yoktu. Sana benimle ilgili kimseye bir şey söylememen gerektiğini söylediğimde..." Mick bir an

durdu, kelimeler aklından uçup gitmişti. Gerçek şu ki, onu ikna etmek için herhangi bir yol gelmiyordu aklına. *Kahretsin.* Yaşamındaki tecrübeler ona, insanları ikna etmek için tehditkâr olmayı öğretmiş olsa da geçen akşam bu işe yaramamıştı. Bu yüzden bu akşam da bunun iyi bir fikir olduğunu hiç zannetmiyordu.

Çaresizce fakat bunu belli etmeden başka bir giriş yapmayı denedi; dürüstçe, sade ve bariz bir dürüstlükle. "Bu çok önemli kedicik. Kimse benim burada olduğumu fark etmemeli. Gerçekten önemli. Nedenini söyleyemem. Bana yardımcı olmak için herhangi bir sebebin yok, biliyorum ama bu neredeyse...bir ölüm kalım meselesi."

Bunun üzerine Jenny elindeki sürahiyle dönüp Mick'e baktı ve "Senin hayatın mı?" diye sordu.

Mick hafifçe kafasını sallayarak "Tam değil," diye cevap verdi.

"Kimin?"

"Bu konuda daha fazla soru sorma, tamam mı? Sorularına cevap veremem."

Jenny biraz temkinli ve tereddütlü bir ifadeyle Mick'e içinde buzlu çay olan çiçek desenli uzun, ince bir bardak uzattı. Mick bardağı alırken parmak uçları birbirine değdi.

"Bak, kimseye bahsetmeyeceğimi söyledim. Fakat aslında kimseye bahsetmemem için buraya kadar gelmeye ihtiyaç duyduğuna göre-"

Jenny bir an duraksadığında Mick adeta onun düşüncelerini okudu. Olayın üzerine öylesine büyük bir mevzuymuş gibi düşüyordu ki, bu da Jenny'nin iyice meraklanmasına sebep oluyordu. Yine de geçen gece olanlardan sonra, kimseye bir şeyden bahsetmeyeceğine dair ona güvenmek anlamlı gelmiyordu. Mick "Eşyalarını da getirdim," dedi, sanki bu bir mazeretmiş gibi.

"Bunun için gerçekten teşekkür ederim."

Mick, Jenny'nin masada onunla beraber oturacağını zannediyordu ama Jenny odanın diğer ucundaki tezgâha yaslandı. "Unuttuğumu fark ettiğimde gerçekten endişelendim. Benim için gerçekten çok değerli."

Ücretsiz PDF Kitap ... https://rantey.org

Mick kafasını sallayarak geçen akşamdan beri aklına takılan bir konuyu açtı ve "Senin buradan taşındığını düşünüyordum," dedi.

"Taşındım."

"Neden geri geldin?"

Jenny dudağını ısırdı; hâlâ biraz temkinli ve cevap vermeye isteksiz görünüyordu. En sonunda "Boşandım," dedi.

"Oh." Mick evlenmiş olduğunu dahi bilmiyordu. Ardından hiç düşünmeden "Neden?" diye sordu.

Jenny derin bir nefes alıp verdiğinde göğsü de inip kalktı ve bu manzara Mick'in hoşuna gitti; yine de alenen göğüslerine bakmamaya çalıştı.

"O... beni aldattı. Daha genç bir kadınla. Yakın bir arkadaşımla. Oldukça berbattı." Jenny lafını bitirdiğinde bu kadar fazla şey söylemiş olmaktan biraz rahatsız hissederek dudağını ısırdı.

Mick "Lanet," diye mırıldandı. Neden salak herifin teki bu kadar şahane bir kadını aldatmak isterdi ki? Mick daha önce hiç evlenmemişti hatta hiç aklından bile geçirmemişti fakat birden düşüncelerinin ağzından döküldüğünü fark etti. "Salak herif."

Mick, lafları sonucu Jenny'nin ifadesi biraz yumuşayınca şaşırdı. Jenny kafasını eğerek "Teşekkürler," diye fısıldadı. Ardından tekrar Mick'e bakarak "Ben de senin taşınmış olduğunu düşünüyordum. Tüm ailenin gittiğini sanıyordum," dedi.

"Taşınmıştık ama ben döndüm," dedi Mick.

"Neden geri geldin?"

"Seni ilgilendirmez."

Jenny Mick'i etkilemek istercesine kafasını eğerek "Ben sana sırrımı söyledim. Sen de seninkini söyleyemez misin?" diye sordu.

"Hayır. Ayrıca ben seni zorlamadım. Neden döndüğünü söylemek zorunda değildin. Bana cehenneme gitmemi söyleyebilirdin tıpkı geçen akşam olduğu gibi. Ya da yalan söyleyebilirdin."

Jenny omuzunu silkerek konuştu. "Hiç aklıma gelmedi. Ben yalan söyleyebilecek biri değilim."

Bu durum Mick'i endişelendirdi. "Söylesen iyi edersin -benim kasabada olmamla ilgili." Kelimeler Mick'in ağzından niyet ettiğinden çok daha sert ve yüksek tonla döküldü. Daha çok Destiny'den ayrılmadan önceki hali gibi.

Fakat Jenny ürkmüş görünmüyordu, sadece "Sakin ol, bu yalan söylemek değil, bu sadece her hangi bir şeyden bahsetmemek. Ben bu konularda çok daha iyiyimdir," dedi.

"İyi." Mick buzlu çayından büyük bir yudum alıp serinlemeye çalıştı. Jenny Tolliver ormanda ortaya çıkmadan önce de zaten endişelenecek bir sürü şey vardı ve şimdi durum katlanmıştı. Tüm bu olanlar onu köşeye sıkıştırmıştı.

Fakat durum o kadar da kötü olmasa gerekti ki Jenny tekrar huzursuzlandığında bunu fark etmişti. "Burada olduğunu göre, bahsetmek istediğim bir şey daha var...Kahretsin! Yine ne var? Mick "Nedir?" diye sordu.

"Hımm, geçen geceyle ilgili." Jenny'nin yanakları hafifçe kızardığında Mick bunun seks ile alakalı olduğunu anladı. "Biliyorsun, prezervatif kullanmadık..."

Oh evet. Şu mesele. Mick de Jenny gittikten sonra fark etmişti. Gerçi o an Jenny Tolliver ve ona karşı duyduğu o sert ve ateşli şehvet gözlerini kör etmişti. "Evet biliyorum. Korkarım ki yanımda yoktu. Ormanda bir kızla karşılaşmayı beklemiyordum."

Jenny biraz daha kızararak cesaretini topladı ve "Peki güvenilir misin? Endişe etmeme gerek var mı?" diye sordu.

Mick o ana kadar Jenny Tolliver gibi bir kızın kendisi gibi bir adamla beraber olmaktan endişelenebileceğini düşünemediği için kendini aptal gibi hissetti. O Jenny'le ilgili hiç endişelenmemişti bile. Onun kar kadar beyaz bir bakire gibi temiz ve saf olduğundan şüphesi yoktu. "Oldukça güvenebilirsin," dedi ve "yani hiç kaçamak yapmadım diyemem ama gençliğimden beri yapmadım," diye ekledi.

Jenny kafasını salladı ve "Güzel. Sen de bilmelisin ki Terrence'ın beni aldattığını öğrendikten sonra kontrol yaptırdım ve temizim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - http://...ntey.org

Mick sormasına gerek olmadan bunu zaten biliyordu. Yani öğrenir öğrenmez koşup kontrol yaptırdığını ve temiz olduğunu. Yine de "Teşekkürler," dedi. "Ayrıca benimle ilgili kimseye bir şeyden bahsetmediğin için de teşekkür ederim. Zaten söylemeyeceksin de, değil mi?"

Jenny yumruklarını kalçasına yerleştirip gözlerini devirerek rahatsız olmuş gibi görünmeye çalışmasına rağmen inanılmaz derecede şirin görünüyordu. "Bahsetmeyeceğimi söylemiştim, değil mi? Daha kaç kere söz vermem gerekiyor?"

Mick bir an için azıcık da olsa ona gülümsemek istedi ama içinde tutarak "Sana tamamen inanana kadar," dedi. Jenny tekrar bir çileden çıkma somurtuşu ile "Bu ne zaman olacak?" diye sordu.

"Emin değilim. Yani...geri gelebilirim. Sadece kontrol etmek için. Sana ne kadar ciddi olduğumu hatırlatmak için."

Jenny kollarını göğsünün önünde kavuşturup olanlara inanamaz şekilde içini çekti ve "Çoktan anladım. Güven bana," dedi.

Mick bu sefer engel olamadı ve güldü.

"Etrafta olmam bu kadar berbat mı?"

Jenny gözlerini biraz daha deviriyordu ki bunun üzerine gözlerini kısarak Mick'e baktı ve konuştu. "Pek değil. En azından bu akşam değil. Fakat tüm bu olanlar liseliler gibi..."

Mick biraz eğlenerek kaşlarını kaldırdı ve "Liseli?" dedi.

"Ben lisedeyken tesadüfen sınıfta üç korkunç kızı sigara içerken buldum. Onları şikayet etmeyeceğime emin olmak için kızlar resmen bana yapıştılar; teneffüslerde, öğle yemeklerinde, spor saatlerinde, her fırsatta. Bir tür yıldırma politikası."

Engel olmaya çalışmasına rağmen Mick'in suratında yumuşak bir gülümseme belirdi. Saf, küçük Jenny'yi haşin kızlarla takılmak zorundayken hayal etti ve "Peki onları hiç ele verdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Mick "O zaman işe yaramış," dedi ve ayağa kalkarak Jenny'ye

doğru adım attı. "Benimle ilgili de kimseye bir şey söyleme Kedicik. Yakında görüşürüz."

Bunu söylerken bir parmağıyla da çenesini kendine doğru kaldırıp Jenny'nin dudaklarını hafifçe okşayarak öptü ve kapıdan çıkıp gitti.

* * *

Sue Ann küçük kızı Sophie'ye "İskeleye yakın dur tatlım," diyerek seslendi. Sophie, Sue'nun minyatür bir versiyonu gibiydi. Disney prensesleriyle süslenmiş bir şişme botun içinde Mavi Vadi Gölü'nde geziniyordu.

Ardından Sue, Jenny'nin yanındaki alana dinlenme koltuğunu çekerek yerleşti. "Vaovv, tıpkı eski günlerdeki gibi. Tek fark aramızda bizden birinin daha olması, sadece biraz kısa boylu."

Jenny güldü ve kafasını geri yasladı. Güneşin altında, geçen sene Terrence'la Bahamalar'a giderken aldığı bikinin içinde ilik-lerine kadar ısınıyordu. Fakat aklı Terrence'da ya da Bahamalarda değildi. Aklı Mick Brody'deydi.

Açıkçası, gölün karşı tarafındaki Mick'in evini gizleyen ormanlığa, seks yaptıkları yeri örten ağaçlara baktıkça güneşe atfedemeyeceği bir sıcaklık bedenine yayılıyordu.

Jenny "Bu arada kriz bertaraf oldu," dedi. Sue Ann ve Sophie birkaç dakika önce gelmişlerdi ve Jenny'le Sue daha yeni başbaşa kalabilmişlerdi.

"Hangi krizden bahsediyorsun?"

İyi bir soru… Duruma nasıl baktığına bağlı olarak birden fazla kriz vardı. "Teleskobumu geri aldım."

Sue güneş şemsiyesinin altında durarak Jenny'ye baktı ve sordu. "Nasıl? Yalvarırım söyle."

Jenny kafasını yukarı kaldırıp, pek de mühim bir mesele değilmiş gibi bakarak "Dün akşam Mick getirdi," dedi.

Sue kafasını geri doğru götürdü. "Ah, anlıyorum. *Mick*. Yani artık birinci tekil isimle hitap etmeye başladık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenny, Sophie'nin duymaması için kısık sesle "Adamla yattım Sue," diye cevap verdi. Neyse ki Sophie gölde suyun içinde oynuyordu.

Sue hazırcevaplıkla "Bana pek de yatmak gibi gelmedi," dedi.

Jenny elinde olmadan kıkırdayarak güldü.

Sue "Tatlım, bugün çok gamsızız, değil mi?" diye karşılık verdi.

Jenny bunu reddedemedi. Bir şekilde, uzun süredir hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Hatırlayamadığı kadar uzun süredir. Sebebinden emin değildi ama bertaraf olan krize bağlıyordu. "Teleskobumu geri aldım."

"O aleti sevdiğini biliyorum fakat seni hiç bu kadar...sersemlettiğini görmemiştim."

Jenny kollarını kavuşturup suratına takındığı ifadeyle "Sersemlemiş falan değilim. Rahatladım," dedi.

"Hı hı, elbette. Öyleyse...bu sefer yüzüne daha iyi bakabildin mi? Yakışıklı mıydı?"

Jenny sorunun iğneleme boyutunu bir kenara bırakıp "Hımm, evet," diye cevap verdi.

"Hâlâ o etkileyici dış görüntüsü var mı?"

"Hı hı."

"Ya koyu ipek gibi saçları?"

"Evet."

Sue oturduğu yerden hafifçe öne eğilerek "Kaslar? Kas var mı?" diye sordu.

Sadece hatırlamak bile Jenny'nin midesinde telaş kıpırtıları oluşmasına sebep oldu. "Oh, evet. Kas var. Vücutçular gibi büyük değil. Sadece, bilirsin işte, hoş ve güçlü kaslar. Ki zaten onları biliyordum. Kasları anlamak için onları görmene gerek yok."

Sue aydınlanmış bir ifadeyle omuzunu silkerek konuştu. "Hmm, eminim öyledir. Ee, Bay Brody kısa ziyaretinde ne söyledi?"

"Hâlâ kimseye bir şeyden bahsetmemem gerektiği konusunda çok kararlı ve ısrarcıydı. Yemin etmek zorunda kaldım. Bu yüzden ikimiz de çenemizi sıkı tutmalıyız."

"Ürkütücü büyük sırrın ne olduğuna dair herhangi bir ip ucu verdi mi?"

Jenny kafasını sallayarak "Hayır ama iyi haber, güvenilir seks yaptığını iddia ediyor," dedi.

"İyi. Elbette sen yine de kontrole gideceksin."

"Elbette." Ne de olsa Jenny hâlâ 'iyi Jenny'di. Ormanda yapılan bir yaramazlık bir ömür süren güvenlik eğitimini yok edemezdi. "Crestview kasabasında bir klinik var mı diye araştırmayı düşündüm. Orada insanlar beni tanıyamaz."

Sue bir parmağını havaya kaldırarak konuştu. "Var. Geçen sene Jeff'in kız kardeşi yaz tatilinde bir macera yaşadı. Bunu paylaştığı şanslı kişi de bendim. Her neyse, onunla kontrole gittim. Sana adresini bulabilirim. Ee, başka ne dedi?"

Jenny omuz silkip içini çekti ve dilinin altındaki baklaları döktü. "Geri geleceğini söyledi."

Sue'nun şaşkınlıktan çenesi düştü ve "Bir daha söyle," dedi.

"Tekrar gelip beni kontrol edecekmiş. Birdenbire birilerine söyleme ihtiyacı duymayacağımdan emin olmak için."

"Bu konuda gerçekten ciddi."

"Sana söylemiştim."

"Bu durum seni rahatsız etmiyor mu? Yani bir şeyler saklıyor olması...kendisini gizliyor olması? Ya eğer...bir tür cinayet hazırlığı içerisindeyse? Ya gerçekten ciddi bir suç işliyorsa? Ya hayal bile edemeyeceğimiz kadar kötü bir şey yapıyorsa?"

Jenny birden nefesini tuttu ve Sue'ya baktı.

Tam bu sırada Sue "Unutma bahsettiğimiz kişi Mick Brody," diye ekledi.

Ah Tanrım. Gerçekten öyleydi. Mick Brody. Belki bir şekilde bunu unutmuştu. Yaşanan seks olayına ve beraberinde gelen hislere kendini o kadar kaptırmıştı ki... Kendiyle ilgili, Terrence'a

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

karşı hisleriyle ilgili ve içindeki tüm hislere çok kaptırmıştı kendini. Ama Sue haklıydı. Duyarlı her insan bu durumla alakalı endişe duyardı. İşin seks boyutunun beynini bu kadar bulandırmış olmasından dolayı kendini tamamen salak gibi hissetti. "Tanrım," diye söylenerek "onu evime aldım," diye homurdandı.

Sue "Teleskobun ondaydı," diye durumu açıklamaya çalıştı. "Ve muhtemelen dışarıda beklemesi gerektiğini söyleyip adamı daha fazla sinirlendirmek istemedin."

Aslında içeri girmesine engel olmaya çalışmıştı. "Ama ben... ona buzlu çay ikram ettim. Kısa bir sohbet ettik." Jenny korkudan sinmiş olarak "Elbette kavgacı ve rahatsız olmuş görünmeye çalıştım ama geri gelebileceğini söylediğinde hiç karşı çıkmadım," dedi.

Sue dudağını ısırdığında biraz dalgın görünüyordu. "Bu konuda...ürkütücü müydü? Tehditkâr mıydı?"

"Yok hayır." Jenny nefesini çekip hatırlayarak devam etti. "O bir nevi...hoşça kal öpücüğü verdi bana."

Sue gözlerini kırparak "Nasıl bir öpücük?" diye şaşkınca sordu.

Jenny açıklamaya çalışarak "Sadece yumuşak, kısa ve küçük bir öpücük," dedi. "Zar zor hissettim." *Tüm vücudunda titreşimlere sebep olması haricinde.*

"E pes yani!"

"Evet, benim de kafamı karıştırdı."

Bunun üzerine Sue biraz dikildi ve birden afacan bir ifadeye bürünerek "Belki bu onunla biraz daha seks yapacağınız anlamına geliyordur," dedi.

Jenny Sue'ya bakarak yanıtladı. "Asla! Yani, gerçekten -kesinlikle hayır."

"Neden?"

Bir süredir yaptıkları konuşma düşünülecek olursa Sue'nun bu soruyu sormuş olmasına inanmıyordu. "Çünkü o bir katil olabilir, senin de açıkça ifade ettiğin gibi... Çünkü onu neredeyse hiç tanımıyorum. Çünkü her ne kadar dün akşam korkutucu davranmamış olsa da yine de ürkütücü." Hiçbir şekilde Mick'le tekrar seks yapmayı planlamıyordu fakat onun büyük ve kötü bir sır sakladığı ortada olduğuna göre bu artık söz konusu bile olamazdı.

Sue "Peki bu söylediğin sebeplerden herhangi biri seni ormanda durdurabilmiş miydi?" diye sordu.

Jenny arkadaşına tehditkâr bir parmak işaretiyle "O akşam kötü bir ruh halindeydim ve beni çileden çıkartmıştı," diye cevap verdi.

"Ve sen de onun orgazm olmasını sağlayarak ona iyi bir ders verdin öyle mi?"

Jenny'nin gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. "Kes şunu!" Ardından gölde, Sophie'nin oynadığı yeri işaret ederek "Aramızda beş yaşında biri var," dedi.

Sue bir elini havada sallayarak "O henüz orgazmın ne demek olduğunu bilmiyor," dedi.

"İyi de hava durumundan bahseder gibi bu konudan bahsetmeye devam edersen yakında öğrenecek."

Sue en azından bu sefer sesini kısarak "Hava, mava. Bu adamla ilgili şüphelerime rağmen insanın aklını başından alan bir seksten bahsediyoruz...ki bu da hayatta çok önemli şeylerden biri. Bu yüzden...neden fırsat varken bu durumdan biraz daha faydalanmayasın ki?" diye devam etti.

Jenny ağzını büzerek konuştu. "İnsanın aklını baştan alsın ya da almasın, geçen gece olanlar...hayatımdaki saçma, çılgınca bir sapkınlıktı. Bir anlık özgürlüktü. Fakat ardından da ürkütücüydü. Çünkü teleskobumu kaybettim. Ve şimdi sersem gibi güneş gözlüklerimi takıp Crestview'e hâlâ sağlıklı olduğumdan emin olmak için kontrole gitmem gerekiyor. Ve ayrıca Mick Brody hakkında ne biliyoruz ki ürkütücü bir aileden geliyor olmasının ve benim gölün diğer ucunda dolaşmamı istememesi için bir nedeni olmasının dışında? Artı, senin de iyi bildiğin gibi, seks benim için özel bir şey. Sadece fiziksel haz için tanımadığım insanlarla yaptığım bir şey değil."

Ücretsiz PDF Kit

"Seni gerçekten baştan çıkartmadıkları sürece."

Jenny gözlerini devirip konuşmayı sonlandırırcasına arkasına yaslandı. "Soğutucudan bir diyet kola verebilir misin?"

"Güzel, böyle devam et." Her ikisi de kola kutularının kapağını açtığında ortamda sadece radyonun sesi ve Sophie'nin oynama sesleri duyuluyordu.

Yine de Jenny mavi gök yüzünün enginliğindeki bulutların ardından gelen güneşi doya doya hissederken geçen gece Mick'in onu nasıl öptüğünü düşünmeden edemiyordu. Mick'in bu kadar yumuşakça öpebileceğini hayal bile edemezdi. Ve Sue'ya söylemeye cesaret edememişti ama onu öptükten çok sonra dahi dudakları ürpermeye devam etmişti. Seks yaparken de onu böyle öpmüş olmasını diledi. Ve bu öpücük Jenny'nin ondan daha az korkmasına sebep olmuştu.

Fakat şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Hâlâ korkması gerekiyordu. Mick bir likör fabrikasını soymuş ya da Tanrı bilir daha neler yapmıştı. Ona söyleyemeyeceği bir sırrı vardı. Sırların nadiren iyi olduğu düşünülürse, onun ki de iyi olamazdı.

Bu sebepten ötürü onunla kesinlikle, asla tekrar seks yapmamalıydı, her ne olursa olsun... Bu oyunu oynamanın en makul yolu buydu.

Coppertone korkusu ve Aerosmith'in 'Living on the Edge' şarkısının sesi Jenny'yi gençlik yıllarına geri götürüyordu sanki... Gölün karşısındaki ormanlığa, Mick'in tekrar ne zaman geleceğini ve sırrının ne olduğunu, bir daha gelmezse ve sırrı öylece, gizemle kalırsa diye, biraz korkuyla bakıyordu.

* * *

Bayan Ellie'nin bahçesine babasının kolunda girmek Jenny'ye biraz gerçek dışı göründü. Neşeli sarı örtülerle süslenmiş masalar, üzerindeki yiyecekler ve bahçenin ortasındaki beyazlarla süslenmiş çardaktan sarkan renkli balonlar... Jenny daha çok etraftaki insanlara dikkat etmeye çalışıyordu.

Tüm suratlar tanıdıktı, sadece biraz daha yaşlanmışlardı. Bahçede ve fundalıkların arasında oynayarak gezinen çocuklar hariç... Bu kasabadan o kadar uzak kalmıştı ki, bu küçük çocuklar bile onun olduğundan çok daha fazla, kasabanın bir parçası sayılırlardı. Ve babasının kolunda olmak tam da...bu şartlar altında biraz zavallı hissetmesine sebep olmuştu.

Birkaç saniye içerisinde insanlar Jenny'yi fark edip merhaba demeye başladılar. Caroline Meeks, yolun yukarı kısmından diğer bir komşu ve Reverend Marsh annesinin cenazesindeki ayin törenini ve Jenny'nin düğün ayinini yönetmişti. Birkaç dakika sonra, Linda Sue, Bayan Ellie'nin kızı, Jenny'ye bir tabak dolusu limonlu kraker uzattığında Jenny kendini, durumu açıklarken buldu. "Yaz boyunca babamı ziyaret etmek için geldim."

Hımm, belki de Mick'e söyledikleri konusunda yanılıyordu; belki de o da yalan söylüyordu.

Peki bu insanların nesi vardı? Domino partisindeki kadınlar dedikodu yayıp Jenny'nin tekrar Jenny Tolliver olduğundan, artık Bayan Terence Randall olmadığından bahsetmemişler miydi?

Bir süre daha Destiny sakinlerinin selamları, tebrikleri ve "Bir parti için bundan daha iyi bir gün olabilir miydi?" falan gibi lafları devam etti. Ta ki Sue Ann, Jenny'nin omuzuna dokunarak en sonunda onu kurtarana kadar.

Jenny arkasını döndüğünde dostunu beyaz payetli muhteşem bir kıyafetin içerisinde buldu. Sue, Jenny'nin pembe ve beyaz çiçek baskılı elbisesini ima ederek "Muhteşem görünüyorsun Jen," dedi. Jeff, Sue'nun arkasında ayakta duruyordu, her zamanki gibi temiz traşlı haliyle yakışıklı görünüyordu. Sophie de en az annesi kadar hoş bir elbiseyle babasının kucağındaydı.

Jeff büyük bir gülümsemeyle "Seni görmek güzel Jen," dedi. Jenny bu yazı orada, babasıyla geçirmesi ya da bunun sebebiyle ilgili herhangi bir şey sormadığı için Jeff'i çok daha sevmişti.

"Seni görmek de öyle. Ve bu arada geçen cumartesi kızlarla beraber takılmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Gerçekten çok eğlendik."

Ücretsiz PDF Kitap

Jeff omuz silkti ve "Teşekküre gerek yok. Golf antrenmanında ben de oldukça iyi vakit geçirdim," dedi.

Jeff okulda onlardan bir sınıf yukarıdaydı ve şimdi de karayollarında yöneticilik yapıyordu. Hâlâ okulun en iyi basketbol oyuncusu gibi görünüyordu. Tıpkı lise yıllarındaki gibi düzgün görünümü, kumral saçları, gömleği ve kravatıyla kiliseden yeni geldikleri belli oluyordu.

Jenny kendine engel olmaya çalışsa da Sue Ann'i az da olsa kıskandı. Mükemmel bir ailesi, harika bir Destiny yaşamı vardı. Kasabanın merkezinde, kendilerinin onardığı Viktorya tarzı, hoş ve eski bir evde yaşıyorlardı. Sue yarım gün Destiny emlak ofisinde çalışıyor, aynı zamanda da idari işlere bakıyordu. Kasaba heyetine hizmet ediyorlardı ve Jeff gelecek sene kasaba komitesinin seçimlerine katılmayı planlıyordu. Jenny onları, insanlara gülümseyip merhaba dedikleri sırada izliyordu. Bir an Terrence ile paylaştıkları hayatı hatırladı. Gerçi Sue ve Jeff muhtemelen çok daha mutluydular. *İçtenlikle, derinden mutlu.*

Jenny Terrence ile...bir şekilde hayatından memnun hissediyordu; fakat Sue hayatından son derece mutluydu. Sue istese Brody meselesi ile ilgili çok etkilenmiş gibi davranabilirdi; ama Jenny Sue'da fark ettiği küçük detaylardan çok iyi biliyordu ki, o kocasına hâlâ çılgınca ve tutkuyla âşıktı.

"Jenny Tolliver? Bu gerçekten sen misin?"

Jenny dostça gelen bu sesi görmek için arkasına döndü. Tessa Sheridan'dı bu ve Jenny küçük bir çığlığa engel olamadı. Tessa zarif bir sarışındı. Onu en son gördüğü, kolej başlamadan önceki yazdan bu yana pek de değişmemişti. Lise yıllarında Jenny-Sue ikilisi, Tessa ve onun iki yakın arkadaşı Rachel ve Amy ile takılırdı; fakat Jenny onlarla, Sue ile bağlantıda kaldığı gibi görüşmeye devam etmedi.

Jenny Tessa'ya sarıldıktan sonra bir adım geri giderek tekrar uzun uçuşan etekler giymiş arkadaşına şöyle bir baktı. Destiny'deki bayanların aynı tarz kıyafetler giymemiş olmasından tarif edilmez bir şekilde hoşnut olarak, "Kasabaya döndüğünden haberim yoktu," dedi.

Tessa şaşırmış görünerek "Sue söylemedi mi?" diye sordu.

Hayır. Ormanda yaşadığım gayrimeşru seks hikâyem üzerine konuşmakla çok meşguldük. "Sanırım söylemeyi unuttu. Ne zamandır buradasın?"

Tessa bir sır verir edasıyla gözlerini devirerek "Çok uzun zamandır," dedi. Ardından güldü. Ve Jenny'nin sormadığı soruya cevaben "Başka bir zaman anlatacağım uzun bir hikâye. Şehirde geçen yıllardan sonra itiraf etmeliyim ki, Destiny'nin...cazibesi var," dedi.

Jenny, bahçede etrafına bakınınca bunu reddedemedi fakat yine de maceracı Tessa'dan bunu duyduğuna şaşırmıştı.

Tam o sırada Amy aralarında belirdi, doğal kıvırcık saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Her zamanki gibi gözleri parlak ve iriydi. "Aman Tanrım—Jenny! Seni görmek harika!"

Jenny şaşkına dönmüştü. Bu kadar eski ve tanıdık yüzün üzerine şimdi de Amy buradaydı. Her zamanki tatlı Amy'ye sarıldıktan sonra "Partinin tamamlanabilmesi için sadece Rachel'a ihtiyaç var," dedi.

Tessa ve Amy birbirlerine baktılar ve Tessa "O zaman Eylül'de bizimle Chicago'ya gelmen gerekecek. Liseden mezun olduğumuzdan beri, on dört yıldır Rachel Destiny'ye hiç gelmedi," dedi.

Jenny, bir şekilde şaşırmamıştı. Rachel'ın Destiny'yi geride bırakmayı ne kadar çok istediğini hatırlıyordu. Ve Rachel bunu başarmışa benziyordu. "Davet için teşekkürler fakat benim yerime ona uzaklardan bir selam götürmeniz gerekecek. Peki neyle meşgul bu aralar?"

Amy biraz gıptayla içini çekti. "Şu an İtalya'da. Tüm dünyayı dolaştı. Reklam sektöründe çok önemli bir mevkiide. Bana sorarsan dağılmış durumda ama o hâlâ eskisi gibi enerjik ve şımarık. Sanırım bu tip bir hayat ona uygun."

Amy "Tessa ve ben her sonbaharda onu ziyaret etmeye gidiyoruz. Ve orada olduğumuz sürece ona ayak uydurmakta zorlanıyoruz," diye ekledi. "Sanırım küçük bir kasaba yaşamı benim için her zaman daha uygun oldu."

Ücretsiz PDF Kitap Ac

Jenny ilk defa Amy'nin geçimini sağlamak için neyle uğraştığını sorma fırsatı buldu -belki de çalışmıyor, evde çocuklarıyla vakit geçiriyordu. Jenny, Amy'nin bu rolle mutlu olabileceğini düşünmüştü. "Peki sen neyle meşgulsün?" diye sordu.

Amy gözlerinin içi parlayarak gururla "Duymadın mı? Kasabadaki kitapçı dükkânını işletiyorum: Kapakların Altında."

Ah. Tahmin ettiği gibi olmamasına rağmen bu haber de Jenny'yi şaşırtmamıştı. Amy her zaman büyüdüğünde kütüphaneci olmak istemişti ve görünen o ki, isteğine oldukça yaklaşmıştı. "Vaay, Destiny'de artık bir kitapçı olduğunu duymak çok hoş."

Tessa araya girip "Zaman ne çabuk akıyor," diye ekledi. "Ben de orada yarım gün çalışıyorum, merhaba demek için uğra mutlaka."

İki el Jenny'nin ellerini tuttuğunda Jenny hâlâ Amy ve Tessa ile sohbet ediyordu. Kafasını kaldırdığında Bayan Ellie'nin diğer kızı Mary Katherine'i gördü. Mary çok eskiden beri kasabanın kütüphane sorumlusuydu. Jenny'nin babasının bahsettiğine göre, yeni emekli olmuştu. Jenny "Seni görmek harika Mary Katherine," diye içtenlikle cevap verdi.

Karşılıklı hoş beş ettikten sonra Mary "Gelip anneme merhaba demelisin. Artık etrafta pek dolaşamıyor; bu yüzden çardakta gölgede oturttuk ve seni görmek için sabırsızlanıyor," dedi.

Jenny arkadaşlarıyla kısa zamanda tekrar bir araya gelmek için sözleştikten sonra Mary'nin onu elinden tutup çardağa götürmesine izin verdi. Miss Ellie çardakta bir sandalyede mavi çiçeklerle bezenmiş sarı elbisesinin içinde oturuyordu. Onun yaşındaki bir kadın için oldukça ışıl ışıl ve neşeli görünüyordu.

Jenny'yi gördüğünde yaşlı gözleri parlayarak "Bu Jenny Tolliver değilse ben de hâlâ yaşayıp nefes almıyorum," diye coşkuyla karşıladı. Jenny kendini zihinsel olarak tüm hoş ve iyi yorumlara hazırlamıştı. Özellikle de söz konusu Bayan Ellie olduğunda... Bayan Ellie'nin buruşmuş ellerini avucunun içine aldı. Bu davranış Destiny'de birine minnettar olunduğunda yapılagelen bir davranıştı. Bunu hem domino partisinde hem de başka davetlerde fark etmişti. "Merhaba Bayan Ellie. Sizi tekrar görmek harika."

"Ne söyledin tatlım?"

Oh Tanrım. Belli ki zavallı Bayan Ellie'nin işitme kabiliyeti zayıflamaya başlamıştı. Jenny biraz daha yaklaşarak yüksek sesle "*Merhaba Bayan Ellie. Sizi tekrar görmek harika,*" dedi.

Bayan Ellie anlamış gibi kafasını salladı. "Seni de tatlım, seni de." Jenny'nin bir eli hâlâ Bayan Ellie'nin elindeydi ve şimdi onu sıkıyordu. "Baban bana yaz boyunca burada olacağını söyledi."

"Bu doğru." Yüksek sesle konuşmayı unutmuştu fakat Bayan Ellie anlamış görünüyordu.

Ardından Bayan Ellie, Jenny'nin arkasından sanki birilerini arıyormuş gibi verandaya ve etrafa bakınmaya başladı.

Jenny "Ne aradınız Bayan Ellie?" diye sordu, bu sefer sesini yükseltmeyi unutmamıştı. "Size bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, hayır. Sadece Terrence'a bakınıyordum. O nerede?"

Aman Tanrım.

Bir yandan, Bayan Ellie'ye yalan söylemesi, diğerlerine söylemesinden çok daha kolay olurdu. Bugün işi olduğunu söylemesi yeterli olacaktı kesinlikle; ve muhtemelen de teknik olarak yalan sayılmazdı bu. Fakat diğer yandan...lanet olsun, neden bu çılgınlığın üstesinden gelip, sadece olduğu gibi anlatmıyordu ki... Böylece Jenny ilk defa kelimeleri ince eleyip sık dokumadan, en iyi ifade biçimini seçmeye çalışmadan olduğu gibi söyledi. "Biz boşandık."

Bayan Ellie kulağına doğru bir elini kaldırdı. "Ne dedin tatlım? Artık iyi işitemiyorum. Tekrar söyleyebilir misin?"

Jenny derin bir nefes alıp öne eğildi fakat sesini fazla yükseltmeden konuştu. "Terrence gitti Bayan Ellie. Artık beraber değiliz."

Miss Ellie kaşlarını çatarak "Oh, canım… Nereye gitti?" dedi.

Hay aksi. Lanet olsun. Söyle işte. "Terrence...beni yirmi bir yaşında bir sürtük için terk etti."

"Ne dedin Jenny? Korkarım seni hâlâ duyamıyorum."

Jenny sesini biraz daha yükseltti. "Beni yirmi bir yaşındaki bir kız için terk etti dedim."

Ücretsiz PDF Kitap

Fakat belli ki Bayan Ellie hâlâ onu duyamıyordu. Kafasını sallayarak gözlerini kısıyor ve kulağını daha da yanaştırıyordu. "Tekrar eder misin tatlım?"

Böylece Jenny tekrar denedi. "Dedim ki, Terrence beni yirmi bir yaşındaki bir sürtük için terk etti!"

Bir anda bahçeye bir sessizlik hakim oldu. O an Jenny, neden bu yazı orada geçirdiğini bilmeyen herkesin de artık durumu öğrendiğini fark etti. Bahçenin diğer ucundaki Sue ile göz göze geldi ve dostu güzel bir gülümseme gönderdi ona. Tessa ve Amy'nin sempati dolu bakışlarını da yakaladı.

Jenny şaşkınlıkla kafasını indirip Bayan Ellie'ye baktı. Bayan Ellie konuşmaya başladı. "Tatlım ikimizin arasında kalsın ama o çocuğu oldum olası gözüm pek tutmamıştı. Şimdi de senin gibi tatlı bir kadını terk edecek kadar sersem olduğunu kanıtlamış oldu. Yine de...neden hippi kılıklı birine takıldı onu anlayamadım."

* * *

Partinin devamı biraz can sıkıcıydı ama Jenny idare etti.

İlerleyen günlerde Jenny haberin tamamen yayılmış olmasından dolayı memnun olduğunu fark etmeye başladı. Babasını yemeğe çıkarmak için polis merkezinde durduğunda üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Daisy'nin elbise dükkânına girdiğinde kimse en ufak bir şey dahi sormadı; dükkânın sahibi Mary Ann'le sohbet etti. Havadan, modadan, sıradan şeylerden konuştular. Ve gelecek davetler için kendine bir etek aldı.

Aynı gün meydanın köşesinde Tessa ile buluştuklarında kısaca boşanma hakkında konuştular. Tessa oldukça destekleyiciydi ve konunun üzerinde fazla durmadı. Tessa "Sue Ann onun tam bir hain olduğunu ve onsuz çok daha iyi olacağını söyledi," dedi.

Bayan Ellie'nin partisinde Tessa ve Amy ile karşılaşmak Jenny'ye, Destiny'de, ona ait olan şeylerin hatırladığından çok daha fazla olduğunu anımsattı; Sue Ann ve babasından daha fazlasına sahipti.

Aslında Jenny'nin bir sürü arkadaşı ve takılabileceği diğer insanlar vardı. Elbette bu insanların bir çoğu ile Bayan Ellie'nin partisinden önce de karşılaşmıştı. Fakat o gün verandada kırdığı pot haricinde, bu tekrar kurulan bağlantılar ile alakalı olarak rahatsız olmaktan ziyade hoşnut hissediyordu.

Jenny o haftanın geri kalanını, kendini yeniden keşfetmekle geçirdi.

Astronomi kitapları okuyup daha güncel bilgiler almak için internete girdi. Hubble teleskobuyla çekilen en favori fotoğraflarını indirip bunlardan oluşan bir sunum dizini hazırladı. Bahçe eldivenlerini arka bahçedeki raftan alıp ön bahçedeki çok yıllık bazı bitkilerin bakımını yaptı. Birçok kez sabah güneşini doya doya hissetmek için bir iskemle kapıp iskeleye gitti ve Mick Brody'nin hâlâ orada olup olmadığını merak ederek göle bakındı. Acaba geri gelmek konusunda fikrini değiştirmiş miydi?

Elbette en iyisi gelmemesi olurdu. Onun gibi bir adam hayatına sorundan başka bir şey getiremezdi. Fakat yine de, üzerinden vakit geçtikçe, daha önce bu kadar hoşuna giden bir tehlike yaşamadığını kendine daha sık itiraf eder oldu.

Akşam üzerleri yürüyüşe çıkıyordu. Bir keresinde kasabadaki pastaneye uğradıktan sonra yulaf ezmeli kurabiye bırakmak için Bayan Ellie'ye de uğradı. Bazı akşamlar dışarıda ızgara yapıyordu. Bazı akşamlarsa hafif bir salatayla geçiştiriyordu. Terrence'ın hoşnutsuzlukla karşıladığı hayatın gerçeklerine dair olan yarışma programlarını izlemeye başladı. İki kere teleskobunu iskeleye indirdi. İlk akşam hava bulutlandı, diğer akşamsa Satürn ve Jüpiter'i görebildiğini zannetti. Kıyıdaki uzun ağaçlar görüş açısına girdiği için bir süre sonra rahatsız oldu.

Elbette bu durum, düşüncesinin gölün diğer kıyısına kaymasına sebep oldu. Bu yeni özgürlük biraz da rahatsız ediciydi; istediği her şeyi yapabilme özgürlüğü, kimseye bağımlı olmama durumu... Fakat hâlâ onu en çok cezbeden şeyi yapamıyordu. Teleskobuyla istediği gibi gökyüzünü inceleyemiyordu.

O akşam, bir an için kendini rüzgârın yönünü hesaplarken buldu. Kanosuna tekrar atlayıp, aletleriyle beraber gölün karşı kı-

Ücretsiz PDF k

yısına gitmeyi düşündü. Ne de olsa Mick tekrar yürüyüşe çıkmış olamazdı. Muhtemelen fark edilmeden yokuşu çıkıp kayalıklara tırmanabilirdi.

Fakat ardından sağ duyu hakim geldi. Mick Jenny'nin tahmin ettiğinden daha yumuşak öpüşüyor olabilirdi ama o hâlâ bir katil olma potansiyeli taşıyordu. Jenny'yi direkt olarak tehdit etmemiş olmasına rağmen orada istenmediğine dair çok açık konuşmuştu. Ve elbette vahşi ve haşin seks olayı bariz bir şekilde karmaşık bir mesaj veriyordu. Jenny'nin hatırlaması gereken cümleler kafasının içinde yankılandı durdu. *Seni orada istemiyor. Defalarca uzak durmanı söyledi.*

Böylece Mick'le aralarında geçenlerden bir hafta kadar sonra Jenny, iskelenin önünde durmuş içini çekerek teleskobunu toparlıyordu. Aleti dikkatlice kılıfına koyarken Brody arazisine geri gitmenin aptalca olduğuna ikna olmuş gibiydi. Belki de yıldızları, görmek istediği açıdan izlemesi için uygun bir zaman değildi.

Yorgun argın evden içeri girdiğinde yine de kendini biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Çünkü her ne kadar istediği her şeyi yapabilme özgürlüğünün keyfini çıkartıyor olsa da -ya da hiç bir şey yapmamanın- yine de bu kadar uzun süre yalnız vakit geçirmeye alışık değildi. Belki de sadece yıldızları istediği yerden izleyememekle alakalı bir hayal kırıklığıydı. *Ya da...Mick Brody geri gelmediğinden olabilir miydi?*

Ahh, kötü düşünceler. Aslında geri gelmemiş olması iyi bir şeydi. Teleskobunu portmantoya asarken kendi kendine bunları söylüyordu Jenny. Ve yumuşak bir öpücük onu daha az tehlikeli yapmaz diye kendine hatırlatıp duruyordu kendine. Yukarı çıkıp üzerine yumuşak, pamuk kumaştan yapılmış bir pantolon geçirdi. Pantolon çizgiliydi ve üzerinde küçük karpuz dilimi desenleri vardı. Pantolonun üzerine de nane yeşili bir askılı bluz giydi. Aşağı inip uyumadan önce bir şeyler okumaya karar verdi. 'İyi Jenny' imajını sevmemekle sağ duyusunu kaybetmenin farklı şeyler olduğuna karar verdi.

Bahçe eldivenlerini arka bahçenin verandasında unuttuğunu fark ettiğinde, koltuğa kıvrılıp Brian Greene'in *Evrenin Dokusu* adlı kitabını okumaya başlamak üzereydi. Bu gece yağmur yağma olasılığı vardı. Geldiğinden beri süren bunaltıcı sıcaklar düşünülürse bu yağmur çok iyi olurdu. Fakat babasının aletlerinin paslanmasından sorumlu olmayı hiç istemiyordu. Bahçeye dönüp eldivenleri almalı, aletleri toparlamalıydı.

Böylece kitabı koltuğun üzerine bıraktı ve arka kapıya gitti. Kapıyı açtığında Mick Brody ile yüz yüze geldiler. Mick, Jenny'nin üzerine yuvarlanmasını engellemek için ılık ellerini onun beline doladı. Derin ve ılık nefesi Jenny'nin yüzünde gezindi. "Merhaba Kedicik."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Evrene dair en ufak bir düşünce bizi heyecanlandırır -sanki yüksekten düşen bir hatıra gibi, omuriliğimizde bir karıncalanma, sesimizde bir kısılma, belli belirsiz bir his meydana gelir.

Gizemlerin en harikasına yaklaştığımızı biliriz.

Carl Sagan

Beş

Jenny nefesini içine çekerek kendine hakim olmaya çalıştı. "Me-merhaba." Gözlerinin nasıl açıldığını ve Mick'e ne kadar yakın olduğunu hissediyordu. Bir süre sonra nihayet, geri adım atmasına yetecek gücü kendinde toparladı.

Mick "Beni gördüğüne şaşırmış gibisin," dedi kısık sesle.

Jenny şaşkınlığını gizlemeyi ümit ederek yutkundu. Kahretsin ki hislerini gizlemek konusunda pek de başarılı değildi. "Ben... belki fikrini değiştirmişsindir diye düşünmüştüm. Bana güvenebileceğine karar vermişsindir belki diye."

Mick, Jenny'le aynı anda kapının eşiğinden içeri girerken "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Bu soru Jenny'yi hem öfkelendiriyor hem de yıllar önce olduğu gibi, derin dekolteli atletinden göğüslerinin daha da belirgince ortaya çıkmasına sebep oluyordu. "Nasıl cevap verdiğimin ne önemi var ki? Nasıl olsa bana inanmayacaksın."

Mick omuzunu silkerek doğru noktaya değindiğini ima edercesine hafifçe gülümsedi. Bu gülümseyiş Mick'in gözlerini öylesine parlattı ki Jenny adeta donup kaldı. "Yeterince söylersen belki inanmaya başlarım Kedicik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jenny ağzını büzerek tane tane "Yirminci kez söylüyorum: hayır senin hakkında kimseye bir şeyden bahsetmedim. Niyetim de yok," dedi. Artık Sue Ann'i hiç saymıyordu çünkü ona tamamen güveniyordu.

Mick "Bu iyi," derken hâlâ o seksi gülümseme dudağının kenarında asılıydı. *Fakat, Tanrım, lütfen dudaklarına bakmayı kes artık.*

Mick mutfaktan oturma odasına doğru ilerlerken Jenny şaşkınlıkla onu izliyordu. Derin bir nefes alıp arkasından yürüdü ama kapı girişinde durdu. Aralarına biraz mesafe olması önemliydi. Göğüs uçlarının bluzundan göründüğüne emindi -gerçi bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu; ondan etkilenmemiş gibi görünmek dışında. Jenny "Tam olarak yatmaya hazırlanıyordum," dedi ve hemen ardından dilini ısırmak istedi. Ya bu bir davet gibi algılanırsa diye düşündü.

"Kusura bakma Kedicik. Seni fazla meşgul etmeyeceğim ama bir bardak daha buzlu çaya ne dersin? Dışarısı hâlâ çok sıcak. Ayrıca gölü geçmek oldukça fazla iş."

Jenny olduğu yerde biraz doğruldu. Şimdiye kadar buraya nasıl geldiğini düşünmemişti. Fakat kara yolunun ne kadar virajlı ve uzun olduğu düşünülürse bu mantıklıydı. Ardından Jenny, Brody'lerin yaşadığı yerin saklanmak için bu yüzden uygun olduğunu düşündü. *Bunu unutma. O bir şey gizliyor hem de önemli bir şey.*

Jenny kendini "Elbette," derken duydu ve ardından mutfağa yöneldi. Bir yandan çayı doldururken bir yandan da kendine kızıyordu. *Neden elbette dedin ki? Neden ona hayır, uykum var ya da yanında götürmesi için plastik bir bardağa koyabileceğini söylemedin ki?*

Fakat buzdolabından gelen serin hava tenine çarparken nedenini bildiğini fark etti. Neden, Mick Brody'nin gizemiydi. Henüz çözememişti ama çözmek istiyordu. Ne kadar inkar etmeye çalışsa da derinlerde bir yerde, geldiği için memnundu.

Jenny oturma odasına döndüğünde Mick koltukta oturuyordu. Üzerine oturmamak için kitabını sehpanın üzerine koymuş olduğunu fark etti. Jenny "Buyur," dedi bardağı uzatarak. Ardından diğer taraftaki, annesinden kalma küçük sandalyeye oturdu.

Mick "Bu sen misin?" diyerek duvarda asılı olan koca fotoğrafı gösterdi.

Jenny kafasını sallayarak cevap verdi. Bu sırada Mick'in bardaktan bir yudum alışını, gırtlağının hareketlerini ve hâlâ nemli ve terli olan alnını izliyordu. Saçları biraz kıvrılmıştı. Jenny parmaklarını saçlarının arasında gezdirip düzeltmek istedi. "Beş yaşımdayken."

Mick kafasını geri yaslayarak koca fotoğrafı incelemeye başladı. "Bu gerçekten de çok büyük bir fotoğraf."

Haklıydı. Oda için gereğinden fazla büyüktü, odayı neredeyse boğuyordu. "İndirmeyi düşünüyorum ama teknik olarak burası hâlâ babamın evi. Bu yüzden bundan emin değilim."

Mick'in bakışları Jenny'ye doğru kaydı. "Beğenmiyor musun?"

Jenny hafifçe omuzunu silkerek bacak bacak üzerine attı. "Senin söylediğin gibi, bu oda için çok büyük. Ve eve geldiğimden bu yana çok fazla annemi düşünmeme sebep oluyor."

Mick kafasını sallaedı ve "Annene çok benziyorsun," dedi. Jenny bunu ilk defa duymuyordu. "Ne zaman öldü?"

"Ben on üç yaşımdayken."

Mick bir an için geri çekilerek Jenny'yi şaşırttı.

Jenny "Ne?" diye sordu.

Mick kafasını hafifçe sallayarak "Sanırım ben...daha yakın bir zamanda olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bu yüzden fotoğrafı indirmek istiyorum. Üzerinden on sekiz yıl geçmesine rağmen babam hâlâ pek atlatamadı."

Mick "Vay," diye mırıldandı; bir yandan da hâlâ fotoğrafa bakıyordu. Şaşırtıcı derecede hürmetkâr görünüyordu. "Karısına bu denli bağlı bir adam. Gerçekten şaşırtıcı."

Jenny düşünceye dalmış bir ifadeyle "Sanırım oldukça nadir," dedi; bir yandan da kendi evliliğini düşünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Ars...org

Ardından Mick o büyük fotoğraftan gözlerini ayırıp duvardaki diğer fotoğraflara bakmaya başladığında Jenny rahatladı. Bu rahatlaması, diğer fotoğrafların da kendisine ait olduğunu hatırlayıncaya kadar sürebildi. Genç kızlık yıllarından fotoğraflardı. Bir tanesinde Jenny kucağında Kartopu'nu tutuyordu. Mick "Kedini hatırlıyorum," dedi.

Neden bu duyduğu şey Jenny'yi memnun etmişti ki? Muhtemelen ona "Kedicik" diye seslendiğini hatırladığı zamanki sebep yüzünden. Bu, o günü en az Jenny kadar hatırladığı anlamına geliyordu. Yine de biraz rahatsız olmuş görünmeye çalışarak "Arkadaşının kedimi sarhoş etmeye çalıştığını hatırlıyorum," dedi.

Mick, Jenny'nin o zamanlar da şimdi de fazla tepki verdiğini ima edercesine omzunu silkti. Ve muhtemelen onun gibi bir adamın, bir kadının kedisiyle ilgili ne kadar korumacı olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Ne oldu peki o kediye?"

Jenny o kötü hatırayı hatırlayarak "Bir araba çarptı," dedi. Tanrım, hâlâ canını acıtıyordu. Kolej için kasabadan ayrılmadan önceki hafta sonu olmuştu. Kartopu'na çocukluğundan itibaren, dokuz yaşından beri bakmıştı. Bu yüzden ölümü onun için çok sarsıcı olmuştu.

Mick "Üzgünüm," dedi. Gerçekten üzgün gibi görünüyordu ve her zamanki gibi Jenny, acısını pek de iyi kamufle edemediğinin farkındaydı. Ardından Mick buzlu çayından bir yudum daha aldı ve bakışlarını duvarın biraz aşağısında asılı duran, Jenny'nin renkli üniformalı haliyle çekilmiş bir fotoğrafına kaydırdı. Jenny dönerken bir yandan da elinde ponponları tutuyordu. Mick cesaret edip "Seni amigoluk yaparken görmüştüm," dedi.

Jenny'nin göğsü sıkıştı. Mick Brody'nin o zamanlar onu fark etmiş ve izliyor olması çok heyecan vericiydi; üstelik o da Mick'in farkındayken... O gün iskelede belli belirsiz olarak Mick'i fark etmişti ama daha sonrasında, park ederken, jimnastik salonunda, bir yerlere yaslanırken, o uzun sırık boylu halini ve haşin görünüşü izlemeden edememişti. İskele olayından sonra kasabaya her indiğinde kendini ona bakınırken bulmuştu. Özellikle de yazın insanlar ortalıkta daha fazla gezindiği zamanlarda.

Jenny ne söyleyeceğini bilemedi. Gözlerini yere indirip dudağını ısırdı. Mick'in, bakışlarındaki seksi ifadeyi görmesinden çekindi.

Mick Jenny'nin Adam Becker yanında resmi kıyafetler içindeki fotoğrafını işaret ederek "Bu nedir?" diye sordu. İkisinin de kafasında taç vardı. Ardından Mick kafasını biraz daha eğerek biraz alaycı bir ifadeyle "Mezuniyet balosunda kraliçe olduğunu söyleme bana," dedi.

Jenny kafasını bir yana eğdi ve böyle bir şeyin Mick Brody gibi serseri birine ne kadar salakça görünmüş olabileceğini düşünerek "Bahsettiğin kadar suçluyum," dedi.

Mick hafifçe güldü.

Jenny "Ne? Nedir bu kadar komik olan?" diye sormaktan alıkoyamadı kendini.

Mick mavi gözleriyle Jenny'yi adeta olduğu yere çivileyerek "Şöyle ifade edeyim; tanıdığım ilk balo kraliçesisin," dedi.

Jenny'nin vücudundan yüzüne bir ısı yayıldı; sonra da bu ısı aşağı doğru, pantolonun arasına da hücum etti. Jenny ikisinin beraber yerde kıvrandıklarını hayal ediyordu.

Mick biraz daha kıkırdadı ve "Ben hayatımda dansa dahi gitmedim," dedi.

"Gerçekten mi?" Jenny bu duruma neden bu kadar şaşırdığından emin değildi ama bu ne kadar farklı olduklarını bir kez daha hatırlatmıştı ona. Ne kadar farklı hayatlar yaşadıklarını...

Direkt olarak cevap vermek yerine Mick kafasını hafifçe yana eğerek "Dans etmek nasıl bir şey Kedicik? Tüm o lise şeylerini yapmak, spor, dans ve diğer her şey?" diye sordu.

Jenny üzerine düşünüp anlayabileceği şekilde toparlamaya çalıştı. "Sanırım herkese göre bir şey değil ama ben sevdim. Benim...bir şekilde kendimle ilgili iyi hissetmemi sağladı."

Mick güldü. "Sanırım ben de severdim, dans edebileceğim hoş bir amigo olsaydı." Mick tekrar kafasını salladı ve "Kahretsin ki nasıl yapılacağına dair en ufak bir fikrim yok," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap ... https://rantey.org

"Ne konuda? Dans mı?"

Mick hafifçe kafasını salladı ve sonra sanki bunu söylediğine pişman olmuş gibi baktı.

Jenny Mick'in içini rahatlatıp durumu olduğu gibi paylaşmak istedi. "Lisede hiçbir çocuk nasıl dans edileceğini bilmiyor ki. Bu sadece biraz...dans pistinde sarılmak gibi bir şey."

Mick şüpheyle baktı. "Hareket yok mu? Sadece sarılmak mı?"

Jenny yumuşakça güldü. "Tamam ileri geri sallanıyormuş gibi yapıyorsun ve bazen de küçük daireler çiziyorsun ama güven bana. On yedi yaşındaki çocuklar için durum sadece sarılmaktan ibaret."

Mick omuzunu silkerek "O zaman ben şimdi profesyonel olabilirim," diyerek Jenny'nin kıkırdamasına sebep oldu.

Jenny'nin gülümsemesi geçerken bakışları da Mick'den uzaklaştı fakat Jenny bir süre sonra kendini, tekrar kafasını kaldırmış Mick'e bakarken buldu. "Sana öğretebilirim."

Mick kaşlarını kaldırarak "Sarılmayı mı? Teşekkür ederim ama o kısmı çoktan geçtim," dedi.

"Hayır. Dans etmeyi." Onun gibi bir adamın öğrenmek istediğini asla itiraf edemeyeceğini biliyordu. Kendi gençlik yıllarını, özellikle annesinin ölümünden sonra daha özel, katlanılabilir kılan tüm o güzel şeyleri kaçırmış olduğundan onun için biraz üzülmüştü. Onu biraz rahatlatmak isteğine engel olamadı.

Mick kararsız görünüyordu. Kafasını öne eğerek "Bilmiyorum Kedicik. Dans edebilecek tipte biri olduğumdan emin değilim," dedi.

Jenny Mick'in bu kadar kuzu gibi göründüğü bir ânı daha hatırlamıyordu. 'İyi Jenny' Mick'in rahatsızlığını gidermek istiyordu. "Hadi. Acı yok, söz veriyorum." Ardından Jenny ayağa kalktı ve eski plakçalara yürüdü. Kendi CD'leri yanında değildi ama bunun bir önemi de yoktu çünkü plakçalar eskiydi ve CD çalmıyordu. Plakçaların altındaki dolabı açıp ilk bulduğu plağı çıkarttı. The Honeydrippers. Seri bir. Plağı dikkatlice yerleştirdikten sonra iğneyi ikinci parçaya indirdi. "Aşkın Denizi."

Yavaş ve rüya gibi bir müzik odayı doldururken Jenny kanepeye yaklaştı ve elini uzattı. Kısa ve kararsız bir bakıştan sonra Mick de elini uzattı; tam o anda Jenny, neyle oynamaya başladığını fark etti. Yakınlık. Kısa bir konuşma dahi yapmaması gereken adamla. Bir anda olmuştu. *Sen ne yapıyorsun? Kes şunu! Hemen kes şunu.* Mick'i odanın ortasındaki boş alana çekerken sadece dudağını ısırabildi. Geri dönüş olmadığını fark etmişti.

Jenny o kristal mavisi gözlere bakarken gerginliğini belli etmemeye çalışarak "Dans etmenin en uygun pozisyonu budur," dedi ve Mick'in bir elini kendi kalçasına koydu. Ardından diğer eli de kendi avucunun içine alarak klişeleşmiş olan yavaş dans pozisyonunu gösterdi. "Ama lisede genelde böyle dans ederdik," diyerek Mick'in diğer elini de kendi kalçasına koydu ve kendi kollarını da Mick'in boynuna doladı.

"Sonra da hareket etmeye başlıyorsun." Bu kısmı fısıldayarak söylemişti çünkü artık Mick'in elleri onun üzerindeydi ve şimdi Mick'in orman kokusunu duyabiliyordu.

Aptal, aptal, aptal! Onu dansa davet ederken aklın neredeydi? Ne kötü bir fikir?

Yine de bu kötü fikir sayesinde harika hissediyordu.

Jenny artık Mick'le göz göze gelmeye cesaret edemiyordu. Gözlerini yere indirdi. Müzikle beraber yavaş yavaş sallanmaya başladılar. Başlangıçta Mick'in hareketleri biraz tuhaftı fakat Jenny ileri geri konsantre olmasına yardımcı olarak göğsüne doğru "Müzikle beraber ağırlığını sağ ayaktan sol ayağa geçir," diyerek fısıldadı. Mick'in hareketleri yumuşadı ve rahatladı. Bu arada Jenny'nin bedeni de daha hassaslaşıp ısınıyordu.

Mick hareket etmeye devam ettikçe Jenny, dikkatini ona hareketleri öğretmek yerine aralarındaki mesafeyi belli bir düzeyde tutma konusuna yöneltmeye başlamıştı. Oysa ona yaslanmak çok kolaydı. Yavaş bir dansın, istendiğinde seks gibi bir şeye dönüştürülebildiğini kolaylıkla gösterebilirdi.

Bir süre hiç konuşmadılar. Etrafları müzikle sarılmış gibiydi. Sallanarak yavaş yavaş dönüyorlardı. Jenny o ânın basit ve müca-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

delesiz hali içinde kaybolmuştu. Bir şey düşünmeden bir adamla dans edip romantik bir müzik dinlemek...

Mick Jenny'nin kulağının yakınında yumuşak ve kısık bir sesle "Bu hiç fena değil," dedi. "Şimdi erkeklerin neden dans etmeye gittiklerini anlıyorum."

Jenny düşünmeden kafasını kaldırıp gülümsedi ve bir anda Mick'in gözlerinin, dudaklarının ne kadar yakınında olduğunu fark etti. Son birkaç dakika içinde bedenleri de bir şekilde daha fazla yakınlaşmıştı. Jenny uzak durmaya konsantre olması gerektiğini unuttu; artık göğüsleri Mick'in göğsüne değecek kadar yakın duruyorlardı.

Mick kafasını eğip ağırlaşmış göz kapaklarıyla Jenny'ye baktı. "Mezuniyetten sonra bekâretini kaybettin mi Kedicik?"

Jenny göz kırparak Mick'e baktığında şaşkın göründüğünü farkındaydı.

Mick açıklama yaparak "Genelde böyle olduğunu duymuştum," dedi.

"Oh, anladım...hayır." Jenny kafasını öne eğdi. Aralarında geçen onca şeye rağmen Mick'le tekrar seks hakkında konuşmayı beklemiyordu.

Mick açıkça, merakla "Daha önce mi?" diye sordu.

Jenny gülmekten kendini alıkoyamadı ve "Tekrar hayır," dedi.

Mick ciddi şekilde meraklanmış olarak "Neden ki?" diye sordu.

Jenny Mick'e dikkatle bakarken dudağını ısırdı ve "O istedi ama ben hayır dedim," diye cevap verdi.

"Fotoğraftaki çocuk mu?"

İsmi Adam'dı. Jenny'nin ilk gerçek erkek arkadaşı. Jenny sessizce kafasını salladı. Ardından Mick göz kapaklarını hafifçe yukarı kaldırdı. "İstemedin mi?"

Jenny dürüstçe cevap vermek dışında nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Ben...istedim ama âşık olmayı tercih ediyordum ve âşık değildim. Yani seks yapmak istedim ama bir anlamı olsun da istedim."

Mick hafifçe geri çekilerek hazırlıksız yakalandığını belli eden bir ifadeye büründü. Ormandaki hadiseden sonra neden öyle davrandığını anladı. Mick "Zaman bazı şeyleri değiştiriyor sanırım," dedi.

Tüm yaşananlar ve konuşulanlar Jenny'yi biraz utandırdı. "Seninle olanlar benim için normal değildi."

"Neden yaptın o zaman? Söyleseydin dururdum."

Jenny hâlâ müzik eşliğinde salınıyordu. "Sanırım açıklayamam."

"Çok güzeldi Kedicik. Gerçekten güzeldi."

Jenny Mick'in kelimelerini göğsünde ve kasıklarında hissetti. Bedenlerinin daha öncekinden bile yakın olduğunu hissediyordu, neredeyse birbirine yapışmışlardı. Ve –Tanrım- *Mick sertleşiyor muydu? Tam orada? Göbeğinin tam karşısında*? Jenny bir kez daha dudağını ısırıp kafasını öne eğdi.

Birkaç saniye sonra, Mick tekrar konuşmaya başladı. "Bana dans etmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu...çok hoş."

Hoş olmaktan daha fazlasıydı. Jenny'nin tüm bedeni titriyordu ve nabzı adeta ateş saçıyordu. Şarkıdan daha çok dansın içinde kendini yeniden kaybetmiş hissederek gözlerini açıp Mick'in suratına baktı ve mırıldanarak "Evet," dedi.

Mick'in seksi gözleri Jenny'ye, mavi alev topları gibi parlayarak bakıyordu. "Peki lise yıllarına dönecek olursak, insanların hiç dans pistinde öpüştüğü oluyor muydu?"

Jenny güldü ve kafasını sallayarak "Evet ama öğretmen hemen gelip ayırıyordu," diye cevap verdi.

Mick gülümsedi; ardından ifadesi bir anda seksi bir hal aldı. "Şu an burada hiç öğretmen yok Kedicik."

Jenny cevap vermedi. İçten içe titremekle meşguldü. Tüm bedeni Mick'i arzuluyordu. Mick Brody için kıvranmak… Bu duruma tekrar nasıl gelmişti?

Ona dans etmeyi teklif ettin, işte nasıl olduğu! Jenny bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Ağı ... ...ley.org

Ama yapmıştı işte. Ve şimdi de Mick öne doğru eğiliyordu; Jenny'yi denercesine ve ilk dansını yapan her adamda görülebilecek yavaşlıkla dudaklarına doğru yaklaşıyordu.

Jenny seve seve Mick'in öpüşüne cevap verdi; artık geri dönüş yoktu. Jenny dudaklarını Mick'in dudaklarına bastırdı ılık ve tuzlu tadını adeta içine çekerek. Bir öpüşmenin ardından diğeri geldi. Mick dudaklarını çekip dilini Jenny'nin ağzına gönderdi ve Jenny de kendi diliyle karşılık verdi. Onunla bu şekilde, bu kadar yoğun olarak öpüşmekten dolayı aşağılarda bir yerlerde yine nemlenmişti. İlginçtir ki, onunla daha önce seks yapmasına rağmen, bu şekilde öpüşmeleri Mick'le daha yakınlaştıklarını ve kişisel bir şeyler paylaştıklarını hissettirmişti.

Mick'in öpüşleri derinleşip uzadıkça, Jenny'nin bedenini ılık ve güçlü özlem dalgaları sarıyordu. Mick Jenny'nin poposunu okşamaya başladı ve kendine doğru sıkıca çekti. Sertleşen penisi tam da Jenny'nin onu arzuladığı noktaya basınç yapıyordu.

Jenny tutkunun ağırlığıyla iç çekip hızlı hızlı soluyordu. Bedenindeki her doku iyice gerilmişti. Ona dokunmak için kıvranıyordu. Ellerini saçlarının arasında ve boynunda gezdirerek onu daha da derinden öptüğünü fark etti. Göğsünü Mick'in göğsüne yasladı ve içindeki açlık hissinde kayboldu. Bu açlık Mick Brody'den önce sahip olduğunun farkında olmadığı türden bir açlıktı. Ormanda onu öpmekten korktuğu ve hatta onun, bir kadını öpülmekten hoşlanacağı şekilde öpemeyeceğini düşündüğü zamanları hatırladı.

Mick dudaklarını Jenny'den ayırdığında Jenny biraz hayal kırıklığına uğramış hissetti -ta ki Mick'in boynuna gömüldüğü âna kadar. Jenny'nin tüm bedeni alevler içinde yanarken yumuşak bir inilti dudaklarının arasından döküldü. *Oh Tanrım -muhteşem.* Tıpkı ormandaki gibi...sadece biraz daha farklı. O sefer çok daha sertti, şimdiyse çok daha yumuşak. Bu seferki çok daha alıştığı türdendi. Sadece daha iyi. Çok, çok daha iyi…

Aldığı zevki iç çekerek ifade etti ve Mick'e yardımcı olmak için boynunu yana eğdi. Tam o sırada Mick'in omzunun üzerinden annesinin şu çok büyük portresini fark etti. *Oh. Lanet olsun.*

Tuhaf bir utanç duygusu Jenny'ye bir tokat gibi çarptı. Bu saçmaydı, Jenny biliyordu. Artık yetişkin bir kadındı. Fakat hâlâ 'İyi Jenny'ydi. Ruhunun en derinlerine kadar 'İyi Jenny.'

Bir an için annesini görmek, elleriyle Mick'i göğsünden uzaklaştırmaya mecbur hissettirdi.

Ardından Jenny arkasını döndü. Hem Mick'ten hem de ona, bunu yapamayacağını hatırlatan her şeyden uzaklaşmak istedi. Mick Brody ile olamazdı. Burada değil.

Mick tek kelime etmedi ama Jenny arkasındaki varlığını hissediyordu. Jenny'nin bir şeyler söylemesini bekliyordu. Jenny en sonunda "Yapamam," dedi. "Sadece yapamam."

Mick daha önce olanları hatırlatırken gayet makul konuştu. "Daha önce yapmıştın."

Jenny kafasını kaldırarak odanın içerisindeki şömineyi ve üzerinde duran aynayı fark etti. Sadece kendinin belden yukarısını görebiliyordu fakat daha da önemlisi Mick'in arkasında olduğunu biliyordu, o gecekinden çok daha çekici ve şehvet dolu göründüğünü de biliyordu. Jenny sözlerini toparladığında hepsi ağzından çok yumuşak olarak döküldü. "Sana bahsetmiştim. Ormanda yaptıklarımız benim için normal değildi. Ben bir adamla seks yaptığımda, bunun...önemli olmasını isterim."

Iyhh. O an kendinden nefret etti. Derinlerde bir yerde nasıl da hâlâ iyi bir kız olduğunu görmekten nefret etti; ve bunun bu kadar belli olmasından da… O da diğer kadınlar gibi olmak istiyordu. Rahatça seks yapıp sonunun nereye gideceğini düşünmemek -fakat asla böyle davranabileceğini zannetmiyordu. Ona söyledikleri gerçek sebeplerdi.

Jenny, Mick'in bir şeyler söyleyip en büyük korkusunu doğrulamasını bekledi. Küçük bir kız gibi davranıyor olduğunu söylemesini, böyle biriyle vakit kaybetmek istemediğini; Jenny içini sızlatan acı ve utanç duygusunun gelmesini bekliyordu.

Bu yüzden Mick arkasından ona yaklaşıp kollarıyla sarılarak "Bana âşık olmayabilirsin Kedicik… Yine de ben senin iyi hissetmeni istiyorum, sence bu önemli değil mi?" diye fısıldadığında Jenny gerçekten şok oldu.

Ücretsiz PDF K

Tanrı yardımcısı olsun. Jenny de onu mutlu etmek istiyordu. Her ikisine de ispatlarcasına tıpkı ormandaki gibi onunla sevişebileceğini göstermek istiyordu.

Buna rağmen Jenny cevap vermedi çünkü ne söyleyeceğini bilemiyordu. O an Mick'in kollarının arasında olmaktan çok memnundu.

Aynada ikisinin görüntüsünü izlemek Jenny'nin hoşuna gidiyordu. Beraber nasıl göründüklerini görmek, Mick'in onu kavrayan kaslı kollarını izlemek çok hoşuna gidiyordu. Mick Jenny'den çok daha iri ve daha güçlü görünüyordu. Jenny Mick'in onu kavraması, alıp götürmesi için şiddetli bir arzu duyuyordu.

Fakat bunu ona söyleyemezdi. İyi kızlar böyle şeyler söylemezdi.

Ormanda olanlardan sonra neler hissettiğini düşün, şimdi daha güçlü olmalısın diye geçirdi aklından. Buna rağmen değildi. O an orman çok uzak görünüyordu gözüne. Burası kendi eviydi. Ailesinin evi. Yaşamının ilk on sekiz yılını geçirdiği ev. Bir şekilde onunla burada olmak, on altı yaşındayken Mick'e sessizce sokularak izlemesi gibi yasak bir şeyler yaptığı hissini veriyordu. Onu kucaklamasıyla her ne kadar sıcak hissetse de onun hakkında bildiği her şey ondan ölümüne korkmasına sebep oluyordu.

Mick kulağına eğilerek "Seni istiyorum tatlım," diye fısıldadığında sesi adeta bir kadife gibi etrafını yumuşacık sarıyordu. Sözleri Jenny'nin gözlerinin kapanmasına sebep oldu. Mick onu okşamaya başladığında ve pürüzlü parmak uçlarıyla kollarına dokunurken Jenny aynadan onu görmüyordu. Mick'in bir elinin omzuna gidişini de görmemişti. Diğer eliyle de Jenny'nin kalçasını kavrayıp sıkıştırıyordu.

Mick'in eli Jenny'nin omzundan göğsüne indiğinde Jenny derin bir nefesle içini çekti fakat yine de gözlerini açmadı. Diğer eli göbeğinden aşağı doğru inerken de bakmadı.

Fakat sertleşmiş penisini inkar edilemeyecek kadar sertçe arkasından ittiğinde Jenny birden gözlerini açtı ve aynadaki erotik yansımayla karşılaştı. Bu gördüğü manzara karşısında kalçasındaki eklem yerleri sızlamaya başladı.

Mick nefes alarak "Çok hoşsun Jenny," dedi. Mick'in ilk defa adını kullandığını fark etti. Fakat yine de cevap veremedi. Sadece aynadan izleyebiliyordu. Mick göğsünü daha da kavrayıp ince bluzunun üzerinden okşarken Jenny onu aynadan izliyordu. Mick'in diğer eli baldırlarının arasına indiğinde Jenny'nin yüzünde bir ihtiras izi belirdi.

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım. Bacaklarını ona açmaya niyeti yoktu ama bu oluvermişti. Onun dokunuşlarına karşılık vermeyi de hiç düşünmemişti ama bu da olmuştu. Mick yine Jenny'nin boynundan öpmeye başladı ve bacakları arasından gelen her okşamadan birkaç saniye sonra arkasında Mick'in sertleşmiş olan penisini de hissediyordu.

Jenny, seyretmeye dayanamadığından değil de, aldığı haz adeta tüketici olduğundan tekrar gözlerini kapadı. Bacakları güçsüzleşmeye başladı; yere yığılmaktan korkuyordu. Mick bunu hissetmiş olmalı ki göğsünü kavrayan eliyle Jenny'yi sıkıca belinden tuttu.

Kısa bir süre sonra, Mick'in parmakları Jenny'nin pantolonunun ipini çözmek üzereydi ki birden pantolon ayak bileklerine kadar yere indi. Jenny nefesini tuttu, Mick ise onun boynunu öpmeye devam ediyordu. Jenny'yi sıkıca kavrayıp onun bir şekilde... değerli hissetmesine sebep oluyordu.

Mick "Buraya gel," diye mırıldanırken Jenny'yi elinden tuttu. Ve Jenny arzunun sisleri arasında kaybolarak Mick'in onu kanepeye götürmesine izin verdi.

Mick Jenny'yi kanepeye yatırıp üzerine çıktı ve öpmeye devam etti. Jenny daha önce bir erkeğin kendisini bu kadar mest edebildiğini hatırlamıyordu. Elbette daha önce de seksi özlediği zamanlar olmuştu ama bu farklıydı -bu Mick Brody ile alakalı bir durumdu. Onun dudakları, gözleri, elleri ve bedeniyle alakalıydı.

Honeydrippers albümü bir parçadan diğer parçaya geçerken onlar öpüşmeye devam ettiler. Ardından Mick yavaşça Jenny'nin bluzunu göbeğinden ve sonra da göğüslerinden yukarı sıyırmaya başladı. Göğüslerini gördüğünde kısık sesli bir inilti duyuldu.

Ücretsiz PDF Ki... https://rantey.org

Jenny odanın içinde, ormanda olduğundan çok daha fazla ışık olduğunu fark etti. Mick "Pekâlâ tatlı bebeğim," diyerek mırıldanırken çalışmaktan sertleşmiş iki eliyle göğüslerini kavramak üzereydi ki bir göğsünün ucunu diliyle uyarmaya başladı.

Jenny bedenine yayılan hazla beraber Mick'e bakıyordu. Pembe göğsünü ağzına alırken de onu izliyordu.

İnlemelerini tutmaya çalışmadı; zaten tutamıyordu da. Şimdi artık gözlerini kapamıyordu çünkü onu izlemek çok hoştu; çünkü Jenny hâlâ olanlara inanamıyordu ve izlemek her şeyi daha gerçek kılıyordu.

Mick bir göğüsten diğerine geçip diliyle göğsünün ucunu emip yalarken Jenny'nin vücuduna yayılan zevk sırtından kalçasına doğru ilerliyordu. Jenny bir anda kendini düşünürken buldu -gerçekten bunu yapmaya değer miydi? Haz gerçekten bunu yapmak için yeterli bir sebep miydi? Yeterli miydi? Şu an için davranışlarını açıklamaya yetecek kadar yoğun hissediyordu ama sonra da böyle hissetmeye devam edecek miydi?

Jenny düşünmeyi kesti; gerçi Mick de bu arada yoluna devam edip Jenny'nin güneşten hafif bronzlaşmış göbeğini öpüyordu. Göbek deliğinden aşağı doğru devam ederek pamuk çamaşırlarının arasında dudaklarını gezdiriyordu. Jenny'nin karnı kasılıyordu, bacaklarının arası delice ürperiyordu. Yazın gökyüzüne bakarak gelmekte olduğunu anladığınız türden bir fırtına gibiydi. Jenny bu duruma engel olamıyordu. Sadece daha da yakınlaşmasını seyredip, kendini çarpışmaya hazırlıyordu.

Mick Jenny'nin bacakları arasına kısa ve sade bir öpücük kondurduğunda Jenny irkildi, derin bir nefes aldı ve kendini yukarı doğru kaldırdı. Mick bu durumu fırsat bilerek ellerini kalçasının altına yerleştirip iç çamaşırını çıkartmak için hamle yaptı.

Jenny narin bedeninin üzerinden Mick'le bakıştı ve hiçbir şey söylemedi; gerçi bakışları çok şey anlatıyordu. *Evet bunu yapmana izin veriyorum. Ve evet bu en az senin kadar arzuladığım anlamına geliyor. Korkuyorum ama bunu istiyorum.*

Mick Jenny'nin çamaşırını çıkartırken Jenny de Mick'in tişörtüne uzanıp yukarı çekmeye başladı. O da Mick'in üzerindekileri çıkartmasını istiyordu. Mick Jenny'nin o ana kadar yaptığı bu en seksi ve agresif hareket karşısında şaşırmış olarak kafasını kaldırıp ona baktığında Jenny fısıldayarak "Senden daha çıplak hissediyorum," dedi.

Mick'in bakışları yumuşadı ve tişörtünü çekerek üzerinden sıyırdıktan sonra dizleri üzerine kalkıp pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Mick çoraplarını ve ayakkabılarını çıkartırken Jenny onu izliyordu. Ardından Mick'in pantolonu sert, ahşap yüzeye düştü ve açığa çıkan bedeni neredeyse...karşı konulmazdı. Belki de tek çıplak olanın kendisi olması durumu kolaylaştırıyordu çünkü Mick'in bedeni çok güzeldi.

Mick Jenny'nin karşısında, kalçalarını ve sertleşmiş penisini mükemmel derecede kavrayan iç çamaşırını indirmeye başladı. Göğsü kaslı ve genişti. Göğsünün önündeki koyu, kıvrılmış tüyler göbeğinin üzerinden bir ok gibi bedenindeki en mükemmel yeri işaret edercesine iç çamaşırına doğru iniyordu. Jenny gözlerini oradan ayıramıyordu. Arzu ve özlemle dudağını ısırdı.

Mick Jenny'nin üzerinden bluzunu çıkartıp onu tamamen çıplak bırakmak için eğildiğinde Jenny burada, Mick'le, bunları yapmak istediğini biliyordu. Ne kadar tehlikeli olduğu hiç fark etmiyordu. Ne sakladığı da hiç fark etmiyordu. Nefes almak istediği gibi Mick'i de istiyordu. Jenny planlamadığı bir şekilde kendini "Lütfen," diye fısıldarken buldu.

"Lütfen ne tatlım?"

Ardından Jenny derin bir nefes alıp neyi arzuladığını dile getirdi. Bedenleri arasından aşağı bakarak "Lütfen öp beni. Tam oradan," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap A[illegible]ey.org

Evren, olması gerektiği gibi ifşa oluyor.

Edwin Hubble

Altı

Mick Jenny'yi aşağı doğru çekip bacaklarını aralayarak cevap verdi. Jenny de izin verdi. Jenny gergindi ama bunu istiyordu. Kendi zevklerinin buna değer olduğuna inanıyordu. Yeterliydi. En azından o an. Ve önemli olan da o andı.

Mick dudaklarını Jenny'ye gömdüğünde Jenny yumuşakça inledi. Yaşadığı haz bir anda tüm bedenini kavrayabilecek kadar güçlü ve parlaktı. Terrence bazen bunu yapardı elbette ama Mick'le, daha şimdiden çok farklıydı. Jenny belirgin bir şekilde şunun farkına vardı ki, Mick bunu yapmayı gerçekten istiyordu. Dilini derinden, yavaşça ve baştan sona kullanmasından belli oluyordu. Ona dokunuşundan, onu okşamak için ellerini kullanırken gösterdiği özenden ve son olarak da bacakları arasındaki ıslak bölgeye girmek için iki parmağını kullanışından belli oluyordu.

Jenny kısa sürede kendinden geçti. Bu kanepenin çocukluğunda çizgi film izlemek için uzandığı kanepe olduğunu unuttu. Şimdi bacaklarının asılı olduğu sehpayı ev ödevlerini yapmak için kullandığı günleri de unuttu. Gizemli Mick Brody'nin kendisine verdiği haz dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Bu seferki ormanda yaşanan haşin geceden çok farklıydı. Mick onu öpüp yaladıkça hoşnutluğunu hıçkırır gibi sesler çıkartarak ifade ediyordu. Bazen gözlerini kapatıyordu ama genellikle Mick'i izliyordu çün-

kü onu izlemek muhteşemdi. Çünkü Mick gerçekten oradaydı ve ona bunları yapıyordu.

Çok uzun sürmeden Jenny kendini kanepenin yastıklarına tutunurken buldu. Mick'in dudak hareketleri karşısında kendini havaya kaldırarak bir şeylere tutunma ihtiyacı duyuyordu. Bacakları arasından git gide yükselerek yayılan his karşısında kıvrandı; ta ki doruk noktasına varana kadar. Dakikalar geçtikçe Jenny'nin hareketleri hızlandı ve tüm durum biraz daha sertleşmeye başladı. Jenny tam da bunu istiyordu. Bir süre sonra dişlerini sıkmaya başladı. Mick'in dudakları arasında kıvranıyordu -ta ki coşkunun boşluğuna düşene kadar. Mick hariç yaşamındaki her şey uzun ve eşsiz bir an için yok olurken kısık ve ateşli inilti-ler dudaklarından döküldü.

Orgazmın dalgaları çekilmeye başladığında tıpkı ormanda olduğu gibi dünyaya geri dönüp nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırladı. O sırada Mick doğrulup, olabildiğince erkeksi görüntüsüyle "Seni çok istiyorum," deyip belindeki lastiğe uzandı ve aşağı indirmeye başladı.

Mick'in sertleşmiş penisi serbest kaldığında Jenny nasıl göründüğüne baktı ve çamaşırını tamamen çıkartmasına yardımcı oldu.

Mick pantolonuna uzanarak "Bekle, yanımda..." dedi.

Bir dakika sonra Mick bir prezervatif çıkarttı ve Jenny "Çabuk ol," dedi. Daha önce Terrence'a hiç çabuk olmasını söylememişti -asla, kolej yıllarında bile. Ama Mick'i hemen şimdi arzuluyordu.

Mick prezervatifi penisine yerleştirirken Jenny onu izliyordu. O plastiğin içinde gizlenmesinden dolayı biraz üzülmüştü ama Mick bacaklarını iki yana ayırdığında bunların hepsini unuttu.

Jenny tamamen gerilmişti ve titriyordu. Avuçlarını Mick'in göğsüne yasladı. Gözlerine bir an kenetlendi ta ki Mick aletini yerleştirmek için bakışlarını aşağı kaydırana kadar. Jenny bacaklarını iyice ayırdı ve şimdi Mick'in en derinlere kadar içine girmesini istiyordu.

Ve ardından Mick Jenny'nin içine girdi. Jenny bir çığlık attı ve

"Tanrım, oh Tanrım!" diye haykırdı. Jenny Mick'e doğru kavislenerek tüm aletini iyice içine aldı. Bir yandan da onunki kadar büyük bir penisi nasıl içine alabildiğine hayret ediyordu.

Mick "Çok sıkısın," diye mırıldandı.

Jenny dudağını ısırdı ve bariz olan şeyi söyledi. "Çok büyüksün."

Ardından Mick biraz daha derine gömüldü ve ikisi birden inledi.

Mick Jenny'nin içinde nazikçe, derinlemesine ve ritmle hareket ediyordu. Jenny Mick'in itişlerine karşılık veriyordu. Jenny daha önce hiç bu kadar kendini bir erkeğe teslim etmemişti. Uzaya ve zamanın ötesine fırlatılmak gibiydi. Var olmanın ve hislerin ötesinde hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Daha önce hiç bilmediği türden bir zevkle tüm bedeni titriyordu. Mick göğsüne ve omuzlarına tırnaklarını geçirip ona mümkün olduğunca fazla dokunmaya çalışıyordu. Bacaklarını Mick'in sırtına doladı.

Kısa süre sonra Mick daha sert ve hızlı hareket etmeye başladıkça her vuruşta Jenny biraz daha çığlık atıyordu. Kollarını Mick'in boynuna doladı ve ona tutundu. Mick'in coşkusunu hissediyordu ve onu içine almaktan dolayı da kadınsı bir memnuniyet içindeydi.

Jenny onu kabul eden bedenini ne kadar süre boyunca doldurduğu, ondan gelen her itişe ne süreyle karşılık verdiğini hatırlamıyordu. Tek bildiği ona tamamen teslim olduğuydu. Bu anın bitmesini hiç istemiyordu. Mick'in inlemelerini ve derin homurtularını çok seviyordu. Onun altında olmayı seviyordu. Onun gücünü hissetmeyi, onunla ilgili erkeksi ve sert her şeyi seviyordu.

Mick'in boşaldığı an, en az ormanda olduğu kadar hoşuna gitti. Mick inleyerek "Şimdi," dediğinde ve içine boşaldığında gerçekten de onu hissetmişti. Mick'in bedeninden fışkıran yoğunluğu hissetti ve birkaç saniye sonra da Mick narince Jenny'nin üzerine devrildi.

Uzun süre o şekilde yattılar, ikisi de konuşmadan. Müzik uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arşi... ...ey.org

süredir çalmıyordu ve odayı derin bir sessizlik doldurmuştu. Oda hâlâ Jenny'nin nerede olduğunu anımsayabileceği kadar aydınlıktı ve Jenny, odanın diğer ucundaki pembe elbiseli fotoğrafı görüyordu. *Şimdi bunu düşünme.*

Yine de bir şekilde fotoğraf ona bazı şeyleri anımsattı. Sadece iyi bir kız olduğunu değil, Mick Brody'nin tehlikeli bir adam olduğunu da... Muhtemelen genç bir delikanlıyken olduğundan çok daha tehlikeli. Sadece, Jenny'yi öptüğünde hiç de öyle hissedilmiyordu. Jenny'nin içindeyken tehlikeli hissedilip hissedilmediğine gelince, tamam, belki o anlarda biraz tehlikeli olduğu hissediliyordu, tehlikeli, ateşli ve haşin. Fakat Jenny o zamanlar dahi onu beğendiğini inkâr edemiyordu.

Uzun ve durgun bir andan sonra Mick baş parmağıyla Jenny'nin göğsünü okşamak için uzandı ve ardından eğilip çenesinden öptü. "Seni eziyor muyum?" diye kulağına fısıldadı.

Jenny *şeklen mi lafın gelişi mi* diye soracaktı neredeyse ama dilini tuttu. Ardından hafifçe gülerek "Biraz," dedi. İkisi birden yana yuvarlandılar; yüzleri birbirine dönüktü. Çıplak bacakları öyle bir şekilde birbirine geçmişti ki, Jenny gölün karşısındaki karmakarışık ormanı düşündü.

"İyi misin Kedicik?"

Mick geçen sefer de bunu sormuştu ama o yalan söylemişti. Bu sefer daha iyiydi. "Evet," dedi. *Çok az tanıdığı erkeklerle seks yapmaması gerektiği düşüncesi yine aklına gelmesine rağmen.* Ya da en azından buna alışık değildi. "Bizi ayırmış olmam gerekmesine rağmen."

Mick "Huh?" diye sordu. Anlaşılır şekilde kafası karışmıştı.

Jenny açıklamaya başladı. "Ben bir öğretmenim. Yani biz şey yaparken, bilirsin, dans ederken, öpüşürken bizi ayırmalıydım."

"Gerçekten mi? Öğretmen misin?"

Oh Tanrım, bu onu sıkıcı biri mi yapıyordu? Mick Brody ile kanepede çıplak olmasına rağmen hâlâ "İyi Jenny" miydi? *Beğen ya da beğenme.* "Evet," diye cevap verdi.

Mick hatırlatarak "Sen bizi ayırmaya çalıştın," dedi hafif muzip ve sıcak bir ses tonuyla.

Jenny'nin suratında utangaç bir gülümseme belirdi ve "Bu pek de uzun sürmedi," diye cevap verdi.

Mick seksi bir ifadeyle Jenny'nin gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve "Çok memnunum ki hayır," dedi. "Ne öğretmenisin?"

"Orta okul fen." *Evet bana sadece gıcık gözlüklerimi ve cep kalemimi vermen yeterli.*

Jenny Mick'in, söylediklerini duymamış gibi görünmesine memnun oldu ve Mick "Bu yüzden tüm o yıldızlarla ilgileniyorsun," dedi.

"Ya da diğer bir açıdan bakarsak öğretmen olmadan önce yıldızları severdim. Bu yüzden öğretmen oldum belki de"

Mick "Yıldızlarla ilgili kitaplarını da gördüm," dedi sehpayı işaret ederek. Yanında da Brian Greene'in kitabı duruyordu. "Gerçekten bu tip şeylerle ilgileniyorsun ha?"

Evrenin görkemini ona nasıl anlatabilirim diye düşündü. "Bir teleskopla gökyüzüne baktın mı hiç?"

Paylaştıkları yastığın üzerinde hafifçe kafasını salladı.

"Önce ne kadar...geniş olduğunu kavrıyorsun ve dünyanın tüm evrende sadece küçük bir nokta olduğunu anlıyorsun. Yani bir şekilde problemlerine bakış açını değiştiriyor, çok daha küçük görünmelerini sağlıyor."

Mick'in yakışıklı yüzündeki ifade Jenny'ye, söyledikleri hakkında düşündüğü izlenimini verdi. "Hmmm, daha küçük problemler," dedi mırıldanarak ve "bunu deneyebilirim," diye ekledi.

Jenny "Belki...bir akşam sana yıldızları gösterebilirim," dedi. *Oh Tanrım. Az önce Mick Brody'ye bir akşamı beraber geçirmeyi teklif ettim.*

Görünen o ki bunu yapmıştı. Mick kibarca "Belki Kedicik," diye cevapladığında Jenny rahatladı. Ama bir saniye -rahatlamalı mıydı? Yoksa dehşete mi kapılmalıydı?

Şimdi bunu sorgulamanın vakti değildi. Jenny bunun yerine dudağını ısırıp meydan okuyan bir ifadeyle Mick'e bakarak "Elbette benim arazimdeki ağaçlar göz önüne alındığında zor ola-

caktır, üstelik sen de gölün karşı tarafına, sizin oraya geçmeme izin vermiyorsun," dedi.

Mick irkildi ve gülümseyerek sanki tam üstüne bastın diyecekti. "Üzgünüm."

Yani şimdi bu Jenny'nin diğer tarafa yıldızlara bakmak için geçebileceği anlamına mı geliyordu? Tam soracaktı ki Mick "Gitmem lazım tatlım," dedi ve kalktı. Çamaşırlarına uzandı.

Hmm. En azından bu sefer küçük bir kucaklama almıştı.

Ardından da ani bir gidiş.

Herhalde serbest sekste işler böyle yürüyor. Pat küt, teşekkürler bayan. Şimdiye kadar iki kere seks yapmışlardı. Onu çok az tanıyordu ve hislerine biraz dokunsa da gitmesinden dolayı şikayetçi olmaya hakkı yoktu.

Mick iç çamaşırlarını ve pantolonunu giyerken Jenny dövmesine yakından iyice bakabildi: neredeyse tehdit edici görünen bir kurukafa ve iki çapraz kemik. "İlginç dövme."

Fermuarını çekerken kafasını çevirip dövmesine baktı.

"Dünyadaki onca dövme deseni arasından neden bunu seçtin?"

Mick'in suratındaki ifade onun bu meraklı halini şirin bulduğunu söylüyordu. Ya da salakça. Göz kırptı ve "Bir kelebek ya da kalbin bana uygun olmayacağını düşündüm," dedi.

Jenny yumuşakça kıkırdadı ve gülümseyerek "Ciddiyim. Neden bu?" diye sordu.

Mick tekrar dönüp koluna baktı. Dalgın ve samimi bir ifadeyle "Uzun zaman önce yaptırdım. Belki de insanların tam bir baş belası olduğumu düşünmelerini istemişimdir," dedi.

"Öyle misin?" Bu soru üzerine Jenny'nin kalbi biraz daha güçlü çarpmaya başladı.

Mick tekrar göz kırparak "Muhtemelen dünyaya nasıl baktığına göre değişir Kedicik," diye cevap verdi.

Belki haklıydı. Kolundaki dövme az önce onunla sevişen Mick Brody'le hiç örtüşmüyordu. Mick'in yaptıkları şeyi böyle adlandırmayacağını bilmesine rağmen, yaptıkları buydu -sevişmek. Ama öte yandan genç kızken tanıdığı ve ormanda seks yaptığı Mick Brody ile gayet örtüşüyordu.

Jenny'nin tam olarak kavrayamadığı şey şuydu: *Gerçek* Mick Brody hangisiydi?

Mick kollarındaki ve göğsündeki kasları kavrayan tişörtünü üzerine geçirdikten sonra Jenny'nin hâlâ çıplak olarak yattığı kanepeye doğru bakarak "Yakında görüşürüz," dedi.

Ne kadar yakında? Hayır. Dur. Bunu sorma. Bu çok aşağılayıcı.

Jenny kafasından geçenleri söylemek yerine "Bu, sırrını saklamam konusunda hâlâ bana güvenmediğin anlamına mı geliyor?" dedi.

Sinsi bir sırıtışla Mick'in gözlerinin içi parladı ve "Olabilir ya da sadece tekrar bacaklarının arasına girmek istiyor olabilirim," diye cevap verdi.

* * *

Walter Tolliver devriye arabasını Dew Drop meyhanesinin tam önündeki, kamyonetlerle dolu olan çakıllı park alanına park etti. Dew Drop, Destiny kasabasının sınırlarında, ıssız otoyolun kenarında, sürücülerin uğradığı bir bardı. Bina düz, sıkıcı, tek katlı ve yüksek tavanlı bir yapıydı. İçerideki havada bayatlamış bira kokusu hakimdi. Pencere kenarlarından sarkan yılbaşı ışıkları ve neon bira reklamları göze çarpıyordu. Barın arkasındaki küçük ve solmuş beyaz bina ve üzerindeki eğilmiş yeşil kepenkler elbette daha iyi günler görmüştü.

Walter, Digby Woods'ların barı yenice satıp kimsenin bilmediği bir yerlere gittiklerini biliyordu. Fakat barın yeni sahipleriyle henüz tanışmamıştı. Yıllar içerisinde bu mekanda birden fazla kavgayı ayırmış olmasından dolayı ve daha birçoğunu da ayıracağını bildiğinden, uğrayıp kendini tanıtması gerektiğini düşündü.

Walter kapıdan içeri girdiğinde neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Onu pek fark eden olmadı ve Walter mekanı sessiz bul-

maktan ötürü memnundu. Köşede bilardo masasının etrafında kaba görünümlü birkaç adam atış yapıyordu. Kimse herhangi bir belaya karışmıyordu. Kapının kenarındaki eski bir müzik kutusundan yayılan Bruce Springsteen'in "Cover Me" şarkısı odayı dolduruyordu. Walter yürüdükçe yerdeki fıstık kabukları ayağının altında sesler çıkartıyordu.

Barda müşteri yoktu. Walter kapı girişine yakın olan taburelerden birine yavaş yavaş ilerleyerek yanaştı. Barın diğer tarafında görevli kimseyi göremedi ama acelesi de yoktu. Parmaklarını boşta bekleyen bir fıstık kâsesine daldırıp birkaç fıstığı ağzına gönderdi.

Birkaç tabure ötesinde duran gazetedeki burçlar bölümüne gözü takıldığında kızı aklına geldi. Jenny astrolojiyi takip etmezdi ama yıldızlara teselli bulmak için bakardı. Birkaç gün önce ona teleskobunu çıkartıp yıldızlara bakıp bakmadığını sorduğunda Jenny, evin ve yolun etrafındaki ağaçların çok uzun olduğundan yakınırken Walter onun sesindeki hayal kırıklığını hissetmişti. Jenny genç kızken bile ağaçlar epey uzundu ama zaman geçti ve şimdi gerçekten çok büyümüşlerdi. Bunun üzerine Walter, kasabanın diğer ucundaki arazilerinde boş bir çayırlık olan arkadaşları Betty ve Ed'i arayıp, Jenny'nin teleskobu ile oraya girmesi üzerine konuşmayı teklif etmişti. Fakat Walter bunu söylerken dahi Jenny'nin yalnız başına kalması gibi olmayacağını biliyordu. Ed dışarı çıkıp bakmak isteyecekti ve Betty elinde içecek soğuk bir şeylerle dışarı fırlayacaktı.

Jenny her zaman hayat dolu ve sosyal bir kız olmasına rağmen gökyüzü ile arasında değişik türden bir ilişki vardı. Gökyüzü ile ilgili bir şeyler onu sessiz ve içine kapanık yapıyordu, sanki onun...dini ya da öyle bir şey gibiydi.

Belki de öyleydi. Ne de olsa Tanrı yukarılarda bir yerlerden aşağıya bakıyordu. Belki de Jenny teleskobundan bakarken Tanrı'ya bakıyordu.

Jenny eve döndüğünden beri babası onu sıkacak bir şey yapmamaya özen gösteriyordu. Gerçek şu ki, onu her gün her gece ziyaret etmek istiyordu ama bu arzusuna engel oluyordu. Yine de

Jenny'nin tekrar etrafta olması çok hoştu. Sadece birkaç dakikalık mesafedeki göl evinde olduğunu bilmek güzel bir histi. Jenny, Walter'ın ailesinden geriye kalan son kişiydi; hatta çılgınca görünmesine rağmen Walter, Jenny'nin fiziksel olarak yakında olduğunu hissediyordu. Duygusal olarak hep birbirlerine çok yakınlardı fakat onun fiziksel olarak da yakınlarda olması Walter'a bir tür rahatlık veriyordu.

Jenny'nin eski kocasının ona yaşattıklarını düşünmekten nefret ediyordu. Fakat bu durumun onu çileden çıkartmasına izin vermek yerine bu durumdan doğan sonuçlara şükretmeye çalışıyordu -iyi sonuçlardan biri de Jenny'nin eve dönmüş olmasıydı. Jenny'ye daha önce hiç söylememiş olmasına rağmen aslında Terrence'a hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti. Düzgün kılıklı ve güvenilir gibi görünmesi haricinde aslında Walter Terrence'ın her zaman kendini düşünen, bencil biri olduğunu hissediyordu.

Judy şimdi Jenny'yi görebilseydi diye düşünmek Walter'ın adeta içini sızlattı. Kızının kalbi kırık değildi. Hayır, böyle bir şey değildi. Ama Jenny'nin güvende olma ihtiyacı ve kendine olan güveni sarsılmıştı. Jenny'nin gözlerine baktığında onda eksik olan bu duyguları fark edebiliyordu.

İnsanların bu tip durumlarla tek başlarına baş etmeleri gerektiğini bildiğinden, bu konuyu Jenny'yle hiç konuşmamıştı. Biliyordu çünkü on sekiz yıldır kendisi de bir nevi benzer zorluklarla mücadele ediyordu.

Judy'siz bir hayata alışmaya çalışıyordu ve yine de, kendine karşı dürüst olması gerekirse, Judy'yi çok sık düşünüyordu. Hatta bazen yalnızken onunla olduğunu hayal ediyordu. Yeteri kadar yalnız vakit geçiren bir adam için bunu yapmak hiç de zor değildi. *O şimdi burada olsaydı ona neler söyleyebileceğini hayal ederek başlarsın ve kafanın içinde söylersin. Sonra sana nasıl cevap vereceğini hayal etmeye başlarsın ve cevabı duyarsın.* Hâlâ Judy'nin sesini duyabiliyordu. Daha dün duymuş gibi canlı…

Fakat Jenny bir şekilde düşünmesine sebep olmuştu. Başka kadınlarla flört etmeyi değil de -Tanrı aşkına zaten kiminle flört edebilirdi ki- hatıralarına sıkı sıkıya tutunup Judy'yi böyle-

sine düşünmesinin sağlıksız olabileceğini düşünmesine sebep olmuştu.

Tek problem, artık bu durumun bir alışkanlık haline dönüşmüş olmasıydı. Artık hayatını başka türlü hayal edemiyordu.

Walter susadığını fark edecek kadar çok fıstık yediğini anladığında etrafına bakındı ve barın diğer ucunda masanın birine eğilmiş olan kadını fark etti. Bir tepsinin içine boş bardakları ve kirli peçeteleri topluyordu. Kırmızı saçları ve düzgün hatları olduğunu fark edebilecek kadar görüyordu onu. Pantolonu çok dardı "üzerine yapışmış" gibiydi -kadınlar bu şekilde giyindiklerinde böyle söylendiğini duymuştu- bluzunun koyu baskısı da bedenini sıkıca kavrıyordu.

Tam o sırada sanki kadın birinin onu izlediğini fark etmiş gibi dönüp baktı. Walter'la göz göze geldiler. Tepsiyi masaya bırakıp barın arkasına doğru yürüdü. Walter kadının kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Yüzündeki çizgiler hoşluğundan bir şey götürmemişti; zor bir yaşam geçirmiş ama güzel yaşlanmış bir kadın gibiydi. Gülümsemekten öteye gitmeden, kibarca Walter'ı selamladı. "Size ne ikram edebilir memur bey?"

"Bir gazoz yeterli olacaktır."

Bir bardak almak için uzanırken "Görevde misiniz?" diye sordu.

Walter "Evet Bayan," diye yumuşakça cevap verdi. Normalde de içkiyle fazla arası yoktu. Bir polis memurunun dikkatini dağıtacak şeylere kendisini vermesinin akıllıca olmadığını düşünüyordu. İçki içen insanlara karşı bir garezi yoktu, fazla ileriye gitmedikleri sürece. Gençken de Judy'le bir şişe şarabı paylaşmak dışında içkiyle pek arası yoktu.

Kadın bardağı barın üzerindeki küçük kare peçetenin üzerine koyarak "Buyrun," dedi. Uzun ve canlı saçlarını omuzlarının üzerinden arkaya doğru gönderdi. Walter kadının önden de gayet düzgün bir vücudu olduğunu ve dekoltesini ister istemez fark etti.

Walter "Barın yeni sahibi buralarda mı acaba?" diye sorarak gazozundan bir yudum aldı. Klima olmasına rağmen içerisi çok sıcaktı.

Kadın gülümseyerek "Tam olarak kendisine bakıyorsunuz. Anita Garey," diye cevap verdi. Elini uzattı, uzun tırnakları kırmızı oje ile boyanmıştı.

Walter kadının barın yeni sahibi olduğunu duyunca biraz şaşırdı ve temkinli bir ifadeyle baktı. Bu zamanda bir kadın, bir bar sahibi olmak isterse bunu gayet iyi becerebileceğini tahmin edebiliyordu -her ne kadar kendisi bu dönemin çok gerisinden gelse de. Walter bir yandan da, kadının elini sıktığında bunu kasıklarına kadar hissetmiş olmasına şaşırdı; sadece küçük ve yumuşak bir dokunuştu bu fakat çok uzun zamandan beri ilk defa böyle bir his yaşamasına sebep olmuştu.

Tüm bu hissettiklerinin, yüzünden belli olmamasını ümit etti. "Ben Walter Tolliver. Destiny polis şefi," derken elleri birbirinden ayrıldı. Walter kadının yüzüne artık bakamıyordu; bakışları önce kadının göğsüne oradan da hemen önündeki tezgâha kaydı. *Cehennem ve lanet.* Kendini on iki yaşında gibi hissediyordu, ki bu da ona tam olarak elli dört yaşında olduğunu hatırlattı ve tekrar kafasını kaldırıp kadına baktı. "Ben, sadece uğrayıp tanışmak istedim. Yerel dükkan sahipleriyle iş birliği yapmaya çalışıyorum. Bize ihtiyaçları olduğunda etrafta olduğumuzu hatırlatmak için."

"Bu gerçekten rahatlatıcı memur bey." Kadının derin ses tonu yine Walter'ın kasıklarına kadar işledi, çok hızlı, hiç de rahat ettirmeyen bir histi bu. *Vay canına.*

Derin bir nefes aldı ve söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlandı. "Siz...buralardan mısınız?"

Kadın kafasını salladığında kırmızı saçları omuzlarının üzerinde dalgalandı. "Cleveland'dan geldim. Arkadaki küçük eve taşındım," diyerek omuzunun üzerinden işaret etti. "Şehir hayatından sıkıldığıma karar verdim. Bir süreliğine kasaba hayatını denemek istedim."

"Ve...size uygun mu?"

Anita omuzunu silkerek biraz alaycı ve titrek bir gülüşle "Yeterince huzurlu. Gerçi ben buraya uygun muyum emin değilim," diye cevap verdi.

Tanrı aşkına, ne demişti az önce? Kadının duygularını incitmek istememişti ama Destiny'de pek fazla arkadaş edinebileceğini de pek öngöremiyordu. O sadece...küçük kasaba insanlarından farklıydı. Gözlerindeki özgüvenden tutun da, onun yaşındaki bir çok kadının giydiğinden çok daha dar kıyafetler giydiği gerçeğine kadar -ya da en azından onun yaşlarında *buradaki* diğer kadınlardan. Bardaki müşterileri hariç -ki barın konumu göz önüne alındığında onlar da muhtemelen kasabanın dışında Crestview'e yakın bir yerlerde yaşıyorlardır- Anita Garey ile sosyal bir ortamda vakit geçirmek isteyebilecek herhangi birini tanımıyordu.

Walter en sonunda "Biraz vakit alabilir," dedi. Onu kiliseye davet etmek dışında -ki bu hiç de iyi bir fikir gibi gelmemişti- düşünebildiği ilk şey buydu.

Anita bilgiç bir ifadeyle gülümsedi. "Muhtemelen uzun bir süre," diyerek göz kırptı.

Kadının ifadesi yine Walter'ın kasıklarına kadar sirayet etti. Ve Walter, artık gitme vaktinin geldiğini biliyordu. Cüzdanını çıkartmak için arka cebine uzandı ve barın üzerine birkaç dolar bıraktı. "Devriyeye dönmem gerekiyor ama sizinle tanışmak güzeldi Bayan Garey."

"Bana Anita diyebilirsiniz," dedi ve "sizinle de tanışmak güzeldi -Walter'dı değil mi?" diye ekledi.

Walter kafasını salladı.

"Dışarılarda dikkatli ol Walter."

Walter Dew Drop meyhanesinden çıkarken Anita'nın kelimeleri kafasının içinde yankılanıyordu. İçinden bir his dışarıda, içeride olduğundan daha güvende olacağını söylüyordu.

* * *

Mick eski kulübenin dışında toprağı kazıyordu. Sabahın erken saatlerinde kalkar kalkmaz başlamıştı. Sıcak bastırmadan işe koyulmalıydı. Dinlenmek için durduğunda küreğe yaslandı. Yüzündeki kir ve teri alnından silip kafasını eğdiğinde ne kadar az yol aldığını gördü ve cesareti kırıldı. Tanrıya şükür ki evin etrafında uzun ağaçlar vardı. En azında onlar uzun süre güneşi kesiyorlardı. Ve tabii gölün diğer tarafındaki meraklı gözleri de...

Bu işi uzun süredir erteliyordu. Fakat şimdi ne kadar çok vaktini alacağını anladığında, başlamış olduğuna sevindi. Bu iş için bir alet kiralamayı düşünmüştü ama bunun için en azından Crestview'e kadar gitmesi gerekecekti ve bu iyi bir hareket olmazdı. Sıradan bir mavi pikapla gölün bu tarafına dönmesi pek fark edilmezdi belki ama arkasına bir römork takılı ve büyük bir aleti çekerken görülecek bir mavi pikap mutlaka dikkat çekerdi. Bu yüzden ne kadar uzun sürse de bu işi kol gücüyle halletmesi gerekiyordu.

Neden burada olduğunu ve tüm bunların sebebini düşünmekten hoşlanmıyordu. Bu yüzden Jenny Tolliver aklına geldiğinde onu uzaklaştırmıyordu. O gayet hoş, tatlı ve temizdi. Mick'in hayatında olmayan her şey onda vardı.

O ilk ziyaretinde onu mutfakta öpmeyi hiç planlamamıştı. Tamamen iç güdüleriyle davranmıştı. Ve Jenny'nin evinden çıkıp iskeleye yürürken de tüm bedeni titremeye devam etmişti. Şimdi pislik ve ter içindeyken bile o hissi hatırlayabiliyordu. Bir tek öpücüğün böyle hissettirebileceğini tahmin etmemişti.

Ardından, bir kızı sadece öpmek gibi bir fırsatının da pek olmadığını düşündü. Hayatı hep bir kovalamacaya sahne olmuştu. *Elinin altında hazır varken sahip ol, yarın bulacağın ne malum* mantığıyla yaşamıştı hep.

Dans ederlerken onu öptüğünde de böyle hissetmişti. O küçük öpücük alay eder gibi kafasına takılmıştı. Onu tekrar, hemen oracıkta elde etmezse bu şansı bir daha olmayacakmış gibi hissetti. Onu zorlayıp ikna etmeye değmişti. Uzun zamandır hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar arzulamıştı onun içinde olmayı.

Yaz için oldukça iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Sırrını tuttuğundan emin olmak için onu arada bir kontrol etmek ve hazır oradayken de biraz zevk almak hiç de fena değildi.

Onu kullanıyor muydu? Belki de. Elbette. Her neyse. Bu dünyada kim insanları kullanmıyordu ki? Bu onu beğenmediği anlamına gelmezdi. Gerçek şu ki, beğeniyordu. Tatlılığı ve hoşluğu yüzeysellikten öteydi. Normalde bu Jenny'yi, Mick'in elde edebileceğinden çok daha iyi yapıyordu, Mick'in düşüncelerinde bile. Ama bu yaz farklıydı.

Bu yaz...Mick'in hayatındaki en karanlık dönemdi. Çocukken yediği dayaklardan, annesinin ve babasının kavga ederken ki bağrışmalarından, birbirine vurmalarından daha kötüydü. Soyadı Brody olduğu için ona korku dolu bakılmasından da kötüydü. İnsanların elde etmek için çok çalıştığı şeyleri çalarken duyduğu korku ve utançtan bile daha kötüydü. Hatta kaçamadığı, kapana kısılıp kaldığı bir hayattan bile daha karanlıktı.

Bu yüzden bir saatliğine de olsa Jenny Tolliver onu bu karanlıktan çıkartabilecekse buna nasıl hayır diyebilirdi? Onun gibi bir kızın uzun, karanlık ve nankör bir yaz akşamına tutabileceği bir küçük parça ışığı nasıl reddedebilirdi? Şu an hayatta, uğruna can attığı tek şey buydu.

Sadece onu ele vermemesini diliyordu.

Lanet olsun, o elbette kendini polis şefinin kızı gibi hissedecekti, değil mi? Tam bir Brody şansı. Sahip olabileceğin tek kız... beraber olmaman gereken kız. Mick neredeyse gülüyordu ama gülmedi. Bu deliği kazmanın komik hiçbir yanı yoktu; ya da gerçek şu ki -en az bir iki ay daha-kaderi çok az tanıdığı bir kızın ellerindeydi. Şu an ne yaptığını ve neden yaptığını duysa muhtemelen kalp krizi geçirecek bir kızın ellerinde.

Mick kafasını yere doğru çevirdiğinde tekrar işe koyuldu. Küreği kirli ve sert toprağa her daldırdığında kollarındaki ve sırtındaki kasların gerildiğini hissederek arkasındaki toprak yığınına biraz daha toprak ekliyordu. Ardından koluyla alnını silerken dönüp arkasındaki yığına baktı. *Daha çok kir tutacağım. Çok daha fazla kirleneceğim.*

* * *

Mick Brody ile oturma odasındaki kanepede seks yaptığından bu yana üç gece geçmişti ve Jenny sıkılmış, huzursuz hissediyordu. Destiny'den ayrılması gerekiyordu. Burada yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Fakat ardından bunun nerede olduğuyla alakası olmadığını anladı. Bu...*of lanet olsun*, yalnız olmakla ilgiliydi. Bunu kendine itiraf etmesi zor olmuştu. *Şimdi hayatın bu mu? Acınacak durumda ve üzücü? Dünyadaki tüm boşanmış kadınlar da böyle mi hissediyor?* Oturup odayı izlemeye başladı, televizyondan sıkıldı, kitaplarından sıkıldı, geceden sıkıldı. Gündüzler daha iyiydi. Alışveriş yapabiliyordu, kasabada insanlar vardı, Sue Ann'le yemek yiyordu, bahçede çalışıyordu. Hava sıcak olmasına rağmen evde oturup duvarlardaki geçmişini izlemekten çok daha iyiydi. Akşamlar bir türlü geçmek bilmiyordu.

Mick Brody'nin geldiği akşamlar hariç.

Yer yüzündeki tüm insanlar arasından Mick Brody'nin hayatında böyle bir gücü olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Geçen gün öğlen yemeğinde Sue Ann'e Mick'le yaşadığı en son -ve hayatındaki en tatmin edici- çarpışmadan bahsettiğinde, Sue çığlık atmıştı. İlk önce heyecanlanmıştı. "Gayri meşru bir ilişki yaşıyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Jenny "Garip," diye cevap verdi. Ardından da "Ve gerçekten de...çok iyi," diye ekledi.

Ardından Sue sesinin tonunu değiştirerek sitemli bir ifadeyle "Ama öte yandan, şimdi üzerine düşününce, bir katille seks yapıp nasıl bundan hiç rahatsızlık duymuyorsun?" diye sordu. Sue'nun her zaman konudan konuya atlamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı ama bu gerçekten çok saçma olmaya başlamıştı.

Jenny hızlıca "Onun katil olduğunu bilmiyoruz ki, sadece şüpheleniyoruz," diye hatırlattı.

Sue sadece gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Nasıl olur da katil olduğundan şüphelendiğimiz biriyle seks yapıp bu durumdan hiç korkmuyorsun?"

Jenny içini çekti. Sue'nun bu konu hakkında ileri geri konuşmaktan vazgeçmesini ümit ediyordu. Mick onu öperken, ona do-

kunurken ve alevler içinde yanmasına sebep olurken onun katil olma olasılığını unutmak çok kolaydı.

Şu an her şeyden çok yıldızlara bakmak istiyordu. Ağaç dalları ve yaprakları arasından değil. Betty ve Ed'le ya da omzunun üzerinden meraklı gözlerle bakan başka birileriyle de değil. Kahretsin. Sadece...yapmak istediği şeyi yapmak istiyordu. Neden bu, başarması bu kadar zor bir şeydi?

Derin bir iç çekip ayağa kalktı ve ön taraftaki verandaya yürüdü. Ilık yaz akşamının havası duvar gibi yüzüne çarpmasına rağmen bir şekilde iyi hissetmesine sebep oldu. Daha gerçekti bu; içerideki yapay serinlikten daha gerçek... Karanlığın içinden gölün karşı tarafına baktı. Ay parlak ve belirgindi; kızgın bir hilal gibiydi hatta tam da gök yüzündeki nesneleri ayırt etmesine yetecek büyüklükteydi. Karşıdaki ormandan hiç ışık gelmiyordu ama elbette gelmezdi, ağaçlar çok kalındı. Jenny çocukken de Brody'lerin evinin ışığı hiç görünmezdi.

Şimdi oraya gitsem ne olur acaba?

Saat geçti yani Mick elbette geçen seferki gibi yürüyüşe çıkmış olamazdı. Muhtemelen uyuyordu. Onun oraya gittiğini asla bilemezdi.

Ve onu görse de, hem zaten artık, sorun olmayacak kadar yakın değiller miydi? Kesinlikle Mick artık ona güveniyordu; elbette Jenny'nin ona bir zarar vermek istemeyeceğini biliyordu. Ve gerçekten de istemezdi. Hâlâ Mick'in ne sakladığını merak ediyordu ama onun hakkında konuşmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Sue Ann hariç, ne babasına ne de başka birilerine bahsetmeyerek bunu kanıtlamamış mıydı? Ve hâlâ da Sue'ya söylemiş olmasının önemli olmadığını düşünüyordu.

Jenny, Mick'in beraber olduklarında neler hissettiğini, nasıl inlediğini hatırlayıp dudağını ısırdı. Bir kadınla bir erkek bunları yaptıktan sonra nasıl olur da sadakatini sorgulayabilir diye düşündü.

Elbette ilk seferden sonra da sorgulamıştı. Ama geçen geceden sonra bir şeyler değişmemiş miydi? Ona dans etmeyi öğretmişti. Mick onu şefkatle öpmüştü. Tanrı aşkına kedisinin bile ismini hatırlamıştı.

Tüm o küçük şeyler üst üste eklenince bir şey ifade etmiyor muydu? Lanet olsun, sadece yıldızlara bakmak istiyordu. Sadece gökyüzünün ona verebileceği o huzur hissini ve kabullenişi yaşamak istiyordu. Ondan ve onun problemlerinden çok daha büyük ve görkemli bir şeyler olduğunu hissettiren o duyguyu yaşamak istiyordu.

Mick'in artık sorun etmeyeceğine emindi.

Kesinlikle.

Kafasında bu düşüncelerle içeri girdi ve üzerine bir kot, ayağına da tenis ayakkabılarını geçirip eşyalarını topladı ve kanoya doğru yola koyuldu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Gökyüzü su gibidir; bir tarafında berrak ve tanıdık bir dünya, diğer tarafındaysa gizemli derinlikler... Gökyüzüne ve yıldızların aydınlattığı derinliklere bakın. Orada, kimsenin hayal etmediği hatta hayal bile edemeyeceği kadar fazla şey göreceksiniz.

Timothy Ferris

YEDİ

Jenny gecenin bu saatinde her zamankinden daha durgun olan gölde pedal çevirirken kendine şu soruyu soruyordu. *Benim için, Mick'in öfkesini alevlendirmeyi göze alacak kadar önemli olan şey nedir?*

Sonra da kafasını kaldırıp gökyüzünde yayılmış olan yıldızlara baktı. Yolunu aydınlatan pırlanta bir battaniye gibiydiler. Cevabı biliyordu. *Şu an bana ait olan tek şey bu.* Artık bir kocası yoktu, bir evi de. Bir işi, öğrencileri, ders verdiği bir sınıfı yoktu. Elbette babası ve Sue Ann vardı ama onlar burada çoktan hayatlarını kurmuşlardı. Gidecek bir işleri ve her gün gitmeleri gereken yerler vardı. Jenny, Tessa ve Amy ile arkadaşlıklarını canlandırıyordu ama henüz onlara yeniden yakın hissedecek duruma gelmemişti. Destiny'de yavaş yavaş zenginleşen bu var oluşuna rağmen hâlâ birçok açıdan kendini rüzgâra kapılmış, başıboş biri gibi hissediyordu.

Hayatının resmine Mick Brody girmeden önce her şey zaten yeterince kötüydü ve şimdi, hayatındaki tüm o belirsizliklere bir de bu eklenmişti. Tanımadığı bir adamla kendini haşin ve çılgın bir şekilde seks yaparken bulmuştu ve daha da kötüsü bu adam bir şeyler gizliyordu.

Şu anda kendini güçlü hissedebileceği, ayaklarının yere basmasını sağlayacak, her şeyin yolunda olduğunu hissettirecek bir

şeylere tutunmaya, karşı konulmaz bir şekilde ihtiyacı vardı. Her şeye rağmen dünyanın dönmeye devam ettiğini hatırlatan bir şeylere ihtiyacı vardı.

Kano patikanın dibindeki kumlu sahile çarptığında kendini sakinleşmiş hissetti. Kesinlikle şu an olması gereken yerde olduğunu hissediyordu; ve eğer Mick bu gece onu yakalarsa, anlayışla karşılamak zorunda kalacaktı.

Buna rağmen Jenny elinde teleskop çantasıyla tepeye doğru zar zor tırmanırken, kalbi çok hızlı atıyordu. Gecenin sessizliğinde duyulan cırcır böceği titreşimlerine ve ormandan gelen diğer seslere minnettar olduğunu hissetti; böylece eskimiş yaprak ve çalılar arasında çıkarttığı ayak sesleri duyulmuyordu.

Sola doğru, Brody'lerin kulübesine uzun uzun baktı ve bu gece orada hiç ışık olmadığını fark etti. Tanrıya şükür ki ağaçların gizlediği yerde neredeyse bir ev olduğu dahi fark edilmiyordu. *Burada yalnızım. Her şey yolunda.*

Kendine güveniyordu ama yine de çıkıntı yapmış kayalara tutunarak ilerlemek bu meydan okuma savaşında hayatta kalabildiğini hissettiriyordu. Her zamanki rotasında ilerlerken bir an durduğunda bedenine bir rahatlama yayıldı ve tek ses çıkartanın cırcır böcekleri ve ağaç kurbağaları olduğunu fark etti.

Sonraki iki saat muhteşemdi. Gece olabildiğince netti. Gökyüzünü pus ve şehir ışıkları olmadan görebilmekse...mükemmeldi. Gökyüzünde izlediği her yeni cisimle beraber biraz daha huzura kavuşmuş ve rahatlamış hissetti.

Genç kızlığından beri Satürn'ün halkalarını hiç bu kadar net görmemişti. 746 milyon mil ötedeki bu gezegeni 200x büyüteçle hayretler içerisinde izledi. Her zamanki gibi tüm bu düşünceler problemlerini ölçülemeyecek kadar küçültüyordu.

Uzayın daha da derinlerine bakmak için teleskobun lenslerini değiştirdi ve Nebula halkasını gördü. Birçok insan onu şeker çöreği gibi adlandırıyordu. Fakat Jenny genellikle onu eğilmiş bir hale gibi tanımlıyordu, belki de onu geri almak için gelecek bir melek tarafından unutulmuştu.

Birkaç bulutsuya daha baktıktan sonra Jenny adeta masajdan çıkmış gibi rahatlamıştı. Aylardır hiç bu kadar gevşememişti. Bir yanı, kalıp izlemeye devam etmek, şansı varken tüm gece boyunca gökyüzünü izlemek istiyordu. Mick, Jenny'nin ona gökyüzünü gösterme teklifini kabul etmesine rağmen Jenny bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydi. Öte yandan çok da yorulmuştu. Gece yarısını geçmişti. Oturduğu kayalığın üzerine uzanıp son birkaç dakika için üzerinden bir yıldız nehri gibi akan saman yolunu çıplak gözle izledi.

Göle doğru ormandan ilerlerken neredeyse artık hiç endişelenmiyordu. İçinden, Mick'in onunla birlikte yıldızları izleme planlarını hatırlamasını ümit ediyordu. Neden bunu bu kadar istediğinden pek emin değildi; çünkü genelde tek başına olmayı severdi ama bir şekilde kendisinin gördüklerini onun da görmesini istiyordu -o enginliği, tarifi mümkün olmayan o enginliğin haşmetini... Belki de Mick gökyüzünü onun değer verdiği gibi algılarsa bu onlara ortak bir nokta sunacaktı. Seks dışında. Seks paylaşmak için kötü bir şey olduğundan değil, sadece daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sadece zevk almak için olsa bile, yattığı adamla biraz daha sağlam bir bağlantıyı paylaşmaya ihtiyacı vardı, bu Mick Brody olsa bile.

Tam o anda gözleri sağ tarafa kaydı. Jenny neden olduğunu biliyordu çünkü kulübeden bir ışık gelmişti.

Bu mesafeden bir mum ışığından daha büyük görünmüyordu ama Jenny ışığı fark eder etmez olduğu yerde durdu ve ağaçların arasından bakmaya başladı. Kalbi, bu sefer korkudan değil ama ciddi bir meraktan, hızlı hızlı atıyordu.

O evde neler oluyor acaba?

Jenny derin bir nefes aldı ve kendi kendine, yürümeye devam etmesi gerektiğini söyledi. Ne olup bittiğinin bir önemi yoktu, onu hiç alakadar etmezdi.

Belki de alakadar ediyordu.

Eğer Mick'in sırrını saklayacaksa, en azından sırrının ne olduğunu bilmesi gerekmez miydi?

Ve Jenny seks ötesinde bir bağlantıyı şiddetle arzuluyordu. Üzerine düşündükçe sadece seks yapılabilecek bir kadın olmadığını iliklerine kadar hissediyordu. Mick'e dair anıları, beraber yaptıkları dans, Mick'in içinde bir yerlerde ormanda karşılaştığı haşin adamdan çok daha başka biri olduğuna emin olmasına sebep oluyordu. Ve Mick'i içine almak onun hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacını da beraberinde getirmişti. Daha derinlerine inmek ve onu bu kadar işe yaramaz hissettiren şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu.

O kulübedeki her neyse onu ahmağın teki yapıyordu.

Ve penceredeki o küçük, cılız ışık Jenny'yi adeta bir pervane böceği gibi kendine çekiyordu.

Jenny o yöne doğru ilk adımlarını atmaya başladığında kendi kendine *sen çılgınsın* diye düşündü. *Aklını kaçırmış olmalısın.*

Buna rağmen fark edilmeden ve sessizce yürüyerek kulübeye yaklaşırken etraftaki böceklerin gürültüsü kendini güvende hissetmesine sebep oldu. Yaklaştıkça penceredeki ışık da büyüyor ve parlaklaşıyordu. Sanki onu çağırıyordu. Tek istediği, içeriye kısaca göz atmaktı. Ne sakladığını görmek istiyordu? Uyuşturucu mu? Ya da belki silahlar?

Eğer cevap bunlardan biriyse hemen olabildiğince uzağa, koşarak kaçması gerekecekti. Onu tekrar baştan çıkartmasına izin veremezdi -her ne olursa olsun. Ve...belki de olanları babasına anlatmak zorunda kalacaktı. Çünkü uyuşturucu ve silahlar cidi mevzulardı.

Kulübeden içeri baktığında bunları görmek istemiyordu; hatta belki de bu yüzden bakmak zorunda hissediyordu. Bu kadar yaklaşmışken bakmaması için bir neden yoktu. Orada tamamen masum bir şeyler görmeyi çok istiyordu. Ya da hiç bir şey.

Elbette bu aşamada masum bir şeyler görme olasılığı çok düşüktü. Bir şey görmemesi ise sadece sakladığı her neyse göz önünde olmadığı anlamına gelecekti. Bu durum onu temize çıkartmazdı. Ama en azından bilmecenin bir parçası daha tamamlanmış olacaktı. Işığın yeni açıldığını ve gece yarısı 02:00 olduğu-

nu düşündüğünde hiçbir şey görmeme ihtimali olmadığını biliyordu. Şu an o evde bir şeyler oluyordu ve Jenny ne olduğunu anlamak üzereydi.

Kulübenin etrafındaki küçük açıklık alana sürünerek ilerlerken kanının donduğunu hissetti. Mick onu dışarıda yakalarsa ne yapardı acaba?

Aslında bu tamamen ne gizlediğine bağlıydı.

Şimdi arkanı dönüp gitmek için akıllıca bir zaman olabilir.

Jenny çok yakına kadar sokulmuştu bile, bakmak zorundaydı.

Tuttuğu titreyen nefesiyle dudağını ısırdı ve dikkatli, sessiz adımlarla döküntü kulübeye doğru ilerledi. İçeriden gelen ışıkla aydınlanan alanda herhangi bir şey devirmemek için dikkatle bakarak adımlarını kontrol ediyordu. Yaklaştıkça kalbi boğazında atmaya başladı.

Ulaştığı ilk pencere büyük bir elektrik fanı ile kaplanmıştı, pervaneleri dönerek uğultu çıkartıyordu. Birkaç adım ötede eski bir kapı girişi vardı ve içerideki kapı ardına kadar açıktı. Teninin gözeneklerinden ter damlaları fışkırıyordu adeta -hem sıcaktan hem de korkudan. Ama bakmak zorundaydı, bu yüzden kapıya doğru adım attı ve dikkatlice içeri sıvışmak için eğildi.

Gördüğü şey şaşkınlıktan çenesinin düşmesine sebep oldu ve resmen saklanmayı bile unuttu.

Mick üstsüz olarak güzel vücuduyla yatağın kenarında oturuyordu; fakat Jenny'nin nefesini kesen şey bu değildi. Yatakta Mick'in hatlarına ve genel görünüşüne benzeyen bir adam yatıyordu. Adam sıska ve çelimsiz görünüyordu. Suratı kısa ve düzensiz bir sakalla örtülmüştü. Kollarında boydan boya dövmeler vardı. Jenny bu kişinin Wayne Brody olduğunu tahmin etti fakat o hapiste değil miydi?

Jenny, Wayne'nin neden orada olabileceğini ve nesi olduğunu hemen kavradı. Soluk benizli, yorgun ve genç halinden çok daha ufalmış görünüyordu. Annesinin üst kattaki odada hasta yatarken ki haline çok benziyordu. O ölüyordu.

Mick kardeşine doğru eğilerek yumuşakça "Şimdi daha iyi

misin? Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. Çok kibar konuşuyordu ama gözleri bitkin görünüyordu.

Yataktaki adam hafifçe kafasını salladı ama cevap veremeyecek kadar çok yorgun görünmesine rağmen zar zor "Sadece yorgunum," diyebildi.

Mick "Şimdi uyu. Biraz dinlen," dedi.

Jenny gördükleri karşısında bir yandan olduğu yere çökmek, bir yandan da koşup kaçmak istedi. Keşke bilmeseydim görmeseydim diye düşündü. Bu çok korkunçtu. Birçok açıdan şu an bununla baş etmek çok zordu.

Tam o sırada Mick gözlerini Jenny'nin olduğu yöne çevirdi. Jenny nefesini tuttu ve hemen bedenini kapıdan uzaklaştırıp kulübenin yan duvarına yerleştirdi. Kahretsin, Mick onu görmüş müydü?

Ardından herhangi bir hareket olmadı ve Jenny biraz daha rahat nefes almaya başladı. Elindeki teleskobun ağırlığını hissediyordu; bu kadar uzun süre taşıdıktan sonra daha da ağır gelmeye başlamıştı. Jenny uzaklaşmak için en güvenli anı kolluyordu.

Tam o sırada büyük bir gölgenin ve karanlığın içinden yaklaşan iki büyük el, Jenny'nin omuzlarından kavrayarak onu duvara yapıştırdı. Sertçe.

Jenny aniden derin bir nefes aldı ve omzundaki çanta kayarak yere düştü. Gözleri karanlıkta, Mick'in gözleriyle buluştu. Mick Jenny'yi gördüğüne şaşırmamış olmasına rağmen sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibiydi.

Bu durum kızgınlığını azaltmadı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun burada?"

Jenny'nin sesi adeta boğuluyordu ve zar zor konuşabildi. "Üzgünüm, ben sadece..." *Sadece ne?*

Mick sesini alçaltarak, fakat yine de öfkeyle ve acımasız bir ifadeyle "Cevabının ne olduğunun hiçbir önemi yok, bunun özrü yok!" dedi.

Ardından bir eliyle Jenny'yi bileğinden kavrayıp evden uzaklaştırdı. Önce dış avluya, sonra ormanın içine ve oradan da göle doğru sürükledi. Jenny'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, canı acıyordu ve zorlukla nefes alabiliyordu. Mick onu nereye götürüyordu? Şimdi ona ne yapacaktı acaba? Bileğini kavrayışındaki güçten ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Hareketleri de çok sertti. Jenny kendini onun arkasından sürüklenen bez bir bebek gibi hissediyordu.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ben ne yaptım? Ona? Ve kendime?

Ormanın içinde ağaçların çevrelediği küçük bir açıklıkta gölü gören manzaralı bir yerde durdular. Jenny yerde parlayan ince bir ay ışığı huzmesini fark etti. Gölün diğer tarafında da ışığı parlayan birkaç veranda fark ediliyordu, bir tanesi de kendi evinin verandasıydı.

Mick Jenny'ye doğru döndüğünde Jenny karanlıkta dahi yüzündeki öfkeli ifadeyi fark edebiliyordu; sanki az önce Jenny onu tokatlamış gibi görünüyordu. Jenny bir anda kendini çok suçlu hissetti. Yanlış bir şey yapanın kendisi olduğundan şüphe etmesine rağmen bu suçluluk duygusu adeta midesine yerleşti. O an hiçbir şeyden emin değildi.

Mick "Otur," dedi.

Jenny oturdu. Oturduğu yerde yumuşak, yeşil çim olmasına şaşırdı. *Burası tüm Brody arazisindeki kayalık olmayan ve güneşin aydınlatabildiği tek yer olmalı* diye düşündü.

Mick de yere, Jenny'nin yanına oturdu ama ona bakmıyordu; o an bakamıyordu. Bunun yerine bakışları göle dalmıştı. O an Mick'in kafasında sadece, Jenny'nin az önce tanık oldukları vardı. Wayne. Yatakta acılar içerisinde yatarken.

Nasıl oldu da kendimi bu lanet olası duruma sokabildim?

Mick pat diye "Haydi, ne öğrenmek istiyorsan sor. Gecenin bir yarısı evime gizlice sokulmana sebep olacak kadar seni merak-landıran şeyi sor," dedi.

Jenny konuşmaya başladığında sesi biraz ürkekti ve Mick abisini korumak istediğinden, bu durumdan memnun oldu. Jenny "Ben...ben sadece..." diye geveledi.

Kahretsin. Mick Jenny'ye karşı asla yüzünü yumuşatmamalıydı. Bir pislikten farklı davranmamalıydı. Onu korkutmaya devam etmeliydi. O zaman buraya gelmeye asla cesaret edemezdi.

Jenny en sonunda baklayı ağzından çıkarttı ve "Ben sadece yıldızlara bakmak istemiştim," dedi. "Daha önceki gibi."

Mick ateş püsküren gözleriyle dönüp Jenny'ye bakarak "Yolunu şaşırmış gibisin," dedi.

Mick Jenny'nin yutkunuşunu duydu. "Ben...böyle olsun istemedim."

Mick "Zırvalık," diye Jenny'nin lafını kesti.

Jenny "Ben sadece ışığı gördüm. Sen o kadar gizli kapaklı davranıp öyle büyük bir sır saklıyormuş gibiydin ki...bu yüzden... kendime engel olamadım," dedi.

"İyi, şimdi biliyorsun işte."

"Tam değil."

Mick, Jenny'nin gördüklerinin kafasında bir sürü soru işaretine sebep olduğuna emindi. Bu yüzden ona bilmek istediği her şeyi sormasını söylemişti. Lanet olsun, bu aşamada neden ona her şeyi anlatıp yakasından düşmesini söylemiyordu ki? "Kardeşim ölüyor," diye katı bir sesle anlatmaya başladı. Aynı sertlikle de konuşmasına devam etmek istiyordu. Fakat bu konuda ilk defa yüksek sesle konuşuyordu, ilk defa birileri ile paylaşıyordu. Ve kelimeler ses tonunu yumuşattı.

Konuşmasına daha kısık bir ses tonuyla devam etti. Nereden başlayacağını düşünüyordu. "Birkaç yıl önce, hapishanede, beyin tümörü teşhisi konuldu. Kemoterapi tedavisi gördü ve cezası hafifletildi. Fakat daha sonra hastalık geri geldi ve beraberinde bir de lösemi getirdi. Bu aşamada tedaviye gerek olmadığı çünkü iyileşme şansının olmadığı söylendi."

Mick Jenny'nin, huzursuz ve gergince yutkunduğunu duydu. "Ama...buraya nasıl geldi?"

Bir şekilde, hikâyenin sonraki kısmını anlatması daha zordu çünkü Jenny'nin, o ve ailesi hakkında ne düşüneceğini biliyordu. İnsanların her zaman düşündüğü şeyi düşünecekti. "O...kaçtı. Tanıdığı birkaç başka tutukluyla beraber. Ve ölmek için buraya geldi. İşte yaptığım şey bu. İşimi ve neredeyse tüm hayatımı bırakıp Tanrı'nın unuttuğu bu yere geri geldim. Kardeşimin hapishane hücresinden başka bir yerde ölmesine yardımcı olmak için."

Mick durdu ve Jenny'ye baktı. Karanlıkta suratındaki ifadeyi anlamaya çalıştı ama olmadı. Bu yüzden konuşmaya devam etmesinin daha doğru olduğuna karar verdi. Polis şefinin kızını, aslında kötü bir şey yapmadığına dair ikna etme işine devam etmenin daha doğru olacağını düşündü. Bir hapishane kaçağını saklamak ve yanında getirdiği çalıntı ağrı kesici ilaçları vermeyi saymazsak. *Kahretsin, tüm bunlar nasıl oldu?*

"Eminim tüm ailemin berbat insanlar olduğunu düşünüyorsun ki haklı da olabilirsin; ama Wayne benim kardeşim. Ailemden geriye kalan ve gerçekten önemsediğim tek kişi. Ben de burada olmak istemiyorum, inan bana. Bu hayatım boyunca yaptığım en zor şey. Fakat ağabeyim istediğinde hayır diyemediEn sonunda Jenny normalden daha kısık bir ses tonuyla konuşarak "Senin berbat biri olduğunu düşünmüyorum Mick," dedi.

Mick, Jenny'ye olan öfkesine ve o an hissettiği diğer şeylere rağmen Jenny'nin söylediklerinin, içinde bir yerlerde iyi hissetmesine sebep olduğunu fark etti ve biraz rahatladı.

Jenny "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Mick içini çekti ve "Lanet olsun. Neden olmasın ki. Zaten artık en önemli kısmını biliyorsun," diye cevap verdi.

"Wayne neden hapse girmişti?"

Mick, Jenny'nin düşünebileceklerinden ötürü midesi bulanarak yutkundu ve "Silahlı soygun," dedi.

Mick Jenny'nin nefes çekişini hissetti. "Ne çaldı?"

"Bir fotoğraf makinası. Şimdiye çoktan tahliye olması gerekirdi ama o, eh, pek de iyi bir mahkum değildi. Bir şekilde hep başını belaya sokar. Hep öyleydi." Mick karanlık gölün ötesine, yazlık evlerin bulunduğu sahile baktı. Evleri göremiyordu ama karanlıkta bile hissedebiliyordu ne kadar uzakta olduklarını. Her zaman çok uzaktaydı o evler.

"Sen...orada mıydın? Yani o yakalandığında?"

Jenny'nin sesi yine gergin geliyordu. Bu soru adeta Mick'in göğsünü yaktı. Jenny onun berbat biri olduğunu düşünmemesine rağmen onun hakkındaki gerçekleri biliyordu, can acıtıcı hakikati biliyordu.

Mick yumuşak bir sesle "Hayır," dedi. "Yoksa ben de hapse girmiş olurdum. Fakat sır tutmaktan gerçekten çok yoruldum, bu yüzden bilmelisin ki ben...ben de melek değilim."

Mick "Aslında şu var ki," diye devam etti. "Benim hakkımda bilmeni istediğim şey...Wayne'nin hapse girişi benim hayatımı değiştirdi...beni değiştirdi. Ben...öyle şeyler yapmıyorum artık, Jenny. Uzun zamandır da yapmadım."

Jenny uzun süre sessiz kaldı. Sessizlik Mick'in boğazına düğümlendi. Jenny fısıldayarak "Crestview'de bir likör fabrikası soydun mu hiç?" diye sordu.

Mick'in omuzları birden öne düştü ve ellerini saçlarının arasından geri çekerek, hayatından nefret ederek, cevap vermekte zorlandı. Jenny'ye anında hayır cevabı vermemiş olmasının evet anlamına geldiğini gayet iyi biliyordu; ama yine de, bir şekilde hemen söyleyemedi. En sonunda Mick Jenny'ye "Bu benden korkmana sebep oluyor mu?" diye sordu.

"Tüm bunlar. Biraz, evet."

Diğer sözler Mick'in ağzından aceleyle döküldü. "Ben artık farklıyım, Jenny. Cincinnati'de yaşıyorum. Taş ustası olarak çalışıyorum. Orada bir işim vardı. İyi bir inşaat firmasına bağlı, kontratlı olarak çalışıyordum. Bir evim vardı."

Jenny dönüp bakarak "Vardı?" dedi.

"Wayne'ye bakmaya, buraya gelebilmek için her şeyimi satmak zorunda kaldım. Biraz birikmiş param vardı ama çalışmadan kiramı ödemeye yetecek kadar değil. Bu yüzden eşyalarımı bir depoya koydum, bankadaki paramın tamamını çekip buraya geldim. Şimdilik. Orada olmayı dilerdim. Kardeşimin ölümünü beklemiyor olmayı dilerdim."

Mick görmese de, Jenny'nin ona baktığını hissediyordu, karanlık olmasından dolayı memnundu. Jenny'nin onu tam olarak göremiyor olmasından da memnundu. "Ne kadar...vakti kaldı?"

Mick omuzunu silkti. "Bir ya da iki ay daha. Doktorlara göre belki de üç. Şu sıralar genelde çok yorgun ama kendi kendine idare edebiliyor. Yataktan kalkıp ihtiyaçlarını falan görebiliyor. Bu akşam," dedi ve durakladı, içini çekti ve hatırlayınca kendini berbat hissederek, "ona ağrı kesicilerini vermeyi unuttum. Bu yüzden acı içinde uyandı. Bu yüzden gecenin yarısında kalkmıştık. Ama genellikle, onu rahat ettirebiliyorum ve zaten genelde yatakta yatıyor, televizyon izliyor ya da uyuyor."

"Ağrı kesicileri nereden buldun?"

Mick derin bir nefes aldı. Jenny her ne kadar sarsılmış görünse de Küçük Bayan Kedicik zor sorular sormaya devam ediyordu. Giderek ona soru sormaktan daha az çekindiği belli oluyordu. "Wayne yanında getirdi. Nereden bulduğunu sormadım. Ama neye ihtiyacı olacağını öğrenmiş ve buraya gelmeden bir şekilde temin etmiş."

Jenny artık en azından daha sakindi. Korkudan ziyade daha çok meraklıydı. "Peki...sen boş zamanlarında ne yapıyorsun? O uyurken ya da televizyon izlerken?"

Mick göle doğru dikkatle bakarak "İhtiyacımız olan şeyler için alışverişe çıkıyorum. Kimsenin beni fark etmemesi için Crestview'e gidiyorum. Çamaşır ve alışveriş işlerimizi hallediyorum. Depoda bulduğum eski bir makara ve değnekle balığa çıkıyorum. Gölün diğer tarafına gelip seni görüyorum." *Ve kazıyorum.* Ama bu kısmı bilmesine gerek yoktu. Kötü kısımları. Bir insanın mezarı olması gerektiğini. Ve bir mezarı kazmanın çok uzun vakit aldığını.

"Beni görmeye sadece iki kere geldin. Ama bunu sürekli bir şeymiş gibi söyledin."

Seni çok fazla düşünüyorum. Seks yapışımızı. Yüzünü. Wayne'nin acısını azaltmak için ona oxycodone ilaç verirken ve derisine ağrı kesici bant yapıştırırken seni, aklımı dağıtmak için kullanıyorum. Mick "Sanırım daha fazlaymış gibi geldi bana," diye homurdandı.

Jenny Mick'in yanında çimin üzerine uzanıp gökyüzüne bakmaya başladı. Mick de onunla beraber uzandı. Gökyüzünde çok fazla yıldız vardı, şehirde olduğundan çok daha fazla. Mick ağaçların altında sürdükleri yaşamı düşünerek yıldızları hiç bu kadar çokken görmediğini düşündü. Jenny'ye gitmek için gölü geçerken de onları fark etmemişti. Ama şimdi yıldızları fark ediyordu. "Kedicik, yukarıda bu kadar özel olan şey nedir, söylesene."

Jenny "Güneş samanyolu galaksisindeki trilyonlarca yıldızdan sadece biri," diye anlatmaya başladı. "Ve samanyolu da milyarlarca galaksiden sadece biri. Biz...çok ufağız Mick, neredeyse yokuz."

Mick, Jenny'nin söylediklerini kafasında toparlayıp bir yerlere oturtmaya çalışarak gökyüzüne bakmaya devam etti. "Yok olmak sanki güzel bir şeymiş gibi bahsediyorsun."

"Bunu kastetmedim. Demek istediğim şu ki, eğer bu kadar küçüksek, problemlerimiz ne kadar büyük olabilir ki?"

"Benimkiler bu ara gerçekten çok büyük olduklarını hissettiriyorlar bana tatlım."

"Bir süre yukarı bak ve orada olan her şeyi bir düşün. O zaman göreceksin, bu his azalacak."

Mick Jenny'nin söylediğini yaptı. Denedi. Biraz. Çok değil. Kardeşinin sabah olduğunda tekrar ilaç alması gerekecekti. Ve yetmiş iki saatte bir değiştirilen deri üstü bandının da yenilenmesi gerekecekti. Ve bir süre sonra, birkaç ay içerisinde ilaçlar etki etmemeye başladığında işler çok daha zorlaşacaktı. Fakat tüm bu yıldızları düşünmek, oradaki diğer dünyaları düşünmek, onu bir süreliğine tüm bu gerçeklerden uzaklaştırdı. Sadece kısa bir süreliğine, tıpkı Jenny'yi düşündüğü zamanlardaki gibi.

Kısa bir süre sonra Mick'in problemleri bir kargo treni gibi aklına geri gelip onu adeta alt üst etti. Tüm enerjisini alıp götürdü. Jenny artık Wayne ile ilgili her şeyi biliyordu. *Jenny Wayne'yi biliyordu.*

Belki de Jenny'den sırrını saklamasını istediğinde bu çok daha kolaydı çünkü sebebini bilmiyordu ama şimdi biliyordu; şimdi yasaları çiğnediğini biliyordu. Bir hapishane kaçağını sakladığını biliyordu.

Bunu bir sır olarak saklayabilecek miydi? Babasından? Yapacak mıydı bunu?

Her şey buna bağlıydı. Wayne'nin ölümü. Mick'in hayatı, özgürlüğü.

Korku ve öfke Mick'in içinde bir araya geldi ve uyarmadan, planlamadan, Jenny'nin üzerine doğru yuvarlanarak kendini onun üstünde buldu. Elleriyle kollarını kavradı ve yüzünü Jenny'nin yüzüne yaklaştırarak konuştu. "Beni ele veremezsin Jenny! Bana bunu yapmayacağını söyle, kahretsin! Bana söz ver." Kelimeler ağzından kabalıkla, öfkeyle ve aceleyle döküldü. Mick sözlerini göğsünde hissediyordu, orada sıkıştıklarını hissediyordu. "Lanet olsun, bir şey söyle!"

O an Mick Jenny'nin gözünde parlayan bir damla yaşı ve suratındaki ifadeyi fark etti. Aman Tanrım onu gerçekten çok korkutmuştu.

Fakat Mick'in diğer bir yanı bu davranışından dolayı kendisinden nefret ediyordu. Bu durumun onu ne hale soktuğunu görmekten nefret ediyordu. Eski yaşamındaki Mick'e bu kadar yaklaşmış olmaktan da nefret ediyordu. O zamanlar tek istediği ağabeyini memnun etmekti. Neye mâl olursa olsun. Jenny Tolliver'ı ağlatmış olmaktan nefret ediyordu.

Ellerini Jenny'nin kollarından çekip suratına götürdü ve alnındaki saçları okşayarak geri gönderdi. Yanağını okşadı. Mick fısıldayarak "Çok üzgünüm Kedicik," dedi ve ekledi "Seni korkutmak istememiştim. Lütfen ağlama. Ben sadece...gerçekten çok korkuyorum, anlıyor musun?"

Jenny Mick'in altında sessizce kafasını salladı. Mick parmağıyla Jenny'nin yanağından süzülen göz yaşını sildi.

Jenny oturmak için doğrulurken Mick de ona yardımcı oldu ve yanına oturup kolunu da Jenny'nin sırtına doladı. Jenny'nin daha iyi hissetmesini istiyordu -bir şekilde.

Jenny "Mick, kimseye bahsetmeyeceğim," dedi. Sesi gecenin koyuluğu kadar yumuşaktı. "Söz veriyorum."

"Gerçekten mi Kedicik?"

Jenny kafasını salladı.

Ama bu yeterli değildi. "Babanla yakın olduğunuzu biliyorum ve biliyorum ki bu zor olabilir..."

Jenny derin bir nefes aldı ve kafasını sallayarak "Söylemeyeceğim," dedi.

Mick "Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü başının derde girmesini istemiyorum."

Mick "Teşekkürler," dedi ve ardından alnını Jenny'nin alnına doğru eğdi.

Birkaç dakika sonra Mick Jenny'yle kanoya doğru yürüdü ve gölün karşı tarafına geçerken onu yolcu etti. Mick Jenny'ye inanıyordu ama onu çok az tanıyordu. Ve şimdi de çoğu zaman göründüğü gibi kibar ve iyi biri olduğuna inanması gerekiyordu. Kahretsin, Jenny yaramaz ve haylaz kızın tekiydi ama yine de kalbi çok temizdi. Mick kendine bunları hatırlattı. Hayatı bu iyiliğe bağlıydı.

Yumuşak ve kısık bir ses tonuyla "Hoşça kal Kedicik," dedi.

Jenny "Hoşça kal," diye fısıldadı. Kanoya doğru döndüğünde Mick tuhaf bir içgüdüyle Jenny'yi elinden yakaladı ve "Bekle," dedi.

"Ne?"

"Buraya gel," dedi ve Jenny'yi kendine doğru nefes alarak çekti. Bunu planlamamıştı ama o eski kulübeye, ölümün yaklaşmakta olduğu yere gitmeye henüz hazır değildi. "Ben sadece...bir dakikalığına sana sarılmak istedim. Bu her şeyi daha iyi yapıyor."

Jenny'nin kolları şimdi Mick'in belini sarmıştı. Jenny Mick'e bakmak için biraz geri çekildi ve "Neyi daha iyi yapıyor?" diye sordu.

"Her şeyi tatlım, her şeyi."

Mick'in Jenny'yi öpmek ya da başka bir şey yapmak gibi bir planı yoktu fakat farkında olmadan ikisinin de dudakları birbirine kenetlenmişti. Jenny'nin dudakları yumuşacıktı; üzerindeki her şey yumuşaktı. Jenny de karşılık vererek onu öptüğünde

Mick'in kalp atışları çok hızlandı. Onun en kirli sırlarını bilmesine rağmen onu yine de öpüyor olması Mick'i çok heyecanlandırdı ve bunun üzerine Mick Jenny'yi daha büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Aman Tanrım, ona ihtiyacı vardı –*ne kötü.* Mick bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu. Ama bundan emindi artık; Jenny'ye ihtiyacı vardı. İçindeki çürümüş şeyleri uzaklaştırması için ona ihtiyacı vardı.

Kahretsin, bunun olmasına çok çabuk izin vermişti. Mick genelde kadınlara bağlanan türden bir adam değildi ama bu defa farklıydı. Bu, acıyı dindirmekle, etrafındaki her şey kötü giderken iyi hissetmek için bir yol bulmakla alakalıydı. Ve Jenny kendini gerçekten de iyi hissetmesini sağlıyordu.

Jenny'nin elleri Mick'in saçlarında dolanıyordu; Mick'in elleri de Jenny'nin küçük, tatlı kalçalarında. Mick öpüşme ve dokunma duyguları içinde kendini kaybetti. Kısa süre sonra kendine engel olamıyordu, elbiselerinin üzerinden adeta sevişiyorlardı. Jenny'nin nefesi düzensizleşmeye başladı, Mick onun bu halini çok seviyordu. Onun gibi bir kızın kontrolünü kaybettiğini görmek Mick'i çok heyecanlandırıyordu.

Mick Jenny'nin pantolonunun düğmelerini çözmek için harekete geçtiğinde fark etti ki -*Aman Tanrım*- titriyordu. Bu da ne demek oluyor? Elleri titriyordu. İçini...içini aniden onunla beraber olma isteği kapladı. Bunu o kadar çok istiyordu ki, Jenny'nin kıyafetlerini zorlukla çıkartabildi. Tanrım, neler oluyordu?

Mick neler olduğunu bilmiyordu ama düşünmekten vazgeçti ve aceleyle Jenny'nin pantolonunu çözmeye devam etti, ite kaka aşağı indirdi. Jenny de Mick'in pantolonuna uzandı; karşılıklı haraketle hareket ediyorlardı. Jenny'nin göğüslerini çok beğenmesine rağmen bu sefer Jenny'nin bluzunu çıkartmakla uğraşmadı. İkisinin de pantolonu aşağı indiğinde Mick bir saniye daha bekleyebilecek durumda değildi.

Mick iç güdüleriyle Jenny'nin arkasına geçtiğinde çok farklı bir arzuyla onu istiyordu. Yakınlardaki bir ağacın gövdesi-

ne Jenny'nin elleriyle tutunmasını sağladı. Ardından bir avcunu Jenny'nin kalçasına yerleştirdi ve diğer elini de beline dolayarak içine girdi.

Oh Tanrım -evet.

İkisi de bu derin ve sağlam giriş sırasında çığlık attılar. Mick'in tek istediği onu doldurmak, doldurmak, tekrar tekrar doldurmaktı. Mick hâlâ biraz titriyordu ama o an Jenny'nin içine, sıcak ve tatlı içine tekrar tekrar girmekten başka bir şeyin önemi yoktu.

Az sonra Mick Jenny'nin kalçasını tuttuğu eliyle bacaklarının arasına dokunmaya başladı. O küçük, ıslak noktaya dokunurken Jenny ahenkle hareket etmeye başladığında Mick doğru yerde olduğunu anladı.

Mick'in şakaklarından ve göğsünden dökülen terler bedenlerini birbirine adeta yapıştırıyordu. Arkalarındaki göl adeta siyah bir cam gibi parlayarak orada ne kadar yalnız olduklarını hatırlatıyordu. Mick buraya döndüğünde, bu Tanrı'nın unuttuğu yerde olmanın işe yaradığı birkaç durum olmuştu ve şimdi de gölün diğer tarafının bu kadar uzak olmasından gayet memnundu.

Mick "Senin orgazm olmanı istiyorum Kedicik," diye Jenny'nin kulağına mırıldandı. Jenny'nin ona karşı koyamayarak kıvranmasını ve zevkten çığlıklar atmasını istiyordu. Mick'in önünde Jenny'nin nefesi hızlanıp sertleşmeye ve güzelleşmeye başladı. Ellerinin arasında daha belirgin hareketler yapmaya başladı ve Mick'in parmakları iyice ıslandı.

Gel, benim için gel diye Jenny'yi iyice baştan çıkarıyordu. Kadınlarla seks yaparken onların orgazm olmasından hep çok keyif alırdı ama Jenny'yle durum daha da farklıydı. Sanki Jenny'nin orgazm olması...onu değerli biri yapıyordu. Kendi duygularına rağmen, Mick bunu istiyordu, Jenny Tolliver'a layık olmak istiyordu.

Jenny'nin kulağına "Gel bebeğim," diye fısıldadı. "Sert gel, benim için."

Jenny "Yakın," diye fısıldadı nefes alırken. Zar zor duyulabiliyordu. "Çok yakın."

Ardından Jenny'nin bedeni Mick'in önünde sarsılmaya başladı ve sıcak, küçük bir çığlık duyuldu. Birkaç saniyeliğine Jenny, Mick'in elini daha da sıkı bastırarak aldığı zevkle sızlandı. Ardından Jenny durgunlaşıp sendelemeye başladı; gücü tükenmişti ama Mick onu bırakamadı. Kolunu tekrar Jenny'nin beline doladı ve kavradı. Kan dolaşımı hızlanıp ısı damarlarını vurduğunda "Lanet olsun, tatlım. Ben de geliyorum," dedi.

Jenny'nin onu bu kadar hoş ağırlayan bedenine girdikçe Mick'in kafası arkaya düştü, gözleri kapandı. İnleyerek Jenny'nin içine kenetlendi ve içinde olduğu her anın tadını çıkarttı; çünkü buna çok ihtiyacı vardı.

Jenny'nin bunu bilmesine asla izin veremezdi. Ona verdiği şeye ne kadar fena halde ihtiyacı olduğunu Jenny'ye asla söyleyemezdi. Ve şimdi orgazmın dalgalanmaları hafifliyor, Mick'in aklı başına geliyordu. Bu gece Jenny, onu ne kadar etkileyebildiğine yeterince tanık olmuştu. Artık Jenny'yi korkutmak istemiyordu ama zayıf görünmek de istemiyordu. Ne ona ne de kendisine karşı... Bu gece burada onunla birkaç zayıf dakika yaşamıştı ama Wayne için güçlü olması gerekiyordu. Onu bekleyen zorlu günler için güçlü olması gerekiyordu. Her şey bittiğinde Mick ağzını açıp tek kelime dahi etmeden Jenny'nin içinden çıktı ve az önce onu titreten kızın o olduğunu unutmaya çalıştı.

İkisi de pantolonlarını giyerken Jenny "Yine prezervatif kullanmadık," dedi.

Mick derin bir nefes alıp vererek kafasını geri attı ve "Kahretsin. Ben bunu beklemiyordum-" Jenny onun lafını bölerek "Biliyorum," dedi. "Gecenin bir vakti evinin etrafına sokulan bir kız beklemiyordun."

"Bu özetliyor. Üzgünüm Kedicik."

"Pekâlâ. Bilirsin dans...iki kişiliktir."

Jenny Mick'den önce doğruldu. Dudağını ısırıyordu, olabildiğince masum ve vahşi görünüyordu. Mick onu biraz daha öpmek istedi ama bunun kötü bir fikir olacağına karar verip sadece "İyi geceler tatlım," dedi.

"İyi geceler."

Gölde dikkatli ol. Ona bunu da söylemek istedi ama kendine sakladı. Bu çok fazla olurdu. Çok fazla önemsemek anlamına gelirdi. Yine de kayalıklarda karanlığın gölgesi içinde onun kanoyla uzaklaşmasını izlediğini bilemezdi. Kanosunun gölün üzerinde kayarak ay ışığının yansımasıyla oluşan ışıkta ufak kırıklar oluşturarak karşı kıyıya ulaşmasını izlediğini asla fark edemezdi. Ve Mick de tam olarak bunu yaptı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Ay'a çıkıyoruz çünkü zorluklarla yüzleşmek insanın doğasında var.
Bu yüzleşme insanın ruhunun derinliklerindeki doğayla alakalı...
Tıpkı somon balığının nehrin akışının tersine yüzmesi gibi
bizim de bunu yapmamız gerekiyor.

Neil Armstrong

Sekiz

"Teleskobumu tekrar kaybettim." Tüm olanlar göz önüne alındığında bu durum Jenny için utanç verici bir itiraftı fakat yine de şu anda ilk seferindeki kadar önemli gelmiyordu.

Sue "Ne?" diye aniden nefesini çekti ve yüzüne bakmak için Jenny'ye doğru döndü. "Nerede?" Jenny ve Sue Creekside Park'ında bir piknik masasında yan yana oturuyorlardı. Bir yandan da Sophie'nin parkta oynayışını izliyorlardı.

"Brody'lerin kulübesinin orada."

Sue göz kırparak sordu. "Neyin orada?"

Jenny kısa ve mahcup bir bakışla Sue'ya bakarak "Beni duydun," dedi.

"Umarım bu sefer de geri almak için beni oraya sürüklemezsin."

Jenny'nin içinde bir nevi hüzün ve üzüntü duygusu belirdi. Sophie'nin ileri geri sallanışını izlemeye devam ederek konuştu. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Eminim Mick tekrar geri getirecektir. Çünkü beni tekrar yoklama ihtiyacı duyacağına eminim."

Sue açıkça durumun ehemmiyetini kavramaya başladı. Jenny'nin sesi kısılmış ve gayet üzüntülü geliyordu. "Sanırım bu artık Mick'in ne gizlediğini bildiğin anlamına geliyor."

Jenny kısaca kafasını sallayarak "Evet," dedi.

"Yani?"

Elbette Sue Jenny'nin anlatmasını bekliyordu. Ve Jenny hayatında ilk defa en yakın arkadaşından bir şeyler gizlemeye niyetliydi. Yine de sonunda, tıpkı tüm Mick Brody hadisesinde olduğu gibi Sue'ya anlatması gerektiğine karar verdi. İkisi kardeş gibiydiler. Nasıl anlatmazdı ki?

Ağzındaki baklayı çıkarmadan önce Sue'ya dönerek, iki elini birden kendi ellerinin arasına alarak -çünkü bu her hangi bir sır değildi- "Bu gerçekten çok ciddi bir mesele Sue. Bu yüzden bana ağzından tek kelime dahi çıkmayacağına dair söz vermelisin. Hemen şimdi. Bu konuda ciddiyim," dedi.

Sue tam anlamıyla endişelenmiş görünüyordu. Yutkundu ve düşünmek için bir dakika kadar bekledikten sonra "Tamam söz veriyorum. Yemin ederim," dedi.

Jenny derin bir nefes aldı. Sanki dün gece Mick'i gölün güney tarafında bıraktığından beri tuttuğu nefesi bırakmıştı ve Sue'ya Wayne'den bahsetmeye başladı. Durumu öğrendiğinden beri içi içini yiyordu. Kendini hiç bu kadar iki taş arasında sıkışmış hissetmemişti.

Neyse ki parkın en sessiz köşelerinden birindeydiler. En azından Sue ile rahat rahat konuşabiliyordu. "Yani gördüğün gibi durum oldukça ciddi. Gölün karşı kıyısında bir hapishane kaçağı var ve Mick onu saklıyor. Bu o kadar illegal ki durumu kavramakta zorlanıyorum. Ve artık ben bunu biliyorum. Biliyorum Sue." diye konuşmasını sonlandırıp içini çekti. "Bu beni de suç ortağı yapar mı?"

Sue Jenny'nin yanı başında, anlaşılacağı gibi gayet ürkmüş görünüyordu. "Şimdi ben de bana söylemenden biraz rahatsız oldum açıkçası."

"Neden?"

"Çünkü belki ben de şimdi suç ortağının suç ortağıyımdır."

Jenny irkilerek "Ah kahretsin, pardon, bunu hiç düşünmemiştim," dedi.

Tam o sırada Sophie sallanmayı keserek tenis ayakkabılarıyla salıncağın altındaki kumda çukur kazmaya başladı ve Sue'ya seslendi. "Ben kaleye gidiyorum," diyerek o yöne doğru işaret etti. Görünen o ki Sophie, kaydırakların arkasındaki içinde tüneller, kaydıraklar ve merdivenler olan plastik kulübeye kale diyordu.

"Tamam tatlım. Dikkatli ol." Sue Jenny'ye döndü ve sesini alçaltarak "Bu senin için de geçerli. Lütfen dikkatli ol Jen," dedi.

Jenny dudağını ısırdı. Durumu kafasında evirip çeviriyordu. "Nasıl babama söylemeyeceğim? Yani böyle bir şeyi ondan gizlediğimi bilse gerçekten benimle ilgili büyük hayal kırıklığına uğrardı."

Sue Sophie'nin merdivenlerden tırmanıp kule gibi bir bölmede kaybolduğunu izledi. Jenny de arkadaşının annelik duygularının tavan yaptığını adeta hissediyordu. "Belki de söylemelisin Jen." Sue Jenny'ye doğru döndü. Her zamankinden daha ciddi görünüyordu. "Demek istediğim, o korkutucu bir hapishane kaçağı."

Jenny değinmeden geçemedi ve "Kimseye zararı olmayan," diye ekledi. "O sadece...burada ölüyor."Bu, hapisten kaçmayı yasalar karşısında daha hafif bir suç haline getirmez. Bu...büyük bir durum Jen. Senin de söylediğin gibi ciddi bir durum. Ve baban polis şefi. Sanırım bu durum seni söylemeye mecbur kılıyor."

Jenny büyük ve derin bir iç çekti. "Biliyorum. Beni de kahreden bu zaten. Mick'in sırrını bilmezken sessiz kalmak başka bir şeydi. Ama şimdi biliyorum ve...babama söylemeyerek kutsal bir güveni yıkıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu durumu çözüyor zaten. Eğer söylememenin yanlış olduğunu hissediyorsan o zaman söylemelisin."

"Yine de diğer taraftan, söylemek de aynı derecede yanlış geliyor. Yani tüm hayatım boyunca doğru ve yanlış konusunda çok net bir algım vardı; ailem bu konuda netti. Ama bu durum, Sue, bu durum beni iki arada bir derede bırakıyor. Ve...bu durum sadece Wayne ile ilgili değil. Eğer söylersem, Mick de hapse girebilir."

Sue "Yani, evet," dedi ve gözlerini açarak "bir kaçak saklıyor," diye ekledi.

Sue'nun durumu dramatize etmesine karşılık Jenny sadece yutkundu ve boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalıştı. "Wayne o yatakta yatarken pek de kaçak gibi görünmüyordu."

Sue sanki Jenny'nin neden bahsettiğini anlamış gibi içini çekti fakat ardından kafasını sallayarak konuştu. "Bu kötü Jenny, gerçekten kötü. Bu durumu hiç sevmedim. Tüm bunların ortasında kalmandan hiç hoşlanmıyorum."

Jenny biraz lafı geveleyerek "Yani, tam olarak ortasında olduğumdan emin değilim. Daha çok sanki...bir taraftayım," dedi.

"Yine de sakladığın kişi baban. Senin baban. Bir kaçağı saklayan biri ile beraber olduğunu bilseydi kalp krizi geçirirdi. Ve o adamla bir de seks yaptığını bilseydi...ve onu yasalara karşı koruduğunu...ah aman Tanrım. Gerçekten söylemek zorundasın."

Evet, Jenny de bunu biliyordu. Aynı şeyleri o da kendine söylemişti. "Öte yandan, söylememin ne işe yarayacağından emin değilim. Ve sonra, Mick var."

"Evet, hakkında daha fazla şey öğrendikçe daha da ürkütücü bir hal alan adam. Bir likör fabrikası soydu Tanrı aşkına."

"Çok uzun zaman önce. Ve o zamandan bu yana çok değişti."

Sue'nun gözleri bir kez daha kocaman açıldı. "Söylediklerini bir duyar mısın lütfen! Resmen aklamaya çalışıyorsun!"

Vay. O anda Jenny ne kadar berbat bir durumda olduğunu fark etti. Kendini budala bir kadın gibi hissetti. Ne olduğundan emin olmadığı bir sebepten dolayı, geçen geceden sonra gerçekten de Mick'e derinden inanıyordu. Artık o serseri adam olmadığına inanıyordu. "Ben sadece...onun başını belaya sokmak istemiyorum," diye açıklama yaptı.

"Neden?"

Güzel soru. "Yani, biz...seks yapıyoruz. Biz...geçen gece de sevişitik."

Şaşkınlıktan Sue'nun ağzı açık kaldı. "Biliyor musun, şaşırmalarımın sona ereceğini düşünüyordum ama tebrikler, yine başardın. Tüm Wayne hikâyesinden sonra onunla seks mi yaptın?"

Jenny tekrar derin bir nefes aldı ve "Memur bey itham ettiğiniz gibi suçluyum," dedi.

"Yine dışarı da mı?"

Sue'nun ilgisini sekse dair konulara yöneltmek Jenny'yi de rahatlatmıştı. "Tam üstüne bastın. Ayakta, bir ağacın arkasında."

Sue içini çekerek "Aman Tanrım," dedi.

"Gerçekten niyetim bu değildi. O şartlar altında bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Ama beni öpmeye ve bana dokunmaya başladığında Sue, ne diyebilirim ki, elinde oyuncak oluyorum, resmen oyuncak! Ve sen de muhtemelen biliyor olmalısın-" Jenny durdu ve yutkundu. Saçmalık. "Prezervatif yoktu."

Sue elini alnına dayadı. "Pekâlâ, bu kadar. Yarın Crestview'e seni ben götüreceğim. Şu lanet olası testi bir an önce yaptırman gerekiyor."

"Tamam, haklısın. Gideceğim, bunu yapmam gerektiğini biliyorum."

Tüm olanlara rağmen onu hâlâ yeterince tanımadığıma göre. Ama bu kısmı kendine sakladı. Sue ile arkadaşlıkları boyunca ona karşı hiç bu kadar savunmaya geçmemişti. Genellikle önemli konularda aynı düşünceleri paylaşırlardı. Fakat belki de dün akşam Mick'in suratındaki ifadeyi görmeyen birileri için durumu anlamak zordu.

Sue lafa başladığında sesi biraz daha yumuşamıştı. "Yani şimdi Mick'i korumak istiyorsun. Bu sadece seksle mi alakalı, yoksa... aranızda daha fazlası mı var?"

Jenny derin bir nefes aldı ve kafasını toplamaya çalıştı. "Ben sadece...Mick'in bunları yaşamak zorunda kalmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Yaşamayı o seçiyor."

Jenny lafa karışarak açıkladı. "Kendini mecbur hissetmiş. Kardeşini seviyor. Eğer gözlerindeki acıyı görseydin Sue..."

Fakat Jenny'nin anlattığı hiçbir şey Sue'ya ulaşmıyordu. "Jenny onlar sabıkalı. *Sa-bı-ka-lı.* Yasalara karşı geliyorlar. Kötü herifler, korkutucular. Bu şekilde devam edemezsin. Onunla seks yapmaya devam edemezsin. Onu korumaya da."

"Birkaç gün önce bunun sorun olmadığını, iyi seksin buna değer olduğunu düşünüyordun."

"İyi de bu Mick'in yasalara karşı geldiğinden emin olmadan önceydi. Önceden, durum...gizemli ve seksiydi. Şimdiyse, sadece illegal."

Jenny Sue'ya hatırlatma ihtiyacı hissederek "Kimseye bahsedemezsin," dedi. "Gerçekten de sana söylememeliydim diye düşünmeye başladım."

Sue kırılmış görünerek konuştu. "Ben sadece senin için korkuyorum Jenny. Sen benim en yakın arkadaşımsın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Şu an biraz fazla gerginim."

"Peki ne yapacaksın bu durumla ilgili?"

"Bilmiyorum. Sanırım düşüneceğim. Ve bir yol bulmaya çalışacağım."

Sue arkasına yaslanıp sert bir bakış fırlattı. "Ve bu arada da teleskobunu geri getirmesi için Mick'i ve penisini bekle ha? Jen, umarım o penis tüm bunlara değerdir."

Jenny cevap vermedi. Sue'ya durumun sadece penis ile alakalı olmadığını nasıl anlatabilirdi ki? Durum tamamen korkunç herifin kendisi ile alakalıydı. Gerçek şu ki, ona tüm söylediklerine inanmasına rağmen yine de biraz korkuyordu ondan. Belki de düne göre bugün daha da fazlaydı korkusu.

Yine de şu anda asıl korkunç olan şey onu, ürktüğünden daha fazla arzuluyor olmasıydı.

* * *

Jenny arka bahçedeki piknik masasında otururken iki bardağa da buzlu çay dolduruyordu. Babasının ızgarada pişirmekte olduğu domuz pirzolalarının kokusu karnını acıktırıyordu. Sıcak hariç, ki her geçen gün biraz daha artıyordu, harika bir akşamdı. Kuşlar cıvıldıyor, çiçekler açmıştı ve kelebekler Jenny'lerin eviyle Bayan Ellie'nin evi arasındaki çimenlik alanda uçuşuyorlardı. Snow White'dan bir sahne gibiydi. Ne utanç verici ki buzlu çayları doldururken elleri titriyordu.

Babası "Eski Ashcraft çiftliğindeki inşaat projesini duydun mu?" diye sordu. Bir elinde maşa vardı ve dikkatle ızgaraya bakıyordu.

Jenny piknik masasında oturmuş kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. *Sakin ol. Sana soru sormadıkça ve sen ona gerçeği söylemedikçe bu bir yalan sayılmaz, değil mi?* "Hayır baba. Duymadım." Ardından birden babasının söylediği şeyi fark ettiğinde kafası karışmış hissetti. "Bir inşaat projesi? Burada?" Böyle şeyler Destiny'de olmazdı.

"Evet, kesinlikle. Tam olarak kasabada ya da gölün yakınlarında olmasa da yine de birçok şeyin değişmesine sebep olacak."

Oh, elbette bu bir yalandı. Herkesin bildiği gibi bir şeyleri eksik anlatmak da aynı derecede kötüydü; hatta bazen daha da kötü, sıradan yalanlardan bile daha kötüydü. Kes şunu Jenny. Konuşmaya odaklan. "Peki bu evleri kimin için yapıyorlar?" Kendini bildi bileli Destiny'nin nüfusu hep sabit kalmıştı. Yeni yapılan iki üç ev de münferit ailelere aitti. Bir de ana caddeye paralel, tren yoluna yakın yerde yapılan bir iki apartman dairesi vardı o kadar.

Babası da en az Jenny kadar şaşırmış görünüyordu. "Kim bilir? Ama Johnny Fulks'ın söylediğine göre, müteahhitler yerli halkın alacağını düşünüyormuş. Kasaba komitesi de yeni iş olanakları sağlar diye düşünüyor."

Jenny dikkatini konuşulanlara vermeye çalışıyordu ama çok zorlanıyordu. Aklı Mick Brody'nin sırrında ve babasına söyleyemediği için ne kadar berbat hissettiğindeydi.

Jenny kafasını sallayarak ahşap masanın damarlı yüzeyine bakıyordu. "Kasabalar değişir. Bir şekilde...büyürler sanırım. Destiny'nin böyle bir değişimi geçirdiğini düşünüyorum ve bu hoşuma gidiyor."

Jenny babasını neredeyse duymuyordu. *Bu kadar suçlu hissetme. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyorsun, öyle değil mi?* Gerçek şu ki, Mick ona sırrını söylediği andan itibaren onu ele veremeyeceğini biliyordu. Bir adamın ölümünü olduğundan daha zor bir hale getiremeyeceğini biliyordu.

Jenny babasından bu denli büyük bir şeyi hiç gizlememişti, asla. O iyi bir adamdı ve Jenny hayatında olup bitenleri babası ile paylaşmaktan hoşnuttu. Terrence onu aldattığı zaman duyduğu utanç ve hayal kırıklığını anlatmak için dahi ilk önce Sue'yu, ardından da hemen babasını aramıştı. Şimdi Mick Brody Jenny'nin, babasından her türlü sırrı saklamasına sebep oluyordu. Akşamları ne yaptığı ile ilgili sırlar, kiminle görüştüğü ile ilgili sırlar, hapishane kaçakları ile ilgili sırlar, şu hale bak!

Tam o sırada Jenny kafasını kaldırıp domuz pirzolası ve Ed'in mısır tarlasından gelen közlenmiş mısırlarla dolu bir tabakla yaklaşan babasına baktı. Babası tabağı masanın üzerine, közlenmiş fasulyelerin yanına koydu ve oturdu. "Tatlım sen iyi misin? Bir sorun mu var?"

Jenny gergince yutkundu. Ah lanet olsun. Endişeli hali onu ele verecekti. "İyiyim baba."

Babası ikna olmamış görünüyordu, bıyığı kararsızca gerildi. "Terrence'ı mı düşünüyorsun? Konu bu mu?"

"Um..."

"Bana söyleyebilirsin. Hâlâ aklında olması gayet doğal."

Terrence'ı, o hain pisliği, içinde bulunduğu ruh halini gizlemek için bile olsa anmaktan nefret ediyordu ama bu iyi bir baha-neydi. "Pekâlâ, evet. Sanırım Terrence'ı düşünüyorum." *Oh Tanrım, bir yalan daha.* Bu düpedüz bir yalan. Babasına yalan söylemekten ötürü Jenny'nin canı acıdı ama başka bir çıkış yolu göremiyordu.

"Nasıl hissettiğini biliyormuş gibi davranamam ama sana tavsiyem kendini meşgul tut ve geleceği düşün. Bugün ne yaptın?"

Sue ile Crestview'e gidip HIV testi yaptırdım. Sonuç Tanrı'ya şükür ki negatif çıktı. "Sue ve ben biraz dolaştık." *Tanrım, yalan de-*

ğil. Gizlemeyi saymazsak. Jenny hâlâ kendini bunun yalan sayılmayacağına ikna etmeye çalışıyordu.

Babası gülümsedi. Zavallı adam, eğer hakikati bilseydi... "Siz ikinizin tekrar bu kadar güzel vakit geçirmeye başlamanız çok hoş."

Jenny bu konuda bir şey söyleyemezdi; gerçekten de öyleydi. Sue olmadan tüm bunları nasıl atlatırdı bilmiyordu. Ve şükür ki bugün Crestview'e giderken, oraya gitmelerinin sebebine rağmen, her zamankinden daha rahat ve eğlenceliydi. Hatta Mick'le seks yapmakla ilgili daha fazla bela aramaya dair şaka bile yapmıştı.

Babası önce Jenny'nin tabağına, sonra da kendi tabağına birer pirzola koyarken "Başka neler yaptın?" diye sordu.

Jenny sadece iç çekebildi. *Mick Brody ile seks yaptım. Hapishane kaçağı kardeşinin gölün karşı tarafında yaşadığını öğrendim. Ya da gölün karşı tarafında...ölüyor mu demeliydim?* "Şey...biraz kitap okudum. Ve evin yan tarafındaki çalılıkların yatağını temizledim. Şimdi karanfillerin yayılmak için daha çok alanı var. Glayöller de seneye daha iyi durumda olacak."

Babası kafasını sallayarak biraz daha gülümsedi. Jenny mısırının koçanını ayıklamaya odaklanmıştı. Ardından üzerine biraz tereyağı sürdü. "Bahçedeki her şey çok güzel görünüyor. Yani bu alanda çalıştığın belli oluyor."

"Annem her zaman bahçenin güzel görünmesini severdi." *Anne?* Annesinden bahsederek ne yaptığını sanıyordu ki? Bunu genelde babası yapardı ve Jenny de onu bu konudan uzaklaştırmaya çalışan kişi olurdu. Elbette belki de bunun sebebi oturma odasında durup gece gündüz Jenny'ye bakan o koca hatırlatıcıydı. O fotoğraf Jenny'ye beş yaş ile otuz bir yaş arasında bir yerlerde sıkışıp kalmış olduğunu hissettiriyordu. "Ve sana iyi geleceğini düşündüm," diye ekleyerek konuyu annesinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Babası "Eğer istersen, biliyorsun genelde her yaz Adam Becker'ın bahçe aletlerini kiralıyorum. Bu aralar aramadım çün-

kü çimleri uzatacak kadar çok yağmur yağmadı, biçmeye gerek yok," dedi.

Jenny gülümseyerek "Yağmur yağınca istedikleri zaman biçebilirler, ben çiçeklerle ilgilenirim," dedi.

Bunun üzerine babası sırıtarak "Kulağa adil geliyor," diye ekledi. Ardından kaşlarını kaldırıp "Kasabaya döndüğünden beri Adam'ı gördün mü hiç?" diye sordu.

Adam, şu oturma odasında duvarda asılı olan fotoğrafta Jenny'nin yanında, kafasında taçla dikilen çocuktu. "Hayır. Gördüm diyemem. Şu an evli, değil mi?"

Babası "Yeni boşandı," diye cevapladı. Hımm, belki de boşanma kelimesi Jenny'nin Destiny'de zannettiği kadar kötü karşılanan bir şey değildi. "Gerçekten çok da yazık oldu çünkü o ve Sheila'nın dünya tatlısı ikiz oğlanları var. Ve duyduğum kadarıyla çok etkilenmişler."

"Çok yazık."

"Belki onu arayabilirsin. Eski günlerin hatrına falan."

Jenny bilgiç bir ifadeyle gülümsedi. "Baba henüz çok erken. Muhtemelen onun için de." *Ve öte yandan ormanda Mick Brody ile ateşli sevişmeler yaşıyorum. Ve senin evinde de.*

Babası omzunu silkti ve "Yeterince adil olacağını düşünmüştüm. Ayrıca Adam çok makul bir çocuk. Olur da fikrini değiştirirsen diye söylüyorum," dedi.

Jenny tekrar yemeğe döndü. Bir süreliğine Mick'i aklından çıkartabilmişti ama şimdi geri gelmişti işte. Jenny kendini yeniden suçlu hissediyordu.

Babası konuştu. "Bu arada, okul yönetiminden Stan Goodman geçen gün karakola uğradı. Senin kasabada olduğunu duymuş ve doğru olup olmadığını sordu."

Jenny yemek yemeği kesti ve "Ah...neden?" diye sordu. Kendini bildi bileli Stan Goodman'ı duyardı ama yakından tanımazdı.

"Lise kısmında açık bir öğretmen pozisyonu varmış. Fen bilimleri bölümünde. Hocalardan biri doğum yapmış ve işe dön-

memeye karar vermiş. Stan senin ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etmiş."

Jenny'nin ilk düşüncesi şuydu: Mümkün değil. Buraya kalmak için gelmemişti; sadece bir sonraki kararını almadan önce biraz kafa dinlemek için gelmişti. Buraya yerleşmek gibi bir niyeti yoktu.

Jenny dilini ısırdı. Resmen onu aramalarına şaşırmıştı. Ve bir işe de ihtiyacı vardı aslında.

Ayrıca yıldızları burada, Columbus'da gördüğünden çok daha iyi görebiliyordu. Yani, bazen. En azından Brody'lerin arazisinden.

Ah kahretsin. Açıkça bir iş teklifi konusunda düşünmek için hiç de iyi bir zaman değildi. Bu yüzden en makul olan cevabı verdi. "Ben...bunu aklımda tutacağım baba. Ben, bu kadar çabuk bir karar almak istediğimden emin değilim."

"Pekâlâ. Sonbahar gelmek üzere, eli kulağında ama sen rahatça düşün. Biliyorum hayatındaki tüm bu değişimler senin için hiç de kolay olmadı."

Evet. Jenny boşanmanın, işinden ayrılmanın ve evini terk etmenin zor olduğunu düşündü. Buraya, eve geri döndüğünde hayatının ne tuhaf şekillerde değişeceğinden haberi dahi yoktu. Mick'le beraber yıldızların altında, hayvanlar gibi hareket ederken ki hali gözlerini önüne geldi ve tamamen düşüncelerini kapladı. Ardından daha da berbat bir görüntü geldi. Son birkaç gündür bir türlü Jenny'nin aklından çıkmayan bir görüntü: Wayne Brody'nin o yataktaki hali. Jenny aklından geçenleri uzaklaştırmak için gözlerini kapadı.

"Sorun nedir tatlım? İyi misin?"

Lanet olsun, kes şunu, hemen toparlan. Kendine hakim ol.

"Sanırım sıcaklık fazla geldi. Sadece başımı ağrıttı, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok."

Babası uzanıp Jenny'nin elini tuttu ve "Emin misin?" diye sordu. "Bundan daha kötü bir şey olsa bana söylerdin değil mi?"

Ah Tanrım, babası Jenny'nin sağlığından endişe ediyordu. O yalan söylüyordu, kendini ve *sevgilisini* korumak için bir şeyler uyduruyordu. *Ah Tanrım, bir sevgilisi vardı. Yasalara karşı gelen bir sevgili.* Üzerine ne kadar düşünürse düşünsün, her seferinde şaşırmaktan alıkoyamıyordu kendini.

Jenny derin bir nefes aldı ve kendi kendine soğukkanlı olması gerektiğini hatırlatarak konuştu. "Ben iyiyim baba. Yemin ederim. Bu sadece...sanırım tüm olanların stresi biraz üzerime geldi."

"Tamam, artık evdesin," diye elini sıvazlayarak ekledi babası. "Evde güvendesin. Burada kimse seni incitemez."

Ah Baba'cığım bir bilseydin.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde Jenny oturma odasında durmuş, annesinin hatıra köşesine bakıyordu. Suçluluk duygusu içini kemirmesine rağmen duvara doğru yavaşça ilerledi ve büyük çerçeveyi elleriyle iki yanından kavrayıp dikkatlice duvardan indirdi. Merdivenlerden üst kata çıkartıp, bir zamanlar onun olan, şimdi boş duran yatak odasına koydu. Eve döndüğünden beri annesiyle babasının eski yatak odasında kalıyordu.

Aşağıya inerken duvarın ne hoş bir şekilde boş göründüğünü kendisine itiraf etmek zorunda kaldı; büyük, boş bir alan ona bakıyordu. Odanın duvarlarından daha koyu kalmış mavi boyalı bir alan... Jenny'nin vazgeçmeye niyeti yoktu. Eğer bir resmi kaldırmak istiyorsa bunu yapabilmeliydi. Babasından bir şey gizlemek istiyorsa bunu yapabilmeliydi. O bir yetişkindi ve kendi kararlarını verme hakkına sahipti.

Bu kararlar birilerinin canını acıtsa bile mi? Duvardaki diğer küçük fotoğrafları teker teker toplarken bir yandan kendine bunu soruyordu. Fotoğrafları indirdiğini fark eder etmez babasını üzecekti. Ve gerçek şu ki, Mick Brody'ye ait sırrı ondan sakladığını öğrenseydi muhtemelen adamcağız ölürdü.

Fakat Jenny her ikisini de yapmak zorundaydı. Kalbi ve midesi her ikisinin de doğru olduğunu söylüyordu. Şu an güvenebileceği tek şey buydu. Babasını her gördüğünde daha da üzgün ya da perişan halde görünmek yerine, git gide daha da güçlenmesi gerekiyordu. Bu otuz bir yaşında bir kadın gibi görünmenin ilk adımıydı. Bir zamanlar Destiny'de yaşan küçük Jenny olarak devam edemezdi.

Fotoğrafların geri kalanını da yukarı kattaki eski odasına yerleştirdikten sonra annesiyle babasının odasına gitti -hayır, kendisinin yeni odasına- ve homurdanarak eşyaları ileri geri çekiştirip yerlerini değiştirdi. Yatağı farklı bir duvara dayadı. Aydınlatmaları çekmecelere doğru yönlendirdi. Ardından tülden, renkli bir kaşkolu lambanın üzerine örttü. Yarın yatak için yeni örtü ve belki de perde almayı planlıyordu. Her ne kadar sadece yaz için burada kalacak olsa da, burayı kendine ait bir yer haline getirmek istiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Yoksa burada resmen boğulacaktı.

Merdivenlerden aşağı inene kadar geçen sürede daha iyi hissetmeye başlamıştı bile. Birden şu an başına gelen şeylerle baş etmenin tek yolunun onları kontrol altına almak olduğunu farketti. Terrence onu aldattığında da kontrolü ele almıştı. Fakat bir şekilde buraya gelmek onu güçsüzleştirmişti. Ama buna daha fazla izin vermeyecekti. Güçsüz olmaya tahammülü yoktu. Ne babasına karşı ne de Mick'e karşı... Eskiden yeterince 'iyi Jenny' olmuştu.

Jenny kanepede oturmuş, radyoyu da açmıştı. Sehpanın üzerinden Hubble teleskobundan çekilen fotoğrafların olduğu dergiyi alıp incelerken arka kapının çalındığını duydu. Mick olduğunu biliyordu.

Kitabı yerine koyup kapıyı açmaktan çekinmedi.

Yine de Mick'in görüntüsü gafil avlanmasına sebep olmuştu. Kot pantolonunun ve koyu renkli tişörtünün içinde çok hoş görünüyordu. Bir tutam saç alnına dökülmüştü. Mick "Hey," derken gözleri daha fazlasını söylüyordu. *Seni istiyorum* der gibiydi. Ve *sana güvenebilir miyim?*

Jenny dudağını ısırdı. Daha çok *seni istiyorum* kısmına takılı kalmıştı. "Hey."

Mick elindeki su geçirmez teleskop çantasını göstererek "Bunu yine unutmuşsun," dedi.

Jenny çantayı Mick'in elinden alıp mutfak masasının üzerine koyarken "Tam olarak unuttuğum söylenemez," dedi. "Daha çok tepeye onu almak için tekrar çıkarsam beni öldüreceğinden korktum."

Mick sert bir ifadeyle "İyi," dedi ama ardından hemen ses tonu ve yüz ifadesi yumuşadı. "Öyleyse Kedicik hâlâ serinkanlı mıyız? Bildiklerinle alakalı?"

Jenny "Evet," diye cevap verdi ama ne olursa olsun bu konuda tamamen dürüst olacaktı. "Babama söylememek benim için çok zor olmasına rağmen. Aslında, bu biraz şey gibi hissettiriyor... yaptığım en kötü şeymiş gibi."

Mick kafasını eğdi, gözleri hiç olmadığı gibi mavi görünüyordu ve çenesini de eğerek "Belki de yaptığın en iyi şeydir," dedi.

Jenny sessizce "Evet," diye cevap verdi. "Bu konuda biraz kafam karışık. Babama söylemememin nedeni, söylediğimde çok daha kötü bir şey yapmış gibi hissedecek olmam. Bu yüzden rahatlayabilirsin. Ağzımdan baklaları dökmek gibi bir niyetim yok."

Jenny neredeyse Mick'in vücuduna yayılan rahatlamayı görebiliyordu.

Yeni ve güçlü ruh haliyle sormadan edemedi. "Neden bu konuda bu kadar sakin görünüyorsun? Normalde bana her halükârda bağırıp çağırıyor olmalıydın. Beni söylememem için uyarıyor olurdun. Ve geçen akşam da 'benim tepemin tasını attırma' hallerindeydin."

Mick Jenny'nin önünde dururken içini çekti ve "Gerçeği mi istiyorsun? Belki de sadece yoruldum. Seni korkutmaya çalışmaktan çok yoruldum. Ya da belki de gerçekten söylemek istersen hiçbir şeyin seni durduramayacağını fark ettim."

Elbette onu durdurmak için yapabileceği şeyler vardı. Daha önce Jenny'nin Sue'ya söylediği sözler aklına geldi: Bir Brody tarafından vurulmak için hâlâ çok geç değil. Ama görünen o ki Mick'in onu susturmak için ona fiziksel zarar verecek kadar ileri gitmeye niyeti yoktu ki, bu da onu daha az ürkütücü yapıyordu. Eğer Sue, Mick'in gözlerini görebilseydi belki de onun zannettiği kadar ürkütücü olmadığını anlardı. Belki de Jenny'nin neden ona hayır diyemediğini de anlardı.

Mick "Çay?" diye sordu. Bir yandan da kolunun tersiyle alnındaki teri siliyordu. "Lanet olsun, çok sıcak."

"Kusura bakma, çay yok. Çok işim vardı. Kolaya ne dersin? Normal ya da diet?"

"Olur. Normal olsun."

Jenny dolaptan bir kutu çıkardı ve Mick'in soğuk kutuyu alnına, ardından da boynuna bastırışını izledi. Mick Jenny'nin, terli olmasından rahatsız olmadığı tek adamdı.

Mick de Jenny'nin vücudunu süzerek "Bugün özel bir şeyler yaptın mı?" diye sordu. "Tamamen giyinmişsin de." Jenny'nin üzerinde sarı baskılı bir etek ve üzerine uygun bir de atlet vardı.

"Aslında HIV testi yaptırdım. Ve bu arada temizim."

Mick'in gözleri kafası karışık bir ifadeyle kısıldı. "HIV testi yaptırmak için mi böyle giyindin?"

Jenny kendine engel olamayıp güldü. "Hayır. Bunları sadece giydim. Bu...Destiny'deki kadınların giyim tarzı. Hâlâ 1950'lerde falan olduğumuzu düşünüyoruz. Sanırım."

Mick kola kutusunun kapağını açarken "Hoş görünüyorsun," dedi ve "buradan taşındıktan sonra da böyle giyinmeye devam ettin mi?" diye sordu.

Jenny bunun üzerine pek düşünmemişti ama "Evet, çoğunlukla. Bu 'öğretmen kıyafeti' için oldukça uygun ve sanırım ben özümde tam bir Destiny'liyim," diye cevap verdi.

Mick'in dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve "Ben sana bunu söyleyebilirdim Kedicik," dedi.

Her ikisi de bu konu üzerine konuşmadan yürüyüp, oturma odasının geniş kapısından içeri girdiler. Mick'in gözleri duvarda-

ki büyük boşluğu işaret ederek "Vaayy," dedi. "Fotoğrafı indirmişsin."

"Aslında az önce."

Mick bakışlarını Jenny'ye kaydırdı ve "Böylesi daha iyi hissettiriyor mu?" diye sordu.

Jenny tereddüt etmeden kafasını salladı. Şimdiden oda normal bir oturma odası gibi, insanların yaşadığı, güldüğü ve dinlendiği bir yer gibi hissedilmeye başlamıştı.

Mick kıkırdayarak "Duvar oldukça berbat görünüyor ama eğer bu hali seni daha iyi hissettiriyorsa bu iyi," dedi.

Mick kolasından büyük bir yudum alırken Jenny'yi izlemeye devam diyordu. Ve Jenny yine onun bakışını hissetti, bu sefer içinde şehvet vardı. Eğer Jenny yanılmıyorsa, tam olarak...onun iyi hissetmesini önemsiyor gibiydi.

Ormanda yaşadıkları o ilk geceden bu yana çok yol kat etmişlerdi ama Jenny'nin evi kontrol altına almaya başlaması kendi yaşamını da kontrol altına almaya başlamasına giden ilk adımdı. Ve bu da Mick'le olan ilişkisini de kontrol altına alacağı anlamına geliyordu.

Bu, Mick'le artık seks yapamayacağı anlamına da geliyordu. Sadece, yapamazdı işte.

Çünkü her seferinde bu durumun onu daha da aşağıya, derine çektiğini hissediyordu. Artık pek de gizemli olmayan bir gizeme doğru çekildiğini hissediyordu. Onun korkunç sırrını tutabilirdi ama ona karşı hisler besleme riskini göze alamazdı. Ve çoktan ona karşı bir şeyler hissediyor olduğunun da içten içe farkındaydı. Bu hisler belki seksle alakalıydı ama daha fazla risk alamazdı. Henüz yeni boşanmıştı, olayın şokunu ve acısını yeni atlatıyordu. Ve Mick...bir belaydı. Belayı o çıkartmıyor olsa da.

İkisi de birkaç metre öteden birbirlerine bakıyorlardı. Jenny kafasını öne eğip bluzunun uç kısmını kurcalamaya başladı. Radyoda John Cougar *'Ain't even done with the night'* adlı şarkısı çalıyordu.

Mick "Gitmemi istiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Bunu nasıl anlamıştı? Neyse, bu fark etmezdi; sadece durumu kolaylaştırırdı. Jenny tekrar yere baktı ama ardından Mick'e bakmak için kendini zorlayarak kafasını kaldırdı. *Güçlü olmaya devam et, hayatını tekrar yoluna koy.* Jenny yumuşakça "Evet," diye cevap verdi. Ardından kafasını sallayarak "Senle...yatmaya devam edemem," dedi.

"Bu yatmak değil Kedicik, seks. Hem de gerçekten iyi ve ateşli seks."

Jenny nefesini tuttu ve bacaklarının arasında tanıdık bir gıdıklanma hissetti; kararlı bir şekilde amacından sapmamak için "Her ne dersen de, bunu yapmaya devam edemem. Çünkü sen tehlikelisin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi. Mick daha önce de Jenny'ye tehlikeli geliyordu çünkü Jenny onun sırrını bilmiyordu. Şimdi bildiğine göre tehlike aşikârdı. Bir yanı böyle olmamasını dilese de, onunla yaşadıkları seks başına gelen en muhteşem şey olsa da durum buydu.

Mick yavaşça kafasını salladı ve "Evet tatlım. Anlıyorum," dedi. Bu durum Mick'i içten içe öldürüyordu. Midesi düğümleniyordu ama anlıyordu. Jenny sabıkalı adamlarla takılacak türden bir kadın değildi. Mick durumun üzerine konuşmak, ona beraberken ne kadar iyi olduklarını hatırlatmak istedi. Sonuna kadar bencil olmak istiyordu çünkü Jenny'nin dokunuşları ve öpüşleri son birkaç hafta içerisinde Mick için adeta teselli olmuştu -her şeyden daha fazla.

Jenny Tolliver, Mick için tüm hayatı boyunca o kadar dokunulmaz olmuştu ki, Jenny'nin onun bu kadar yakınına gelmesine nasıl izin verebildiğine hâlâ şaşırıyordu. Jenny'nin ahlâki değerleri ve minnettar olduğu insanlar vardı. Mick yaşamı ilerledikçe bazı değerler edinmişti ama minnettar olduğu kimse yoktu. Ondan bir şeyler bekleyen kimse yoktu. Eğer olsaydı belki birçok şey daha farklı olurdu.

Bu yüzden Mick kesinlikle onunla tartışmak, karşı koymak istedi. Ona hayatı boyunca yaşadığı, hatta belki de kendisinin de yaşadığı en iyi seksi nasıl olur da bitirebileceğini sormak istedi; ama belki de Kedicik'e biraz saygı duymanın vakti gelmişti.

Mick hâlâ kulübeye sinsice girdiği için Jenny'ye çok kızgındı. Eğer bunu yapmamış olsaydı, her ikisinin de üzerindeki yük bu kadar çok olmayacaktı. Ama bunu bir yana bırakacak olursak, eğer Jenny gitmesini istiyorsa, Mick giderdi.

"Gitmeden önce..."

Jenny'nin gözleri hoş bir edayla parladı "Evet?"

Mick aradığı kelimeleri bulmaya çalıştı ve ardından ne kadar basit olduğunu fark ederek konuştu. "Teşekkür ederim Kedicik. Sırrımı sakladığın için. Ve benden nefret etmediğin için." Ardından kola kutusunu yakınlardaki bir sehpanın üzerine bırakarak Jenny'ye doğru bir adım attı ve ellerini Jenny'nin yüzüne götürdü. Alnına bir öpücük kondurdu.

Ardından geri adım atmayı planlamıştı, gerçekten de... Ama Tanrım, onun yakınında olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki, orada öylece kaldı. Saçını kokladı, yumuşak yanaklarına dokundu ve zamanın içinde donup kalmış gibi hissederek bir süre böylece kalmak istedi. Eğer daha fazlasını elde edemeyecekse, bu hiç yoktan iyiydi.

O sırada Mick Jenny'nin titremeye başladığını fark etti. Tıpkı geçen gece onunlayken kendisinin titrediği gibi.

Mick hâlâ parmak uçlarıyla Jenny'nin yanaklarına dokunuyordu. Jenny'nin gözlerine bakmak için biraz geri çekildi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Jenny çok üzgün görünüyordu. "Yapamam," diye fısıldadı.

Mick "Biliyorum. Anladım. Tamam," dedi.

"Sadece..."

Mick'in kafası karışmıştı. "Huh?"

"Bunu yapamam ama ben sadece..."

Oh. Mick şimdi anlamıştı. Jenny'nin güzel yeşil gözlerindeki bakıştan ve ona doğru akan o sıcaklığından. "Ama istiyorsun."

"Yapamam, tabii eğer sen..."

"Ben ne Kedicik?"

"Beni ikna etmezsen..."

Evrenin sonsuz olmasının sebebi kendisi için yaşamıyor oluşudur. Evren dönüştükçe başkalarına hayat vermektedir.

Lao Tzu

Dokuz

Jenny Mick'in önünde duruyordu. Kendi söylediklerinden korkmuştu. Ormandaki ilk gecedeki gibi hissediyordu. Mick'i çılgınlar gibi arzulamıştı. Bedeni onun için titreyip sızlamıştı. Ve şimdi de Mick o kapıdan çıkarsa ölecekmiş gibi hissediyordu kendini.

Fakat ona sahip olamazdı, buna izin veremezdi. Her şeyin yolunda olduğuna da ikna olamazdı. 'İyi Jennny' yine saldırıya geçmişti. Mick Brody gibi bir adamla beraber olamayacak olan 'İyi Jenny.' Evet her şey tıpkı önceki gibiydi; sadece ödül şimdi daha da değerliydi.

Mick'in gözlerinde de en az Jenny'nin bedenindeki kadar şehvet vardı. Jenny kalp atışlarını baldırlarının arasında hissediyordu. Mick ağır ve kısık bir sesle "Seni ikna etmek için ne yapmalıyım Jenny?" diye sordu. "Sadece söylemen yeterli, hemen yapacağım."

"Ben...ben bilmiyorum." *Yasalara karşı gelme. Kardeşini gölün diğer tarafında saklama. Benim yaşamıma uyan kibar bir adam ol.* Bunların hepsi de şu an için imkânsızdı. Ve çelişki o ya, eğer bunlar doğru olsaydı Mick'le asla tekrar görüşmezdi.

Mick dikkatle Jenny'ye doğru bakarken gözleri git gide koyulaşıyordu ve "Bu nasıl?" derken dudaklarını Jenny'nin dudaklarına yaklaştırmaya başladı.

Mick'in öpüşü yumuşak ama bir o kadar da kararlıydı. Jenny, Mick'in sahip olduğu tüm gücün nezaketle gizlenmiş olduğunu düşündü. Karşılık olarak derin bir iç çekti ve adeta Mick'in karşısında eridi. Ve, evet, Mick sertleşmişti. Çok güzel ve mükemmel bir sertlikti. Jenny daha fazlasını da özlüyordu.

Ama aynı zamanda eski Jenny'yi de özlüyordu. O Jenny her zaman güvendeydi. O Jenny bugünkü Jenny'den çok daha hoş bir dünyada yaşıyordu.

Mick Jenny'yi tekrar ama bu sefer daha derinden öptüğünde adeta onu tüketiyordu. Mick'in dudakları Jenny'ninkilerle buluştuğunda, Mick diliyle dudaklarını araladı ve Jenny de buna karşı koyamayarak kendi diliyle Mick'i kavradı. Şu anda Mick'le öpüşmek şeytanla öpüşmek gibiydi, iblisten bir elma almak gibi. Bu Jenny'nin hayır demek için son şansıydı. Her ikisini de durmaları için ikna edebilirdi. Her ne kadar Mick'e onu baştan çıkartması için yalvarmış olsa da bunu yapabilirdi.

Hadi ona hayır de, yapamayacağını söyle.

Bu gece çok daha iyi uyuyacaksın, daha güçlü hissedeceksin -bir kere ve her zaman.

Fakat yapamıyordu. Çünkü Mick'le beraber olmak istiyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun -belki de Sue haklıydı- belki de seksten daha fazlası vardı. Ve durum doğru ya da yanlıştan da öte bir şeydi. Rahat seks diye bir şey yoktu -en azından Jenny için. Bu şekilde yürütmeye çalışmıştı. *Fakat daha sonra bir şey hissetmeden bir adamı nasıl içine alabilirsin ki? Nasıl bu kadar yakınlaşıp, en vahşi yanlarını görmesine izin verip sonra da ona bağlanmazsın ki?*

Jenny tüm düşüncelerine rağmen *tekrar* ona bağlanmak istiyordu. Hem de *derinden*.

Böylece Mick Jenny'yi elinden tutup kanepeye götürürken Jenny de ona izin verdi. Mick uzanıp Jenny'yi üzerine çektiğinde de karşı koymadı. Mick avuçlarıyla göğüslerini yandan kavrayıp baş parmaklarıyla göğüs uçlarını içeri doğru bastırdığında da Jenny ona durmasını söylemedi. Bunun yerine Mick'i çılgınca öptü ve kendini tamamen ikna olmuş hissetmeye başladı.

Mick Jenny'nin bluzunu sütyeninin üzerinden çekip çıkarttı; sarı dantel iç çamaşırı ortaya çıktı. O gün güzel iç çamaşırları giymek istemişti ve Mick manzara karşısında inledi. "Çok tatlısın," diye homurdanarak Jenny'yi öpmek için kendine doğru çekti.

Jenny kısa sürede bu öpüşmelerin arasında kendini kaybetti. İkisi de öpüşürken birbirlerini soyduklarının farkında değillerdi. Önce Jenny'nin sonra da Mick'in üstündekileri çıkartmak için bir anlığına diraksadılar. Jenny avuçlarını Mick'in göğsünde gezdirmeye başladı, karın kaslarında. O sırada Mick de Jenny'nin poposunu okşuyordu. Ardından da uzanıp iç çamaşırını çıkarttı.

Mick Jenny'ye "Hadi fermuarımı çöz Kedicik," diye fısıldadı. Jenny bunu daha önce yapmamıştı ama yapmak istiyordu. Mick'in kahverengi deri kemerinin tokasını kurcalamaya başladı ve ardından da kot pantolonunun fermuarına ulaştı. Fermuarın hemen altındaki sert kütleyi hissetmeden fermuarı açmak imkânsızdı. Jenny yine titriyordu. Mick onu resmen çıldırtıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin çıldırtamadığı kadar.

Bir süre sonra Jenny Mick'in sert aletini aldı ve ikisi birden derin nefes aldılar. Mick Jenny'nin yüzünü ellerinin arasında tutarken Jenny de Mick'in gözlerinin içine bakıyordu. Mick "Bu çok harika bebeğim," dedi ve Jenny onu hafifçe sıkıp Mick'in inlemelerini dinledi. Jenny dudağını ısırdığında hâlâ bir parça da olsa kontrolü elinde tuttuğunu fark etti. Mick'in hisleri onun kontrolündeydi. Ve Jenny daha fazlasını istiyordu.

Mick Jenny'nin sütyeninin askılarını indirmek için uzanırken Jenny de bir yandan ona masaj yapıp okşuyordu. Jenny'nin göğüsleri serbestçe dışarı yuvarlandı. Jenny Mick'in nefes alışlarını dinliyor, bir yandan da daha sertçe onu okşuyordu. Ardından öne eğilip pembe göğüs uçlarından birini Mick'in ağzına verdi.

Mick kibarca ve kararlı bir şekilde yaladı. Jenny eteğinin altındaki nemlenmeyi hissediyordu. Mick, Jenny'nin yumuşak bedenini kendi sertliği üzerine bastırıyordu ve böylece beraber, yavaş yavaş hareket etmeye başladılar.

Jenny Mick'i içinde istiyordu. Eliyle Mick'i itip pozisyon al-

masını sağladı. Her ikisinden de derin haz sesleri duyuluyordu. Jenny "Çok büyük," diye fısıldadı. "Çok büyük ve mükemmel."

Mick "Hepsi senin," diye inledi. "Her santimi."

Jenny bedenindeki her taze hissiyat dalgalanmasında dudağını ısırıyordu ve Mick'in üzerinde ritmle hareket ediyordu. Her kadının doğuştan bildiği içgüdüsel bir dans gibiydi. Mick Jenny'nin kalçalarını kavradı ve onun hareketlerini izlemeye başladı. Jenny geçen sefer bu odada oldukları zamankinden çok daha rahat hissediyordu. Mick'in onun her sallanışını, dalgalanışını izlemesine izin veriyordu.

Orgazm çabuk ve ateşliydi. Beraberinde gelen yüksek sesli çığlıkları Jenny özgürce serbest bıraktı. Sesinin odanın duvarlarında yankılanışını hissetti. Etraflarını saran şiddetli yakınlığı hissetti, tıpkı daha önce yaşadıkları gibi... Ama bu sefer bir şekilde farklıydı.

Mick Jenny'ye doğru homurdanarak "Orgazm olurken çok güzelsin," dedi. Jenny derin bir nefesi ciğerlerine aldı ve orada tuttu.

Ardından Mick, Jenny'nin içinde daha sert hareketler yapmaya başladı. Sert ve kaba. Jenny'nin göğüsleri hareketlerle beraber zıplıyordu. Mick daha da derine giriyordu. Jenny her sert itişte Mick'in gözlerinin içine bakıyordu ve birbirlerine bakakalmışlardı. Jenny içten içe daha da vahşileştiğini hissediyordu.

Jenny de Mick'in üzerinde daha sert hareket etmeye başladı ve her yukarı çıkışında bir inilti duyuluyordu. Mick Jenny'nin poposunu tutuyordu. Jenny de tırnaklarını Mick'in göğsüne geçirmişti. Jenny öyle bir noktaya geldi ki, kendini adeta kaybetti ve daha ne kadar dayanabileceğini merak etti. Gözlerinde yoğunluktan beliren yaşları fark etti ve onları geri gönderdi. Üstte olduğu göz önüne alınırsa, daha önce hiçbir adamdan bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu, ormanda bile. Mick'in her içine girişinde biraz daha sızlanıyordu ve kafasını geri atıp gözlerini kapadı. Mick sonunda "Tanrım, Jenny -İçine geliyorum!" dedi ve son birkaç darbe neredeyse Jenny'yi kanepeden yukarı havalandırmıştı.

Ardından ikisi de o şekilde yattılar. Mick hâlâ Jenny'nin içinde

deydi ve Jenny'nin kafası da Mick'in göğsüne yaslanmıştı. Jenny sütyeninin hâlâ sırtından sarktığını ve eteğinin, ikisinin arasında toplanmış olduğunu hissetti. Dağılmış olduklarını fark etti.

Kahretsin. Gerçekten bunu yapmamaya niyet etmişti. Gerçekten de hayır demekti niyeti. Şehveti, dolu dizgin çılgınlığı geçmişti ve şimdi sebebini hatırlıyordu. Tehlike. Tehlike Mick'in her yerinden akıyordu. Ve Jenny bu şekilde yaşayamazdı. *Yaşayabilir miydi?*

"Of Tanrım, neden sürekli bunu yapıyorum?" diye söylendi ve gözlerini kapadı. Aslında bunları yüksek sesle söylemek istememişti.

Mick'in sesi yumuşak, sakin ve biraz yorgun geliyordu. "Sakin ol Kedicik. Bu sadece kimya. Bizim kanımızda var. Hem de çok fazla. İyi hissetmekte kötü bir şey yok."

Tabii eğer iyi hissetmene sebep olan erkek, istediğini zannettiğin her şeyin tam tersi değilse. Eğer doğru ve yanlış konusunda kafanı karıştırmıyorsa.

Ve Mick'in söylediklerindeki hakikat payına rağmen, kimya kelimesi Jenny'nin canını acıttı. Mick'e seksin onun için bir anlamı olduğunu söylemişti ama belki de Mick bu kısmı duymamıştı. Ve eğer bu durum devam ederse...ah Tanrım, Mick Brody onun için ne ifade edebilirdi ki? Onu *ciddiye* alamazdı. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

Her şey bir kenara, Mick çoktan onun için bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Jenny böyle olmadığını kendi kendine tekrar edip duruyordu. Fakat çok sevip saygı duyduğu babasından onun karanlık sırrını gizliyordu, onun bedeni için kıvranıyordu ve aklında neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

Ah Tanrım, Mick'i önemsiyordu. Bay Tehlike. Ormandaki Bay Korkunç Âşık. Jenny onu önemsiyordu. Bir kadının bir erkeği önemsediği gibi. Bu kötüydü.

Şu an hayatında bir erkeğe kesinlikle ihtiyacı yoktu, kaldı ki tehlikeli bir tanesine hiç ihtiyacı yoktu. *Jenny. Sen. Bunu. Durdurmalısın. Şimdi ve sonsuza dek.*

Jenny orada öylece Mick'in üzerinde uzanmış, hislerinden ötürü kendini azarlıyordu. Mick hâlâ içindeydi ve elleriyle Jenny'nin yüzünü kaldırıp suratına bakmasını sağladı. "Dinle beni tatlı Kendicik. Senin için aklına gelebilecek her anlamda bir bela olabilirim ama sen ve ben, bu şekilde...bu doğru tatlım. Gerçekten çok doğru. Ve güzel, sıcak ve vahşi seksteyanlış bir şey yok."

Ve o an tüm olanlar Jenny'ye tokat gibi çarptı; bir ton kiremit çarpmış gibiydi.

Güzel, ateşli ve vahşi seks. Mick'le paylaştıkları buydu.

Gerçek anlamda tutku dolu, yoğun ve yabani seks.

Bu tam da...Terrence'ın onda olmadığını düşündüğü türden bir seksti. Jenny dehşete kapılarak anlamasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdı.

Terrence yanılıyordu! Yanılıyordu, yanılıyordu, yanılıyordu. Ve belki de Jenny bunu başından beri kalbinin derinlerinde biliyordu -ama bunu aklıyla fark etmemişti.

Bunu yapabilirim. Vahşi olabilirim! Yabani olabilirim! Yatakta iyi olabilirim.

Al sana hain pislik! Neyi ne kadar bildiğini gör işte!

Mick "Neler oluyor?" diye sorduğunda Jenny orada öylece durmuş Mick'in suratına sırıtıyor olduğunu fark etti ve bir açıklama yapmaya çalışarak konuştu. "Ben...ben sadece...haklı olduğunu düşünüyorum. İyi, ateşli ve vahşi bir sekste yanlış olan bir şey yok."

Mick şaşırmış bir ifadeyle göz kırptı. "Bu kolay oldu. Diğer zamanlar bunu sana söylediğimde bana inanmamıştın." Jenny az önce yaşadığı aydınlanmadan Mick'e bahsedemedi. Birkaç dakika önce ahlâken ona adi, basit görünen bir şeyin birden ona ne kadar heyecanlandırıcı ve inanılmaz derecede doğru geldiğini söyleyemedi.

Ama bunu içinde, ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Yeni bir özgürleşme. Dünyaya karşı kazanılan bir tür zafer hissi. Tıpkı o fotoğrafı duvardan indirmek gibiydi. O bir yetişkindi ve ne isterse onu yapabilirdi. Mick'le istediği kadar vahşi seks yaşayabilirdi.

Ve...Jenny onu fazla önemsemeden bunu yapabileceğini fark etti. En azından sensiz yaşayamam türünden bir ciddiyet olmadan.

Jenny'nin geçirmekte olduğu tüm o aşırı, kadınsal duygulara gelince...boş ver gitsin. Artık bu şekilde hissetmeyecekti. Daha güçlü ve sağlam olacaktı, daha çok bir erkek gibi.

Kötü ve ürkütücü kısımları da şimdilik düşünmeyecekti. İşin bu kısmı gölün diğer tarafındaydı; çok, çok uzakta...

Az önce yaşadığı aydınlanma öylesine derin, ciddi ve dönüştürücüydü ki... Her şeyi değiştirdi. Ya da Jenny izin verirse değiştirebilirdi.

Ve Jenny buna izin vermeye hazırdı. Bundan sonra aşırı duygusallık yoktu. Artık korku da yoktu. Bundan sonra sadece Mick'le iyi geçirecekleri zamanı düşünüyordu. Ve belki de bu hiç de zor olmayacaktı çünkü aralarında yaşanan o güzel anlar gerçekten de çok iyiydi.

* * *

Ertesi akşam Jenny Caroline Meeks'in Bunko partisinde Sue'yu boş bir koridora çekip konuşma fırsatı buldu. Diğer kadınlar fondü kabının etrafında toplanmış Caroline'e övgüler yağdırıyorlardı.

Jenny "Çok önemli bir şey keşfettim," dedi.

Sue büyük evin koridorunda sesin yayılıp diğer kadınların kulağına gitmemesi için kısık sesle konuşarak "Babana söylüyor musun?" diye sordu.

Jenny kafasını sallayarak "Hayır. Mick'le muhteşem seks yaşıyorum," diye cevap verdi.

Sue göz kırparak "Hımm, keşif bunun neresinde kuzum? Bu kısmı zaten biliyoruz," dedi.

Jenny bir parmağını kaldırarak "Ama işin püf noktası, muhteşem olması. Vahşi. Çılgınca," diye karşılık verdi.

"Evet, evet ve evet. Hâlâ yeni manşeti anlayamadım."

"Terrence vahşi seks yapamayacağımı düşünüyordu."

Sue gözlerini açarak kafasını geri gönderirken "Ohhhh," dedi. Nihayet anlamıştı. Ardından "Hain pislik," diye ekledi Jenny "Bu durumla ilgili bir nevi...kendimle gurur duyuyorum," dedi.

Sue göz kırparak "Sadece ikimizin arasında kalsın Jen ama Mick'le vahşi bir seks yaşadığının farkında olmadığını hiç fark etmemiştim yoksa ben sana söylerdim," dedi.

"Bunu fark ettim Sue. Ben sadece bu durumun, Terrence'ın beni aldattıktan sonra yaptığı salak açıklamayla ne kadar da zıt düştüğünü fark etmemiştim."

"Salak kelimesi doğru. Budala dallama."

Jenny biraz şaşırmış olarak irkildi. İlk defa ona hain pislikten başka bir adla hitap etmişti. "Hain pislik bitti mi?"

Sue'nun cevabı çok netti. "Bu isimden biraz sıkılmaya başladım. Bu yüzden yeni bir tane bulayım dedim." Sue ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi ve "Neyse, senin için mutluyum Jenny. Gerçekten. O herifin seni bu kadar üzmesinden nefret ediyorum. Ama şunu bilmem gerekiyor; bu aralar sevgili çocuğumuz Mick'le işler ne boyutta? Yani mükemmel seks kısmı hariç?" diye ekledi.

Jenny gözlerini açan aydınlanmadan bu yana bu konu üzerine çok düşünmüştü ve hazır bir cevabı da vardı. "Ben resmen vahşi bir ilişki yaşıyorum. Ve bunun benim için bir sakıncası olmadığına karar verdim çünkü ben de biraz iyi seksi hak ediyorum, etmiyor muyum?"

Sue "Elbette kardeşim," dedi ve küçük bir beş kardeş çakışması ile durumu sessizce kutladılar.

"Ve ayrıca işin olumsuz yanlarını da düşünmemeye karar verdim."

Sue "Sakladığı hapishane kaçağı," diye omuz silkerek ekledi, sanki bu durum beraber bir ilişki kurmalarına engelmiş gibi.

"Ve itiraf etmem gerekirse tüm bu olanlara sebep olan facia-ya duygusal olarak biraz dahil olmuş hissediyorum. Tüm olanlarla ilgili kafamı topladım ve bu konuda içim rahat. Terrence'ın sebep olduğu berbat hislerin ardından böylesine güzel bir seks yaşadığımı fark etmek olanlara başka bir açıdan bakmamı sağladı. Bu bir yaz macerası, başka bir şey değil."

Ne yazık ki Sue pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Eğer bunu yapabilirsen senin için gerçekten sevinirim. Tamamen o herifin problemlerine ve yaşamına kapılmadan ne yaşamak istiyorsan yaşa. Ve ben gerçekten işin illegal kısmını unutmaya çalışıyorum. Peki... Olanları babana söylememekle ilgili nasıl hissediyorsun?"

Jenny içini çekti ve karnı biraz içeri çekildi. "Evet, bu işin en zor kısmı. Fakat gerçekten doğru olduğuna inandığım şeyi yapıyorum. Eminim o da buna saygı duyardı, sence?"

Sue tamamen şüpheli görünüyordu. Ama yine de "Evet, elbette duyardı," dedi. Oysa her ikisi de Walter Tolliver'ın iliklerine kadar bir yasa adamı olduğunu biliyordu. Ona göre, yasa yasadır kuralı geçerliydi. Arada gri bir alan yoktu. Sadece siyah ve beyaz vardı. Sue "Ama sekse geri gelecek olursak," derken Jenny çenesini öne eğerek konuştu. "Tüm düşündüğün bu mu? Ne zamandan beri böylesine sekso manyak oldun ki?"

"Çok hafif uykusu olan bir çocuğum olduğundan beri. Annesi ve babası ne zaman kapıyı kapatıp odalarına girse çok korkuyor."

Jenny bunu bilmiyordu. "Oh." Terrence'la evli olduğu yıllarda çok sıkıcı bir seks hayatı varken seksin bu kadar önemli bir mesele olduğunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi Mick'le seks yaşamaya başladığından beri Sue'nun çektiği acıyı anlayabiliyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bu yüzden, senin bu ilişkini onaylasam da onaylamasam da madem ki bunu yaşayacaksın, tüm detayları bilmek istiyorum. Hadi bakalım yaşlı ve evli bu kadını eğlendir biraz. Mick Brody'nin seks kurnazlıkları ile ilgili çantasında yeni neler var? Yine ormanda mı yaptınız? Ağacın arkasında? Ayakta? Bir lambadan sarkarak? Dökül bakalım."

Jenny kahkahasına engel olamadı ama cevap verirken sesini alçaltmayı becerebildi. "Bu sefer kanepenin üzerindeydi."

Hafiften acı bir hayal kırıklığı Sue'nun sesinden okunuyordu. "Gerçekten mi?"

"Ama yine de tam anlamıyla çok şehvetliydi. Yaşadığımız diğer seksler kadar ateşli."

"Ormanla kıyaslarsan? Dürüstçe? Kanepede en az o kadar ateşli miydi?"

"Mick'le -kesinlikle."Jenny bunu söylerken rüya görür gibi içini çekmeye engel olamadı.

Sue "Vaovv," diye karşılık verirken ses tonunda biraz hayranlık hissediliyordu. "Arkadaşım gerçekten son zamanlarda hayatımı renklendirdin," dedi ve ardından koridora, partinin olduğu alana doğru baktı. Ardından Jenny de baktı. Tam o sırada Tessa ve Amy'nin ön kapıdan girdiklerini gördüler. "Hadi gel. Şimdi, sadece bir Destiny kadınının yapabileceği gibi seni bunko oyununda öyle bir alt edeceğim ki..."

Sue Jenny'nin elinden tuttu ve onu büyük odaya doğru çekti. Oyun düzeni kurulmuştu, başlamak üzereydi. Jenny özlediği birçok şeyin Destiny'de var olduğunu düşünmeden edemedi. Ama yine de ne kadar özlediğinin henüz tam olarak farkında değildi: Sue'nun arkadaşlığı, babasının sevgisi ve hayatını alt üst eden türden bir seks yaşamı.

* * *

Mick Wayne'nin yanında oturmuş, bir zamanlar ailesine ait olan oturma odasında, kendi evinden getirdiği televizyonda Reds maçını izliyordu. Bir başka kavurucu öğleden sonraydı ve Jay Bruce sekizinci vuruşunu yapmak için beyzbol sopasına yöneldi. Pencerelerdeki elektrikli vantilatörler uğulduyordu. Mick evi çevreleyerek güneşi kesen ağaçlara her gün şükrediyordu yoksa sıcak dayanılmaz olurdu.

Mick yıllardır Reds takımını takip etmemişti. Wayne'nin de takip etmediğinden emindi. Fakat çocukluklarında ikisi de bu takımın hayranıydı. O zamanlar televizyonda maçı izlemek ya da

radyodan dinlemek vakit geçirmenin iyi bir yoluydu. Bu yüzden yapacak hiçbir şeyin olmadığı bu sıcak günde de maçı izlemek vakit geçirmek için iyi bir yoldu.

Bruce ilk sayıyı yapıp reklamlar başladığında Mick ayağa kalktı ve "Bir sandviç yapacağım. Sen bir şey ister misin?" dedi. Bu aralar Wayne pek bir şey yemiyordu ama en azından son günlerde acısı kontrol altındaydı.

Wayne bir süre Mick'in teklifi üzerine düşündü ve cevabı oldukça hüzünlüydü. "Belki şeftali."

Wayne'nin yemeğe karşı ilgisizliği her ikisine de onun ölümü beklemekte olduğunu hatırlatıyordu. Bir süreliğine, normal yemek yemişti ama ardından sadece yumuşak şeyler yemeğe başlamıştı. Ve son birkaç gündür yediği tek şey de konserve şeftaliydi. Mick yeni bir kutu açıp bir tabağa biraz şeftali doldururken bu gerçeği düşünmemeye çalıştı. Elinde şeftali tabağı, Wayne'ye doğru yürürken onun son birkaç günde normal şeftaliden daha çok bu konserve meyveleri tükettiğini fark etti. Tabağı bir kaşıkla beraber kardeşine uzattı. İki dilim ekmeğin arasına salamlı sandviç hazırlarken kendini neredeyse duygusuzlaşmış hissetti. Açlığı ve sağlıklı oluşu için kendini adeta suçlu hissediyordu.

Wayne "Buradan ayrıldığın akşamlar nereye gidiyorsun adamım?" diye sordu Mick elinde sandviç ve bir kutu kola ile odaya girerken.

Mick oturdu, kola kutusunun kapağını açtı, bir yudum aldı ve biraz daha suçlu hissetti. "Gittiğimi fark ettiğini bilmiyordum. Sadece senin uyduğunu zannettiğim zamanlar çıkıyordum yoksa burada kalırdım. Üzgünüm adamım."

Wayne hafifçe kıkırdadı ki gülüşünde bile biraz yorgunluk hissediliyordu. "Kızmadım, sadece merak ettim. Her saniye burada olmak zorunda değilsin dostum. Ben iyiyim, şimdilik. Çoğunlukla."

Evet, Mick bunu biliyordu. Yorgunluk dışında, Wayne'nin ağrı kesici ilaçlarını verdiği sürece kardeşi sağlam bir keçi omurgası gibiydi. Kendi kıyafetlerini değiştirebiliyor, banyoya gidebiliyor

ve hatta bazen birkaç dakikalığına dışarı çıkıp yürüyordu. Mick her geçen hafta tüm bunları daha az yapabildiğinin de farkındaydı bir yandan.

"Ben...gölün karşı tarafına geçiyorum," dedi. Haberlerin kardeşini şaşırtacağını biliyordu. Wayne'ye Jenny hakkında hiçbir şey söylememişti. Kardeşinin bir daha asla seks yapamayacağı düşünüldüğünde ona mükemmel bir kızla seks yaptığını anlatmanın çok bencilce olacağını düşünmüştü. Ayrıca bir başkasının onun burada olduğunu bildiğinden haberi olursa huzursuz olacağını da düşünmüştü.

Wayne anlaşılabileceği gibi kafası karışmış görünüyordu. "Gölün diğer tarafına?"

"Kardeşim bunu uydurduğumu düşüneceksin ama...Jenny Tolliver'la aramda bir şeyler var. Onu hatırladın mı? Gölün karşısındaki şu sarı evde oturuyordu?"

Wayne göz kırparak "Benle dalga geçiyorsun," dedi.

Mick hafifçe gülümsedi ve "Biliyorum, duyduğun inanılmaz geliyor ama doğru," diye cevap verdi.

"Peki nasıl oldu bu?"

Mick seks kısmına odaklanmadan hikâyeyi anlatmaya başladı ama bitirdiğinde Wayne'nin ilgisi seks kısmındaydı. Wayne de tıpkı Mick bu fikre alışmadan önce hissettiği kadar şaşkındı. "Yani sen şimdi bana küçük Jenny Tolliver'ı becerdiğini mi söylüyorsun? Şu mükemmel mini bikinili amigo kız?"

Bir sebepten dolayı Mick bu kısmıyla ilgili konuşmaktan pek hoşnut değildi; nedenini o da bilmiyordu. Mick ve Wayne her kimle ne yaşarlarsa yaşasınlar, bunu paylaşmak konusunda hep çok açıktılar. Bu yüzden Mick "Evet," dedi.

Wayne güldü. "Adamım sen tek kelimeyle şanslı piçin tekisin."

Evet, ölmek üzere olan bir kardeşe göz kulak olmayı saymazsak ve bunu tüm dünyadan saklamak zorunda oluşumu. Mick bu kısmı söylemedi. Ve Wayne'ye kıyasla oldukça şanslı olduğunun da farkındaydı.

Mick "Jenny'nin polis şefinin kızı olması konusunda hiç endişe etmiyor musun?" diye nihayet sordu.

Wayne'nin suratındaki ifade tatsızlaştı. "Ovv, lanet olsun. Bunu unutmuştum."

Mick'in aklında Jenny her zaman babasının kimliği ile özdeşleşmişti; bu yüzden Wayne'nin unutmuş olduğunu hayal etmek zordu ama belki de sebebi ağrı kesici ilaçlardı. "Endişe etmene gerek yok. Jenny kimseye bahsetmeyecek."

Şimdi de Wayne, daha önceleri Mick'in hissettiği gibi tedirgin hissederek "Neden söylemesin ki?" diye sordu.

Mick "Kimseye zarar vermediğimizi biliyor," diye açıklayarak "durumu anlıyor," diye ekledi.

Wayne'nin ince bedeni yatakta gerindi. Tekrar beyzbol maçına odaklanmış görünüyordu. Ardından Mick'e bakarak "Tek söyleyebileceğim, yavru kuşu çarşafların arasında memnun etsen iyi edersin yoksa ikimizde boktan bir duruma düşeriz," dedi.

Mick hafifçe kıkırdadı. "Biz aslında, ahh, henüz çarşafların arasında yapmadık. Ama onu mutlu etmek mesele değil. Bu yüzden sanırım iyi durumdayız."

Wayne'nin çökmüş gözleri televizyona döndü ama Mick Wayne'nin suratındaki hoşnut ifadeden düşüncelerinin başka bir yerlerde olduğunu anladı. Şeftalilerini kucağında unutmuştu. Wayne "O günleri hiç düşünüyor musun?" diye sordu.

Mick hangi günler diye sorma ihtiyacı hissetmedi; gayet iyi biliyordu hangi günleri kastettiğini. Ailesinin parmakları arasından ayrılabilecek kadar büyüdükleri zaman arabayla, kayıkla ya da kolayda ne varsa onunla evden uzaklaşırlardı. Fakat bu dönem, Wayne'nin uzaklaşmasına sebep olan, başlarını ciddi belalara soktukları günlerden önceydi. Mick "Evet hatırlıyorum," diye cevap verdi. *Çok sık.*

Hayatlarının en güzel günleri değildi, hâlâ boktan bir ev yaşamları vardı ve onları yasa dışı alanlara iten olaylara karışmaya başlamışlardı. Ama öte yandan da, hatırlayabildiği en güzel günlerdi. Gölün etrafında tembelce dolaştıkları günler, tatlı Jenny

Tolliver'ı güneşin altında keyif yaparken izlemek. Lucky's Old Camaro barının etrafında kaygısızca arabayla dolanıp biralar ellerinde kız tavlamaya çalıştıkları günler.

Tam o sırada Wayne yattığı yerden hafifçe doğrulup kucağındaki kaseden bir parça şeftaliyi boş midesine gönderdi. Hava o kadar sıcaktı ki ikisi de tişört giymemişlerdi. Wayne Mick'in eski bir penye şortunu giymişti. Kısık sesle lanet okudu. Mick Wayne'nin yatağının kenarına koyduğu eski masanın çekmecesine yerleştirdiği peçetelere uzandı.

Kısa bir süre sonra çekmeceyi kapatmaya gittiğinde gözüne bir şey takıldı -aslında iki şey-çekmecenin içine kendisinin koymadığı iki şey. Her ikisi de birden onu çocukluk yıllarına götürdü. Bir tanesi gri taştan mükemmelce yontulmuş bir ok ucuydu. Bir yaz günü Wayne'yle tepenin diğer yamacında bir bahçe kazarken bulmuşlardı. Bu yamaç da arazinin diğer tarafları gibi oldukça dikti ama burada ağaç olmadığından bir şeyler yetiştirmek için yeterli güneşi alıyordu. Diğer şey ise, Wayne ile ikisine ait buruşmuş bir çocukluk fotoğrafıydı; gölün kenarında çekilmişti. Mick yedi, Wayne ise on yaşındaydı.

Mick "Kahretsin, bunları sakladın mı?" diye sorarken ikisini de çekmeceden çıkardı. Normal şartlarda Wayne duygusal bir adam değildi. Mick birden, *belki de bunları normalde bana göstermezdi* diye düşündü.

Gerçi şimdi Wayne kuzu gibi görünmeyi pek umursamıyordu. Aldığı ilaçlardan mı yoksa yaklaşmakta olan ölümden mi olduğunu Mick kestiremiyordu. Wayne "Elbette," diye basitçe cevap verdi.

Mick o ok ucunu neredeyse unutmuştu ama şimdi onu bulduklarını zaman ne kadar heyecanlandıklarını hatırlıyordu. Tarih gibi kavramları, farkları zamanlarda yaşayan farklı insanların varlığını ilk o oku buldukları zaman düşünmüşlerdi. Bir zamanlar kayalıklı, sarp ve karanlık ama bir şekilde rahatlatıcı bu arazide onlardan önce yerlilerin yaşadığı gerçeğini fark etmişlerdi. Elbette şimdi o yerlilerin buralara avlanmak için gelmiş olduklarını tahmin ediyordu Mick; ama o zamanlar orada yaşayan yerliler

olduğunu düşünmüştü. Böylece üzerinde durdukları sarp kayalık alan gözüne daha bir harika görünmüştü.

Mick Wayne'ye "Tüm o yıllar boyunca bunları yanında mı taşıdın?" diye sordu. "Neden?"

Wayne "Şans için," diye cevap verdi.

Ve bir saniye sonra ikisi de gülmekten kırıldılar.

Wayne "İyi ki taşımışım yoksa başıma kötü bir şey gelebilirdi," diye takılmaya devam etti

İkisi de biraz daha güldüler. Kahretsin, bir değişiklik olarak etrafta gülünecek bir şeyler olması gerçekten de iyiydi. Her ne kadar güldükleri şey biraz hastalıklı olsa da gülünecek bir şey olmamasından daha iyiydi.

Wayne'nin gülme krizi hafifledikten sonra "Şimdi, bana sadece çocukluk günlerimizi hatırlatıyorlar," dedi.

Mick geçmişi düşündü ve yanıldığını fark etti, onlar en güzel günlerdi. Kardeşiyle o kayalıklarda dolanmaları, yüksek tepelerin kesiştiği derede oynamaları, dünyayı keşfetmeleri… Wayne'nin ona göz kulak olduğu günleri hatırladı. Ağaçlara tırmanırken ona dikkatli olmasını söylediği zamanları. Basmak için en iyi dalları seçmeyi öğrettiği zamanları. Ve Wayne'nin ailesiyle beraber onları geçindirmek için çalışmaya başladığı günleri hatırladı. Bir keresinde Mick dereye düşmüştü ve yeni bir tişörtü yırtılmıştı. Yeni tişörtler sıklıkla gelmediğinden başı büyük dertteydi. Wayne araya girip Mick'i dereye ittiğini söyleyip suçu üstlenmişti. Bu doğru değildi. Wayne bu yüzden kırbaç yemişti sırf o kırbaçları Mick yemesin diye.

Mick birden "Teşekkürler," dedi. Bunun için teşekkür edip etmediğini hatırlamıyordu ve her geçen gün de vakit daralıyordu. "Benim yerime kırbaç yediğin o gün için teşekkür ederim."

Wayne yatakta sadece omzunu silkti. "Sen çok küçüktün ve onlarda gerçek bir pisliktiler."

Mick düşünceye dalarak "Adamım ben o zamanlar sana hayrandım. Tıpkı senin gibi olmak istiyordum," dedi.

Mick'in sözlerindeki çelişki, işlerin nasıl da ters gittiğini ima eden o çelişki, Wayne "Ben seni bokun içine asla çekmek istemedim Mick. Seni kendime benzetmek istemedim," dediği zaman Mick'in suratına tokat gibi çarptı.

Mick, Wayne'nin onun suçu olduğundan bile emin olmadığı şeylerin suçluluğunu hissetmesi için hiç de iyi bir zaman olmadığını düşündü. "Bence her ikizimin de başına gelen kötü olayların suçlusu annem ve babam."

"Yine de...seni eve göndermem gereken zamanlar oldu, gelmeni istememeliydim, biliyorsun."

Wayne Crestview'deki likör fabrikasından ve Mick'in hatırlamadığı benzer şeylerden bahsediyordu. Fakat hâlâ kardeşini olanlar için suçlamıyordu. Hayatı boyunca herhangi birine itiraf edip etmediğinden emin olmadığı bu sözler için tam vakti olduğunu düşündü ve tamamen dürüstçe "Seni seviyorum adamım. Sen benim sevdiğim tek şeydin," dedi.

Takip eden kısa sessizlikte televizyonda bir spiker "Ve bu sayı da Reds'den geliyor!" diye seslendi. Her ikisi de televizyona döndüklerinde maçın bitmiş olduğunu gördüler. Gündüz ışığında zorlukla fark edilse de, Great American Ball Park üzerinde havai fişekler patlıyordu.

Mick, Wayne'nin yatağındaki kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. Ardından yere eğilip, evden getirdiği radyoyu açtığında Tommy Tutone'un 80'lerden bir parçası çalıyordu -Jenny adında bir kız hakkında.

Wayne cevap vermedi ama Mick söylediklerinden pişman değildi. Mick çöpleri mutfağa götürmek için ayağa kalktığında Wayne "Şimdi neyi seviyorsun?" diye sordu.

Radyodan "Jenny, Jenny," sesleri akıyordu. Mick sesleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı hatta eğilip radyonun sesini biraz kıstı. "Bilmiyorum...ben...işimi seviyorum. Hımm..." Başka? Gerçekten sevdiği şeyler listesine koyabilecek kadar değerli olan ne vardı onun için? Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Wayne "Kız?" diye sordu. "Jenny Tolliver."

Mick gözünü kırptı ve ardından kardeşine bakarak "Onu seviyor muyum mu? Hey, adamım...bu sadece...bilirsin, seks," dedi.

Wayne kendinden gayet emin şekilde "Yalancı," diye karşılık verdi.

Jenny'ye karşı olan hisleri yüzünden belli oluyor muydu? Ona olan ihtiyacı? "Onu önemsemediğimi söylemiyorum ama aşk çok büyük bir laf. Onu o kadar uzun süredir tanımıyorum."

"Ne? Gençliğimizden beri onun için deli oluyordun."

Mick güldü ve "Bu birini tanımaktan farklı," dedi.

"Yine de iyi bir başlangıç. Yani...bu kızı sevebileceğini düşünüyor musun?"

Mick bu öneriye çok heyecanlanmasına rağmen kafasını sallayarak konuştu. "O gölün diğer tarafında yaşıyor ve babası da polis şefi. Sen hesapla."

"Sana problemlerin ne olduğunu sormadım ki, onu sevip sevemeyeceğini sordum."

Lanet olsun. Getire getire gündeme sevgi meselesini getirmişti. Bu Wayne'ye karşı dürüst olmanın karşılığıydı, sadece ne hissettiğini söylemenin bedeli. Ama şimdi Mick'in Wayne'yi seviyor olması üzerine konuşmuyorlardı. Jenny hakkında konuşuyorlardı. Mick'in göğsü bu gerçekle sıkıştı. Bunu düşünmek ne kadar zordu, itiraf etmek de... "Başka bir yerde ve zamanda belki," diye cevap verdi.

Wayne "Durum şu ki," derken bir an gözlerini kapadı ve sanki herhangi bir anda sürükleniyormuş gibi görünüyordu. "Seni...tamamen yalnız bırakmayacağımı bilerek ölürsem çok daha iyi hissedeceğim."

"Benim için endişelenme kardeşim. Bir süredir yalnızım, idare edebilirim."

Mick Wayne'nin bu konuda onunla tartışıp ısrar etmesini istemiyordu. Wayne tamamen sessizleşmişti. Mick onun uyuduğunu fark etti.

Hımm, pekâlâ. İlaçlar Wayne'yi sağı solu belli olmayan biri

yapmıştı. Ya da belki de daha önce de düşündüğü gibi kardeşini bu hale getiren şey, ölümdü. Sebep her ne ise Mick konunun kapanmasından memnundu. Jenny'yi arzuluyor, onun için kıvranıp, beraber olmadıkları her an onun hayalini kuruyordu. Onu tekrar göreceği ânı iple çekiyordu. Ama bunlardan hiçbiri aşk değildi. Ayrıca öyle bir aşk suratına tokat gibi çarpsa da Mick bunu anlamazdı.

Ve anlamak da istemiyordu. Wayne'ye az önce söyledikleri doğruydu. Annesi ve babası öldükten ve Wayne de hapse girdikten sonra yalnız olmayı öğrenmişti. Ve Mick için yalnız olmakla ilgili gerçek şuydu: Yalnızlık onun hayatında, daha güvende olmak anlamına geliyordu ve bu durumdan hoşnuttu. Jenny... Onun varlığı da rahatlıktı. Ama tüm bu olanlar sona erdiğinde, iyi olacaktı ve eşyalarını toplayıp kamyonetin arkasına yükleyip eve, Cincinnati'ye dönmeye hazır olacaktı –yalnız başına.

* * *

Destiny kasaba merkezinde, Covers'ın altında soluk yeşil boyalı ve krem rengi işlemeli iki katlı bir bina vardı. Penceredeki bir afiş salı akşamı bir kitap etkinliği olacağından bahsediyordu. Jenny ve Sue içeri girdiğinde kitapların muhteşem kokusu Jenny'nin burnuna çarptı.

İri bir tekir kedi yüksek raflardan birinden tezgâhın üzerine sessizce atladığında Jenny, Amy'nin "Dikkat et Shakespeare," diye kediyi azarladığını duydu. Hemen ardından Amy çığlık atarak "Hey, en sonunda yeri görmeye geldiniz," diye çıkıştı.

Jenny "Vayy, harika bir dükkân," derken gerçekten de öyle olduğunu düşünüyordu. Girer girmez mekânın sıcaklığı ve samimiyeti hissediliyordu. Üzeri eşya dolu tabureler ve örgüyle işlenmiş motifli yastıklar vardı. "Üzgünüm, buraya gelmem biraz zaman aldı."

Amy tezgâhın arkasından Sue ve Jenny'yi karşılamak için çıkarken yüzünde bir gülümseme ile "Arka bahçede bir avlumuz

var. Kitap kulübü iyi havalarda orada toplanıyor; gerçi son zamanlarda havalar çok sıcak olduğundan içeride oturmayı tercih ediyoruz," dedi.

Jenny'nin gözleri yere atlayıp bileklerine dolanan kediye takıldı. Ardından kedi sandalyelerden birinin üzerine zıpladı. "Kedinin nesi var?" Gerçek şu ki, Jenny biraz tuhaf hissetmişti...bir kedinin ona sürtünmesi tek kelimeyle rahatlatıcıydı. Yıllardır unuttuğu bir histi bu.

Amy "Senin olsun ister misin?" diye sordu. "Yaklaşık bir ay önce ortalarda dolanmaya başladı, ben de açlıktan ölmesin diye yemek vermeye başladım ama şimdi elbette artık buradan ayrılmayacak. Sürekli aynı yerde uyumayı tercih ettiği için ona Shakespeare demeye başladım. Ama kendisi resmen evlat edinilmek için bekliyor. Ne dersin?" Amy'nin kaşları hevesle yukarı dikilmişti.

Jenny hemen kendini geri çekerek "Ah, bana bakmayın. Ben sadece yaz için kasabadayım," dedi. Bir şekilde etrafında bir kedi olması fikri hoşuna gidip çekici gelse de kararı kesindi. Kartopu'nun hatırası bir an için aklından geçti.

Amy omzunu silkti. "Eminim seninle her yerde mutlu olacaktır."

Fakat Jenny sadece gülümsedi ve aklından bu fikri uzaklaştırdı çünkü hayat bu şekilde daha kolaydı. Tanrı biliyor ya zaten aklında yeterince düşünmesi gereken şey vardı. "Sen neden almıyorsun onu?" diye Amy'ye sordu. "Hatırladığım kadarıyla kedileri çok seversin."

Amy kararlı bir ifadeyle "Kesinlikle olmaz," diye cevap verdi. "Bay Knightly buna asla izin vermez."

Şimdi de Jenny kaşlarını havaya dikmişti. Sue'nun bahsettiğine göre ne Amy ne Tessa ne de Rachel, hiçbiri evlenmemişti. "Bay Knightly?"

Amy "Evdeki kedim," diye cevap verdi. "Bana çok düşkün ve diğer kedilerle pek anlaşamıyor."

Tam o sırada Tessa elinde bir yığın kitapla iki yüksek rafın arasından beliriverdi. Merhaba demenin bir yolu olarak "Amy'yi ba-

ğışlayın. Kedisine çok bağlıdır. Ve çok fazla Jane Austen okur. Bakınız: kedisinin adı," diye lafa girdi.

Amy protesto edercesine gözlerini devirdi. "Jane Austen'ı çok fazla okumanın teknik olarak mümkün olmayacağını belirtmek isterim. Kendisinin topu topu altı kitabı var."

Tessa hemen gözlerini devirdi ve "Pekâlâ, o zaman..." bakışlarını Jenny ve Sue'ya çevirerek "Jane Austen kitaplarını tekrar tekrar okuyor," dedi.

Sue ihtiyatlı bir şekilde "Ben Jane Austen'ı beğenirim," dedi.

Tessa da "Sue, hepimiz beğeniyoruz Austen'ı," diye karşılık verdi. "Ama senin onun karakterlerinin isimlerini taşıyan kedilerin var mı?" diye imalı bir ifadeyle sordu.

Sue "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Amy de kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş savunmacı bir ifade takınmıştı. "Benim kedimden yeterince bahsettik. Daha önemli şeylere geçecek olursak, Jenny kitap kulübümüze katılacak mısın?" diye sorarken yüzünde de cesaretlendirici bir ifade vardı.

"Oh, Hay Allah, çok isterdim...ama sanırım benim bu yaz için okuyacağım kitaplar müşterilerinin ilgileneceği türden değiller. Stephen Hawking? Brian Greene?"

Tessa gözlerini kısarak "Brian Greene? O da bir bilim adamı, değil mi?" diye sordu.

Sue "Jenny'nin fizikçi idollerinden biri daha," diye kızlara açıklama yaptı.

Tessa Jenny'ye "Hâlâ astronomi ile yakından ilgileniyorsun, ha?" diye sordu.

Jenny "Korkarım. Her ne kadar bu bazen insanlarla sosyalleşmeme engel oluyorsa da," diye cevap verirken güldü.

Tessa omzunu silkerek "Biz yine de seninle sosyalleşeceğiz, sadece seninle beraber kitap okumayacağız," diye karşılık verdi.

Amy "Gerçi yazık oldu çünkü gruba yeni eklenen bazı erkek müşterilerim var," diye ekledi.

Bunun üzerine Jenny kuvvetlice öksürdü ve "İşte benim uzak

durmam için oldukça iyi bir neden. Erkekler, bu yaz en son ilgilendiğim şey," dedi. *Ormanda tanıştığım bir sabıkalı hariç.*

Amy çenesini eğip sanki her şeyi biliyormuş gibi Jenny'ye bakarak "Ama Adam Becker'ı yakınlarda gördün mü? Oldukça hoş görünüyordu. Ve gelecek hafta tekrar geleceğine dair söz verdi," dedi.

Tessa "Çünkü sen gözünü korkuttun," diye duruma açıklık getirdi.

Jenny'nin gözleri sinirden iyice genişledi. "Nedir bu herkesin Adam Becker'la aramı yapmaya çalışması? Ben hiç mi hiç ilgilenmiyorum."

Amy "O zaman Logan Whitaker?" diye sordu. Jenny hafızasını yokladı ve onlar çocukken Logan'ın, Amy'lerin komşusu olduğunu hatırladı. Jenny onu bir nevi ağabey gibi görürdü.

Biraz daha üstüne basarak "Hayır teşekkürler," dedi. "Logan'a karşı herhangi bir durum değil, ama..."

Yine de Amy kendine hakim olamayıp "Mike Romo'ya ne dersin? Bizden biraz daha büyük olmasına rağmen o bir polis ve baban için çalışıyor. Yani muhtemelen onu tanıyorsundur," dedi.

"Hayır, Mike Romo'yu tanımıyorum. Yani, çocukluk zamanlarımızdan onu biraz hatırlar gibiyim ama—"

Amy baştan çıkartıcı bir ses tonuyla "Oldukça çekici," dedi.

Bunun üzerine Tessa gözlerini devirerek "Ve herhalde bin yıldır kendisi okuma kulübünün kapısını çalmadı, ki sanırım bu iyi çünkü birçok insan onun işe yaramaz herifin teki olduğunu düşünüyor," dedi.

Sue "Jerk Schmerk. Sahada hoş görünüyor. O ve Jeff aynı takımda oynuyorlar," diye ekledi.

Muhabbetin hoş olmayan anafikri hariç, konuşmaya devam ettikçe Jenny eski günlerdeki gibi hissetmeye başladı —iyi açıdan. Çok daha gençken bile Amy çöpçatanlık işini severdi. Bu durum karşısında Jenny çoğu insanın kalben hiç değişmediğini düşündü. Bu da bir nevi güven verici bir durumdu.

Elbette, Mick hariç. O değişmişti. Jenny buna kesinlikle inanıyordu. Her geçen gün daha da fazla. Belki de bu durum Jenny açısından birden fazla sebepten ötürü iyi bir şeydi çünkü bu yaz inanacağı iyi bir şeylere ihtiyacı vardı.

Kızlar konuşup, dedikodu yapıp gülüştükçe Jenny kızlardan biriymiş gibi hissetmenin rahatlığıyla düşüncelere daldı ve içinde olgun olmayan bir yan kızlara Mick'le ilgili her şeyi anlatmak istedi. Tıpkı Sue'ya anlattığı gibi. Fakat elbette bunu yapamazdı.

Yaşamı cehenneme çeviren böyle şeylerdi işte... Neredeyse iki hayatı aynı anda yaşıyordu. Gündüzleri 'iyi Jenny' ve akşamları da 'Mick Brody'nin sevgilisi' oluyordu. Jenny olduğu yerde biraz titredi. Sadece Mick'i düşünmek bile buna yetmişti.

Tessa birden "O küçük imalı sırıtış nedir?" diye sordu. Jenny birden irkildi ve kendini bu durum için tokatlamak istedi.

Jenny gergin bir tavırla "Sırıtmak? Ne sırıtması?" dedi.

Ardından Amy gözlerini kısıp çenesini eğerek sanki az sonra bir olayı açıklığa kavuşturacakmış edasıyla biraz Sharlock Holmes'e benzeyerek "Bir sırrın var senin," diye kısık sesle ve kendinden emin edayla konuştu. "Gizli bir...adam."

Tanrı aşkına. Jenny "Ne? Bu saçmalık," diye çıkıştı. Hemen yanındaki Sue'nun boğazı düğümlendi ve ardından hafifçe birkaç kez öksürdü.

Tessa uzun süredir elinde tuttuğu kitap yığınını bir kenara koyup Sue'nun arkasına yaklaştı ve sırtına vurdu. Bir yandan da durumun kendisine gülmeden edemedi; ardında da gözlerini tekrar Jenny'ye çevirdi. "Bilirsin genelde böyle şeyleri pek kurcalayan ben değilimdir; sanki buradaki Bayan Jane Austen benmişim gibi," dedi Amy'yi işaret ederek. "Ama eğer ben bunu söylüyorsam bu demektir ki, şu an gerçekten çok şüpheli görünüyorsun. Neredeyse yüzün kızardı."

Jenny hızlıca "Güneştendir," diye cevap verdi. "Gerçekten güneşe karşı alerjim var. Sue'ya sorabilirsin."

Sue "Bu doğru," diye cevap verdi, nihayet sesi normale dönmüştü. "Bazen birden etki ediyor. Bazen çok az güneş görmesi

bile yeterli oluyor; mesela buradan kafeye yürüyene kadar, tıpkı az önce yaptığımız gibi."

Jenny o anda ikisinin birden kafalarını sallamakta olduklarını fark etti ve doğal görünmek için kafasını sallamayı kesti.

Amy "Sorun değil. Eğer istemiyorsanız bize söylemek zorunda değilsiniz. Ama eminim kim olduğunu yakında anlarız," dedi.

Jenny'nin midesi sıkıştı. Bulabileceklerini hiç zannetmiyordu ama yine de birilerinin bu konuyu irdelemesinden hoşlanmıyordu. "Amy, kocam beni yeni aldattı. Şu anda bir erkekle ne yapmak isteyebilirim ki?"

Tessa "Hımm, sanırım kendi kendine sorunu yanıtladın Jen. Kocan seni yeni aldattı. Neden başka bir erkek istemeyesin ki?" diye cevap verdi.

"Çünkü biriyle çıkmaya hiç de hazır değilim." *Ama görünen o ki sekse hazırım.* "Ve hâlâ kendimi toparlamakta olduğumdan," *ve seks bu konuda çok yardımcı oluyor.* "ve...ayrıca Destiny'de sizin haberiniz olmadan kiminle görüşüyor olabilirim ki?" *Kimsenin burada olduğunu bilmediği gölün karşısındaki adam hariç.*

Tanrıya şükür ki bu son gerekçe Amy ve Tessa'nın ateşine biraz su serpmiş gibi görünüyordu. Tessa "Sen herkesin ne yapıp yapmadığını bilirsin," dedi Amy'ye.

Amy "Doğru," diye katıldığını ifade edip ardından Jenny'ye bakarak "sanırım bu seni oltadan kurtarıyor -şimdilik. Fakat hâlâ bir şeyler sakladığını düşünüyorum," dedi.

Mükemmel. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Bir sırrının olması zaten yeterince kötüyken daha da kötüsü olmuştu, bir de insanlar bunu hissedip kurcalamaya çalışıyorlardı.

* * *

Jenny kendini iyi hissediyordu.

Çoğunlukla.

Tamam, bu öğleden sonra Amy'nin suçlamaları onu biraz ger-

mişti. Şimdi Mick'in sırrını kurcaladığı zaman onun neler hissettiğini biraz da olsa anlıyordu. Jenny dükkânı terk edene kadar başka bir sürü şeyden bahsetmişlerdi ve Jenny, Amy'nin o konuyu unutmuş olmasını ümit ediyordu.

Evin çok sıcak olması dışında iyi hissediyordu. Klima yine arıza yapmıştı ve babası yine tamir etmeye çalışıyordu. Jenny oturma odasında oturmuş bir şeyler okuyor ve Mick'in tekrar ne zaman geleceğini merak ediyordu.

İyi hissetmesinin sebeplerinden biri de buydu. Mick'le vahşi bir ilişki yaşamasının sorun olmadığına karar verdiğinden beri, gerçekten bu konuda büyümüş gibi hissediyordu. Durumu kontrol altına almıştı ve kendine hükmedebilen bir kadın gibi davranıyordu. Mick teknik olarak yasalara karşı gelse de içi rahattı.

Ve tekrar sosyalleşmeye başlamaktan da keyif alıyordu. Eski arkadaşlarını bulmuş olmak ruhuna iyi gelmişti. Her ne kadar Amy'nin sezgileri çok kuvvetli olsa da.

Evde de daha fazla kontrol sağlamıştı. Yatağına yeni bir yatak örtüsü ve ona uygun perdeler aldı. Ev artık ona çok daha samimi bir yer gibi görünüyordu. Sanki kendi yazlık eviymiş gibi. Yan bahçede bir ağacın altına, kalan son bahar çiçeklerini ekti. Ön verandadaki sallanan koltuğu da boyamayı düşünüyordu. Yeterince istek bulabilirse oturma odasını da yenilemek istiyordu. Annesinin hatıra köşesini dağıtmış olmak onun gözünde eve yeni bir hayat kazandırmıştı, yeni bir başlangıçtı. Kendisinin ve evin ihtiyacı olduğuna inandığı bir şeydi bu.

Babası "Biraz daha serinledi mi?" diye diğer odadan seslendi.

Soru üzerine biraz düşündükten sonra "Belki. Sanırım," diye cevap verdi. Birkaç dakika önce üzerine ince bir şort ve atlet giymiş olmasına rağmen sıcaktan bunalmıştı, şimdiyse sadece biraz fazla sıcak hissediyordu.

"Sanırım tekrar tamir ettim." Babası çamaşır odasının kapısını kapattığında Jenny onu karşılamak için mutfağa geçti. Babası bir peçeteye ellerini silerken yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Eğer bu sorun çıkartmaya devam ederse ne yaptığını bilen birilerini

çağırmam gerekecek. Ben sadece bir şeyler deniyorum ve şimdiye kadar şanslıydım. Olmazsa yeni bir tane almamız gerekecek."

Jenny hemen "Oh baba hayır," dedi. Bunun çok pahalı olacağını biliyordu. Ve babasının cebinden paralar da taşmıyordu; özellikle de iki evi olduğu düşünülürse. Bu evi tutmasının annesiyle paylaştığı anıları terk edememesi dışında iyi bir sebebi de yoktu. "Ben sadece yaz için buradayım, tüm o masrafın altına girmeni istemem."

Fakat babası kafasını sallayarak konuştu. "Ne kadar burada olduğunun bir önemi yok. Bir evin havaya ihtiyacı vardır." Buzdolabını açıp bir kutu gazoz aldı. Jenny gazozları özellikle babası için bulunduruyordu. Bu arada babası konuyu değiştirdi. "Betty seni 4 Temmuz pikniğine davet etmemi rica etti. Birkaç gün içerisinde olacak biliyorsun."

Oh. Temmuz olmuş muydu? Açıkçası Jenny bunun farkında değildi. Bu aralar hayatı başka türlü yangınlarla meşguldü. Dikkati de takvimden başka yerlerdeydi. "Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi.

"Eskiden tanıdığımız çoğu kişi pikniğe gidiyor. Eski arkadaşlarından çoğu da orada olacaktır."

Jenny çocukken ailesi 4 Temmuz şenliklerine ev sahipliği yapardı. Fakat annesinin ölümünden sonra bu gelenek sona erdi. Betty ve Ed de bu piknikleri düzenlemeye yıllar sonra, Jenny kasabayı terk ettikten sonra başladılar. "Orada olacağımı söyle ve bir de Betty'ye ne getirebileceğimi sorabilir misin lütfen?"

Babası gazozundan bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek "Bunu söyleyeceğini biliyordum; o yüzden senin şu limonlu krakerlerini söyledim," dedi.

Jenny "Harika, bir fırın dolusu limonlu kraker geliyor," dedi.

Tam o sırada Jenny'nin babası, oturma odasına girerken "Sanırım eve gitmeden önce birkaç dakika dinlensem iyi olacak," dedi.

Ama kapının eşiğinde donup kaldı. "Annenin resmine ne oldu?" Dehşet içerisinde "Annenin diğer resimleri nerede?" diye sordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Dünyamızı, sorularımızın cesareti ve
cevaplarımızın derinliği ile önemli bir yer haline getiriyoruz.

Carl Sagan

On

Ah lanet olsun. Belki hepsini kaldırmakla biraz fazla ileri gitmişti. Babasının nasıl tepki vereceğini merak etmişti. Fakat bunu fazla mesele etmeyeceğini ümit etmişti; şimdiyse bunun aptalca olduğunu anlamıştı. Jenny resimlerin yokluğuna o kadar alışmıştı ki, babasının henüz haberi olmadığını unutmuştu bile. Şimdi bu durumu yumuşak bir biçimde halletmesi gerektiğini fark etmişti.

Jenny "Baba," diyerek onun önüne doğru gözlerinin içine bakabilmek için adım attı. "Onları ben indirdim. Resimler annemin ölümünü çok fazla anımsatıyordu. Bu yüzden onları yukarıdaki boş odaya çıkarttım. Ama ayrılmadan önce hepsini yerine koyacağım."

Jenny kısa ve öz olarak durumu herkesin anlayabileceği şekilde anlattığını düşünüyordu ama babası hâlâ şaşkınlıktan dili tutulmuş görünüyordu.

Jenny "Baba," diyerek tekrar açıklamaya başladı. "Lütfen bana kızgın olmadığını ve beni anladığını söyle."

Babası kafasını sallarken rozet takmış bir adam için oldukça çaresiz görünüyordu. "Sana kızgın değilim tatlım fakat anladığımı da söyleyemeyeceğim."

Jenny iç çekti ve "Gel oturalım, tamam mı?" diye önerdi ve önce kendisi kanepeye oturup babasına da yer açtı. Babası durumla uyum gösterdi ve Jenny tekrar anlatmaya başladı. "Şöyle his-

settim...bu oda sanki zamanda sıkışmış gibiydi. Bir değişikliğe ihtiyaç vardı. Bu anneme karşı herhangi bir saygısızlık değildi. Fakat annemi çok fazla...hissediyordum. Zaten epey de boyaya ihtiyaç var." Kaldırdığı büyük portrenin asılı olduğu yerdeki koyu mavi kareyi göstererek "Aslında bu dönemin, duvarları boyamak için uygun bir zaman olduğunu düşünüyordum," dedi. "Ayrıca yeni birkaç perde almayı da düşünmüştüm."

Babası odanın pencerelerinden birine bakarak "Ama o perdeleri annen yapmıştı," dedi.

Bunun üzerine Jenny gözlerini kapadı ve söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. Kendini umursamaz bir zalim gibi hissetti. Ama bunların söylenmesi gerekiyordu. "Baba, o perdeler çok eski, neredeyse benimle yaşıtlar. Anneme ait sakladığın diğer eşyalarla beraber bunları da kaldırabiliriz. Bazı yeni perdeler ve boyamanın evi hareketlendireceğini düşünüyorum. Umarım benden bunu yapmamamı istemezsin. Sanırım bu ikimiz için de iyi bir fikir."

Jenny söylediklerini güçlü bir tavırla söylemeye çalışıyordu. Gerçekten de söylediklerinin doğruluğuna gönülden inanıyordu; fakat babası yanı başında tepeden tırnağa kalbi kırık bir şekilde otururken bunu başarmak zordu. Sanki annesi geçen hafta ölmüş gibi davranıyordu.

Babası sonunda razı gelerek "Pekâlâ," dedi. Fakat hemen ardından duvardaki boşluğa bakarak "Bu odaya girip de annenin bana gülümsediğini göremeyeceğimi hiç hayal etmemiştim," dedi.

Bu sözler Jenny'nin nefesini kesecek kadar onu etkilemişti; çünkü babasının, annesini hâlâ ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu. Bunca zaman geçmesine rağmen babasının içtenlikle bu durumu atlatamamış olması Jenny'yi çok üzmüştü. İçinden ağlamak geliyordu.

Babasının onu artık tanıyamıyormuş gibi bakıyor olması, fikrini değiştirmesine yaramıyordu.

Ve...*ah tanrım.* Babası bunun karaktersizlik olduğunu düşünüyorsa acaba Mick Brody'yi bilse ne düşünürdü?

Fakat her şey yolunda dedi Jenny kendi kendine. *Amy'nin bazı şüpheleri olması da sorun değil. Babamın bilmediği bir ya da iki sırrım varsa da sorun değil. Sorun değil çünkü ben bir yetişkinim ve istersem bir macera da yaşayabilirim.* Ve hiçbir şey ya da en azından meseleye dair önemsiz olan bakış açıları, onun zevklerinin önüne geçemeyecekti. *Hayatımda ilk defa kurallara karşı geliyorum ve istediğim şeyleri yapıyorum. Hiçbir şey yoluma çıkamaz. Bu kadar.*

* * *

Walter Tolliver, ertesi gün öğleden sonra kendisini Dew Drop Inn'in çakıllı otoparkında bulmasına sebep olan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi. Gerçek şu ki, hislerini uyuşturmak için neredeyse bir bira içmek istiyordu. Görev başında değildi, bu yüzden isterse bira içebilirdi. Fakat bir yasa adamının dışarıda içki içerken görülmesinin pek de iyi olmayacağını düşündü. Özellikle de devriye arabasını kullanırken. Bu yüzden gazoz içmenin daha akıllıca olacağına karar verdi.

Mekan boştu ve bu saatte barın açık olup olmayacağından da emin değildi. Fakat ittiğinde kapının açık olduğunu fark etti. Müzik kutusundan Stevie Nicks'in "Landslide" isimli parçası duyuluyordu. Geçen gün tanıştığı bar sahibesi, barın arkasında bu sefer başka bir dar pantolonla bira şişelerini yerleştiriyordu. Kadın Walter'ı gördüğünde kafasını kaldırdı ve şaşırmış görünmesine rağmen gülümsedi. "Pekâlâ, bu komiser Tolliver değilse -senin için ne yapabilirim Walter?"

Walter kadının bu kadar çabuk ona ilk ismi ile hitap etmesinin hoşuna gidip gitmediğine karar veremiyordu. Kadın cüretkârdı. Walter bir kadın olarak barın sahibi olmanın en azından cüretkâr olmayı gerektirdiğini tahmin ediyordu.

"Henüz açmadıysanız kusura bakma. İçecek soğuk bir şeyler bakmıştım."

"Açmadık ama yine de bir sandalye çek. Gazoz mu? Ya da bu sefer daha sert bir şeyler mi?"

"Gazoz iyi olur."

Bu durumla ilgili bir şey kadının gülümsemesine sebep oldu. Fakat bir dakika sonra Walter'ın önüne bir bardak koyduğunda "Bir şeyler canını mı sıkıyor Walter?" diye sordu.

Bu Walter'ı şaşırttı. "Bunu neden söyledin ki?"

Kadın Walter'ın kaşları arasındaki noktayı işaret ederek "Tam burada gergin ve sıkışmış gibisin. Üzerinde ağırlık olan bir adam gibi görünüyorsun," dedi.

Walter kafasını eğdi ve bu durumdan rahatsız mı oldu yoksa şaşırdı mı emin olamadı. "Sen düşünceleri falan mı okuyorsun?"

Kadın hafifçe gülümsedi ve "Hayır sadece bir bar sahibiyim," diye cevap verdi. Ardından biraları yerleştirmeye devam etti. "Pekâlâ sorun nedir?"

Walter kafasını salladı. Bu açıklaması zor bir konuydu ve salak gibi görünebilirdi. Belki de bu konuya üzülmek aptalcaydı. Pek kestiremiyordu.

"Hey hadi ama, her neyse. Emin ol ki daha çılgınca hikâyeler duymuşumdur."

Walter içini çekti ve planlamadan, birden pat diye söyleyiverdi "Kızım bu yaz bizim eski evimizde kalıyor. Ve dün oraya gittiğimde, annesinin bana ait fotoğraflarını kaldırdığını gördüm -kendisi aramızdan ayrıldı."

Barın sahibi -*adı neydi?* Anita- yaptığı işi bırakıp kendine bir bardak gazoz doldurduktan sonra en sonunda "Nedenini sana söyledi mi?" diye sordu.

Walter kafasını salladı. "Fotoğrafların annesini çok fazla düşünmesine sebep olduğunu söyledi."

"Karın öldüğü zaman kızın kaç yaşımndaydı?"

"On üç."

"Eh kusura bakma Walter ama bu bana gayet mantıklı geldi. Bir kızın annesini kaybetmesi zor bir durum, daha kötüsünü düşünemem. Kaldi ki o yaşta, onun için bir kabus olmuş olmalı. Eğer sormamda bir sakınca yoksa, kızın şimdi kaç yaşında?"

"Otuz bir."

Eğer Walter yanılmıyorsa Anita Garey şaşırmış görünüyordu. Sanki Jenny'nin daha genç olmasını bekliyormuş gibiydi. Belki de Walter'ın onca yıl sonra hâlâ karısını özlüyor olmasını zavallıca buluyordu. Muhtemelen Jenny de böyle düşünüyordu.

Bu düşünceler Walter'ın "O hayatımın aşkıydı," diye açıklamasına sebep oldu. Tüm bu konuşmalardan sonra bu meselenin bir yabancıyla paylaşılmak için oldukça kişisel olduğunu fark etti. Hiçbir ortak noktası olmayan bir yabancı. Ama artık çok geçti.

Bunun üzerine, Anita bardağını tezgâha bıraktı ve Walter'ın eline dokundu. Bu biraz garip hissetmesine sebep oldu. Bu dokunuş hiç de beklemediği şekilde tüm vücuduna yayıldı. Bir şekilde...suçlu hissettirdi. En nihayetinde burada Judy hakkında konuşuyorlardı.

"Görünen o ki sen ve kızın çok acı çekmişsiniz Walter. Şu var ki, insanlar kalp kırıklıklarıyla farklı şekillerde baş ederler. Eğer kızın evi ziyaret ettiği zamanlarda fotoğrafları kaldırarak daha iyi, daha güçlü hissedecekse bunun neye ne zararı var ki?"

Walter bu soruyu kafasında evirip çevirdi ve iyi bir soru olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Bunun neye zararı vardı ki? Hiçbir şeye. Tamamen hiçbir şeye. Bir süre sessizce oturdu, biraz üzgün ve utanmıştı. "Sanırım haklısın. Kızım yeni boşandı. Bu yüzden...zannedersem bu aralar olabildiğince güçlü hissetmeye ihtiyacı var."

Anita memnuniyet dolu bir bakışla "Eminim öyledir," dedi ve yerleştirme işine geri dönmek üzereydi ki -o sırada Walter birden bire Anita'nın elini kavradı"Teşekkür ederim. Biliyorum bu basit gibi görünüyor, yani bunu kendi başıma da düşünebilmiş olmam gerekirdi ama...ben sadece durumu onun bakış açısından göremedim." Anita'ya dokunmak, Anita'nın ona dokunmasından çok daha iyi hissettirmişti Walter'ı. Belki de Walter Anita'nın elini bir kalp atışı süresi kadar fazla uzun tuttu. Belki de Anita'nın atletinin göğüslerine nasıl yapıştığını çok fazla fark etmişti. Belki de elini artık çekmeliydi -böylece elini çekti.

Fakat Anita Garey en ufak şekilde heyecanlanmış görünmüyordu. Walter ise kesinlikle heyecanlıydı. Anita sadece gülümsedi, tamamen kendinden emin, seksi ve sağlam görünüyordu.

Anita konuyu değiştirerek "Pekâlâ, buralarda ayın dördünde ateş yakan birileri yok mu?" diye sordu.

Walter kısa bir süreliğine Anita'yı, Betty ve Ed'in partisine davet etmeyi aklından geçirdi; fakat bunu söylemek yerine dilini ısırıp gazozundan bir yudum aldı. "Birkaç kişi bir şeyler düzenliyor. Ve Creekside Parkı'nda da bir festival var." Bu festivale pek fazla katılım olmadığından, çünkü çoğu kişinin Betty ve Ed'in partisine gitmeyi tercih ettiğinden bahsetmedi. Ve Johnny Folks'a göre parktaki etkinliğin bu sene son olduğundan da bahsetmedi.

Onu davet etmemek kötü bir komşuluk davranışı mıydı? Fakat eğer onu davet ederse bu...bir çıkma teklifi mi olurdu, *Tanrı affetsin*. Böyle anlaşılmasa bile, Betty ve Ed'in partisindeki kalabalığın Anita'yı hoş karşılayacağını hayal edemiyordu. En iyisi durumu böylece bırakmaktı.

* * *

Mick Jenny'nin evinin arka kapısını çaldı, onu görmeye can atıyordu. Çukur kazarken tüm gün boyunca Jenny'yi düşünmüştü. Mick Jenny'nin kapıyı açmamasına şaşırmamıştı çünkü evde hiç ışık yoktu; fakat Mick yine de hemen ayrılmak istemedi. Kollarındaki kaslar tüm gün kazı yapmaktan dolayı ağrıyordu. Bu yüzden gölü geçerken kürek çekmek her zamankinden daha fazla güç sarf etmesine sebep olmuştu. Ve hemen şimdi eve dönmek zaten çok sıcak, yorucu ve boktan geçen bir gün için gayet berbat bir son olurdu.

Bu yüzden tekrar kapıyı çaldı -bu sefer daha fazla ses çıkartarak. Onu uyandırmaya çalışmaktan ötürü kötü hissetmesi gerektiğini biliyordu ama...yine de sadece onu görmek istiyordu. Onun gülümsemesini görmeye ihtiyacı vardı. Onun uzun, kahverengi saçlarının uykudan karışmış halini görmek istiyordu.

Ama kahretsin ki hâlâ cevap yoktu.

İşte bu kadar geç gelmenin sonucu bu olur. Wayne her zamankinden farklı olarak o gece uyumamıştı. Televizyonda Butch Cassidy ve The Sundance Kid filmini yakalamışlardı. Sonu hariç, çocukken bu filmi çok severlerdi. Tepelerde dolaşırlarken Wayne *Butch* olurdu ve Mick de *Sundance*. Olmayan trenleri hayal edip, dalları da tüfek olarak kullanırlardı. Daha sonra ne tür adamlar oldukları göz önünde bulundurulduğunda, bu hatıralar muhtemelen iyi değildi ama Mick için bunlar güzel anılardı. Sadece -miş gibi yaptıkları zamanlar gerçekten de çok eğlenceliydi. O karakterler gerçeğe dönüştüğü zaman eğlence de son bulmuştu.

Kapıyı tekrar çalmak yerine, kapı tokmağını zorladı. Tokmak döndü ve kapı açıldı. Vay be, buradaki insanlar birbirlerine hâlâ bu kadar güveniyorlardı. Mick bunun iyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğuna karar veremiyordu. Fakat bunun için ona sinirlenecek kadar onu önemsiyordu. Ya bu başka biri olsaydı? Ya... bu Wayne olsaydı? Hayatının başka bir zamanında, hırsızlık yapmak için gelmiş olsaydı? Mick kafasını salladı ve bu fikirden rahatsız oldu.

İçeri girmemesi gerektiğini biliyordu ama öte yandan Jenny'nin önemseyeceğini zannetmiyordu. Aralarındaki tüm kötü hisler geçmişte kalmıştı ve Mick, aralarında konuşmamış olsalar da Jenny'nin onu beklediğini biliyordu.

Mick şu an onu arzuluyordu ama bunun seksle pek alakası yoktu. Bu daha çok...onu görmekle ilgiliydi. Çünkü Jenny'yi sadece görmek bile Mick'e gölün diğer tarafında son birkaç haftadır yaşadığı şeylerden farklı olarak, dünyada daha iyi ve hoş şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Bir mezar kazmak hiç de iç açıcı bir iş değildi. Kendi kardeşinin mezarını kazmak ise daha da iç karartıcıydı.

Böylece Mick sessizce kapıdan içeri girdi. Pencereden parlayan ay ışığı yolunu aydınlatıyordu. Duvardaki büyük boş alanı fark etti. Odanın içindeki taze boya kokusu Jenny'nin odayı boyadığını anlamasına sebep oldu. Fakat Mick rengi göremiyordu. Odanın diğer ucunda yarım açık bırakılmış bir pencere kokunun odadan çıkması için düşünülmüş akıllıca bir davranıştı.

Mick daha önce hiç yukarı kata çıkmamıştı ama merdivenleri kolaylıkla buldu ve yavaşça basamakları çıkmaya başladı. Bazıları ağırlığının altında çatırdıyordu, bu yüzden daha hafifçe hareket etmeye çalıştı. Jenny'yi uyandırmak gibi bir niyeti yoktu -sadece ona bakmak istiyordu, onun iyiliğinin ruhunu aydınlatmasını istiyordu.

Mick onun bu yönüne ne zamandan beri bu kadar değer verdiğinden emin değildi -ondan yayılan o sade ve saf iyiliğe. Oksijene ihtiyaç duyar gibi, onun bu iyiliğine de ihtiyaç duyuyordu.

Tanrı aşkına ahbap, sen ne zamandan beri böyle saf bir adam oldun? Kendi düşüncelerine karşı gözlerini devirdi ve dar merdivenlerin sonuna doğru yaklaştı. Kendinden başka kimsenin onun bu berbat ve budala hallerine tanık olmadığına seviniyordu. Böyle hissetmekten hoşlanmıyordu. Fakat kendi kendine, *çaresiz dönemlerin vahim sonuçları vardır,* diye düşündü ve bu aralar çok çaresiz bir dönemdi. Kardeşinin ölümüne yardımcı olmak o güne kadar yaptığı en zor şeydi. Bu yüzden, bu durum onu birkaç aylığına budala gibi hissettirecekse ne olmuştu yani?

Evin orta yerinden uzun ve ince bir koridor uzanıyor ve sonunda da küçük bir banyoya açılıyordu. Koridorun her iki yanında da birer kapı vardı. Sağ taraftaki kapıdan içeri süzülerek baktığında Jenny'yi orada yatarken gördü ve adeta göğsü sızladı. Uyuklarken de en az uyanık olduğu zamanlar kadar hoş görünüyordu. Tavanda bir pervane dönüyordu. Pencereden de ay ışığı içeri süzülüyordu. Çarşaflar Jenny'yi beline kadar örtüyordu fakat kolları çıplak ve ipek gibi yumuşak görünüyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve saçları yastık kılıfının üzerine dökülüyordu.

Tanrım. Jenny adeta Mick'in nefesini kesiyordu. Uyanıkken onun yeterince hoş göründüğünü düşünüyordu, ama uyurken — lanet olsun. Olabildiğince saf ve masum görünüyordu. Ve Mick'in bildiği gibi hassas da görünüyordu. Jenny iskeledeki o güzel, rüya kız, bir fantezi olan o kız, şimdi bir şekilde daha da katmerlenip Mick'in gözünde yükseklere çıkmıştı.

Gölün bu tarafında yaşayan bir adam olmak nasıl bir his olurdu acaba? Jenny Tolliver'a layık bir adam olabilmek? Gecele-

ri gizlice ve sinsice bu tarafa gelen, sadece seks yapan değil de, Jenny'nin sürekli beraber olmak isteyeceği türden bir adam olmak. Onunla burada yaşamak nasıl bir şey olurdu acaba? Bu küçük, sevimli evde, bu dört direkli karyolaya onunla beraber tırmanmak, ona uykusunda sarılmak?

Gerçek şu ki, Mick bunları hayal bile edemiyordu. Bu düşünceler onun gerçekliğinden çok uzaktaydı. O adamın kim ve nasıl biri olduğunu dahi bilmiyordu. Onu doğru adam yapan şeyin ne olduğunu ve nasıl o adam olunabileceğini bilmiyordu.

Bunu önemsememeye çalıştı. O adam değildi ve asla da olamayacaktı.

Fakat yine de sessizce yatağa yanaştı çünkü şu anda, şu dakika, Jenny'yle bir yatağı paylaşmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordu.

Yatağın boş olan tarafına geçip sessizce iş ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı. Çarşafı kaldırıp sessizce Jenny'nin yanına uzandı. Kendi tarafında uzanırken bir süre daha Jenny'yi izledi. Sessizliği ve dışarıdaki cırcır böceklerini dinledi. Pencerelerin çoğu kapalı olmasına rağmen cırcır böceklerinin sesi net ve yüksek bir tonda duyuluyordu. Mick o adam olmaktan hoşlanacağını düşündü. Bir gün tüm bu olanlar geride kalıp, Jenny'nin boşanmasının üzerinden yeterince vakit geçtikten sonra, bu yaz her ikisinin de ihtiyacı olan teselliyi birbirlerine verdikten sonra onunla kalmayı dilerdi.

Ne yaparsan yap, uyuyakalma. Zorlu bir iş gününden sonra bu rahat yatakta uykuya dalmak kaçınılmazdı. Fakat Wayne'yi tüm gece yalnız bırakamazdı. Ve elbette gündüz aydınlığında evden ayrılmayı da göze alamazdı.

Yine de çarşafa uzanıp üzerine doğru çekti ve Jenny ani bir nefes alarak uyandı.

Lanet olsun. "Benim Kedicik, seni uyandırmak istememiştim."

"Oh Tanrım. Mick." Mick onu ürkütmekten nefret ediyordu. Ama sesindeki rahatlama hissini seviyordu. Bu civarda insanlar bir Brody gördüklerinde genelde rahatlamazlardı.

Mick "Kapıyı açmadın," diye fısıldadı. "Ben sadece seninle bir süre burada yatmak istedim."

Jenny Mick'in yanında doğrulup oturdu. Üzerindeki beyaz kolsuz gecelik güzelliğini açığa vuruyordu. Mick'in tepesinde dolanıp aşağı bakan bir tür melek gibiydi. Ardından Jenny kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve üzerindeki geceliği yavaşça kafasından yukarı doğru çekip çıkardı. Mick'den önce davranıp ayışığında kendini üstsüz bıraktı.

Görüntü karşısında Mick donakaldı çünkü Jenny, daha önce hiç, ilk harekete geçen olmamıştı. Jenny'nin yatağına girmekle onu zorluyor olabileceğini düşündü ve "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi aceleyle. "Sadece dinlenmek de çok hoş." Bunu içten bir şekilde söylemişti. En nihayetinde biraz da yorgundu.

Jenny "Ama...ben istiyorum," dedi.

Gerçekten de istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun. Bir şekilde, Jenny'nin Mick'e bakışı bir başkaydı. Kendinden daha emin görünüyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar hazırdı. Mick yorgun olabilirdi ama hayır demek aklının ucundan dahi geçmedi. Bunun yerine Jenny'ye doğru uzandı.

Jenny bedenine yayılan elektriklenmeyle mırıldandı. Kendini cüretkâr ve güzel hissediyordu. Ve biraz da muzip. Tam da Mick Brody gibi bir adama yetebilecek kadar muzip. Jenny'nin bir yanı, üzerindeki geceliği o şekilde çıkartabildiğine inanamıyordu. Jenny vahşiydi ve bir macera yaşayabilirdi. Baştan çıkarıcı bir kadın olabilirdi. Ve seks ilişkisini başlatan kişi olabilirdi. Mick'in kendini iyi hissetmesini istiyordu. Daha önce aklından geçen düşünceler damarlarından akıyordu: *Beni hiçbir şey durduramaz. İstediğimi alırım. Bu adamdan istediğim gibi zevk alabilirim.*

Jenny dudağını ısırdı, memnuniyetle çıplaklığını fark etti ve Mick'in üzerine doğru yuvarlanıp avuçlarını tişörtünün altından göğsünde gezdirmeye başladı. Bu sefer tişörtü koyu renkti ve loş ışıkta pek seçemiyordu. Fakat bu fark etmezdi. Tişörtünü hafifçe sıyırıp altındaki kasları ortaya çıkarttı. Göğsünü saran koyu kılların arasında parmaklarını gezdirip onu öpmek için eğildi.

Mick'in ağzı nemli ve ılıktı, bu gece yine güzel kokuyordu. Sanki toprakla karışmış bir adam kokusu gibiydi. Jenny onu daha sert öpüyordu ve ellerini saçlarının arasında dolaştırabilmenin tadını çıkartıyordu. Dudakları arasında dolanan dilinin de tadını çıkartıyordu. Bu sevişme Jenny'nin ona karşı derinden duyduğu arzuyu daha da heyecanlandırıyordu. Baldırları arasındaki o nokta sızlıyor ve boğazından iniltiler yükseliyordu.

Öpüşmeye ara verdiklerinde Jenny Mick'in tişörtünü çıkartması için ona yardımcı oldu. Ve yatağındaki, Mick'in parıldayan görüntüsünü adeta içine çekiyordu. Genç bir kızken bunu hayal bile edemezdi. Bir adamın sade ve nefes kesen bedeninin bu sert görüntüsünü asla bilemezdi. Ya da yatağında bir adamın olmasının onu böylesine...tatlı bir ziyafetin onu bekliyormuş gibi hissettireceğini…

Jenny'nin içindeki karanlık ve vahşi his onu, Mick'in üzerine doğru eğilmeye ve onu göğsünden öpmeye teşvik etti; bunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Yumuşak dudaklarının altında onun sert bedenini hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu hissin içini sağlam bir farkındalıkla ve daha da büyük bir arzuyla doldurmasını istiyordu. Vermeye ve almaya ihtiyacı vardı. Hâlâ öpüşürlerken Jenny avucunu Mick'in bacakları arasındaki sert çıkıntıya bastırdı.

Mick hafifçe inledi. Onun iniltileri Jenny'ye tatlı ve harekete geçirici bir müzik gibi geliyordu. Mick'i tekrar göğsünden öptü ve diliyle göğüs ucundan birini yalamaya başladı. Karşılık olarak Mick'in derin derin nefes alışı çok hoşuna gidiyordu.

Onu okşayan elinin altında Mick daha katılaşıp daha da büyüyordu; Jenny'nin göğüsleri arzuyla sızlıyordu ve göbeğine doğru inerek onu öpmeye devam ediyordu. Diğer eliyle kemerini açmaya başladı. Ardında da fermuarını. Pantolonunu açtı ve gevşetti. Jenny "Bana yardım et," diye fısıldadı. Mick kalçasını yukarı kaldırarak Jenny'nin, pantolonunu aşağı indirmesine yardımcı oldu. Jenny aynı zamanda Mick'in iç çamaşırını da aşağı itiyordu. Mick'in o sert yerine ne kadar yakın olduğunu hissetti. Kalp atışları tüm bedeninde davul gibi gümlüyordu. Kalbi bacaklarının arasında atıyordu.

Jenny bir kez daha karnından öpmek için Mick'e doğru eğildiğinde eli penisini sardı ve Mick'in nefesi daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Her ikisi de olacakların farkındaydı.

En sonunda Jenny dudaklarını Mick'in büyük ve sert aletinde yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Jenny bu hissiyatla ve Mick'in inlemeleriyle doluyordu.

Bunu yapmayı düşünmüş ve fanteziler kurmuştu. Nedenini bilmiyordu çünkü bu yapmaktan en çok hoşlandığı şeylerden biri değildi ama sadece Mick'in daha çok zevk almasını istiyordu. Tıpkı Mick'in ona verdiği gibi... Ve bir de geçen sefer beraber olduklarında Jenny'nin farkına vardığı şeyler şimdi daha da cesur olmasına sebep olmuştu. Çünkü onlar bir aşk ilişkisi yaşıyorlardı. Ve bu kulağa çok hoş ve erotik geliyordu. Kendini hayatı dolu dolu yaşayan bir kadın gibi hissediyordu. Yatakta deli dolu ve vahşi olabildiğini fark etmesi kendiyle ilgili hislerini, tüm yazını ve Mick'le yaşanan durumu bu kadar değiştirmiş olması gerçekten çok ilginçti.

Mick "Tatlım bu çok hoş," dedi. Ve ardından Jenny onu daha da derine doğru emmeye başladığında "Ah, Tanrım, evet," diye inledi.

Mick'i bu şekilde memnun etmeye devam ederken Jenny, yaşadıkları seksle alakalı nasıl bir kontrole sahip olduğunu fark etmeye başladı. Ormandaki ilk seferde Jenny, Mick'in kontrolü ele almasını ve onun adına karar vermesini istemişti; fakat şimdi kararları o veriyordu. Derinlerden, içinden gelen her şeyi yapıyordu ve başkalarının fikirlerinin ya da 'iyi Jenny'nin hareketlerini kısıtlamasına izin vermiyordu.

Bir fotoğrafı indirmişti, duvarı boyayıp yeni perdeler asmıştı. Herhangi kötü bir şey yapmadığına inandığı adamı koruyordu ve şimdi de o adamı elinden geldiğince memnun etmeye çalışıyordu. Hiç bu kadar canlı ve hayat dolu hissetmemişti.

Jenny tamamen yaptığı şeye odaklanmıştı. Mick'in hoşuna giden şekilde parmaklarını penisinde gezdiriyordu. Mick birden derin bir nefes aldı ve "Dur bebeğim," dedi ve nazikçe onu yukarı doğru çekti, üzerine.

Jenny yüzünü aydınlatan ay ışığında şaşkınlığını gizleyemedi. "Neden?"

Mick'in sesi daha kısıldı ve "Patlamak üzereyim," dedi.

Jenny anlamamıştı. "Zaten olması gereken bu değil mi?"

Bakışları karanlıkta birbirine kenetlendi ve Mick Jenny'yi tepeden tırnağa süzdü. Jenny'nin dudakları ve göğüsleri kabarmıştı ve Mick'in cevap vermesini bekliyordu. En sonunda Mick yumuşak bir ses tonuyla "Senden biraz daha istiyorum," dedi.

Jenny "Oh," diye nefes aldı. Az önce yaptığı şeyin acemiliği dışında kendini hiç bu kadar...güzel hissetmemişti.

Mick ardından "Her zaman," diye ekledi. "Nerede olursam olayım, ne yapıyorsam yapayım, hep seni daha fazla arzuluyorum."

Jenny neredeyse Mick'e erişebilmek için onun gövdesine tırmanmıştı. Ve aç sevgililer gibi öpüşmeye başladılar. Mick ağzıyla tekrar tekrar Jenny'yi adeta yiyordu. Jenny Mick'in öpüşlerinin dudaklarından boynuna doğru inmesine izin verdiğinde, henüz kontrolü elden bırakmak istemediğini fark etti. O an ne istediğini biliyordu ve onu almaya hazırdı.

Mick'i dudaklarından öpüp yüzüne dokunduktan sonra gözlerinin içine baktı; ateşli bir şekilde kendi alt dudağını ısırdı ve fısıldadı "İç çamaşırımı çıkar." Mick iç çamaşırlarını çıkartırken Jenny tüm varlığıyla titrediğini hissediyordu. Ardından Jenny, Mick'in üzerine doğru hareket etti ve ata biner gibi üzerine, oradan da göğsüne doğru tırmandı.

Mick elleriyle Jenny'nin poposunu kavrarken şehvetle içini çekti ve Jenny o an Mick'in onun ne yapmak istediğini fark ettiğini anladı. Jenny ilerlemeye devam etti, ta ki en tepeye çıkana kadar. Jenny elleriyle yatağın ahşap başlığına tutundu ve ayrık baldırları Mick'in dudakları önünde duruyordu. Bu, Jenny'nin şu ana kadar bir erkekle yaşadığı en vahşi andı ama utanmıyordu. Kendini maceracı ve tamamen Mick Brody'nin sevgilisi olmayı hakketmiş gibi hissediyordu.

Jenny özenle kalçasını aşağı doğru indirdiğinde Mick'in dili Jenny'ye dokunmaya başladı. Jenny dengesini korumak için yata-

ğa daha da sıkıca tutundu. Jenny'nin gözleri kapandı ve "Oh Tanrım," diye homurdanmaya başladı.

Mick'in dili kıvılcımlar saçıyordu. Jenny'ye her dokunuşunda yoğun bir haz duygusu Jenny'nin tüm bedenine taze ve iç ürperten ateşli titreyişler gönderiyordu. *Oh Tanrım, evet* —çok seksi ve çok güzeldi. Bunu planlamamasına rağmen bir süre sonra Jenny Mick'in dokunuşları karşısında hareket etmeye başladı. Bedenine yayılan haz karşısında kendine engel olamayıp dişlerini sıkıyordu. Kendini fısıldarken buldu. "Evet. Bu çok güzel Mick. Çok güzel."

Tüm bu hisler Jenny'yi etkisi altına almaya başladığında Jenny pozisyonunun yatağın üzerindeki pencereden dışarıya bakmaya uygun olduğunu fark etti. Koyu gölün ötesinde yıldızlar ve ay parlıyordu ve ağaçların silüeti göle yansıyordu. Milyonlarca yıldızla bezenmiş engin cennete bakıyordu. Ve belki de hayatında ilk defa, yıldızlara bakıp da, içinde bulunduğu andan daha fazlasını arzulamadığını fark etti. Hayatında ilk defa yıldızlara bakarken kim olduğuna ve nerede olduğuna şükrediyordu. Çünkü şu anda o kadar küçük ve anlamsız hissetmiyordu, şu an bildiği en büyük hazzı yaşıyordu: fiziksel, duygusal ve her açıdan, tam olarak olmak istediği yerdeydi.

Mick'in dudakları onu orgazmın doruklarına taşırken Jenny "Oh Mick," diye mırıldandı. Yakında gelecekti. "Oh Tanrım, evet, güzel."

Ardından Jenny'nin bakışları yıldızların altındaki karanlık ağaçlara kaydı ve daha önce hep yasak ve gizemli görünen o yer şimdi...hiç de öyle gelmiyordu. Orası Mick'in eviydi. Bir zamanlar onun tehlikedeymiş gibi hissetmesine sebep olmuş olsa da şimdi tam tersiydi. Şimdi Mick'le beraber olmak kendini güvende hissetmesine sebep oluyordu. Ve çok hayat dolu hissetmesine de...

Jenny "Oh Tanrım, Mick, şimdi!" diye bağırdı doruk noktası tüm bedenini sardığında. Ateşli patlamalar bedeninin tüm uzuvlarını titretiyordu. Daha önce hiç boşalırken bunu söylememişti. Fakat Mick'le bunu yapmak hoşuna gidiyordu. "Oh Mick! Oh Tanrım, Mick! Oh Tanrım!"

En sonunda bedenindeki haz normale döndüğünde tüm vücudunun güçsüzleştiğini hissetti ve Mick'in yanına, yatağa yığıldı. Mick'in gözleriyle buluşmak az önce ne yaptığını ona hatırlatmıştı. Ne kadar cüretkâr davrandığını hatırladı ve romantik bir iç çekişle "Teşekkür ederim," dedi.

Mick'in yakışıklı yüzünde afacan bir gülümseme belirdi. "İnan bana Kedicik, benim için büyük zevkti."

Ve daha sonra Jenny kendini Mick'in altında buldu. Mick sertçe onu öpüyordu ve sertleşmiş penisi bacaklarının arasındaydı. Mick, Jenny'nin sızlayan göğüslerini, güçlü ve çalışmaktan sertleşmiş elleriyle ovuşturuyordu. Jenny, Mick'in ağzında ve dilinde kalan sevişme kalıntılarını tattı. Bu daha çarpıcı ve vahşi hissetmesine sebep oldu. Mick'in öpüşlerine daha da şiddetli cevap veriyordu. Kendini Mick'in sert penisine doğru itmeye başladı. Jenny az önce boşalmıştı ama Mick'in bu ani hareketlenişi ve sertliği ona önceki sevişmelerini hatırlatmıştı ve şimdi yeniden tüm bedeni heyecanla titriyordu.

Kısa bir süre sonra Mick Jenny'nin ellerini kafasının iki yanına, yatağın yukarısına bastırdı ve bileklerinden sımsıkı tutarak gözlerinin içine baktı. "Onu sana çok şiddetli sokmak istiyorum Kedicik."

Umh. Bu kelimeler Jenny'nin bedenine sıvı bir ateş gibi yayıldı. "Hadi," diye fısıldadı.

Ardından Mick, Jenny'nin içine, derinlere sertçe ve ustalıkla girdi; Jenny'nin çığlık atmasına sebep oldu. Ardından onu vahşi ve kararlı darbelerle adeta yatağa çiviliyordu. Jenny de bu darbelere kalçasını kaldırarak karşılık veriyordu. Açlıkla ve deli dolu bir şehvetle ona karşılık verirken aklında o an bedeninin hissettiklerinden başka hiçbir şey yoktu.

Mick sertçe Jenny'nin dudaklarını öptü ve ardından eğilip göğüslerini öpmeye başladı. Önce birini emiyordu sonra da diğerini. Dudaklarını çekişi o kadar sertti ki, Jenny'nin göğüs uçları acımaya başladı ama bu bir şekilde Jenny'nin hoşuna gidiyordu. Mick'in altında yatmış her darbeyi, her kaygan girişi içine

çekiyordu. Ardından Mick hafifçe kendini geri çekti ve bir elini Jenny'nin baldırları arasına götürdü.

Jenny bu taze hazzın karşısında şaşırmış olarak Mick'e baktı ve "Ama ben yeni..." diye gevelerken Mick açlıkla Jenny'nin gözlerinin içine bakıp "Tekrar gelmeni istiyorum," dedi.

Jenny nefesini içine çekti. Bu durum karşısında şaşkın olduğunun farkındaydı. Daha önce birden fazla orgazmı duymuştu elbette ama hiç başına gelmemişti. Bir şekilde bunun başka türlü kadınların payı olduğunu düşünmüştü. Mesela barda bir adamı ayartabilecek kadar cüretkâr olan kadınların ya da hayatında hiç seksüel ilişki yaşamamış kadınların...kendisinin değil.

Mick parmağını bacakları arasındaki o noktaya defalarca sürterek onun içindeki şehvetin uyanmasını sağlamıştı. Ve sonunda Jenny bedenindeki hareketlerin belirginleştiğini ve nefesinin kesilmeye başladığını hissetti. İçindeki her şey daha da ateşleniyor ve çoşuyordu. Jenny tüm bu süre boyunca gözlerini Mick'den ayırmadı. İnlerken bile Mick'e bakmaya devam ediyordu. Dişlerini sıkarken, "Ah... Tanrım. Neredeyse...neredeyse..." diye fısıldarken bile.

Jenny, ikinci orgazm bedenini vurduğunda hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu hayatı boyunca yaşadığı her şeyden daha yoğundu. Hazzın gözyaşları yanaklarında süzülürken daha çok ağladı. Gözyaşlarının içinde boğuluyormuş gibi hissetti kendini. *Oh Tanrım.*

Jenny gerçekten de bunu yapabileceğini bilmiyordu. Mick'in altında tükenmiş ve afallamış olarak yatıyordu.

Mick "Kahretsin Kedicik," diye fısıldarken olabildiğince seksi ve hoşnut görünüyordu. Bir kez daha Jenny'yi aşağı çekerek içine girdi. Her seferinde daha sert şekilde. O an Jenny artık pek de *durumu kontrol edemediğini* fark etti.

Ne zaman olmuştu bu. Ama belki de fark etmezdi. Yaşadıkları seksi bir süreliğine de olsa idare etmesi daha iyi hissetmesine sebep olacaksa, belki de bu kontrol etme işini fazla abartmasına gerek yoktu.

Mick "Oh bebeğim, kendimi geri çekemiyorum," dedi, sesi ateşli geliyordu. Nefesi kesildi, son şehvet dolu ve güçlü darbeyi de gönderdi. Jenny de razı bir şekilde, her hareketi bedenine kabul etti. Mick'in kontrolünü kaybetmesine sebep olmaktan ötürü de çok mutluydu.

* * *

Mick uyandığında Jenny çıplak, yumuşak ve sıcacık bedeniyle kollarının arasındaydı. Jenny o kadar hoş hissetmesine sebep oluyordu ki, ayrılmak istememişti; fakat bu düşünce odada etrafına bakınıp bir saat bulmaya çalışmasına sebep oldu. Yatağın kenarındaki saate gözü ilişti -tamam, iyi- sadece bir saat geçmişti, biraz daha kalabilirdi. Tekrar kollarının arasındaki kadına odaklandı.

Ne de olsa pek sık bu şekilde uyanmıyordu. Genellikle beraber uyumayı pek arzulamadığı kadınlarla seks yapıyordu. Kolay ve hızlı seksi seviyordu, bu durumu Jenny'le de devam ettirmeyi isterdi. Fakat Mick'in sırrı ve Jenny'nin güvenine olan ihtiyacı durumu başından beri karmaşık bir hale sokmuştu.

Elbette seksin başka bir şeye dönüşmesi başına ilk defa gelmiyordu. Bir ya da iki ay boyunca bazı kadınlarla çıkmıştı. Hatta "kız arkadaşı" olduğunu düşündüğü, daha uzun süren bir ilişkisi dahi olmuştu. Fakat ardından her iki durumda da kadınlar Mick'e onu sevdiğini söylemişti. Mick bunu duymaktan hoşlanmamıştı çünkü aynı hisleri beslemiyordu. Hiç âşık olduğunu düşünmemişti. Bu yüzden ilişkilerine son verip yoluna devam etmişti.

Jenny'ye gelince, yaşadıkları şey Mick için...ifade edilemezdi. Jenny onun kız arkadaşı değildi. Fakat hızlı bir yatıp kalkma durumu da değildi. Yine de, bu hislerine dair kelimelerin ağzından dökülmesinden nefret ediyordu. *Her nerede olursam olayım ve ne yapıyor olursam olayım seni daha fazla arzuluyorum?* Mick içini çekti. Lanet olsun, ne düşünüyordu ki?

Mick aptal değildi. Onun için neler hissettiğini farkındaydı.

Ona olması gerektiğinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu çünkü Jenny karanlık dünyada parlayan bir ışıktı. Bunu anlamıştı.

Fakat bunu belli etmek istemiyordu çünkü Jenny'nin durumu olduğundan farklı algılamasını istemiyordu. Yaz sonunda Mick gitmiş olacaktı, uzaklara. Ve geriye dönüp bakmaya niyeti yoktu. Bu durumdan dolayı Jenny'nin incinmesini istemiyordu çünkü Jenny ona karşı hep çok iyi olmuştu. Hayatındaki birçok insanın olduğundan daha iyi, özellikle de Destiny'deki insanların. *Bu yüzden biraz yavaşlamalısın, lanet olsun, böyle şeyler söylemeye devam etmemelisin. Bu durumu, ona söylediğin haliyle bırakmalısın: Ateşli bir seks ilişkisi, o kadar.*

Jenny "Hey," diye fısıldadı. Mick kafasını ona doğru eğdiğinde Jenny'nin tatlı gülümsemesiyle ona baktığını gördü.

Son düşüncelerine rağmen Mick ona gülümsedi ve "Hey kedicik," dedi.

Jenny bir sırrını paylaşmak üzere olan bir kadın gibi dudağını ısırmış ona bakıyordu. "Bu...yaşadığım en güzel seksti," dedi.

Mick de inkâr edemezdi. "Benim de." *Ah kahretsin -ona böyle şeyler söylemeyecektin hani.* Jenny o kadar açıktı, o kadar samimiydi ki... Jenny Wayne hakkındaki sırrı öğrendikten sonra, onunla çok rahat konuşabilmeye başlamışlardı.

Jenny elini Mick'in göğsünden koluna doğru kaydırdı. Parmaklarını kolundaki dövmede gezdirdi. "Bunu neden yaptırdın?"

Jenny daha önce de bunu sormuştu. "Bunun hakkında konuşmamış mıydık?"

Jenny "Yani sert çocuk gibi görünmek istemenin dışında demek istedim," diye gülerek ekledi. "Başka neden?"

Başta Mick de güldü -*biri neden dövme yaptırır ki?*- ama ardından gerçekten cevapla ilgili düşündü. Ve Jenny'nin daha fazlası olduğuna dair bir şeyler hissetmiş olabileceği ile ilgili düşündü. "Gerçek şu ki, bunu yaptırdım çünkü Wayne de bir dövme yaptırmıştı. On dokuz ya da yirmi yaşımdaydım, sanırım. Ve Wayne'nin dövme yaptırmış olması bana çok etkileyici gelmişti."

Jenny kısık sesle "Wayne'nin şimdi birden fazla dövmesi var," dedi biraz utangaç bir tavırla. Çünkü bunu Mick'in evinin penceresinden içeriyi dikizlerken görmüştü.

"Çoğu hapishanede yapılmış."

Jenny "Ama sen birde durmuşsun," dedi.

Mick kafasını eğip Jenny'ye baktı. "Sanırım bir süre sonra onun gibi görünmekten vazgeçtim."

"Sigara içiyor musun?"

Mick biraz geri çekilip Jenny'ye baktı. Bunu pek beklemiyordu.

"Merak ettim çünkü gençken tanıştığımızda sigara içiyordun. Bilecek kadar etrafında olmadığımdan merak ettim."

Oh. Mick "Hayır," diye cevap verdi. "Uzun zaman önce bıraktım." Bu da ağabeyini örnek alarak yaptığı başka bir şeydi.

"İçki içiyor musun?"

Mick Jenny'nin birden ne kadar meraklı bir hal aldığına şaşırarak güldü. "Bir tane teklif etsen bir biraya hayır demezdim, ama...şimdi üzerine düşününce, Destiny'ye geldiğimden beri hiç içmedim. Nerden çıktı tüm bu sorular?"

Jenny çenesini Mick'in göğsünün üstündeki ellerine yerleştirdi. "Bilmiyorum. Sanırım ben seninle ilgili şeyleri merak etmeye başladım. Yani, hayvanlar gibi çılgınca seks yapıyoruz. Senin hakkında birkaç şey öğrenmek istemem bu kadar kötü mü?"

Konuyu bu şekilde ortaya koyunca... "Hayır, kötü değil. Sadece...yeni."

"Cincinnati'deki hayatından biraz bahsetsene."

Mick toparlamaya çalıştı. "Söylediğim gibi, taş işçisi olarak çalışıyorum."

Jenny gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. "Peki bu işi nasıl öğrendin?" Onun bu merakı Mick'i bir şekilde savunmasız bırakıyordu.

Mick omuzunu silkerek "Wayne hapse girdiğinde, kendime çeki düzen verip daha iyi yaşamam gerektiğine karar verdim. Ben

her zaman iyi taş işçiliğine hayran olurdum ve iyi örülmüş duvarlara, bilmem bilir misin? Bu yüzden bunun, öğrenmek için iyi bir iş olduğunu düşündüm. Ve insanların yaptırması gereken, ihtiyaç duyulan bir işti."

"Keyif alıyor musun?"

Yastığın üzerinden kafasını salladı ve "Uzun süre kalacağını bildiğim bir şeyler inşa etmek hoşuma gidiyor," dedi.

"Bir kız arkadaşın falan var mı?"

Mick bu soru üzerine dikkatle Jenny'ye baktı ve "Özel biri yok Kedicik. Eğer olsaydı şu an seninle burada olmazdım," dedi.

Jenny "Güzel. Aldatan adamları sevmem. Malum sebepten dolayı," dedi. İhanet eden kocası… Mick Jenny'nin bu durumunu ilk öğrendiğinde onun için biraz üzülmüştü ama şimdi onu daha yakından tanıdıkça, adamı yere gömmek geliyordu içinden.

"Pekâlâ Bayan Yirmi Soru, sizden ne haber?"

"Benden ne haber?" Jenny, Mick'in sormasına şaşırmıştı. Mick de şaşırmıştı. Ama bunu yapabilirdi, onunla bu şekilde konuşabilirdi. Yani romantik kelimeler sarf etmeden, bu yüzden sorun yoktu.

Mick ona ne sorabilirdi? "Öğretmen olmaktan memnun musun?"

Jenny dudaklarını yaladı, kararsız görünüyordu. "Sevdiğim bir konuyu öğretmek hoşuma gidiyor. Mesela astronomi. Ama aslında orta okul öğrencilerine ders vermeyi hiç planlamamıştım. Sadece bu şekilde gelişti. Bazıları gerçekten harika ama dikkatlerini çekmek zor olabiliyor. Bazen de bir öğretmenden çok, çocuk bakıcısı gibi hissediyorum."

Tam o sırada Mick ay ışığının yansımasıyla duvarda bir çizim fark etti: kuyruğu kıvrılmış siyah bir kedinin artistik bir pozu. "O beyaz kedinden sonra hiç başka kedin oldu mu?"

Jenny kafasını salladı. Biraz dehşete kapılmış görünüyordu. "Hayır. Aslında bugün biri bir tane önerdi ama geri çevirdim. Neden sordun?"

"Bilmem. Sen biraz...kedileri seven türden bir kıza benziyorsun."

Jenny hafifçe gülümsedi. Mick'in bunu fark etmiş olmasından dolayı hoşnut olmuştu. "Öyleyim aslında, kedileri severim." Ardından gülümsemesi hemen yok oldu. "Ama ölüyorlar."

O an Mick etraflarını saran sessizliği birden fark etti. "Her şey ölüyor. Herkes ölüyor."

Jenny'yle Mick'in bakışları buluştuğunda ikisi de akıllarından geçenleri biliyordu: Wayne. Ve Jenny'nin annesi. İkisi de ölümün yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. Jenny fısıldayarak "Ama kediler daha çabuk ölüyor," dedi. "Bugün arkadaşım bana o kediyi vermeyi teklif ettiğinde bunu düşünmeden edemedim. Belki de yıldızları bu yüzden bu kadar çok seviyorum. Onlar da sonunda ölüyor ama bu milyarlarca yıl alıyor."

Mick yıldızların bazen patladığını duymuştu ama uzayda olup bitenler hakkında pek fazla şey bilmiyordu. "Yıldızlar ölür mü?"

Jenny kafasını salladı. "Evet. Her şey ölür dediğin zaman bu doğruydu. Evrendeki en büyük şeyler bile er ya da geç ölürler."

"Madem ki gökyüzünü bu kadar çok seviyorsun, neden bilimle ya da benzeri bir şeyle uğraşmıyorsun?" Mick Jenny'nin böyle bir işte başarılı olacağını düşünmüş olmalıydı çünkü yıldızlar ve gezegenlerle ilgili oldukça takıntılı görünüyordu.

Mick bu sorunun Jenny'yi utandırmasını hiç beklemiyordu. "Ben...bir zamanlar istemiştim aslında. Bir astronot olmayı hayal ediyordum. Belki de fizikçi."

Mick beklenen soruyu sordu. "Neden olmadın?"

Jenny belirgin bir şekilde yutkundu, rahatsız olmuş görünüyordu. "Terrence'la tanıştığım zaman, o öğretmen olmanın daha pratik, daha ulaşılabilir olduğunu düşünüyordu. O öğretmen olmak istiyordu ve beni de bir şekilde ikna etti. Kendime onu dinlediğim için çok kızıyorum ve bazı zamanlar ona da öfkeleniyorum. Ama aslında kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Hayalimden vazgeçtim. Benden uzaklaşmasına izin verdim."

Mick "Göster bana," dedi.

"Neyi?"

"Yukarıda bu kadar harika olan şeyin ne olduğunu. O teleskobunla neye baktığını." Mick bunu söylediğine inanamıyordu çünkü aslında gerçekten görmekle ilgilendiğinden bile emin değildi; ama onun hayallerini yok eden adam olmaktan ziyade onu bu konuda cesaretlendirmek istiyordu. Jenny'nin bunu yapmasına izin vermek, Mick'e hoş bir davranış gibi geldi.

Gerçi ne zamandan beri bu kadar ince bir adam olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Bunu çok isterdim ama burada gösteremem. Çok fazla ağaç var. Gökyüzünün büyük bölümünü kapatıyorlar."

"O zaman gölün karşı tarafına geçelim."

Birden Jenny'nin gözleri açıldı "Gerçekten mi? Şimdi mi?"

Mick omuzunu silkti. "Elbette Kedicik." En nihayetinde Jenny tüm sırlarını biliyordu. Ayrıca Mick, Jenny'nin gökyüzüne bakmak kadar basit bir isteğini ulaşılamaz kılmaktan ötürü kötü hissetmişti. Bu durum biraz da Mick'in tüm hayatı boyunca gölün bu kısmıyla ilgili hissettiklerine de benziyordu.

* * *

Mick, halkalarıyla birlikte Satürn'ü görebildiğinde "Vayy... Kahretsin!" dedi. Okuldayken güneş sistemi hakkında bir sürü şey öğrenmişti ama onu görmek başka bir şeydi. Bir başka gezegeni o muhteşem halkalarıyla, kendi gözleriyle görmek çok başkaydı. O kadar uzakta olan bir şeyi görebiliyor olduğuna inanmak çok güçtü; bilim kurgunun gerçeğe dönüşmesi gibi bir şeydi.

Jenny teleskoba yaklaşarak "Hadi şimdi uzayın derinliklerine bakalım," dedi ve lensleri değiştirip ayarlamaları yapmaya başladı.

Mick şaşırmış bir ifadeyle "Uzayın derinliklerine bakabiliyor musun?" diye sordu.

Jenny'nin cevabı çok netti. "Oh. Evet. Çok derinlere bile."

Bir dakika sonra Jenny ışık azaltıcı kırmızı lensli bir cihaz kullanarak Mick'in baktığı şeyin bir yıldız haritası gibi görünmesini sağladı. Teleskoptan bakıp birkaç ayarlama daha yaptıktan sonra "Yakaladım," dedi. Ardından, aletten uzaklaşıp "Bak, Dumbbell Yıldız Kümesi," dedi.

Mick gözünü teleskoba dayadığında kalp atışları neredeyse bir anlığına durdu. Kocaman, eşsiz bir parlaklığın etrafında daha koyu bir şekil vardı. Bu Mick'e kum saatini hatırlattı. "Bu da ne böyle?"

"Bu Planetary Yıldız Kümesi. Temel olarak bu, belirgin tipten bir yıldız patladığı zaman oluşan gaz kütlesi."

Mick "Vaovv," diye mırıldandı. "Bu gerçekten çok etkileyici."

"Ama en yaygın yıldız kümesi büyük gazlı bir bölge. Yıldızlar burada oluşuyor."

Mick teleskoptan uzaklaşarak "Nasıl oluşuyor?" diye sordu.

Jenny açıklamaya başladığında tekrar teleskobu ayarlamaya başladı ve Mick'e, "Bak, bu Kuğu Takım Kümesi, burada yıldız oluşumu gerçekleşir ama görünen pek fazla yıldız yoktur. Kuğuyu görebilmek için de biraz hayal gücünü kullanmalısın," dedi.

Mick baktığında hayran kaldı. "Ben daha çok bir tik işareti görüyorum," diye itiraf etti fakat bir yandan da yeni yıldızlara dönüşecek olan bu alana bakmaktan dolayı çok heyecanlanmıştı.

"Ah. Tik işaretinin kısa kenarı kuğunun başı ve uzun kenarı da gövdesi. Şimdi görebiliyor musun?"

"Oh. Evet. Sanki. Bu şey bizden ne kadar uzaklıkta?"

"Yaklaşık beş bin ışık yılı."

Mick doğruldu ve Jenny'ye baktı. Bir ışık yılının ne demek olduğunu aşağı yukarı hatırlıyordu. Yani bu şey o kadar uzaktaki, görüntüsünün bize ulaşması beş bin yıl alıyor öyle mi?"

"Evet. Şu an baktığımız, aslında bu yıldız kümesinin beş bin yıl önceki hali. Bu gece nasıl göründüğünü görebilmemiz için beş bin yıl daha geçmesi gerekiyor."

Mick "Lanet olsun," diye söylendi. "Bu...insanın aklıyla kavraması çok zor bir şey."

Jenny gülümsedi. "Biliyorum. Orada çılgın bir dünya var."

Mick güldü. "Burada da çılgın bir hayat olabilir."

Mick, Jenny'nin eline uzanıp avucunun içine aldı ve "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim Kedicik. Haklısın, kötü şeylerin küçük görünmesine sebep oluyor," dedi.

Jenny çenesini öne eğerek tatlı bir edayla gülümsedi. "Şey, seninle bunu paylaşmak hoşuma gitti. Bunu anlamış olmana sevindim. Beni teleskobu olan suratsız kızın teki olarak düşünme."

"Sen Kedicik? Suratsız? Asla. Sen çok güzelsin." Mick Jenny'nin çenesinden kaldırıp dudağına yumuşak ve nazik bir öpücük kondurdu. Bu onunla sevişmek istemekten ziyade ona yakın olmak istemekle alakalıydı. Ardından yıldızların altında başlayan bir öpücük diğerini takip etti ve dudakları birbirine kenetlendi -ta ki Mick geri çekilip durana kadar.

Ne yapıyordu böyle? Wayne'ye bunun sadece seks olduğunu söylemişti. Bunu kendine de söylemişti hem de yüzlerce defa. Seks dışında hissettiği her şeyin ihtiyaçtan, güvenlik arayışından ya da kötü olaylardan kaçmaktan kaynaklandığını defalarca söylemişti kendine. Peki ama bunu nasıl açıklayacaktı -Jenny ile sadece yıldızlara bakmaktan aldığı garip ve sade keyfi?

Mick "Seni eve götürmeliyim," derken bu ani rahatsızlığının belli olup olmadığını düşündü.

"Umarım uzun süre kardeşinden ayrı kalmana sebep olmamışımdır." Güzel, Wayne'yle alakalı olduğunu düşünmüştü.

Mick kafasını sallayarak "Sen değil –ben," diye cevap verdi." *Kahretsin, kapat çeneni.* Ama kafasının içinde konuşmaya devam etti: *Seninle olmak isteyen bendim.* Mick artık susması gerektiğini biliyordu. Ama söylemesi gereken bir şey daha vardı çünkü bunu daha önce söyleyip söylemediğinden emin olamadı. "Teşekkürler tatlım, babana Wayne hakkında bir şey söylemediğin için."

Jenny "Sana bunu yapamazdım Mick," dediğinde Mick'in kalbi ısındı.

Mick'in endişelendiği zamanlar hâlâ vardı. Babasına ondan yakında Wayne'den bahsetmesinden korkuyordu ama bu geceden sonra Jenny'nin sırrını biliyor olmasından dolayı hiçbir rahatsızlık duymuyordu, ona tamamen güveniyordu.

Üç şey uzun süre gizlenemez; güneş, ay ve hakikat.

Buddha

On bir

Jenny, Betty ve Ed'in 4 Temmuz pikniğine elinde limonlu krakerlerle gülümseyerek girdi. Kırmızı beyaz puantiyeli, askılı bir elbise seçmişti. Ayağında da düz, kırmızı sandaletler vardı. Saçını atkuyruğu yapmıştı; hem gündüz hem de akşam saatlerinde havanın sıcak olacağını tahmin ediyordu. Sıcak hava dalgası, Jenny Destiny'ye geldiğinden beri kesilmemişti ve bir süre daha kesilmesi de beklenmiyordu. Belki hâlâ bir sürü şey için endişe etmesi gerekirdi ama endişeli değildi.

Bir sonraki saati insanlarla sohbet ederek geçirdi; Tessa ve Amy dahil -Amy hemen çimenliğin diğer ucunda Logan Whitaker'ı işaret etti. Jenny, Logan'ın gayet iyi göründüğünü inkâr edemedi. Amy "İtfaiyeci," diye belirtti ama Jenny, Amy'nin tuzağına düşmedi.

Sue "Bu gerçekten çok güzel," diyerek kızların yanına yaklaştı. "Hepimiz tekrar bir aradayız. Tek eksik Rachel."

Hepsi birden iç çektiler. Rachel her zaman içlerinde en sempatik ve azimli olanlarıydı; bir iki defa da başlarının derde girmesine sebep olmuştu. Jenny hariç... Jenny her zaman ortada dönen entrikalara katılmayı reddederdi. Jenny "Peki ailesini görmeye dahi gelmiyor mu Destiny'ye?" diye sordu. En son konuşmalarından beri bunu merak ediyordu.

Amy "Ailesi de buradan taşındı," dedi özlemle. "Sadece büyük annesi Edna ve birkaç teyzesiyle amcaları burada."

"Umarım son baharda bizimle Chicago'ya gelmekle ilgili tekrar düşünürsün. Sen de Sue. Ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşünsenize."

Jenny boğazını temizledi. "Herkese hatırlatmaya devam ettiğim gibi Eylül'de nerede olacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Eğer şansım varsa öğretmenlik yapmakla meşgul olacağım."

Sue "Hemen bakmayın ama Mike Romo saat dokuz yönünde," dedi.

Kızlar bir daire şeklinde ayakta dikildiklerinden diğer üçü ne tarafa bakmaları gerektiğini kestirememişti. Amy "Saat dokuz tam olarak hangi yönde ki?" diye sordu.

Sue ağzını büzdü ve biraz tedirgin görünüyordu. "Benim solumda."

Jenny bir anlık bakışa teslim oldu ve *vay*, polis üniformaları içinde siyah saçlı adamı gördüğünde onun hakkındaki bu yaygaranın sebebini anladı. "Vay canına."

Amy gizliden gizliye göz atmadan önce kaşlarını kaldırdı ve "Aha! Demek ilgilendin. Mike Romo'ya bir tek bakış bile insanı tahmininden önce flörte hazır etmeye yeter," dedi.

Tessa dudak bükerek "Çok çabuk sinirlenen biraz kaba bir adam," dedi. "Geçen gün Alice teyzemin arabasını durdurduğunda teyzem sonunda gözyaşlarına boğulmuştu."

Amy Mike'ı savunarak "Teyzen gerçek bir çılgın gibi sürüyor," dedi.

Sue Jenny'ye yandan bir bakış fırlatarak "Aslında Jenny bazen korkunç tiplerden hoşlanır," dedi.

Tessa da Amy de bunun üzerine atladılar ve Tessa "Hadi söyle," dedi.

Amy "Bu hiç de sana benzemiyor," diye ekledi. "Ama biliyordum, bir şekilde biliyordum işte. Hayatında gizemli bir adam var."

Tanrım! Sue ne yaptığını sanıyordu ki? Jenny tekrar her şeyi inkâr ettiğinde tanıdık bir sıcaklık yanaklarına kadar yükseldi. "Millet salak olmayın. Sue sadece ortalığı karıştırmaya çalışıyor, öyle değil mi?" diyerek Sue'ya baktı.

Sue da en az Jenny kadar, az önce neler söylediğine şaşırmıştı. Kafasını salladı. "Bu benim işte, her zaman problem yaratırım. Ne diyebilirim ki? Bir tür hastalık."

Ardından Jenny konuyu değiştirdi. "Ama Romo'lardan bahsetmişken, bu Mike Romo'nun Lucky Romo ile ilişkisi nedir?" Jenny bir zamanlar Mick'in Lucky Romo ile takıldığını hatırlıyordu.

Amy "Kardeşi," diye cevap verdi. "Fakat Lucky yıllar önce buraları terk etti. Mike'in bile ona ne olduğuna dair fikri olduğunu sanmıyorum."

Jenny "Hımm," diye cevap verdi. Amy, ısrarcı bir arabulucu olması dışında tüm Destiny nüfusu hakkında geçmişteki ve şu an ki bilgilere sahipti.

Ev sahibi Ed "Yemek saati kızlar," diye küçük kalabalığın arasına kafasını sokup haber verdiğinde Jenny rahatlamıştı. Eski arkadaşlarını görmekten keyif alıyordu ama sürekli de Amy'nin çöpçatanlık tekliflerini duymazdan gelmeye çalışıyorduJenny kısık sesle "Seni öldürmeliyim," dedi Sue'ya, gruptan ayrılıp yemek sırasına doğru ilerlerken.

Sue gayet suçlu görünüyordu. "Katılıyorum. Bana ne oldu bilmiyorum, birden ağzımdan kaçtı. Bu kızlar beni kötü etkiliyor. Rachel'ın pijama partilerinden birindeymişiz gibi hissetmeme sebep oluyorlar."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ama kendini kontrol edemezsen o zaman bir daha seninle bu konuda hiçbir şey konuşmam. Hatırla, söz konusu olan sadece benim sırrım değil."

Sue kafasını itaatkâr bir ifadeyle salladı ve sesini alçaltarak "Haklısın. Hem yardımcı olduğunu hem de suç ortaklığı yaptığını unutmuşum," dedi.

Bunun üzerine Jenny belirgin bir şekilde yutkundu. Bazı zamanlar o da bunu unutuyordu. Ama Mick'in özgürlüğünün tehlikede olduğunu hiç unutmuyordu.

En sonunda Sue'nun ailesi ile beraber bir piknik masasına oturduğunda çok daha rahatlamış hissediyordu. Izgaradan yeni

çıkmış bir hamburger, Bayan Kinman'ın patates salatası, Linda'nın közlenmiş fasulyeleri ve biraz da Lettie'nin meşhur baharatlı yumurtasıyla kendine bir ziyafet çekti. Bir yandan da Sophie'nin Vacation Bible School masallarından birini canlandırışını izliyordu. Birkaç dakikalığına da olsa kendi hayatındaki facialardan başka bir şeylere odaklanmaktan memnundu.

Fakat fazla uzun sürmedi. Jeff, Sophie'yle beraber açık çimlik alanda kelebekleri kovalamak için kalktığında Sue "Evet, sana ve senin şu korkunç tipine dönecek olursak... Jenny'nin masalında yeni neler var bugünlerde?" dedi.

Geçen günkü öğle yemeğinden sonra Sue, Jenny'nin annesinin resmini duvardan indirmesi hikâyesinin tümünü biliyordu. Fakat bu durumun babasını nasıl etkilediğini ve onu nelerle suçladığını bilmiyordu. Jenny son haberleri de aktardıktan sonra "Ama şimdi gayet iyi görünüyor. Büyük bir kısmını atlattı sanki," diye lafını tamamladı.

"İyi. Benim masalla ilgili merak ettiğim kısım sadece bu değildi. Hayatındaki korkunç adamı sormuştum ben. Hatırladın mı?"

Jenny içini çekti. Oh evet. Ama birden...bu kısmı konuşması daha zor bir hal almıştı. Sue ile bile. Sesli bir şekilde düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Tamam. İyi. Durum şu ki...ben...Mick'le alakalı oldukça çılgın şeyler hissediyorum."

Buna karşılık Sue nefesini çekti ve dikkat kesildi -tam da Jenny'nin korktuğu gibi. "Bir dakika. Bunun sadece seks olduğunu sanıyordum."

Jenny kendinden emin bir şekilde "Öyle," dedi. "Çoğunlukla. Yani sohbet etmeye başlamamıza rağmen. Bir de beni gölün diğer tarafına sandalla geçirdikten sonra beraber yıldızlara bakmamız sayılmazsa."

Sue dişlerini gıcırdatarak neredeyse *Eyvah* diyecekti. "Jen, uyan. Bu sadece seks değil arkadaşım."

Jenny omzunu silkti. "Elbette öyle. Ya da seksle beraber ilerleyen bir şey. Her neyse seks sırasında da daha rahat hissetmemi sağlıyor. Çünkü bir şekilde vahşice seviştiğin adamın kim olduğunu öğrenmeye başlamak hoş bir şey, anlıyor musun?"

Tam o sırada Daisy Elbise Dükkânı'nın sahibi Mary Ann Davis kocası ve iki çocuğu ile beraber masanın kenarından salınarak geçiyorlardı. Bu yüzden Jenny ve Sue bir süre sessiz kalıp onların kulak mesafesinden uzaklaşmasını beklediler. Ardından Sue Jenny'ye doğru eğilerek "Yani artık gölün karşısındaki kaçakla ilgili babana bir şey söylemediğin için suçluluk hissetmiyor musun?" diye sesini iyice kısarak sordu.

Jenny kafasını salladı. "Tam olarak değil. Belki sürekli bunun üzerine düşünürsem hissederim ama düşünmüyorum. Son zamanlarda kendi kendimi kontrol etmeye başladım. Özellikle Terrence'ın benim hakkımda tamamen yanıldığını fark ettiğimden beri. Ve bunun kanıtını yaşamaya başladığımdan beri çok daha fazla kendim gibi hissetmeye başladım."

Sue "Kadın-haykırdığımı-duy?" dedi.

Jenny hafifçe kıkırdayarak "Öyle bir şey," dedi.

"Merhaba bayanlar."

Kafa kafaya verdiklerinden, ikisi birden geriye doğru irkilip yukarı baktılar. Bir zamanlar Jenny'nin erkek arkadaşı olan Adam Becker'ın biraz daha yaşlanmış ama hâlâ çok yakışıklı haliyle karşılaştılar. Adam, herkesin Jenny'yle arasını yapmaya çalıştığı adamdı. "Adam?"

Adam "Seni görmek harika Jenny," diye cevap verdiğinde sesi Jenny'nin hatırladığından çok daha erkeksi geliyordu. Şimdi Jenny birden herkesin onda ne bulduğunu anlamaya başlamıştı.

Bu gerçekten de garipti. Çünkü bir zamanlar Jenny onunla çıkıyordu, oldukça da yoğun bir ilişkileri vardı. O gayet iyi görünüyordu. "Seni de."

Hem kuzu gibi masum hem de çekici bir gülüşle "Senin kasabaya döndüğünü duymuştum ve babanın beni çimleri biçmek için aramasını ümit ediyordum ama aramadı," dedi.

"Yağmur yağmadığı için neredeyse hâlâ büyümediler."

"Benim kaybım. Ama neyse ki en sonunda karşılaştık."

Tam o sırada Sue konuşmaya başladı. "Ben gidip Betty'ye yar-

dım edeceğim. Duyduğuma göre dondurma yapıyormuş." Fakat Sue'nun suratındaki ifadede belirgin şekilde *Hâlâ Adam Becker'ın senin için Mick Brody'den çok daha iyi bir alternatif olduğunu düşünüyorum* mesajı vardı.

Ve Adam oturup onunla konuşmaya devam ettiğinde Jenny de bunun sebebini görebiliyordu. Adam hâlâ çok yakışıklıydı, beğenilen, başarılı, girişken ve tüm bu yıllar boyunca da bir şekilde oldukça seksi bir adam olmuştu. Adam Jenny'ye boşandığından bahsetti ve ardından Sophie ile beraber kelebek kovalamacasına katılan ikiz oğlan çocuklarını işaret etti. "Jacob ve Joey. Onları haftada üç gün alıyorum ve gittiklerinde de çok özlüyorum."

Jenny de Adam'a boşandığından bahsetti ama sohbeti oldukça hafif tuttu. Bu konuyla ilgili konuşmanın birkaç hafta öncesine kıyasla onu pek de rahatsız etmediğini fark etti. Böylece bıraktığı öğretmenlik işinden ve bu yazı burada geçirip ne yapacağına karar vermek istediğinden bahsetti.

Adam bir kaşını kaldırarak "Destiny Okul Komisyonu'nun sana iş teklif ettiğini duydum," dedi. "Biz seni kalıcı olarak burada geri görmekten memnuniyet duyarız Jenny."

Jenny kafasını şaşırmış bir ifadeyle yana eğdi ve "Burada haberlerin ne çabuk yayıldığını unutmuşum," dedi.

Adam omzunu silkti. "Destiny'nin dedikodu gazetesi hayatta ve gayet iyi durumda. Stan Goodman'ın karısı için biraz düzenleme yaptım," diyerek göz kırptı.

Jenny "Pekâlâ. İşi henüz reddetmedim ama üzerine etraflıca düşünmeye de pek fırsatım olmadı," diye açıkladı. *Sır tutmakla ve gizli gizli seks yapmakla meşguldüm.*

"Dinle Jenny. Biliyorum boşanma mevzusu çok yeni ama izin ver seni bu hafta bir akşam yemeğe çıkartayım. Crestview'de güzel bir İtalyan Restoranı var."

Jenny'nin kalbi sıkıştı. Adam'ı severdi. Eski zamanların ilk aşkı gibi bir durumdu. Eğer Mick'le arasında geçenler olmasaydı, kim bilir, belki de...bu teklif çok daha cazip gelebilirdi. Bu durumun, Sue'nun ve babasının suratında yol açabileceği büyük gülümse-

meyi hayal edebiliyordu. O ve Adam mükemmel bir çift olurlardı. Terrence'la beraber hiç sahip olamadıkları türden çocuklarını da getirmişti pikniğe.

Fakat Adam'la çıkmayı düşünemiyordu -eski günlerin hatırına bile- Mick'ten bu kadar etkilenmişken bu imkânsızdı. Geçen akşam onunla geçirdiği zaman inanılmaz derecede özgürleştiriciydi. Mick'e gökyüzünü göstermek Jenny'nin ona çok daha bağlanmış hissetmesine sebep olmuştu.

Jenny biraz üzgün olarak uzanıp Adam' ın elini kavradı ve "Sorduğun için teşekkür ederim ama henüz flört etmeye hazır değilim" dedi. Bu açıklama, *üzgünüm ama ben zaten Mick Brody ile deli dolu bir seks yaşıyorum—bilirsin, şu bir zamanlar Crestview' de likör fabrikası soyan adam*, demekten çok daha iyiydi.

Adam anlayışla gülümseyerek "Endişe etme Jenny. Belki başka bir zaman… etrafta takılmaya karar verirsen," dedi.

Jenny "Belki," diye akıllıca cevap verdi. Özellikle de Mick'le olan ilişkisinin çok uzun süre devam etmeyeceğini biliyordu ama yine de şu an başka bir erkeği düşünmesi mümkün değildi.

Adam oğullarına bakmak için Jenny'nin yanından ayrıldığında Jenny de bir ağacın gölgesindeki sandalyede oturan Bayan Ellie'nin yanına doğru yöneldi. Bayan Ellie'nin etrafında olmak her zaman Jenny'yi sakinleştirirdi. Ona merhaba diyebilmek için bağırması gerekse bile hep böyle hissederdi. "Merhaba Bayan Ellie!"

Bayan Ellie buruşmuş bir gülümsemeyle Jenny'ye doğru baktı. "Güzel Jenny, merhaba tatlım."

Jenny bağırarak "Ne hoş bir elbise giymişsiniz," dedi. Elbisesi çeşitli pastel renklerdeydi ve kelebeklerle süslenmişti.

"Evet, güzel ve ince. Sıcak havalar için de iyi."

Tam o sırada sarı, hoş bir kelebek ağacın arkasından belirdi. Titreyerek Bayan Ellie'nin etrafında bir süre uçtuktan sonra kucağına kondu. "Şuna baksana. Elbisemdeki kelebeklerin gerçek olduğunu sanıyor."

Bayan Ellie'nin neredeyse çocukça gülümsemesi Jenny'nin kalbini ısıttı. O anda Bayan Ellie'nin varlığının onun için ne an-

lam ifade ettiğini anladı. Jenny'ye daha basit bir hayatın neşesini hatırlatıyordu. Destiny'de her an etrafını saran bir hayat. Elbette likör fabrikası hırsızı ile gözü dönmüş seks yaşamakla meşgul olmadığı zamanlardaki gibi...

Bayan Ellie Jenny'ye doğru bakarak konuştu. "Bugün havanda görünüyorsun canım. Hâlâ o salak Terrence'ın seni bir hippi için aldattığına inanamıyorum ama güldüğünü görmek güzel."

"Merak etmeyin Bayan Ellie. Terrence aklımdaki son şey. Şimdi size gidip biraz dondurma getirmemi ister misiniz?"

Bayan Ellie elini kulağına götürdü. Jenny bu sefer bağırarak konuşmayı unutmuştu.

"Dondurma Bayan Ellie! Dondurma?!"

Miss Ellie birden endişelenmiş görünüyordu ve kirpiklerini kırparak "Oh, tatlım bir adam için çığlık atarak vaktini harcamamalısın," dedi. Ardından elini, Jenny'nin elini kavramak için uzattığında yine neşesi yerine gelmişti "Ama sana neyin iyi geleceğini biliyor musun? Betty'nin ev yapımı dondurması. Neden ikimiz için de biraz almıyorsun?"

Jenny, Mike Romo ile konuşmakta olan babasına arkadan yaklaştı; yarın akşam yazlık evde yemek yapmak isteyip istemediğini soracaktı. Belki böylece fotoğraflarla ilgili aralarında kalan son gerginlik ya da kırgınlık da ortadan kalkmış olurdu.

Tam o sırada babasının "Sonra da sanırım Brody'lerin arazisinin oraya tekrar gideceğim; havai fişeklere yetişebilmek için sanırım bir an önce gitsem iyi olacak," dediğini duydu.

Kalbi neredeyse duracaktı. O akşam üstünün bunaltıcı sıcağının ötesinde soğuk bir yanma hissi omurgasından yükseldi. Her halde yanlış duymuştu.

Ama duyduklarından neredeyse emindi. *Oh Aman Tanrım. Aman Tanrım.* Burada neler oluyordu?

Mike uzaklaşır uzaklaşmaz Jenny babasına doğru bir adım attı ve babasını kolundan sıkıca tuttu. "Neden Brody'lerin arazisine gideceksin?" diye sordu.

Babası Jenny'nin ses tonundan dolayı oldukça şaşırdı ve o an Jenny duygularını çok belli ettiğini fark etti. *Tamam. Sakin ol.* Derin bir nefes aldı. *Eğer Mick'in güvende olmasını sağlamak istiyorsan oyunu daha serinkanlı oynamalısın.*

"Başka bir gün değil de bugün mü?" diye ekledi. Sanki önemsediği şey buymuş gibi. "Yani bugün 4 Temmuz. Sen Betty ve Ed'in partisini çok seversin. Bütün bir yaz bunu bekledin. Neden yarıda bırakıp gideceksin ki?"

Babası Jenny'nin elini kendi eliyle kavrayıp sıvazladı ve "Sakin ol Jenny kızım. Havaifişeklere yetişeceğim. Ve zaten muhtemelen boşuna bir yolculuk olacak."

Jenny normal nefes almaya çalıştı. Fakat bu çok zordu. "Ama... neden oraya gideceksin ki?"

Bunun üzerine babası yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı ve sesini alçaltarak anlatmaya başladı. "Pekâlâ, bunun etrafa yayılmasına izin verme -kimsenin gereksiz yere korkup endişelenmesini istemeyiz, ki zaten bence endişelenecek bir şey de yok- ama... Wayne Brody bir süre önce hapisten kaçmış. Eyalet görevlileri beni aradı. Kayıtlarda Destiny, yaşadığı son yer olarak görünüyormuş. O zaman gölün diğer tarafındaki Brody kulübesine gidip baktım ama ortalık sakin ve terk edilmiş görünüyordu."

Tanrıya şükür ki, babası Mick ve Wayne eve gelmeden önce oraya gitmiş gibi görünüyordu. "Öyleyse neden tekrar gidiyorsun?"

"Hapishane görevlileri hâlâ yakalanmadığını ve hasta olduğunu söylediler. Bu yüzden fazla uzağa gitmiş olabileceğini düşünmüyorlar, bir yerlerde saklanmış olabileceğini düşünüyorlar. Bu sabah otobandan gölün o tarafına dönen yola yakın bir yerlerde yaşayan Willie Hargis, Mike'a birkaç sefer o tarafa dönen bir pikap gördüğünden bahsetmiş. Avcılar olduğunu sanmış ama sanırım gidip kontrol etsem iyi olacak.

"Bunu şimdi mi yapmak zorundasın? Bugün mü?" Eğer babasını bu gece beklemeye ikna edebilirse gece kanoyla gölü geçip

Mick'i uyarabilirdi. Bu Mick'in tamamen izini silip toparlanması için yeterli bir süre olur mu ya da Wayne seyahat edebilir durumda mı bilmiyordu ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

"Bir an önce halletsem iyi, o yüzden evet," diyerek Jenny'nin hayallerini parçaladı babası. "Yasalar beklemeye gelmez. Yarın oraya gidip de onu kıl payı kaçırdığımı anlarsam gerçekten de kendimi salak gibi hissederim." Ardından babası gözlerini kısıp Jenny'ye doğru baktı. "Bir şey seni yiyip bitiriyor Jenny. Sorun nedir?"

Jenny'nin kalbi neredeyse Mick'le ormanda karşılaştığı ilk gecedeki gibi güçlü atıyordu. "Hiçbir şey," dedi ama uzun süre tereddütte kaldığının ve sesinin çok gergin olduğunun farkındaydı.

"Hiçbir şey yokmuş gibi gelmiyor sesin."

Jenny içini çekti. Çaresizlik içerisindeydi ve doğru dürüst düşünemiyordu. Ne yapmalıydı? Sonunda Jenny kafasını salladı ve "Her şey yolunda baba," dedi.

Babası Jenny'ye uzun bir bakış attıktan sonra ona inanıp inanmamak konusunda tereddüt etti ve sonunda "Peki, tamam o zaman. Ben şimdi oraya gidiyorum. Eğer yokluğumu fark eden birileri olursa, günbatımına kadar geleceğim. Ben gelmeden havai fişek gösterisini başlatmasınlar," dedi.

Ardından, yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Jenny onu durdurması gerektiğinin farkındaydı. Sadece onu nasıl durduracağını bilmiyordu ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu yüzden arkasından aceleyle gidip kolunu yakaladı ve "Bekle," diye durdurdu.

Babası şaşırmış şekilde omzunun üzerinden Jenny'ye bakarak "Nedir Jenny?" diye sordu. Jenny bedenine yayılan ısıdan bayılmak üzereydi. Bacakları titriyordu ve neredeyse çökecekti. Aklı aceleyle bir çözüm üretmeye çalışıyordu. Fakat Mick'i ve ağabeyini kurtarmak için tek bir şansı vardı.

Babası "Evet?" diye sordu. "Neler oluyor burada? Ne söylemek istiyorsun bana?"

Jenny kafasında bir plan oluşturup kelimeleri toparlamaya çalıştı. Cildi huzursuzluktan gerildi. Doğru olan şeyi mi yapıyordu? Ama başka ne yapabilirdi ki? "Senin arabanda oturup konuşabilir miyiz? Biraz zor nefes alıyorum. Arabanın klimasını kullanabiliriz."

Babası anlaşılabileceği gibi kafası karışmış olarak "Pekâlâ," dedi. Ardından bir elini dostça Jenny'nin sırtına atarak arabaya doğru ona eşlik etti. İlerideki yeşillik alanda yirmi otuz araba bir arada yolun kenarında dizilmişti.

Yürürlerken Jenny bir yandan düşünüyordu fakat aklına daha iyi bir fikir gelmiyordu. Arabaya vardıklarında babası klimayı açtı ve "Pekâlâ tatlım. Nedir tüm bunlar? Sorun nedir?" diye merakla sordu.

Jenny babasına baktı ve konuşurlarken arabanın ön konsoluna bakmanın işini daha kolaylaştıracağını fark edip kafasını çevirdi. Oh Tanrım, lütfen bu yapacağım doğru şey olsun. "Benim... sana söylemem gereken bir şey var baba. Ama bunu yapmadan önce bana söz vermeni istiyorum." Sesi kendine bile istikrarsız geliyordu. Suratına çarpan serin havaya rağmen sersemlemiş ve hasta gibi hissediyordu.

Babası "Nasıl bir söz?" diye sorarken büyük bir şey olduğunu anladığı sesinden belli oluyordu.

Jenny boğazının düğümünü çözmek için yutkundu. Bu nasıl mümkün olur? "Bana söz vermeni...yemin etmeni...istiyorum. Eğer beni seviyorsan sana söyleyeceğim şey için bana kızmayacaksın."

Babası bir dakika boyunca kaskatı kesilmiş vaziyette sessizce oturdu ve ardından, en sonunda cevap verdi. "Jenny burada neler oluyor?"

Jenny ısrarcı olabilmek için güçlü durması gerektiğini biliyordu. "Söz ver bana," dedi. "Sana bir sır verirsem bunun için bana kızmayacaksın. Benim için bunu bilmiyormuş gibi davranacağına dair söz vermen lazım." Jenny'nin kalbi kaburgalarından çıkacakmış gibi atıyordu.

Babası "Bu ciddi bir şeye benziyor," dedi ve "nasıl böyle bir şey yapabilirim ki?" diye ekledi.

Jenny derin bir nefes aldı ve babasının suratına bakarak "Sadece yap. Beni, bunu yapabilecek kadar seviyorsun," dedi.

Yine sessizlik içinde bir dakika kadar daha oturduktan sonra Jenny devam etti. "Baba, bu benim için önemli, çok önemli. Yoksa bunu senden istemezdim...bir duruma başka bir açıdan bakmanı istemezdim senden. Fakat bu konuda doğru davrandığımı biliyorum, o yüzden senden istiyorum bunu."

Babası "Başın belada mı?" diye sorduğunda Jenny babasının kafasını iyice karıştırdığını biliyordu.

"Hayır ben değil," diye pat diye söyledi. "Şimdi bana sadece söz ver! Lütfen!"

Jenny sesini yükseltmişti ve ikisi de bu duruma karşı çok şaşırmışlardı çünkü Jenny hayatı boyunca babasına hiç bağırmamıştı.

Ama görünen o ki bunu yapmak için iyi bir zaman seçmişti; çünkü babasının "Tamam Jenny. Söz veriyorum. Sakin ol," demesine sebep oldu.

Jenny tuttuğu nefesini bıraktı ve sakinleşmeye çalıştı. *Bu berbat, çok berbat.* "Sana söyleyeceğim şey karşısında harekete geçmeyeceğine dair sözünü aldım."

"Tamam. Evet, söz veriyorum."

Tamam. Güzel. Tanrıya şükür. Ve şimdi...babasının kalbini kırması gerekecekti.

Tekrar yutkundu ve söze başladı. "Biriyle...görüşüyorum -bir erkek," diye lafa başladı ve "Destiny'ye geldiğimden beri," diye de ekledi.

Şaşkınlık babasının suratına yayıldı ve Jenny *-oh baba henüz hiç bir şey duymadın-* diye içinden geçirdi. Ama devam etmesi gerekiyordu. "Ben...bir gece gölün diğer tarafına kanoyla gittim çünkü oradaki tepenin üzerinde yıldızları seyretmek için harika bir kayalık var."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sue ve ben gençken gizlice giderdik oraya."

Babası dehşete kapılmış göründüğünde Jenny aceleyle "Merak etme, bu yaptığımız en kötü şeydi," diye ekledi.

Babası "Devam et," dedi.

Jenny derin bir nefes daha aldı ve babasının onu durdurmayacağını ümit etti çünkü bir an önce anlatmak ve kurtulmak istiyordu. "Gölün karşısına geçtiğimde Mick Brody ile karşılaştım. Ve biz görüşmeye başladık." *Hayvanlar gibi sevişmeye.* "Ve o senin zannettiğin kadar kötü biri değil baba, yemin ederim. O aslında... oldukça iyi bir adam. Ama durum şu ki..."

"*Evet?*" belki babası duyacaklarını tahmin ediyordu. Jenny şimdiden sesinin ne kadar üzgün geldiğini duymamaya çalıştı.

Hadi çıkar baklayı. "Durum şu ki, Wayne de orada. Ama o ölüyor baba. Beyninde bir tümör var ve aynı zamanda kan kanseri. Mick yazı çıkartamayacağını söyledi. Kaçmasının tek sebebi hapishanede ölmek istememesi, evde ölmek istemiş. Mick'ten o zamana kadar ona bakmasını rica etmiş."

Babası uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Arabada duyulan tek ses klimanın *vhoosh* sesiyken Jenny en sonunda babasına bakacak cesareti kendinde buldu. Jenny hayatında hiç bu kadar...birini hayal kırıklığına uğrattığını hissetmemişti. Babası ona sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Babasının suratındaki ifadeden bir an kaçabilmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Babası sonunda "Sana olan sözümü tutacağım," diye cevap verirken sesi hiç olmadığı kadar kısıktı. "Ama neden ve nasıl böyle bir şeyi benden saklayabildiğini anlayamıyorum." Ardından inanamadığını belli edercesine kafasını salladı. "Benim Jenny'im... Mick Brody ile?"

Jenny'nin tek yapabildiği şey, gözyaşlarına hakim olmaktı. Bu aşamada sağlam durması gerekiyordu, güçlü, yeni Jenny gibi.

Öyle de yaptı. "Eğer onu tanısaydın kötü bir insan olmadığını anlardın. Onu senden gizlemek benim için de gerçekten çok zordu fakat bunu yapmamın tek sebebi kalpten bir şekilde Mick'in yanlış bir şey yapmadığına inanmam."

Babası "Yanlış bir şey yaptığını zannetmiyor musun?" diye bağırdı. "O yasalara karşı geliyor! İkisi de! Bu nasıl yanlış olmaz? Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

Jenny babasının bu patlaması üzerine biraz irkildi ama kendini dik tutmaya devam etti. "Bana doğruyu ve yanlışı öğrettin. Ama belki de ben doğru ve yanlışın gri tonlarında olduğuna inanıyorum."

Babası kafasını sallayarak "Ben yasalar söz konusu olduğunda asla gri tonları görmem," dedi.

"Elbette, çünkü sen bir polissin ve yasalara sadık kalmak senin işin. Ama bu her kanunun doğru olduğu anlamına gelmez ve belki de polis olmak seni...biraz dar kafalı yapıyor. Çünkü grinin bile tonları vardır. Mick ve kardeşinin de hiçbir kötü amacı yok. Mick sadece kardeşinin evde, huzur içinde ölmesine yardımcı oluyor."

Babası cevap vermeyince Jenny sessizce ekledi. "Tüm bu olanlar doğru ve yanlışa yeni bir bakış açısı ile bakmama sebep oldu. Ve şunu öğrendim ki...belki bazen...yanlış olanı yapmak yapılabilecek en doğru şey olabiliyor."

* * *

Jenny, Ed ve Betty'nin çayırlığında bir piknik örtüsünün üzerinde yerde oturmuş kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar saçarak gökyüzünde parlayan neon ışıklarını izliyordu. Burada babasıyla olmayı planlamıştı ama onu en son gördüğünde Ed'le, suratında memnuniyetsiz bir ifadeyle sohbet ediyordu. Jenny bunun normal olduğunu düşündü.

Tek önemli olan Mick'in evine gitmemiş olmasıydı. Mike Romo'ya bir bahane uydurmuştu. *Jenny'nin sırrını tutmaya söz vermişti. Bu konuda memnun olmasa da Walter Tolliver sözünden asla dönmezdi.*

Fakat Jenny yine de tüm bu olanlara inanamıyordu. O da bu pikniğe çok iyi bir ruh hali içinde gelmişti. Oysa şimdi babasına, kızı hakkında tüm düşüncülerini değiştirecek şeyler söylemek zorunda kalmıştı. Ve en kötüsü de, hepsi Mick Brody içindi.

Neden? Bunu kendine sorması gerekiyordu. Neden babanla olan ilişkini Mick Brody için feda edersin ki?

Havaifişekler patlamaya devam ederken Jenny sebeplerini düşünmeye başladı.

Başından beri Mick'in davranışlarının yanlış olduğunu düşünmemişti.

Ve...belki de şu an başından geçen şey, durumun sadece bir parçasıydı. Tam bir yetişkin olmayı öğrenme durumunun. Kendi hayatını kontrol altına almayı öğrenmenin bir parçasıydı. Belki bu yönde yapması gereken şeylerden biri de babasına karşı dürüst olmaktı.

Ya da belki de Mick'e âşık oluyorsun.

Jenny nefesini tuttu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Çünkü Mick Brody'ye âşık değildi. Olamazdı. Bu düşünülemezdi. Onlar...çok farklıydı. Gece ve gündüz gibi. Siyah ve beyaz gibi.

Ama az önce kendine grinin tonlarının her yerde olduğunu itiraf etmemiş miydi?

Jenny kafa karışıklığını dağıtmak için kafasını salladı. Bunların hiçbiri fark etmezdi. Tek önemli olan, bunun sadece bir kaçamak olmasıydı -aşk değil. Öyle olmalıydı. Terrence ile yeni ayrılıyordu ve bu bir nevi karşı tepki seksiydi. Çünkü Jenny "bir kaçamak" fikrinden çok hoşlanıyordu ve kendini içten içe çok güçlü hissediyordu.

Fakat korktuğunda baban Mick in sırrını fark edecekti çünkü neredeyse parçalara ayrıldın. Sanki dağılan senin yaşamındı, Mick'in değil. Sanki ona kötü bir şey olursa paramparça olacakmışsın gibi hissettin.

Jenny içini çekti. Bu pek de bir kaçamak hikâyesi gibi gelmiyordu kulağa. Sue da bunu fark edip Jenny'ye söylemişti zaten.

Fakat Mick Brody'ye âşık olma fikri Jenny'yi iyice güçsüz hissettiriyordu. Hassas, küçük bir kız gibi... Ama artık o kız olmayacaktı -artık o değildi.

Bu yüzden bunun aşk olmadığına karar verdi. Bu ateşli bir seks macerasıydı. Bir nevi yaz aşkı, o kadar.

"Ne haber Tolliver? En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun."

Jenny kafasını kaldırıp baktığında şimdi yanında onunla beraber yerde oturan şirin yazlık eteği ve kırmızı askılı bluzu ile Sue'yu gördü. Jenny uzanıp Sue'nun elini sıkıca tuttu. "Hayır... Tanrıya şükür ki hâlâ sen varsın."

Sue aniden durumun ciddiyetini fark ederek "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Jenny engin gökyüzünün altında duran arkadaşına bakarken gözlerinden olanların belli olduğunu düşünüyordu. Ama yine de anlatması gerekiyordu. "Babama söylemek zorunda kaldım. Wayne'nin hapisten kaçtığını duymuştu ve oraya gidecekti. Şimdi gitmiyor ama...sanırım benden nefret ediyor."

Sue'nun suratı asıldı "Oh Jen," dedi. "Gel buraya," diyerek Jenny'yi sarılmak için kendine doğru çekti.

Jenny Sue'ya sarılırken "Daha da kötüsü," diye itiraf etmeye başladı. "Şimdi kafamda şu çılgın korku hissi var. Korkarım...oh Tanrım...ben aslında Mick'e, sanırım âşığım."

Sue "Evet de bu yeni bir haber değil," diyerek Jenny'ye sarılmaya devam etti.

* * *

Mick birkaç akşam sonra arka kapıya geldiğinde Jenny'nin kalbi boğazında atıyordu. Babası sözünü tutmuştu. Zaten tutacağını biliyordu çünkü Walter Tolliver sözünün arkasında duran bir adamdı. Fakat babasına Mick'in sırrını söylediğinden beri onu ilk görüşüydü ve hâlâ biraz tuhaf hissediyordu.

Jenny Mick'in elindeki uzun ve dar kartonu görünce düşünceleri yön değiştirdi ve "Bu nedir?" diye sordu.

Mick eğilip kartona bakarken, şaşırmış şekilde masum görünüyordu. "Ah...önemli bir şey değil. Sadece...beğeneceğini düşündüğüm bir şey."

Jenny gözlerini kısarak Mick'e baktı. Aklını mı yitiriyordu yoksa Mick Brody ona bir hediye mi getirmişti? Gülümsemesini

gizlemek için dudağını ısırdı ama pek işe yaramadı. "Pekâlâ nedir bu?"

Mick kartonu Jenny'ye uzattı. "Burada. Ama eğer beğenmezsen sorun değil. Önemli bir şey değil."

Açıkçası Jenny paketi açarken biraz gergindi. Mick ona hediye olarak ne verebilirdi ki? Hayal edemiyordu. Ya beğenmezse? Sahte bir ifade mi takınmalıydı?

Fakat paketi bir kenarından açmaya başladığında bir çeşit poster olduğunu anladı. Açıp baktığında -oh vaovv, Van Gogh'un Starry Night resminin bir baskı kopyası. Jenny nefesini içine çekerek tuttu. Mick "Duvar için," dedi. "Duvardaki o kısım şimdi çok boş görünüyor," diye ekledi.

"Bu...inanılmaz Mick." Mick sanki bu hiçbir şeymiş gibi davranmaya çalışarak "O kadar da inanılmaz değil," dedi. "Crestview'deydim. Çamaşırları yıkatmak için. Bir dükkânın önünden geçerken bunu gördüm. Bir çerçeve yaptırman gerekecek. Kamyonetin arkasında, açıkta zarar vermeden getirebileceğimden emin olmadığım için sadece posteri aldım."

"Onu asmak için sabırsızlanıyorum," derken kalbi fırlayacak gibi çarpıyordu. "Bu gerçekten tam o duvara göre, bayıldım. Çok teşekkür ederim."

Mick, daha kendi gibi davranmaya başlayarak posteri Jenny'nin elinden aldı ve sehpanın üzerine koyarak "Gel buraya Kedicik," derken onu kollarının arasına doğru çekti.

Jenny dudaklarını Mick'e doğru sıcak bir öpücük için kaldırdı. Mick "Onca yolu sana sadece gökyüzünün bir resmini vermek için gelmedim," dedi.

Jenny oyuncu bir ifadeyle "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Sana aslında bunu vermek için geldim," diyerek Jenny'nin benini kendine doğru çekerek bacakları arasındaki sertliği hissetmesini sağladı.

Jenny "Hımm, bu da mükemmelmiş," diye mırıldandı.

Mick gözlerinde seksi ve ukala bir ifadeyle "Bunun üzerine

tartışacak değilim," diyerek Jenny'nin yumuşak bir ifadeyle gülümsemesine sebep oldu. O anda bacakları arasından yayılan nemliliği hissedebiliyordu.

Jenny "Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu. Ama o da hemen şimdi oracıkta yapabilirdi. Şimdi o cüretkâr ve agresif Jenny ortaya çıkabilirdi.

Bir kez daha oracıkta birbirlerini soymaya başladılar. Mick onu kucağına aldı ve sonu büyük bir orgazm dalgasıyla bitecek olan vahşi sevişmeleri bir kez daha başladı.

Ardından birbirlerine sokularak yatarlarken Jenny "Wayne nasıl?" diye fısıldadı. Babasının olanları biliyor olduğunu ona söylemenin çılgınlık olacağına karar verdi. Babasının sözünü tutacağını biliyordu, bu yüzden Mick'i üzmek ya da endişelendirmek için herhangi bir sebep göremiyordu. Zaten uğraşması gereken yeterince problem vardı.

Mick "O...son zamanlarda daha güçsüz," diye yanıtladı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Gelip yemek pişirmekten, temizlik yapmaktan, Wayne'ye bakmaktan memnun olurum -her neye ihtiyacınız varsa." Jenny daha önce ona bunları teklif etmemişti. Davet edilmeden karışmak istemiyordu ama en nihayetinde o "iyi Jenny'di." Teklif etmek için sadece bu kadar beklemiş yebilmişti.

Mick "Çok hoşsun ama hayır," diye cevap vererek kafasını hafifçe salladı. "Ölmekte olan birine bakmak bir şekilde..."

Jenny "Yoğun?" diye Mick'in lafını tamamlamaya çalıştı.

Mick "Evet, belki. Ama bu şekilde yoğun değil," diyerek o an içinde bulundukları durumu işaret etti. Çarşaflar hariç çırılçıplaklardı. "Ben sadece... Wayne için, benden başka birisinin onu şu an içinde bulunduğu durumda görmesinin zor olacağını düşünüyorum."

Jenny kafasını sallayarak "Anlıyorum," dedi. Annesi de hayatının son günlerinde aynı şekilde, odasına kimin girdiği ile ilgili seçici olmaya başlamıştı. Yaşıyor olduğunun kendisine hatırlatılmasını tercih ediyordu, ölmek üzere olduğunun değil.

Mick "Fakat Wayne uyanıkken," diye sessizce anlatmaya başladı. "Bir sürü sohbet ettik. Eski zamanlardan bahsettik; ve başka şeylerden de. Çok güzeldi."

Ardından ikisi de sessizce yattılar. Jenny Mick'in o güne kadar olduğundan çok daha huzur içinde olduğunu hissediyordu. Ama bu durum Jenny'ye, babasıyla arasındaki ilişkinin ne denli huzursuzlaştığını hatırlattı. Babasını üzmekten nefret ediyordu. Babasının onu artık tamamen farklı bir pencereden gördüğünü bilmekten nefret ediyordu. Tüm bunların olmak zorunda oluşundan nefret ediyordu. Ama mecburdu. Havaifişeklerden beri babasıyla konuşmamışlardı ve şimdi Mick'i görmek, Jenny'ye çok iyi gelmişti. Ona yakın olup bunları neden yaptığını hatırlaması Jenny'ye çok iyi gelmişti.

Mick çarşafların altında, suratları birbirine bakacak şekle gelene kadar döndü. Ardından "Annen öldüğünde...sen onunla mıydın?" diye sorduğunda sesi şaşırtıcı derecede yumuşak geliyordu.

Jenny derin bir nefes alarak yıllar öncesini düşündü. "Hayır. Ama babam beni onun yanına götürüp uzun bir konuşma yaptığında bunun son olduğunu biliyordum -tahmin edebileceğin türden bir konuşma. Benim güçlü olmamı, mutlu olmamı isteyen ve beni yukarıdan, cennetten izleyeceğini söyleyen bir konuşma. Ardından beni bir süreliğine Sue Ann'lerin evine bıraktılar. Bu çok garipti. Bir yanım onun burada her an ölmekte olduğunu biliyordu ama öte yandan da içimde bir yanım, dikkatimi ve ilgimi Sue Ann'in annesinin bizi kasabada izlememiz için götürdüğü filme vermeye çalışıyordu. Onların yüzme havuzunda oynayarak ya da birbirimizin saçını yapmakla uğraşarak ilgimi dağıtmaya çalışıyordum."

Suratları birbirine hâlâ çok yakındı "Onu hâlâ özlüyor musun?" diye sordu.

Jenny dudağını ısırıp bir cevap toparlamaya çalıştı. "Evet. Hayır. Bazen." İçini çekti. "İlk yıllar çok zor olmuştu. Gerçekten bir anneye ihtiyacım olan yaşlardı. Ama Destiny'den ayrıldıktan sonra hayat çok daha normalleşti. Bir nevi annem ve babam sanki benim olmadığım başka bir yerde yaşıyorlarmış gibiydi."

Mick kısa ve sempatik bir gülümseme ile konuştu. "Sorumu hâlâ yanıtladığından emin değilim Kedicik. Onu hâlâ özlüyor musun? Bunca yıl sonra?"

Jenny de benzer bir gülümsemeyle "Evet," diye cevapladı. Ardından "Hayır," diye ekledi ve sonra da "bazen," dedi. Elini uzatıp Mick'in çenesindeki kirli sakala dokunarak "Wayne'yi özlemekten korkuyorsun," dedi.

Mick bunu inkâr etmedi, sadece biraz üzgün görünüyordu. "Bu garip bir durum çünkü Wayne zaten genelde etrafımda değildi, anlıyor musun? Ama ben onun bir yerlerde olduğunu bilmeyi özleyeceğim. O sahip olduğum tek ailem."

"Annen ve baban nasıl öldü?"

Mick "Kalp krizi," dedi. "Her ikisi de. Birkaç yıl arayla. İkisi de henüz ellilerindeydi ama her ikisi de çok sigara içiyordu."

Jenny "Üzgünüm," dedi.

Mick kafasını sallayarak konuştu. "Onlar iyi bir aile değildi. Onlar bize...engelmişiz gibi davranıyorlardı. Onlara para harcatan, yük olan birileriymişiz gibi. Babam çok içerdi. Annem de, şimdi düşünüyorum da, ya bi-polar ya şizofren ya da öyle bir şeydi. Onları özlemiyorum. Ben sadece...onların olabileceği başka şeyleri özlüyorum. Hayalimdeki aileyi özlüyorum."

Jenny, Mick'in dudaklarını hafifçe öptü ve alnını Mick'in alnına dayadı. "Neden buradan ayrıldığında araziyi satmadın?" Onunla arazide ilk karşılaştığından beri bunu merak ediyordu.

Mick "Denedim," diye cevap verdi. "Bir yıl kadar piyasada satılık olarak kaldı. Bir müteahhitin alıp gölün bu tarafına da evler yapabileceğini düşünmüştüm. Ama görünen o ki, ailemin bana bıraktığı tek şey kimsenin yaşamak istemeyeceği kadar dik ve kayalık olan bu arazi," diyerek alaycı bir ifadeyle güldü.

"Üzgünüm Mick."

"Ne için?"

"Ben sadece...daha mutlu bir hayatın olmasını dilerdim." Jenny her zaman annesini o kadar genç yaşta kaybetmekten ötürü kendine acırdı ama o zamanlar bu iki çocuğun ne tür bir yaşamları olduğunu hayal bile edemezdi.

"Bu konuda daha fazla konuşmayalım Kedicik," dedi Mick sessizce. "Sadece öp beni."

Bir saat kadar sonra tekrar seviştiler ve Mick gitti. Jenny çıplak olarak ayağa kalkıp ön pencereden göle doğru bakınca bir sandalın gölgesinin gölün karşısına doğru yavaşça ilerlediğini gördü. Kalbinin de Mick'le beraber gittiğini hissediyordu.

Ama bu aşk değil. Ben ona âşık değilim. Olamam. Sadece olamam işte. Havaifişekler sırasında Sue'ya söylediklerine rağmen yanıldığını düşünüyordu. Bunun doğru olamayacağını, o akşam normalden daha fazla duygusal olduğunu ve babasıyla yaşananlardan fazlaca etkilendiğini düşünüyordu.

Neden Mick'e âşık olamazsın? Bu soru sanki kendi zihninden değil de başka bir yerlerden gelmişti.

Ve ardından gözlerini gölden gökyüzüne doğru çevirdi ve burada çok fazla baskı altında olmaktan dolayı aklını kaçırıyor olabileceğini düşündü; çünkü gerçekten de az önce annesinin sesini duymuştu.

Bu çılgıncaydı ama babasıyla arasındaki ilişkinin nasıl birden yabancılaştığı düşünülürse, annesinin onun hakkında neler düşünebileceğini -onun bu davranışları, hissettikleri ve sakladığı sırlar hakkında- hayal etmeye çalışması normaldi. Annesiyle yaptıkları o son büyük konuşma sırasında onun söylediği şu lafları çok iyi hatırlıyordu: *Ben gittiğimde güçlü ol ve seni mutlu eden şeyleri yapmak konusunda da cesur ol. Bu bazen çok zor olsa da.*

Ama Mick Brody'ye âşık olmak onu mutlu etmezdi. Mick ondan çok farklıydı ve bildiği herşeyden de. Ve Mick'i düşünmek Terrence'ı aklından uzaklaştırmak konusunda ne kadar çok yardımcı olduysa da, Terrence Jenny'nin ilk aşkıydı, ilk seksi, onun kocasıydı. Kafa dağıtmak güzeldi ama böyle bir kaybı atlatmak vakit alırdı. Bu vakti kendisine vermesi gerekmez miydi?

Ve zaten Mick yakında gidecekti. Destiny'yi ve Jenny'nin yaşamını terk edecekti.

Ve belki de Mick'in geçici olduğunu bilmek, Jenny'nin bu ilişkiyi kabullenmesini kolaylaştıran unsurlardan biriydi. Çünkü hayatında çok fazla şey kaybetmişti ve birçoğunu da son zamanlarda kaybetmişti.

Annesini, babasının ona olan inancını, evliliğini, işini ve kurduğu hayatını kaybetmişti. Ve lanet olsun, son zamanlarda yaptığı konuşmalara bakılacak olursa genç kızken Kartopu'nu kaybetmiş olmayı da bir türlü atlatamamış görünüyordu -o zamandan beri de hiç kedi beslememişti.

Yani çok fazla şey kaybetmişti. Rüzgâr gibi özgürleşerek esen bir kadın olabilirdi ama bu, önemsediği şeyleri kaybetmeye devam etmek istediği anlamına gelmezdi.

Ve eğer Mick'e âşık olmazsa, onu kaybedemezdi de...

Bu yüzden ona âşık değildi. Bu kadar basit. Sadece, âşık değildi işte.

Kaptan, içinde bulunduğunuz durumun
ağırlığını fark ettiğinizi sanmıyorum.

Mr. Spock

On iki

Kürekleri suya daldırıp gölde ilerledikçe ter damlacıkları Mick'in göğsünden ve karnından süzülüyordu. Kollarındaki kaslar yorulmuştu. Her harekette kaslarındaki acıyı hissedebiliyordu ama en azından kazma işini bitirmişti.

Birden fazla sebepten dolayı bu iyiydi. Wayne git gide daha da zayıflıyor ve kötüleşiyordu. Ağrı bantları eskisi kadar uzun süre etki etmiyordu, haplar da öyle.

Bu yüzden bantları talimatlarda belirtilenden daha kısa sürede değiştirmek zorunda kalıyordu. Çünkü kardeşini acı çekerken görmekten hoşlanmıyordu. Çünkü başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Etrafında danışabileceği bir hemşire ya da doktor da yoktu. Bu yüzden şimdi elindeki ilaçların bir süre daha idare etmesini ümit ediyordu.

Geçen akşam Wayne'ye "Ya ilaçlar biterse?" diye sormak zorunda kalmıştı. Bunu düşünmek dahi istemiyordu ama ellerindeki stoku saymıştı ve bu kullanma sıklığına göre birkaç hafta içerisinde ağrı kesici bantlar bitecekti ve oxycodone da en fazla üç hafta daha yeterdi.

Wayne "Arayabileceğin bir adam tanıyorum," dedi. Bu pek de mantıklı değildi ama eskiden de böyleydi. Yani Wayne, Mick'in nereden yasa dışı ilaç alabileceğini bildiğini söylüyordu. Harika. Bu, yasalara karşı gelmek konusunda sahip olduğu uzun listeye eklemek istemediği bir başka maddeydi.

Lütfen bitmesinler, lütfen elimizdeki ilaçlar yetsin.

Mick kiminle konuştuğunu dahi bilmiyordu çünkü o Tanrı'ya inanan bir adam da değildi. Ve lanet olsun, bu biraz da kardeşinin bir an önce ölmesini ümit etmekti -kabul etmesi zor bir düşünce olsa da.

Düşünmeyi bırak dostum ve kürek çek. Bu gece Jenny'ye ihtiyacı vardı, hem de çok fazla.

Artık hislerini belli ediyor olmayı da pek fazla umursamıyordu. İyice derine batmış olduğunu belli etmeyi de umursamıyordu. Wayne'yle beraber olmak, onun her geçen gün daha da kötüleştiğini görmek, işleri daha da zorlaştırıyordu. Başka bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı yoksa gerçekten aklını kaçırabilirdi. Eğer Jenny'yle karşılaşmamış olsaydı, o olmasaydı bu durumun üstesinden nasıl gelirdi hiç bilmiyordu. Kısa süreliğine de olsa uzaklaşması gerektiğinde ne yapardı? Ormana gidip mağara adamı gibi yumruklarıyla toprağı mı döverdi? Bir kovuğa sığınıp çocuk gibi ağlar mıydı? Tanrıya şükür ki bunu keşfetmesi gerekmedi. Tanrıya şükür ki çektiği acıyı uzaklaştıracak Jenny vardı.

Kayığı Jenny'nin iskelesinin yanındaki kumsala çıkarttığında aleti de sertleşmeye başlamıştı. Kendini Pavlov'un köpeklerinden biri gibi hissediyordu. Buraya gelip onunla beraber olacağını bilmek onu adeta şartlandırmıştı. Evine yaklaştıkça heyecanı da artıyordu.

Diğer evlerdeki ışığı fark ederek karanlıkta patikadan yürürken akşamları gölün bu tarafında da her şeyin onun yaşadığı tarafta olduğu gibi sakin olduğunu fark etti. Gelip gidişleri sırasında da ne bir arabanın geçtiğini ne de hava kardıktan sonra etrafta birilerinin dolaştığını görmüştü. Yine de araba yolundan gizlice yukarı çıkıp sarı villanın arkasına dolanırken yasak bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Yaptığı en iyi yasak şeydi bu.

Çoktan ön kapıyı kullanmaya başlayabilirdi ama bazı sebeplerden ötürü arka kapıyı sevmişti. Jenny Tolliver'ın gizli sevgilisi olma fikrine dair tüm detaylar çok hoşuna gidiyordu.

Mick kapı girişine vardığında iç kısımdaki kapının sonu-

na kadar açık olduğunu ve oturma odasından yansıyan ışıktan Jenny'nin ona doğru yürüdüğünü gördü. Ve -*lanet olsun*- sadece ince, içi görünen pembe bir sütyen ve dar, vücudu saran, dantel şort gibi bir iç çamaşırı giymişti. Saçı kafasının tepesine dağınık bir şekilde gayet seksi bir düğümle tutturulmuştu. Mick "Geldiğimi gördün mü?" diye, bedenini saran şehvetin de etkisiyle, kısık sesle sordu.

Jenny'nin suratında hoş bir yarım gülümseme belirdi. "Hayır, sadece klima bozuk ve ben çok sıcakladım."

Mick içeri adımını atar atmaz Jenny'ye cüretkâr bir bakış fırlattı. Sütyeninden gayet belirgin bir şekilde fark edilen göğüs uçlarına, oradan da ipeksi baldırlarına doğru baktı ve "Bunu yine söyleyebilirsin Kedicik," diye mırıldadı.

Jenny güldü, yumuşak ve hoşça titreyen sesi Mick'in bedenini sardı.

Mick içgüdüsel davranarak bir eliyle göğsünün yanından Jenny'yi kavradı; parmağıyla o hoş tepeciği okşadı ve Jenny'yi öpmek için dudaklarına doğru eğildi. Bu gece ki görünüşü hiç de yavaş olması için ona ilham veren türden değildi. Yumuşak bir sırıtışla kendine engel olamayıp "Tüm gün bu halde mi dolaştın ortalıkta?" diye sordu. Bu kadar seksi görünen bir kadının ortalıkta başı boş dolanmasının bir kayıp olduğunu düşündü.

Jenny hafifçe kafasını sallarken Mick'in dokunuşundan ve öpüşünden etkilenmiş olarak içini çekti. "Klima yaklaşık bir saat önce bozuldu," derken sesi mahmur, ihtiraslı ve rüya gibi geliyordu. Mick'in gözlerine doğru bakarak "Bu saatte babamı aramak istemedim," dedi.

"Sıcaktan kavrulmanı istediğimden değil tatlım ama aramana sevindim. Buraya kadar gelip içeri girememekten nefret ederdim."

Mick her iki göğsünün uçlarını da okşarken Jenny dudağını ısırdı; zevkten kendinden geçmiş görünüyordu. "Ben de."

Mick kısık sesle "Sana bunu veremezdim," derken bir adım daha yaklaşıp sertleşmiş penisini Jenny'ye değdirmeye başladı.

Jenny'yi tekrar öptüğünde bu sefer ellerini kaldırıp yüzünü kavradı ve Jenny avuçlarıyla Mick'in göğsüne dokunmaya başladı. Ardından...bir nevi saçma ama işe yarayacak bir fikir aklına geldi. Zor durumdaki bayanları kurtarmaktan hoşlanan türden adamlardan değildi ama "Klimana bakabilirim. Bu tip şeyler konusunda iyiyimdir. Bir ısıtma ve soğutma firmasında altı ay kadar çalışmıştım," demesine sebep oldu.

Daha da pratik sebeplerden ötürü "Aslına bakarsan durum şu ki...bu gece daha fazla kalabilirim, böylece...korkarım ya bu...ya da şu," derken kalçalarıyla onu ileri geri sayaca doğru iterek "sen seç," dedi.

Jenny *bana acı* der gibi bakarak gülümsedi ve "Yani beni ya sıcaktan kavuracaksın ya da serinleteceksin öyle mi?" dedi.

"Tam olarak öyle."

Jenny şimdiden mest olmuş bir ifadeyle dudağını ısırarak baktı ve "Klimaya kimin ihtiyacı var ki zaten? Öp beni," dedi.

Tanrıya şükür. Mick'in damarlarından hoş bir rahatlama hissi yayıldı ve dudaklarını Jenny'nin dudaklarına gömerek, elleriyle de yuvarlak poposunu kavradı. Jenny kalçasını Mick'in avuçlarına doğru kavislendirerek onu bu gece ne kadar çok arzuladığını ima etmeye çalıştı. Ve bu durum Mick'in fermuarının daha gerilmesine ve bir an önce onun içine girmek istemesine sebep oldu. Bu yüzden yatağı ya da kanepeyi düşünmeden Jenny'yi mutfak tezgâhının üzerine kaldırarak bacaklarının arasına girdi.

Lanet olsun, çok hoş görünüyordu. Jenny'nin boynunu, boğazını ve göğüslerini öperken tenindeki tuz tadını alabiliyordu. Jenny Mick'in tişörtünü kavrayıp çıkarttığında bacaklarını daha beline doladı ve ikisinin de kasıkları birbirine kenetlendi. Mutfağın büyük ve uzun pencereleri ardına kadar açık olmasına rağmen değişik bir ısı Mick'in bedenine yayılıyordu. Mick "Bekle bir dakika," dedi.

Jenny nefes alarak "Hıı?" diye irkildi. Bu sırada Mick kendini Jenny'nin bacaklarından kurtarıp arkasını döndü; az ilerideki buzdolabının kapılarını ardına kadar açmıştı bile.

Serin hava dolaptan dışarı yayıldı. Hem buzdolabından hem de derin dondurucudan. Her ikisi de derin bir "Ohhh" çektiler. Mick oraya kadar gitmişken bir de buz parçası almayı ihmal etmedi.

Jenny'ye doğru döndüğünde buz parçasını Jenny'nin boğazında gezdirmeye başladı. Bu soğuk hisse karşı kadının iç çekişlerini dinliyordu. Ardından rahatlama ve zevkle gözlerini kapatışını izledi. Mick buz parçasını yavaşça aşağıya kaydırmaya başladı; göğsüne, oradan iki memesinin arasına, ardından göğsünü saran ince sütyeni sıyırıp göğüs uçlarından birine. Jenny ilk önce bir irkilme sesi çıkardı ama ardından ses kısılarak şehvetli bir iniltiye dönüştü. Bakışları birbirine kenetlendi ve Jenny ellerini tekrar Mick'in saçlarında gezdirmeye başladığında çok vahşi ve seksi görünüyordu. Mick buz parçasını bir göğsünden çekip diğerine kaydırırken bakışları birbirinden hiç ayrılmadı. Bu taze his karşısında Jenny tekrar derin bir nefes aldı ve Mick göğüs ucunun nasıl da git gide sertleştiğini izledi. Bir yandan da ıslak olan diğer göğüs ucunu ısırıp kemiriyordu. Bu akşam ona olan ihtiyacı pek o kadar da nazikçe tezahür etmiyordu.

Buz parçası hızla eriyordu. Mick elindekini lavaboya fırlatıp, dönüp dolaptan yeni bir tane aldı ve bu sefer Jenny'nin karnında gezdirmeye başladı. Her ikisi de buzun, Jenny'nin teninde bıraktığı ıslak ize bakıyorlardı. Mick Jenny'nin iç çamaşırının V şeklindeki kenarına, göbeğinin tam altına geldiğinde dar çamaşırından içeri doğru, bacaklarının arasına ilerlemekte hiç tereddüt etmedi. Jenny'nin ağzından hoş bir nefes daha duyuldu ve ardından da Mick'i azdıran birkaç inilti... Jenny alt dudağını ısırıyordu. Ateşli ateşli mızıldarken bir yandan da iç çamaşırının içinde gezinen Mick'in elini izliyordu. Mick'in tüm bedeni şehvetle kavruluyordu, bir yandan da buzun etrafından Jenny'nin tenine dokunuyordu. Şimdi bedenindeki kıvrımlar buzun da etkisiyle normalden daha da ıslaktı.

Jenny Mick'in karşısında kendinden geçmiş gibi hareketler yapıyordu. Dengesini sağlamak için kafasının üzerindeki dolaba uzandı. Jenny, Mick'in hiç görmediği kadar cüretkâr ve kontrol-

den çıkmış görünüyordu. Bu görüntü Mick'i iyice baştan çıkarıyordu.

Mick kısık sesle "Poponu kaldır," diye Jenny'yi yönlendirdi ama ardından seksi iç çamaşırını çekip çıkartmadan önce ona yardım etmesi gerekti -tezgâhın üzerindeki pozisyonundan ötürü. Mick tekrar Jenny'nin bacakları arasına yerleşti; şehvetli ve aç nefes alışları arasından "Çok güzelsin bebeğim," dedi.

Jenny'nin nefesi de en az Mick'in nefesi kadar düzensiz geliyordu. Beraber kemerini açıp, fermuarını indirip, aletini serbest bırakmak için mücadele ettiler. Ve Mick sertleşmiş aletini Jenny'nin ıslak bacak arasına sokmak için bir saniye daha bekleyemedi.

İçeri girdiğinde Mick'ten yumuşak ve kısık bir inleme sesi duyuldu ve gözlerini kapattı. Belki de arkasındaki buzdolabının açık kapağından dolayı, omurgasından aşağı bir serinleme hissi yayıldı. "Çok sıkısın," diye fısıldadı. Ilık ve güvenilir. Dünya üzerinde olmak isteyebileceği en mükemmel yerdi burası.

Jenny'yi tezgâhın kenarına doğru çekti ve derine, yavaşça girdi. Bir yandan Jenny'nin gözlerine bakıyordu ve gözlerindeki ateşin içinde adeta boğuluyordu. Hâlâ şu transparan dantelle sarılı göğsünü yalamak için eğildi ve ucunu hafifçe ısırarak Jenny'nin iç çekmesine ve Mick'i saran bedeninin iyice kasılmasına sebep oluyordu. Ardından sütyeni hızla aşağı çekerek ona tamamen ulaşmak istedi.

Jenny Mick'e doğru kavisle meğillendi. Şehvetli hazzın ızdırabı suratında izler bırakıyordu. Mick her iki göğsünü de öptükçe, Jenny'nin bedenini kendi bedenine doğru kavrayarak çektikçe ve girebildiği kadar derine doğru girdikçe, Jenny'nin hareketlerindeki ritim durumu tanıdık bir hal almaya başladı -orgazm olmak üzereyken yaptığı hareketlerdi bunlar.

Mick Jenny'nin omuzlarını ısırmaya başladı. Onu yakınında tutup kendi zevkini bastırmasına izin verdi. Mick hafifçe "Gelmeni istiyorum bebeğim, çok güçlü bir şekilde gelmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Jenny'nin çenesi gevşemiş ve dudakları kabarmış görünüyordu. Yanakları hâlâ pembeydi, ya sıcaktan ya seksten ya da her ikisi birden. Küçük iniltiler duyuldu ve ardından "Lütfen biraz daha, neredeyse," dedi.

Mick "Sana tüm istediğini vereceğim Kedicik," diye fısıldadı. "Neyim varsa vereceğim."

Ve ardından Jenny'nin nefesi kilitlendi, bir kez, iki kez ve ardından bedeni sarsıldı. Jenny Mick'e doğru daha sertçe hareket ettiğinde hafif bir hıçkırma sesi duyuldu. Mick onu orgazm olurken tutmayı çok seviyordu. Orgazmın bedenini titretmesini hissetmeyi de seviyordu. Ardından tezgâhın üzerinde dengesini toparladı ve birbirlerine kenetlenmiş olarak orada öylece kaldılar.

Mick Jenny'yi öptü ve onu kucağına aldı, hâlâ içindeydi. Onu mutfak masasına yatırmayı düşünmüştü ama orası gerçekten çok sıcaktı bu yüzden onu buzdolabının önünde fayansların üzerine, yere yatırdı. Soğuk hava hâlâ dışarı yayılıyordu.

Jenny'nin bacakları arasında diz çöktü; onu kalçasından tutup kucağına doğru çekerek çıplak bedenini kendine doğru uzattı ve ardından sertçe içine girdi. *Tanrım, evet.* Mick'in bu gece ihtiyacı olan şey buydu. Jenny'nin içine sertçe girip orada iyice serpilmek. Her derine girişte Jenny bir çığlık atıyordu. Bir an Mick tüm bunların gerçek olduğuna inanamadı, rüyada olduğunu sandı. Mutfakta, yerde onun için ihtirasla kıvranan kadın, küçük Jenny Tolliver olamazdı. Tam o sırada Jenny, Mick'in adını sayıklamaya başladı "Mick! Oh Tanrım, Mick!" Jenny'nin gözleri kapandı ve kolları kafasının üzerinden yere doğru, kendinden geçmiş bir şekilde serilmişti. Ve evet bu kesinlikle o tatlı Jenny'sinin sesiydi. Mick, Jenny'nin içine girdiği yere, iki parmak ucuyla tekrar nefesi kesilene kadar dokundu. Jenny hıçkırıp inleyerek tekrar orgazm olana kadar ona dokunmaya devam etti.

Mick "Ah, Tanrım," diye inledi çünkü buraya kadar dayanabilmişti; o da geliyordu. Daha da derinlere inerken, elleriyle Jenny'yi kavrayarak kendine doğru çekiyordu. Mick gözlerini kapatıp Jenny'nin içinde bu tüketen hazla kendinden geçti. *Tanrım, evet.*

Ardından ikisi de kıpırdamadan sessizce uzandılar. Mick tekrar dışarıdaki cırcır böceklerini duyabiliyordu. Buzdolabından gelen soğuk havaya rağmen bunaltıcı sıcağı hissedebiliyordu. Jenny'ye doğru dikkatle baktığında, yerde yatarken ne kadar muhteşem göründüğünü fark etti.

Mick yavaşça Jenny'nin içinden çıkarken ikisi birden iç çektiler. Mick yere, Jenny'nin yanına uzandı. Yan yana yatarlarken Jenny'nin çıplak, ıslak ve güzel bedenini kendine doğru çekti ve bir eliyle de kalçasını kavradı. "Bu çok ateşliydi tatlım," diye mırıldandı.

Yayılan sıcak hava dalgasıyla Jenny kafalarının üzerindeki açık pencereye doğru baktı ve suratındaki kendinden geçmiş ifade yerini endişeye bırakarak "Ya biri bizi duyduysa?" dedi.

Belki Mick de içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde endişe etmeliydi ama sadece güldü. "Destiny," dedi. "Kimsenin pencereler açık seks yapmadığı yer."

Jenny'nin gözleri endişeyle açıldı ve avuçlarını Mick'in göğsüne bastırarak "Ciddiyim, ya biri bizi duyduysa?" dedi.

Jenny Mick'ten çok daha fazla gürültü yapmıştı. Bu durum içindeki kuvvetli ve şehvetli adamı çok memnun etmişti. Jenny'nin sorusu üzerine Mick sadece omuz silkerek "Sanırım sadece bir misafirin olduğunu düşüneceklerdir," dedi.

Jenny hâlâ endişeli görünüyordu. "Ya biri sorarsa? Bu konuyu açarsa?"

Mick *saçmalama* der gibi bakarak "Gerçekçi ol Kedicik. Destiny'de hiç kimse çığlıklar atmana sebep olup tutkuyla aklını başından kaçırmana sebep olan kişinin kim olduğunu sormayacaktır," dedi.

Jenny teslim olurcasına iç çekti ve "Tamam, belki de haklısın. Ama yine de biraz utandırıcı bir durum," diye cevap verdi.

Mick ısrarla "Sadece Destiny'de," dedi.

Jenny, Mick'in yanında durmuş, tatlı kafasını sallayarak "Hayır. Benim için bu durum her yerde utandırıcı," diye cevap verdi. Jenny aniden daha genç ve masum göründü. Yıllar önce iskeledeki o genç kız gibi. "Ben buna alışık değilim...yani bu kadar vahşi olmaya."

Bu durumla ilgili bir şeyler Mick'in göğsünün sıkışmasına ve memnuniyet hissetmesine sebep oldu. Bu yaz ihtiyacı olan şeyleri elde eden bir tek kendisi değildi. "O zaman senin bu yanını ortaya çıkartan birilerinin olması zaman meselesiymiş."

Jenny "Kabul edildi," dedi ve ardından ekledi. "Destiny o kadar da kötü bir yer değil. Geri dönmekten bu kadar memnun olacağımı düşünmezdim ama...ciddi ciddi kalmayı düşünüyorum."

Mick gözlerini şaşkınlıkla açtı. Jenny'nin daha önce söylediği hiçbir şey bu kadar şaşırmasına sebep olmamıştı. "Gerçekten mi?"

"Okulda öğretmenlik yapmam için bir iş teklifi aldım. İlk başta üstünde durmadım ama bugün müdüriyetle görüştüm ve üst sınıflara öğretmenlik yapacağımı söylediler. Çoğu seçmeli ders olacakmış, bu da demek oluyor ki öğrenciler orada olmayı seçmiş olacak, yani mecburen gelmeyecekler dersime. Bu yüzden düşündüm de orta okul öğretmenliği yapmaktan farklı olarak, gerçekten bir şeyler öğretiyormuş gibi hissedebileceğim. Öte yandan sonbahar da çabuk geliyor ve bir işe ihtiyacım var. Bir süre buralarda olmak cazip gelmeye başladı. Biraz deneyip nasıl gittiğini görebilirim." Jenny durdu ve içini çekti. "Diğer yandan, eve dönmek kolaya kaçmak mı? Daha fazlası için mücadele etmeli miyim?" derken ondan bir cevap beklercesine Mick'in gözlerinin içine bakıyordu.

Mick Jenny'yi dikkatle dinledi ve omzunu silkerek konuştu. "Bugünlerde hiçbir şeyin kolay mı zor mu olduğu üzerine fazla düşünmüyorum. Ben daha çok...doğru olduğunu hissedip hissetmemekle ilgileniyorum. Daha önceleri olduğum kişi...asla içten bir şekilde doğru hissetmezdi fakat o zamanlar başka bir yol bilmiyordum. Şimdiyse bir şeyler doğru olduğu zaman bunu hissedebiliyorum. İşte olayları artık böyle tartıyorum."

"Wayne yardım için seni aradığı zaman da böyle mi tarttın durumu?"

Mick hafifçe kafasını sallarken Wayne'yi hatırlamaktan dolayı biraz buruktu; aynı zamanda bu şekilde hissettiği için de suçluluk duyuyordu.

Jenny yumuşakça "Wayne nasıl?" diye sordu.

Mick sessizce içini çekti. Ardından alnını Jenny'nin alnına doğru eğerek "İyi değil Kedicik," dedi.

"Bu yüzden fazla kalamıyorsun."

"Evet."

"Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?"

Mick'in yüreği kabardı ve o an tek yapabildiği şey tekrar kendi sesini duyana kadar onu öpmek oldu. "Çok tatlısın bebeğim. Ve bu yardımcı oluyor. Sen ve ben... bu işe yarıyor. Fakat bununla baş etmeliyim. Ve burada seninle yerde yuvarlanmak yerine..."

"Gitmen gerekiyor."

Hızlıca kafasını salladı. İkisinin de bu durum karşısında morali bozulmuştu. Ardından Mick kafasını ellerine yasladı ve Jenny'yi tepeden tırnağa süzdü. Hâlâ çok ateşli, ıslak ve tatlı görünüyordu. Sütyeni beline kadar inmiş bir şekilde hâlâ üzerindeydi. Mick onunla konuşurken kelimelerini kontrol etmesine gerek yoktu, Jenny'yle bunu yapmak zorunda hissetmiyordu. "Şu an çok yaramaz görünüyorsun Kedicik. Dergiden fırlama hatunlar gibi," dedi şehvetli bir gülümsemeyle.

Jenny yüzü kızararak gülümsedi. Dudağını ısırdı ve "Ben...artık daha kibar bir adam olduğunu sanıyordum," dedi.

Mick güldü. "O kadar da değil. Eğer bir gün o kadar kibarlaşırsam vur beni."

* * *

Ertesi sabah Jenny oturma odasındaki masada bilgisayarının başına oturmuştu. Geçen akşamdan sonra biraz sersem gibi hissediyordu. Bir yandan da e-maillerini cevaplıyordu. Columbus'tan

birkaç arkadaşıyla hâlâ haberleşiyordu. Sue ile de e-mail yoluyla haberleşmenin plan yapmak için pratik bir yol olduğunu fark etmişlerdi. Ayrıca Amy de geçen sonbahar Chicago'ya yaptıkları geziden birkaç fotoğraf göndermişti.

Jenny'nin üzerindeki sersemlik hissi galip geliyor ve yorgunluktan, neredeyse tuşlara dahi basamıyordu. *Dün akşam buz kalıbıyla seks yaptım.*

Yan odadan babasının tıkırtılarını duyana kadar kendine gelememişti. Babası klimayı tamir etmeye çalışıyordu. 4 Temmuz'dan bu yana neredeyse hiç konuşmamışlardı ve o zamandan beri sıcaktan bayılmak üzereydi. Mick etrafta olmadığı sürece bu hiç de eğlenceli değildi. E-maillere cevap verme işine bir türlü konsantre olamadığını fark edip bu işi sonraya ertelemeye karar verdi.

Tam Hubble teleskobunun internet sitesine girmek üzereydi ki yeni bir mesaj geldi -Ralph Turley'den, Destiny Lisesi'nin müdürü. Yan odadan gelen tıkırtılar ve kafasını meşgul eden diğer düşüncelere rağmen e-maili açtı.

Dün seninle konuşmaktan ne kadar memnun olduğumu ve teklifimizi kabul etmeni ne kadar çok istediğimizi belirtmek istedim Jenny. Seni aramızda, mezun olduğun okulda öğretmenlik yaparken görmekten memnuniyet duyacağız. Eğer bir sorun olursa lütfen bildir.

Vaovv, gerçekten Jenny'yi istiyorlardı. Bu hoş bir histi. Mick haklı mıydı? *Bir kararın nasıl algılanacağından ziyade sadece kalbine güvenmen gerektiği ile ilgili söyledikleri...*

Ve konu Mick'e gelince -ah Tanrım, sadece onu düşünmek bile kalbinin sıkışmasına sebep oluyordu. Bu adam kalbinde ve bedeninde ona çok güçlü şeyler hissettiriyordu. Neredeyse karşı konulmaz şeyler. Ve geçen gece giderken hissettikleri...bu da neredeyse karşı konulmazdı. *Ah kahretsin -sadece seksle ilgili sersemlemiş hissettiğimde her şey çok daha kolaydı.*

Geçen geceki hislerini sıcağa atfetmek istiyordu ama bunun sersemce olduğunu biliyordu. *Ona âşığım*, diye ümitsizce düşün-

dü. İstediği kadar bunu inkâr etmek istesin, bu hakikati değiştirmezdi. *Ah hayır. Gerçekten ona âşığım. İstemiyorum ama âşığım işte.* Bu durum yüzlerce sebepten dolayı hem inanılmaz hem de kâbus gibiydi. Bu nasıl olmuştu? Hazzının, vahşi kaçamağının önüne hiçbir şeyin geçemeyeceğine dair kendine söz verdiğinde en büyük engelin sevgilisine âşık olmak olacağı aklının ucundan dahi geçmemişti.

Tam o sırada babası salınarak odaya girdi. Her zaman ellerini sildiği havluya yine ellerini siliyordu. "Sanırım tekrar çalıştırabildim. Yakında soğutur. Ama keşke beni dün akşam arasaydın ya da uyumak için bana gelseydin. Bu berbat sıcakta uyuyabildin mi?" Söylediklerine rağmen konuşması biraz zorlamaydı. Jenny suratına baktığında bakışları da biraz kötü görünüyordu. Onu bu şekilde görmek Jenny'nin göğsünün sıkışmasına sebep oldu.

"Ben..şaşırtıcı derecede iyi uyudum," dedi. *İyi bir ya da iki orgazm bu konuda insana yardımcı oluyor. Beraber bir geleceğinin olmadığını bildiğin bir adama âşık olduğunu kendine itiraf etmek zorunda kalsan bile.* "Eski bir fan buldum ve yatağın karşısındaki pencerenin önüne koydum. Çok işe yaradı."

Babası içini çekerek "İyi madem," dedi.

Tam o sırada Jenny babasının, Mick'in ona verdiği duvarda asılı olan posteri gördüğünü fark etti. McMillan's hırdavat dükkânından güzel bir çerçeve bulup dün kendi yerleştirip asmıştı duvara. Babası "Bu nedir?" diye sordu.

Jenny boğazındaki düğümü dağıtmak için yutkundu. Aralarındaki bu gerginlikten nefret ediyordu. "Van Gogh'un bir resmi —*Starry Night*."

Jenny'nin babası dudaklarını buruşturarak iç çekti ve "Güzelmiş," diye itiraf etti. "Annenin fotoğrafı kadar güzel değil ama... sarı duvarlarla güzel görünüyor."

Jenny kısık sesle "Mick hediye etti," dedi. Mick'le bir geleceği olmadığı halde, babasının sevdiği adamdan nefret etmesini istemiyordu. Ve ayrıca onun ismini telaffuz edebilmek de istiyordu. *Pratikte kendisi bir sabıkalı olsa da.* Ne yazık ki bu, durumu olduğundan daha zor bir hale sokuyordu.

Babası "Mick," diye tekrar etti. Ses tonu yargılayıcı, küçümseyici ve Jenny'nin ona ilk ismiyle hitap edecek kadar yakın olmasından dolayı rahatsız olduğunu belli edercesine hoşnutsuzdu. *Ah babacığım, ona ne kadar yakın hissettiğimi bir bilseydin.*

Jenny "Evet. Astronomiden ne kadar hoşlandığımı ve bu yaz istediğim kadar çok yıldızları izleyemediğimi bildiği için bana bunu almış," dedi.

Babası bakışlarını duvardan Jenny'ye indirdiğinde hâlâ eleştirel bir ifadesi vardı. "Jenny, bu durumu defalarca evire çevire düşündüm ve hâlâ nasıl onun gibi bir adamla oynaşabildiğini anlamış değilim."

Jenny şok olmuş ve gücenmiş bir halde gözünü kırptı. Ama bekle, hayır, çok daha fazlası vardı. Aslında büsbütün sinirlenmişti. Her şeyi doğru yapmadığının farkındaydı ve babasına Mick'in sırrını açıklayıp, bunu kimseye söylememesini istemekle onu çok zor bir duruma soktuğunun da farkındaydı ama babasının az önce söyledikleri kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Durumu yumuşatıp ilişkilerini sağlam bir temelde tutmaya çalışıyordu ama içinde bir şey koptu.

"Oynaşmak?" diye geveledi. "Oynaşmak? Ben otuz bir yaşındayım baba!"

Babası kafası karışmış bir ifadeyle "Bunun yaşınla ne alakası var?" diye sordu.

Jenny içini çekti. Babası gerçekten de anlamıyordu. "Belki de kiminle istersem onunla kırıştırabilecek kadar büyümüşümdür," diye açıkladı.

Babası "Ama o bir sabıkalı," diye açıkladı. Bu söz babasının söylediğinden çok daha keskin bir şekilde Jenny'yi yaralamıştı. "Bunu biliyor muydun? Onu hiç tutuklamadım ama en az bir soyguna karıştığını biliyorum."

Evet, Jenny bunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu ama bir şekilde bunun üstesinden gelmişti. "Bu geçmişteydi," diye ısrarlı savundu. "O değişti. Artık bir sabıkalı ya da suçlu değil."

"Emin ol ki sapına kadar öyle."

Oh. Bir kaçağı saklamak. Kahretsin. Kardeşine baktığı için yasaları çiğnediği aklına geldikten bir an kadar kısa bir süre sonra bile bunu unutmak çok kolaydı. "Başka çaresi yoktu. Sadece kardeşinin son isteğini yerine getiriyor."

Babası "Her zaman başka bir çare vardır," diye iddia etti.

Jenny içini çekerek "Belki öyle ama Mick doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı, ben de. Neden bu tutumu bırakmıyorsun? Neden sadece sana söylediğimi yapıp bilmiyormuş gibi davranamıyorsun?"

Babası "Çünkü ben de teknik olarak yasaları çiğniyorum. Senin için," diye hatırlattı.

İki kere kahretsin. Bu Jenny'yi köşeye sıkıştırmıştı.

Jenny içini çekerek ayağa kalktı, ileri doğru yürüdü ve babasının ellerini tuttu. Bebekken onu sallayan eller... Annesi öldüğünde onu saran eller... "Bu kısım için çok derinden üzgünüm baba, gerçekten üzgünüm. Bununla ne kadar mücadele ettim bilemezsin. Ama bana güvenmeni istiyorum. Gerçekten Mick'in iyi bir insan olduğuna inanmasaydım bunu senden saklamazdım, bunu gizlemeni istemezdim, inan bana." Babasının ellerini biraz daha sıkıca tutarak "Lütfen baba, inan bana," dedi.

Oda serinlemeye başlamıştı fakat içerideki hava hâlâ boğucuydu. Jenny babasını kırmaktan nefret ediyordu. Bir şekilde onu artık daha az önemsediğini düşünmekten de nefret ediyordu. Babasının *tamam Jenny* deyip ona sarılmasını diliyordu.

Bunun yerine babası hafifçe öne eğilip Jenny'yi alnından öptü. Sonra da dönüp kapıdan çıktı.

* * *

O gün ilerleyen saatlerde Jenny ve Sue iskelenin üzerindeki güneşlenme koltuklarında uzandılar. Serinlemeden güneşin altında kalınamayacak kadar sıcak bir gündü.

Sue "Ah, bu cennet," diyerek serin içeceğini dudaklarına götürdü. Ardından kafasını arkaya yaslayıp güneşi içine çekti.

Jenny "Sanırım cennet bir ızdırap," diye söylendi. Babasıyla yaşadığı gerginlikten beri ruh hali pek değişmemişti. "Burası cehennem gibi sıcak. Eğer birazcık mantıklı olsaydık hoş ve serin, klimalı evde oturuyor olurduk." Klimasız bir geceden sonra bir kızın tercih edebileceği modern bir kolaylıktı bu, her ne kadar orgazm sonrası uykuyu dinlendirici bulsa da.

"Sıcak mıcak -güzel işte. İki dost güneşin altında, bir öğleden sonra tembellik yapıyor. Gerçekten de tekrar böyle takılabileceğimizi düşünmemiştim, biliyor musun? Bu yüzden belki de o hain pisliğin hainliği bir işe yaramıştır."

Jenny sadece homurdandı. Sue'yla takılmayı o da seviyordu ama o an Terrence'ın hainliğinin her hangi bir telafi edici yanını kavrayabilecek durumda değildi.

Sue Jenny'nin homurdanmasını duymazdan gelerek konuştu. "Her neyse. Ev kiralamak isteyebilecek birilerini biliyor musun? Annemin teyzesi Celia, Dinah ve John ile eve çıkıyor. Seksen beş yaşında ve artık kendine bakabilecek durumda değil. Fakat evi satmak istemiyorlar ve şu ara başlayan yeni parselleme çalışmaları devam ederken bunun zor olacağını da düşünüyorlar."

Jenny evi biliyordu. Küçük, yeşil tek katlı bir evdi. Kendi evinden yaklaşık bir kilometre uzakta, gölün yukarısındaydı. "Ev kiralamak isteyen kimi tanıyabilirim ki?"

"Homurdanma. Birileri bugün huysuz galiba."

Jenny çenesini indirerek "Çok mu şaşırtıcı?" diye sordu.

"Kesinlikle. Ve ayrıca ben çok neşeliysem bunu tamamen seks maratonu sonrası yayılan ışıltıya borçluyum."

Jenny şaşırmış olarak kaşlarını kaldırdı. "Hadi anlat." Jenny boşanmadan önce Sue ile seks hakkında bu kadar çok konuşmazlardı ama artık konuşuyorlardı.

"Annem bu hafta sonu Longaberger sepet fabrikasını gezmeye gitti. Bu arada orayı hiç gördün mü? Bina dünyanın en büyük sepeti ve inanılmaz etkileyici. Her neyse, Sophie'yi de yanında götürdü."

"Ah."

Sue "Bu yarısı bile değil. Her ne kadar küçük bızdığı çok özlemiş olsam ve bu öğleden sonra döndüklerinde onu almak için sabırsızlanıyor olsam da bu "Büyük anneyle hafta sonu" etkinliğini ayda bir tekrarlamayı düşünüyorum. Bu bana ve Jeff'e iki akşam boyunca muhteşem seks olanağı sundu. Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştık."

Jenny'nin keyfi biraz olsun yerine gelmişti. Sue için sevinmişti. "Peki şarap ve mum eşliğinde ağır mı, yoksa ateşli ve aceleci bir seks miydi?"

Sue'nun suratını hoşnut bir gülümseme kapladı. "Her ikisinin karışımı aslında. Ya senin hafta sonun nasıldı? Hâlâ Mick Brody'ye âşık mısın?"

Jenny içini çekti. Artık bunu inkâr etmekten vazgeçmişti. Havaifişekler sırasında Sue'ya itiraf ettiğinden beri geri dönüş yoktu. Ne kadar denediyse olmadı. "Evet. Ve bu durumdan hoşnut değilim."

Sue kaşlarını kaldırarak "Oh?" dedi.

"Mesela geçen akşam beraber olduktan sonra hemen gitmesi gerekti, bu durumdan nefret ettim. Sonra bu durumdan nefret ettiğim için kendimden nefret ettim. Yani tamam, gitmek için geçerli bir sebebi var. Ve yakında tamamen gidecek, bu yüzden bu duruma alışmalıyım öyle değil mi?"

"Yani kasabayı tekrar terk edeceğinden eminsin, öyle mi?"

Jenny kafasını salladı. "Destiny'nin hayranı değil. Anlattığı kadarıyla Wayne'nin durumu kötüye gidiyor ve o ölür ölmez Mick de gitmiş olacak."

Sue sempatik bir surat ifadesiyle "Bu berbat," dedi.

"Biliyorsun, durumun buralara gelmesini hiç istemezdim -yani adama bağlanmayı. Bazen bu olanların hiçbirine inanamıyorum, gerçek dışı geliyor. Ama işte buradayım. Birden, her an onu düşünür buldum kendimi. Onu ne zaman bir daha göreceğimi düşünerek kapana kısılmış gibi bekliyorum. Bu sefer nasıl sevişeceğiz, ne konuşacağız, ne kadar kalacak? Berbat. Bunun sadece vahşi bir kaçamak olduğuna dair kendimi kandırdığım zamanlar çok daha iyi hissediyordum."

Sue "Ama yine de, aşk acı çektirse de harika bir şey. Öyle değil mi? Ben Jeffe'e âşık olduğum zamanı hâlâ hatırlıyorum. O günlerde Jeff beni arkadaşı olarak görüyordu ve ben kaderime boyun eğmem gerektiğini hissediyordum ama aynı zamanda da..." derken bir an duraksadı ve tamamen hayallere dalmış görünerek "... onu düşündükçe içim coşkuyla doluyordu."

Jenny içini çekti ve acı gerçeği fark ederek "Evet ben de coşku doluyum. Ama eğer...her şey daha farklı olsaydı çok daha coşku dolu olabilirdim," dedi.

Sue "Evet haklısın şu kaçağı saklama işi tam bir hayal kırıklığı," diyerek durumu hafifletmeye ve Jenny'nin yüzünü güldürmeye çalışıyordu.

"Ve babamın yasaları çiğnemesine sebep olmak, bana olan inancını sarsmak... Tüm bunlar insanı aşağı çekiyor."

Sue "O zaman daha iyi bir konuya geçelim," diye tavsiyede bulundu ve "mesela Bay Brody ile seks nasıl gidiyor bugünlerde?" diye sordu.

Jenny birden tekrar coşku dolu hissederek genç bir kız gibi içini çekti ve "Her zamanki gibi muhteşem. Geçen akşam klima bozulduğunda Mick buzdolabının kapağını açtı ve mutfakta yaptık."

Sue'nun şaşkınlıktan çenesi düştü. "Tanrım. Nerede dedin?"

"Önce tezgâhın üzerinde sonra yerde. Ve işin içinde buz da vardı."

Sue elini sandalyenin kenarına çarparak "Kafayı yedirecek-sin bana. Bir seks maratonundan çıktım ve sen yine de beni bu adamla alt ediyorsun. Mutfak benim aklıma hiç gelmemişti. Bel-ki biz de Jeff'le bir sonraki büyükanne ziyaretinde bunu deneriz."

Jenny Sue'nun şevkini kırmak için bir parmağını havaya kaldırarak "Ama sanırım mutfak herhangi bir yere gidemeyecek kadar ateşli olduğumuz için o kadar çekiciydi; yoksa çok zor ve konforsuz olabilirdi," diye cevap verdi.

Yine de Sue'nun heyecanı yatışmadı.

"İyi de buzu unutma. Mutfağın çekici olmasının bir sebebi de buz."

Jenny sadece omzunu silkti. "Haklısın. Buz...gerçekten de olağanüstüydü."

Sue kafasını öne eğerek "Bu, noktayı koyuyor," dedi. "Ben de Jeff'le mutfakta yapacağım."

Sohbetleri sırasında Jenny kafasındaki soruyu soramadan geçemedi. Cesaret toplamak için soğuk üzüm suyundan bir yudum aldıktan sonra "Yani...artık Mick'le beraberliğime karşı değil misin?" diye sordu.

"Unuttun mu, bir seks maratonu sonrası ışıldaması yaşıyorum. Belki yarın bu kadar anlayışlı olamam." Ardından Sue'nun sesi yumuşadı ve "Gerçi babanın artık biliyor olması içimi biraz rahatlatıyor," diye de ekledi.

Jenny gözlerini devirdi. "Bu durumun babamla aramızı Mick gittikten sonra bile, bir daha onarılmayacak şekilde açmasından korkuyorum."

Sue üzüm suyu bardağını ağzına götürürken kafasını yana eğdi. "Sanırım ardından gelen soru -buna değdi mi olurdu. Geçici bir ilişki için kalıcı bir ilişkiye zarar vermeye değer mi?"

Jenny'nin midesi sıkıştı. Dudaklarını büzerek "Merak etme baban zamanla bunun üstesinden gelecektir falan gibi şeyler söylemen gerekiyordu Sue," dedi.

Sue mahcubiyetle bakarak durumu toparlamaya çalıştı. "Merak etme. Baban zamanla bunun üstesinden gelecektir."

Konuşmaya devam ettiler ve Sue, hiç de şaşırtıcı olmayan şekilde konuşmayı yine sekse getirdi. Öğleden sonra ilerledikçe Jenny, sürekli gölün karşısına bakmakta olduğunu fark etti. Brody'lerin kulübesini gizleyen sık ormanlığa doğru bakıp, buna değer miydi, diye düşünüyordu. Mick'i korumak için göze aldıklarına değer miydi?

Cevap karmaşıktı; çünkü durum Mick'den daha büyüktü. Bu,

doğru ve yanlışla alakalıydı. Ölüm, yaşam ve ceza ile ilgiliydi. Ve Jenny gölün karşı kıyısına geçtiği akşamdan itibaren tüm bu kavramlarla ilgili yeni bakış açılarıyla düşünmeye mecbur kalmıştı. Fakat durum Mick'in kendisiyle de alakalıydı. Onun karanlık ve aydınlık taraflarıyla... İyi ve kötü. Jenny kuru kafa dövmeli belalı adamın arkasında yatan iyi adamı görüyordu. Ve bu durum aynı zamanda, Jenny yalnız ve tükenmiş hissederken Mick'in onun hayatına getirdiği neşe ve heyecanla da ilgiliydi.

Jenny durumu nasıl çevirirse çevirsin, durumu ne kadar parçalara bölerse bölsün, Sue'nun sorusunu kendine sorduğunda hep aynı şaşırtıcı cevabı veriyordu.

Evet, buna değerdi.

Üzgünüm baba ama Mick'le ilgili hiçbir pişmanlığım yok ve asla da olacağını sanmıyorum.

O gittiğinde yaşayacağım üzüntü hariç.

İşte o zaman çok üzülecekti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Gökyüzü açıktı; fark edilir derecede açık...
Ve tüm yıldızların parıldayışı sanki müşterek bir nabız tarafından
zamanlanmış tek bir bedenin titreşimleri gibiydi.

Thomas Hardy

On üç

Walter arabasını yavaşlatıp Dew Drop'un çakıllı park alanına yanaştığında kendi kuralını ihlâl ettiğinin farkındaydı. Ama yorgun ve susamıştı. Biraz rahatlamak istiyordu. Devriyede değildi ve lanet olası sıcaktan da çok yorulmuştu. Bir değişiklik olarak bira iyi bir fikirdi.

Park alanına yanaşırken, *burada olmamın tek sebebi bu,* dedi kendi kendine. *Sadece bir bira içmek.*

Bir salı akşamıydı ve saat on bir sularındaydı, bu yüzden ortalık sakindi. Birkaç müşteri vardı, onların da çoğu bilardo masasının etrafında toplanmış, böbürlenip kahkahalar atıyorlardı.

Daha önceki ziyaretlerinde oturduğu tabureye doğru yöneldiğinde kendini bardaki diğer müşterilerin suratlarını incelerken buldu. Mick Brody'ye bakınıyordu. Brody çocuğu görmeyeli çok zaman olmuştu fakat bilardo toplarına vuran pejmürde adamlardan herhangi birinin o olduğunu da sanmıyordu.

Jenny'nin hikâyesinin her kelimesini dikkatle dinlemişti ama tamamen doğruları söylediğine ikna olmamıştı. Wayne Brody bir yatakta yatmış ölüyor? Walter'ın bildiği kadarıyla Wayne uzun süre uyuşturucu kullanmaktan dolayı perişan haldeydi. Konuştu-

ğu hapishane görevlisi de Wayne'nin kaçtığı zaman gerçekten çok hasta olduğunu söylemişti ama ölmekte olduğundan falan bahsetmemişti. Kim bilir gerçek neydi…

Belki de ölüyor olduğu doğruydu ama yine de bu, durumun hoşuna gitmesini gerektirmezdi. Birinin sadece ölüyor olması o kişiyi iyi bir insan yapmazdı ya da yaptığı kötü şeylerin yok sayılmasını gerektirmezdi ve bu durum da kesinlikle Wayne Brody'nin suçlarını listeden silmeyecekti.

Walter bildiklerini düşünmemeye ve Jenny olanları ona hiç anlatmamış gibi davranmaya çalışıyordu; ama bugünlerde düşünebildiği tek şey de buydu. Midesinin düğümlenmesine sebep olanın hangisi olduğundan emin değildi: bir hapishane kaçağının nerede tutulduğunu biliyor ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağına dair kızına söz vermiş olması mı, yoksa Jenny'nin böyle bir belanın etrafında Walter'ın tek kuruşluk iyi bir yanı olduğuna inanmadığı bir adamla takılıyor olması mı? Onun kızı, Jenny. Onu tanıdığını sanıyordu ama birden, hiç de tanımadığını fark etti.

Anita Garey bayanlar tuvaletinden çıkarken Walter bira için orada olduğunu tamamen unutmuş gibiydi. Anita her zamanki dar pantolonunu giymişti. Ve düşük V yakalı, yakasında dantel olan mor bir atlet vardı üzerinde. Kıyafetler üzerine her zamanki gibi yapışıyordu. Walter her zamanki gibi, onu görür görmez kasıklarında aynı şeyi hissetti.

Anita, sanki eski arkadaşlarmış gibi "İyi akşamlar Walter," dedi.

Walter kafasını sallayarak "İyi akşamlar," diye karşılık verdi.

Barın arkasından Walter'a doğru ilerlerken "Gazoz?" diye sordu.

"Hayır, bu akşam bir bira alacağım. Hazırda ne varsa."

Uzun bir bardağa uzanırken "Geliyor," dedi. "Özel durum nedir?"

Anita, Walter'a köpüklü bir bira doldurmak için arkasını döndüğünde Walter onun bedeninin hatlarını dikkatle incelerken buldu kendini. Anita'nın görünüşü hoşuna gidiyordu. Hoş bir vücudu vardı; büyük ve yüksek göğüsleri ve kum saati gibi bir vücudu… Onu, bu bedeni bir çuvalın içine gizlemek istemediği için suçlayamazdı.

Anita birayı Walter'ın önündeki peçeteye yerleştirirken "Kedi dilini mi yuttu?" diye dostça sordu.

Kahretsin. Walter ona bakmaya o kadar kitlenmişti ki cevap vermeyi unutmuştu.

"Hımm...sanırım özel durum...bugünlerde biraz fazla streliyim. Rahatlamak istedim."

Anita "Soğuk bir bira için bundan daha iyi bir neden düşünemiyorum," dedi ve Walter da otomatik olarak gülümsedi. Anita çok çekiciydi. Walter onu her gördüğünde daha da çekici görünüyormuş gibi garip bir hisse kapılıyordu fakat bunun kendi hayal ürünü olduğunu tahmin edebiliyordu.

Anita "Yakında yağmur yağacağını duydum," diye ekledi. "Seni bilmiyorum ama bence çoktan vakti geldi."

Walter kendini hafiften kıkırdarken buldu ama nedenini bilmiyordu. Anita sadece...kendi gibiydi. Kendine münhasır. Olduğu kişiyle barışık. Walter bunu seviyordu. "Ancak gördüğüm zaman inanacağım. Ama evet biraz yağmur ruh halime de çok iyi gelecektir."

Anita kollarını göğsünün önünde kavuşturduğunda zaten yeterince cüretkâr olan dekoltesi biraz daha belirginleşti. Walter onun etrafında geçirdiği zamanlar arttıkça, bu durumun onu daha az şaşırttığını fark etti ve erkek içgüdülerini biraz daha fazla okşadığını da anladı. Her ne kadar bu içgüdüler uzun bir süredir uykuda olsa da, Anita farklı hissettiriyordu. "Peki seni strese sokan nedir Walter? Eğer anlatmak istersen dinlemekten rahatsız olmam."

İç çekerek sırrını paylaştı ve "Kızımla sorun yaşamaya devam ediyoruz," dedi.

Anita sanki Walter'ı azarlayacakmış gibi çenesini öne eğerek "Sakın bana hâlâ şu fotoğraflarla ilgili ona kızgın olduğunu söyleme," dedi.

Walter omuz silkti ve "Tam değil. Ama görünen o ki...o durum Jenny'nin düşündüğüm kız olmadığına dair ilk işaretlermiş," dedi.

"Hayır? Kim o zaman peki?" Anita bir yandan da bardan uzun bardak alıp kendine karışık bir içki hazırlamaya başladı.

Walter ona ne kadarını anlatacağından emin değildi ama geçen sefer onunla konuştuğunda daha net düşünmek konusunda ona oldukça yardımcı olmuştu. Bu yüzden ona anlatabildiği kadarını anlatmaya karar verdi. "Jenny gidip serserilerle takılmaya başladı."

Anita düşünceli bir ifadeyle kafasını arkaya devirdi ve ardından içkisini hazırlamaya devam ederken sordu. "Sana bir soru sormama izin ver. Şu serseri, senin daha önce birebir şahsi münasebetin olan biri mi? Yani karakterinden emin olduğun biri mi? Yoksa hakkında çıkan dedikodulardan dolayı mı öyle düşünüyorsun?"

Walter bunun üzerine biraz düşündü, birasından bir yudum aldı. "Sanırım her ikisi birden. Gençken kötü bir tohumdu. Jenny artık öyle olmadığını söylüyor. Fakat otuz yıllık polis tecrübem bana bir şeyler öğrettiyse, bu da insanların genelde değişmediğidir. Değişmeyi deneyebilirler, değiştiklerini iddia edebilirler hatta değişebilirler de; ama kısa bir süreliğine… Derinlerde aslında değişmezler."

Anita "Haklısın. Ama genelde dedin, dikkatini çekerim," dedi.

Walter "Doğru," diye cevap verdi. "Zaman zaman beni şaşırtan birilerini görebilirim. Hayatına çekidüzen verip daha iyiye götüren birileri olabilir. Fakat bu o kadar ender olur ki görmeden inanmam. Ve bir süre böyle devam ettiğini de görmem lazım ki tamamen ikna olayım."

Anita renkli içkisini hazırladıktan sonra kaldırıp bir yudum aldı. "Mmm." Bu ses bir şekilde Walter'ın pantolonunun onu sıkıştırmasına sebep oldu. Ardından Anita tekrar Walter'a baktığında sanki ona bir sır söyleyecekmiş gibiydi. "Belki de sana karşı bu kadar açık olmamalıyım, ne de olsa yeni tanıştık. Ve bir de yerel yasaları temsil ettiğin düşünülürse… Ama kısa süreli tanışıklığımız süresince arkadaş olduğumuzu düşünüyorum Walter. Katılıyor musun?"

Walter merakla "Evet," dedi. Biraz da Anita'nın konuyu nereye getireceği ile alakalı endişeliydi. Soğuk birasından büyük bir yudum aldı.

Anita "İkimizin arasında kalsın. Ben kendimi beğenirim. Olduğum halimle barışığım. Bu barda etrafa bakınca fazla bir şeyim yokmuş gibi görünüyor ama sahip olduklarım için çok çalıştım. Ve tüm bunlara sahip olduğum için mutluyum. Gençken bir şekilde yanlış insanlarla takıldım ve kınanacak kararlar aldım. Fakat bir gün o kötü durumlar içerisinde çok fazla vakit harcadığımı fark ettim, artık bir yetişkindim. Ve nokta o an oldu. O an hayatıma darbeyi vuran an oldu. Hayatımı olduğu haliyle beğenmediğime karar verdim. Ve böylece kendimi o ortamlardan ve durumlardan çıkardım. Okula geri dönüp diplomamı aldım. Ve hatta yerel bir cemiyetten bir mekân işletmekle ilgili kurs alabilmek için burs aldım. Her şeyi tamamen tersine çevirdim Walter. Ve artık iyi bir insanım. Ve belki de daha da önemlisi insanların değişebileceğine dair yaşayan bir örneğim."

Walter Anita'yı yargılamadığını hayretler içerisinde fark etti. Muhtemelen ona baktığı zaman tahmin edebileceğinden daha fazlasını anlatmamıştı. Fakat onu tanıdığı ilk andan beri içindeki iyi insanı fark edip diğer taraflarını göz ardı etmişti. Biranın da etkisiyle "İşte bu," dedi. "Sen yaşayan bir kanıtsın. Sen iyi bir insansın. Seninle konuşurken de anlıyor insan bunu. Fakat Jenny'nin takıldığı o herifin iyi olduğuna dair herhangi bir kanıt göremiyorum."

Anita "Yeterince iyi baktın mı ona?" diye sordu.

"Aslında oğlanı küçüklüğünden beri görmedim. Ama...şu anda...bir belaya karıştığını kesinlikle biliyorum...yapmaması gerekiyordu." Walter yasa dışı diyemedi çünkü o, yasanın temsilcisiydi, kahretsin, eğer yasal olmayan bir şey biliyorsa bunu durdurması gerekirdi. Anita'dan o kadar hoşlanıyordu ki, Jenny'ye verdiği söz yüzünden görevini yerine getirmediğini bilmesini istemiyordu.

Anita ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırarak "Dinle," dedi. "Ne bu adamı tanıyorum ne de kızını. Durum hakkında da bir şey bilmiyorum. Ama bildiğim birkaç şey var. İnsanlar değişebilir. Ve eminim sen kızını iyi yetiştirmişsindir ve salak olmadığına da eminim; bu yüzden kızının o çocuğa olan güvenine karşı daha açıkfikirli yaklaşmalısın. Ve eğer adamın iliklerine kadar kötü olduğu ortaya çıkarsa ve tamamen haklıysan da Jenny'nin bunu kendi kendine öğrenmesi gerekiyor. Ve her ne olursa olsun babasının, yanında olduğunu bilmesi gerekiyor."

Walter bu son kısmıyla ilgili rahatsız olmuş gibi görünmüş olsa gerek ki Anita "Benden duymuş ol Walter. Jenny'yle aranıza çok fazla şeyin girmesine izin veriyorsun ve yakında aranızda kilometrelerce uzaklık oluşacak. Benle anneme tam olarak olan şey buydu. Bugünden baktığımda annemin yaptığım bazı hatalar için beni affetmek istediğine inanıyorum ama bir türlü bunu becerememedi ve engelleri aşamadan da öldü. Bu durumda kızını kaybetmek istemezsin değil mi?" diye ekledi.

Walter "Elbette hayır," dedi düşüncesinden bile korkarak. Hayatını Jenny'siz düşünemiyordu.

"Bak, Jenny'nin berbat bir boşanma durumundan yeni çıktığını söylemiştin ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, bu bir kadın için oldukça zor bir dönemdir. Bir sürü değişimi göğüsleyip hayatını baştan kurması gerekecektir. Bu sırada da hayata ne verebileceğini keşfedecektir. Bunu yapış yollarını beğenmeyebilirsin ama onu bu konuda rahat bırakmalısın. Anlıyor musun?"

Walter tüm hislerine rağmen kafasını salladı. Anita öyle bir otorite ile konuşuyordu ki, ona katılmamak zordu. Ya da belki de...sesinde duyulan şey zor kazanılmış bir erdemdi. Walter sadece Jenny'nin Brody ile olan ilişkisi konusunda daha iyi hissetmeyi ve Anita'nın ona yardımcı olmasını istiyordu.

Walter birasını bitirdiğinde Anita "Bir tane daha ister misin?" diye sordu. Bu teklif Walter'a cazip geldi çünkü Anita'nın arkadaşlığını seviyordu ve içinde bulunduğu ruh hali de göz önüne alındığında boş bir eve, sessizliğe gitmek pek de cazip değildi.

Fakat yapmak istediği son şey sarhoş olmaktı. Walter nihayetinde bir polis şefiydi ve halkın saygısını kaybetmemesi gerekiyordu. Daha önce bu saygıyı kaybedecek hiçbir şey yapmamıştı. Her zaman dikkatli yaşamıştı. Üzgün ve yalnız hissettiği için Anita Garey ile bir bira daha içmek pek de temkinli bir davranış değildi. "Hayır. Yeterli," dedi ve "borcum ne kadar?" diye sordu.

Anita Walter'a öyle bir bakış attı ki, Walter tam olarak ne demek istediğini anlayamadı -biraz kibarca, biraz kendinden emince hatta biraz flört vari? Fakat hayır, bu son kısmı uyduruyordu. Anita "Müesseseden," diye cevap verdi.

"O neden?"

Anita "Kanunların yerel temsilcisini hoşnut etmek lazım," diye takıldı ve Walter güldü. Gerçekten güldü. Uzun zamandır ilk defa gülüyordu. Muhtemelen 4 Temmuz'dan beri ilk defa. Bunun üzerine Walter "4 Temmuz'da parka gittin mi?" diye sordu.

Anita kafasını salladı. "Seni orada görürüm sanıyordum ama göremedim."

"Ben...bir pikniğe katıldım."

Anita gülümsedi ve kafasını hafifçe yana eğerek "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Ona sormalıydım.

Ama daha sonra *hayır* diye düşündü. Bu Jenny'nin ona Mick Brody'den bahsettiği gündü ve tüm gün cehenneme dönmüştü. Öte yandan, piknik gibi bir etkinliğe Anita ile katılırsa etrafındaki insanların hakkında ne düşüneceklerinden emin değildi. Çünkü muhtemelen insanlar Walter'ın onda gördüklerini göremeyeceklerdi.

Ve Walter insanların ne düşündüğünü önemsiyordu. Utanç verici bir gerçekti belki ama öyleydi işte.

Walter gitmek üzere ayağa kalktığında tüm o utanç, ağırlığınca üzerine çöktü. Biraz daha kalıp Anita'yla sohbet etmek ne hoş olurdu, diye düşündü. Bir barda değil de, daha farklı bir ortamda, hiç kimsenin ne düşündüğünü önemsemeyeceği bir yerde. Yeni bir yerde.

Walter Anita'ya doğru döndü ve birden çok gergin hissederek "Anita," dedi.

"Evet Walter?"

Dudaklarını kıstı ve keşke boğazım bu kadar kurumamış olsaydı diye düşündü. Anita'nın cüretkâr ve çarpıcı gözlerine bakmaya çalışarak sordu. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama...bir gece benim evime yemeğe gelmek ister misin?"

Walter'ın bir anda midesi bulandı. Sebebini biraya bağlamayı çok isterdi ama soğuk ve şiddetli korku tek sebepti. Anita'nın yeşil gözlerindeki şaşkınlığı gördüğünde midesi daha da bulandı. Uh-oh. Çizgiyi aşmıştı. Hemen toparlamak istedi ve "Bunu sormamalıydım. Nadiren içtiğimden bira etkilemiş olmalı. Hayır demek istersen sorun değil," dedi.

Walter gevelemeyi bitirdiğinde Anita'nın şaşkın ifadesi yerini kendinden emin bakışlara bırakmıştı bile ve gülümsedi. "O zaman o birayı içtiğine sevindim çünkü hayır demek istemiyorum. Aslında polis bey Destiny'ye geldiğimden beri aldığım en iyi teklif bu."

* * *

Jenny sesi ilk duyduğunda tam anlayamadı. Tanıdıktı ama...

Sonra fark etti ki dışarıda yağmur yağıyordu. Gerçekten yağmurdu. Eve geldiğinden beri ilk defa yağıyordu. Ön kapıya yürüyüp ardına kadar açtı ve damlaların yürüyüş yolunu ıslatışını ve ilerideki göle çarpışlarını izlemeye başladı. Ardından gökyüzü adeta yarıldı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Neredeyse tüm Destiny halkının derin bir nefes çektiğini duyar gibiydi. Hava tahmin raporlarında ilerleyen bir kaç gün için yağmur bildirilmişti ama ne kadar yağacağı bilinmiyordu. Ve görünen o ki son derece ihtiyaç duyulan sağanak yağış gelmişti -Şükürler olsun ki. Çiçekleri durmadan sulamayı bırakabilirdi artık ve çimler de tekrar yeşerecekti. Hava da biraz olsun nefes alınabilir hale gelecekti. Ah…

Elbette bir kaç dakika sonra Jenny yağmura alıştı ve bir şeyler yapmak istedi. Ama önce annesinden kalma albüm yığınını müzik setinin yanına koydu. Son zamanlarda annesinin hoşlandığı müzikleri dinlemekten keyif aldığını fark etmişti. Özellikle de daha önce duymadığı bazı hard rock kayıtları bulunca epey şaşırmıştı. Yani demek oluyor ki Judy Tolliver'ın da gizli bir yanı vardı. Bu Jenny'nin gülümsemesine sebep oluyordu. Annesinin hoşuna giden müzikleri dinlemek Jenny'nin annesini yaşarken, başarılı ve mutlu hayal etmesini sağlıyordu -annesinin ölümünü hatırlatan o kutsal köşenin aksine.

Kayıtları dinlerken bir yandan da bilgisayarda çalışıyordu; bir kaç e-maili cevaplıyor ve internette geziniyordu. Özellikle de bu sonbahar lisede ders vermeye başlarsa ders programına alabileceği bir kaç başlık üzerine araştırma yaparken buldu kendini.

Hâlâ kalmak konusunda tam olarak karar vermiş değildi -özellikle de babası ona kızgın olmaya devam ederse- ama öte yandan hissettiği gibi davranmak konusunda Mick'in tavsiyelerini hatırlarken de buluyordu kendini.

Destiny'nin sonsuza kadar yaşamak için doğru yer olup olmadığından emin değildi ama bir çok sebepten ötürü bu aralar doğru geliyordu. Belki bir yıl belki de daha fazla. Belki de etrafta olmak babasıyla arasındaki problemleri halletmek için en iyi davranış olacaktı. Belki Mick gidince babası da rahatlardı.

Ahh -Mick gidince mi? Jenny içini çekti. Bunu bir kez daha fark edince midesi sıkıştı. Hazırlamaya çalıştığı ders programına konsantre olmaya çalıştı. Pek işe yaramamıştı. Mick bir kez aklına geldi mi çıkmak bilmiyordu.

Tam o sırada Night Ranger "Don't tell me you love me" adlı parçası duyulmaya başladı. Jenny'nin midesi sıkıştı.

Oh Tanrım. Keşke ona âşık olmasaydım. Keşke başından beri planladığım gibi sadece takılıyor olsaydık. Ne kabus. Ama artık bunun için çok geçti.

Tek yapabildiğin böyle şaşkına dönmek —ve umarım Mick gittiği zaman hayatın sonsuza dek kararmaz.

Hava kararduktan sonra Jenny kanepenin üzerine kıvrılıp Stephen Hawking'in *A Brief History of Time* adlı kitabını okurken yağmurun sesini dinliyordu. Yağmur bir kaç kez şiddetlenip durulduktan sonra şimdi sabit bir ritimle yağmaya devam ediyordu. Jenny klimayı kapatıp taze havanın içeri girmesi için pencereleri açmıştı. Yeşilin özel bir kokusu olmadığını biliyordu ama Destiny'de her yağmur yağdığında Jenny havanın hep böyle koktuğunu hissederdi —yeşil, taze ve bereketli. Sanki etrafında yeni bir yaşam beliriyormuş gibi.

Jenny dışarıdan, araba yolundan bir ses duyduğunu sandığı anda arka kapı çaldı. Göğsü güm güm atmaya başladı. Bu gece, bu yağmurda Mick'in gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Şaşırmış olarak koşup kapıyı açtı; Mick oracıkta sırılsıklam ve çok yakışıklı görünüyordu. Aslında Mick'ten yayılan o sade erkeksi güzellik neredeyse Jenny'yi hissiz bırakmıştı. Jenny sersemce "Yağmur yağıyor," dedi.

Mick bir kaşını kaldırarak "Haber için teşekkürler Kedicik," dedi.

Neden birden nefes alamıyordu ki? Ardından neden olduğunu anladı. Çünkü Mick ıslakken çok hoş görünüyordu.

Mick "İçeri girebilir miyim?" diye beklentiyle sordu.

Oh Tanrım. Orada durmuş Mick'in yağmurdan ıslanmasını ağzı açık halde izliyordu. "Oh –evet, elbette," derken geri doğru bir adım attı.

Mick Jenny'nin yanından geçip lavaboya doğru yürüdü. Tişörtünü çıkartıp suyunu sıktı. "Yerleri ıslattığım için kusura bakma."

Ama Jenny cevap veremedi; çünkü az önce nefes almak zorsa şimdi durum daha da kötüleşmişti. Çünkü şimdi Mick hem ıslak hem de üstsüzdü. *Tanrım.*

Mick Jenny'nin suratına baktığında, Jenny pijamalarıyla oracıkta dikilmiş, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi iştahlı bakışlarla süzdüğünü fark etti.

Mick "Ne?" diye sordu.

Jenny "Hiç," diyebildi. "Sadece...çok hoş görünüyorsun."

Elindeki tişörtü lavaboya bırakırken suratındaki ifade erkeksi bir böbürlenme işaretine dönüştü ve seksi bir gülümsemeyle Jenny'ye uzanıp "Çok iyi de hissedeceğime bahse varım," dedi.

Ve evet bu konuda sıkıntı yoktu —aynen de öyle oldu. Teni kaygan, ıslak ve ateşliydi. Jenny'yi kendine doğru çektikçe kaslı kollarıyla onu kavrıyordu. Jenny artık onu ıslatıyor olmasını da önemsemiyordu. Jenny'yi öptüğünde ağzı bile ıslaktı ve Jenny adeta Mick'in içinde boğulmak istiyordu.

Mick Jenny'nin kulağına "Ben kediciklerin sudan hoşlanmadığını sanıyordum," dedi.

Jenny geriye doğru eğilip Mick'in koyu gözlerinin içine bakarak "Huh?" dedi. Ve sonra Mick'in muzip ve baştan çıkarıcı bakışını yakaladı. "Buzdan sonra şimdi de bu, suyla aranda bir şeyler olduğunu düşünmeye başladım."

"Uh, hayır," dedi birden; çünkü buz ve bu durumu birbirinden farklı görüyordu; biri soğuk sıcak arasındaki kontrasttı, oysa bu durum tamamen Mick'in nasıl göründüğü ile ilgiliydi. Jenny Mick'in çıplak ve ıslak göbeğine baktığında dudağını ısırdı ve derin bir nefes aldı.

Mick hafiften oyuncu bir ifadeyle sanki Jenny'nin itirazı yersizmiş gibi "Hayır derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Jenny Mick'in gözlerine bakarak gülümsedi. "Durum şu ki Bay Brody," derken nihayet kendinden emin ses tonuna tekrar kavuşmuştu "yaptığın her şey beni baştan çıkartıyor. Suyun bu durumla hiçbir alakası yok."

Mick hoşnut görünüyordu ama yine de oyuncu bir şekilde, şüpheli bir tavırla geriye doğru bir adım atarak Jenny'nin ellerini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Hadi dışarı çıkalım Kedicik. Sana ispat edeceğim."

Jenny'nin gözleri açıldı. Mick ciddi miydi? "Hey, merhaba? Dışarıda yağmur yağıyor. Burada güzel, kuru bir evimiz varken neden dışarı yağmurun altına çıkalım ki?" Ardından Jenny gülümsedi. "Pantolonunu çıkart da kurutucuya koyayım."

Mick "İyi deneme," diyerek takıldı. "Ama ben seninle dışarı, yağmura çıkmak istiyorum."

Jenny kafasını eğerek Mick'e *'Hayır, sen delisin'* der gibi baktı.

Mick "Sen hiç çılgınca bir şey yapmaz mısın?" diye sordu.

Jenny derin bir nefes aldı. *Yok canım!—daha neler?* Bir parmağı havada "Hey, merhaba tekrar. Ormanda sekse ne dersin? Ve tabii mutfağı da unutma," dedi.

Mick "Hepsi de çok iyiydi," dedi. Sonra sesi derinleşti ve meydan okurcasına "Tekrar yap. Benimle ıslan Jenny. Darmadağın ol," dedi.

Jenny'nin kolları ürperirken saçları da diken diken olmuştu. Mick Brody onu başka hiçbir erkeğin baştan çıkaramadığı kadar baştan çıkartıyordu.

Görünen o ki, Mick'in cazibesine kapıldığı yüzünden belli oluyordu; oluyordu ki Mick Jenny'yi kapıya doğru biraz daha çekerek teşvik ediyordu. "Hadi benle dışarı gel Kedicik," dedi kısık ve baştan çıkarıcı bir sesle. "Seni ıslatmama izin ver."

Jenny derin bir nefes alarak "Çoktan yaptın zaten," derken bacakları arasında olup biteni düşünüyordu.

Mick hafifçe seksi bir günah işlemişçesine sırıtarak "O zaman daha fazla ıslatmama izin ver. Daha önce hiç ıslanmadığın kadar," dedi.

Bundan sonra Jenny daha fazla karşı koyamadı. Pembe pijama takımıyla Mick'in onu dışarı götürmesi her ne kadar çılgınca gelse de buna izin verdi. Yağan yağmura rağmen bu durum ateşe, alevlerin içine yürümek gibiydi. Mick tarafından baştan çıkartılmak bir şeydi ama tekrar ve tekrar bunun keyfini çıkartmak başka bir şeydi. Ama bu sefer farklı hissediyordu.

Bu nihai bir teslimiyet gibiydi. Tam bir teslimiyet. Seks için, gönüllü olarak yağmurun altına kadar takip edebileceği bir adamdı. Mick'in ona her istediğini yaptırabileceğini biliyordu.

Dışarı adım attıklarında yağmur Jenny'yi ıslatmaya başladı. Jenny bir an durdu ve yağmurun düştüğü karanlık gökyüzüne baktı ve "Sırılsıklam olacağım," dedi.

Mick "Fikir de bu zaten tatlım," dedi. Ardından Jenny'yi kendine çekip, yiyip bitirircesine öpmeye başladı —ve gerisi kendiliğinden geldi.

Yağmur sanki Jenny'yi serbest bırakmıştı, son bariyerleri ve engelleri de yıkmıştı. Bir süre boyunca ıslak çimde birbirlerinin yüzüne, kollarına ve omuzlarına dokunup öpüşmeye devam ettiler; sonra Mick Jenny'nin tişörtünü sıyırmaya başladı, askılarını sıyırdı ve beline kadar indirdi. Göğüslerini yağmura karşı çıplak bıraktı. Ağzını göğüs ucuna gömdüğünde adeta Jenny'yi içiyordu. Göğsünü emerken Jenny'nin sızlanmalarını duyuyordu. Sonra diğer göğsüne geçti. Aynı anda da pijamasını ve iç çamaşırını aşağı indirmeye başladı. Yağmur kasıklarından ve bacaklarından aşağı süzülmeye başladığında Jenny o an onu istediğini fark etti; Mick'le sırılsıklam olmak istiyordu.

Jenny kendini, Mick'i yan bahçedeki akçaağacın altında sallanan koltuğa doğru iterken buldu. Birden ıslak zemin üzerine, dizlerinin üzerine çöktü ve Mick'in fermuarını açıp aletini yağmurun altında serbest bıraktı. Jenny kendi iniltisini duyduğunda her seferinde Mick'in, onun için nasıl da o kadar büyük ve sert olabildiğine, şaşkınlıkla karışık bir merak duydu. Ardından eğilerek onu ağzına aldı.

Daha önce bunu yaptığında onun için, onu memnun etmek için yapmıştı; ama şimdi kendi için de yapıyordu. Onu hissetmek istiyordu; onunla her şeyi yapmak istiyordu.

Mick "Tanrım, tatlım," diye inledi. Parmakları Jenny'nin saçlarının arasında dolaşıyordu. "Ah, bu çok hoş —evet." Mick'in lafları Jenny'yi daha da baştan çıkarıyordu. İçten içe vahşi ve yetenekli bir âşık gibi hissetmesini sağlıyordu.

Jenny ayağa kalkarak Mick'in kucağına tırmandı ve sallanan koltukta ata biner gibi kucağına oturduğunda onu içine almaya hazırdı. Mick düzensiz ve şehvetli nefes alışlarıyla Jenny'ye yardım etmeye başladı. Bir eliyle koltuğun kenarına tutundu; diğer eliyle de kalçasını kavrayarak Jenny'yi aşağı doğru çekti.

Mick içine girdiğinde ikisi de inliyordu. Jenny cesurca Mick'in gözlerine bakıp nefes alırken "Çok harikasın," dedi.

Mick yumuşakça "Sen...tam olarak olmanı istediğimden...çok daha ıslaksın," dedi.

Jenny her zaman olduğu gibi Mick'in kucağında hareket ediyordu, ahenkle ileri geri hareket ediyordu. Gözlerini birbirinden hiç ayırmadılar.

Mick'in sözleri ve çıkardığı sesler Jenny'yi adeta kamçılıyordu. Kendini daha da vahşi hissetmesine sebep oluyordu. Tepelerindeki ağaç dallarından üzerlerine damlayan sular daha da özgür hissetmelerini sağlıyordu. Jenny planlamadan "Benim yaşamamı sağlıyorsun," derken buldu kendini.

Jenny'nin içine yavaşça girerken Mick'in nefesi kesik kesik geliyordu. "Ne tatlım?" diye mırıldandı. İkisinin de gözleri hâlâ birbirine kenetlenmişti.

"Benim yaşamamı sağlıyorsun Mick. Beni yaşamaya zorluyorsun. Ben buraya adeta kafamı gömmeye gelmiştim ama sen beni yaşatıyorsun."

Mick Jenny'yi sertçe ve aceleyle öpmeye başladı. Parmakları Jenny'nin ensesindeki ıslak saçlarında dolanıyordu. Jenny kollarını Mick'in omuzlarının üzerinden dolayıp o ânın tüm tadını çıkarttı -karanlığın, ıslaklığın, vahşiliğin, serinliğin, nemli havanın tadını çıkarıyordu. Mick içini, en derinleri öylesine dolduruyordu ki, Jenny'nin içindeki her şey en doğru haliyle hareket etmeye başlayarak Jenny'yi gitgide o âna daha da yaklaştırıyordu. Ta ki Jenny sendeleyerek Mick'le beraber tekrar kendinden geçinceye kadar devam ettiler. Jenny Mick'e kenetlendi. Boynuna sarılarak hıçkırmaya başladığında Mick'in onu kollarının arasında kavrayarak sıkıca tutmasını çok seviyordu.

Birkaç saniye sonra Mick Jenny'nin içine daha sert ve şiddetli darbelerle giriyordu. Jenny'nin orgazm olması için daha da sert hareketler yapıyordu. Jenny "Biraz daha," diye fısıldadı.

"Biraz daha mı istiyorsun Kedicik? Sana daha fazlasını vereceğim." Mick inleyerek daha da sert hareket etmeye başladı. Ardından dünya adeta alt üst oldu ve yere kapaklandılar ama birbirlerinden kopmadan birlikte hareket etmeye devam ettiler. Mick

Jenny'yi çimlerin üzerinde sırt üstü yatırarak üzerine çıktı ve Jenny Mick'den gelen her darbeye aynı şiddetle karşılık veriyordu. Ardından Jenny Mick'i yuvarladı ve bu sefer de o Mick'in üzerine çıktı.

Jenny kaç kez böyle yuvarlandıklarından emin değildi. Git gide daha da ıslanıyorlardı. En sonunda durdular ve Mick Jenny'nin üzerine çıktığında onu bileklerinden kavradı ve "Ben kazandım," dedi. Jenny o sırada —*Hayır, ikimiz de kazandık* diye düşündü. Kesik nefes alışları arasında "İçime gelmeni istiyorum," dedi. Mick de onun dediğini yaptı.

Sakinleştiklerinde Jenny yağmurun durmuş olduğunu fark etti. Çimenlerin üzerinde yan yana uzanmışlardı. Tamamen sırılsıklamlardı. Mick'in pantolonu dizlerinde, Jenny'nin atleti belindeydi ve Jenny daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Hatta boğazından heyecanla karışık, sersemlemiş bir kıkırdama yayıldı. Mick ona gülümserken her zamankinden daha seksi ve tehlikeli görünüyordu. Mick "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece bu...manyak gibi eğlenceliydi."

"Söylemiştim sana Kedicik."

Fakat ardından yüzündeki gülümseme dağıldı ve Jenny'nin kalbi hızla çarpmaya başladı; damarlarında çok fazla duygunun dolaştığını hissediyordu. "Az önce beni yaşatmanla ilgili söylediklerimde ciddiydim."

Mick Jenny'ye yaklaşarak dudaklarından öptü ve "Sevindim," dedi.

Mick'in kafasının üzerinden Jenny karanlık bulutların dağıldığını görebiliyordu. Ay ışığı etrafa yayılmaya başlamıştı ve birkaç yıldız da parıldıyordu. Jenny tüm hislerini bir yana bırakıp bu romantik durumdan çıkması gerektiğine karar verdi. *Basit bir şeyler söyle...pratik bir şeyler.* "Kıyafetlerini kurutmakla ilgili şu teklif hâlâ geçerli."

Mick'in suratındaki ifade değişti; biraz mesafeli ve üzgün görünüyordu. "Teklifini kabul etmeyi çok isterdim tatlım."

Oh. "Ama gitmen gerekiyor." Kelimeler ağzından dökülürken Jenny'nin kalbi sıkışıyordu.

Mick "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"O zaman...Wayne kötü olmalı."

Mick Jenny'nin yanında doğrularak "Bu konuda konuşmayalım, olur mu? Bu benim kuralım -seninleyken...sadece seninleyim, başka bir yerde değil," dedi.

Jenny dudağını ısırdı ve "Bu kuralı sevdim," dedi. O sırada gerçekten de düşünüyordu. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Kaybetmeye mahkumum ama seni seviyorum.*

Mick "Hadi giyinelim. Belki benimle iskeleye yürümek istersin," diye önerdi.

Jenny bunu daha önce yapmamış olmasına rağmen fikir çok hoşuna gitmişti. Onunla beraberken kendini bu kadar özgür hissettiği bir ilişkiden sonra muhteşem bir son gibiydi. Yo hayır, bir saniye, mükemmel son onun bu gece Jenny'yle kalması olurdu. Eğer normal insanlar normal çiftler gibi olsalardı, sırlar ve dedikodular olmadan... Belki Jenny'nin, kıyafetlerini kurutmak için yaptığı teklif pratikten çok duygusal bir teklifti. En nihayetinde biraz daha fazla vakit geçirebilmeleri içindi. Ama söz konusu Mick olduğunda, Mick'in ona verebildikleriyle yetinmek zorundaydı.

İçeri girip kurulandıktan sonra Jenny yeni bir atlet ve altına da penye bir şort giydi. Mick ıslak tişörtünü giymeyi dert etmiyordu. Patikadan aşağı, iskeleye yürürlerken tişörtü omzunda taşıdı.

İskeleye vardıklarında Mick avuçlarıyla Jenny'nin yüzünü kavrayıp dudaklarından öptü. Jenny bu taze zevk karşısında neredeyse eridi. Söz konusu Mick olunca, Jenny ne kadar da doyumsuz olduğunu fark etti; hep daha fazlasını istiyordu. Destiny'ye geldiğinden beri yaşadığı en serin geceydi. Mick onu öperken birden ellerini atletinin içine sokup göğüslerine doğru götürdüğünü fark etti. Ve Mick, Jenny'nin göğüslerini örten atleti sıyırdı ve çıplak bıraktı. İskelenin üzerinde göğüsleri tamamen çıplak olarak kaldı.

Jenny "N..ne yapıyorsun?" diye kekeledi.

Mick "Seni yaşatıyorum," derken bir yandan da eğilerek göğüs ucunu dudakları arasına aldı.

Jenny karşı koymayı düşündü çünkü her ne kadar küçük bir ihtimal gibi görünse de komşularından biri pencereden bakabilir veya bir şey almak için dışarı çıkıp onları görebilirdi. Ama karşı koymadı çünkü o da çok vahşi hissediyordu. Yağmur kadar vahşi. Mick Jenny'ye o kadar çok özgürlük veriyordu ki, Jenny bu kadarını istediğini fark etmemişti bile.

Jenny kafasını geri atıp gök yüzünde beliren yıldızları izlerken bir yandan da Mick'in ona yaşattığı hazzın tadını çıkarttı. Ta ki Mick yavaşça Jenny'nin atletini geri indirip, dudaklarından öpüp "İyi geceler Kedicik," diyene kadar.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Yıldızları o kadar safça sevdik ki;
karanlığı ürkütücü bulamayacak kadar.
İki amatör astronotun mezar taşı yazıtı

On dört

Mick'in ellerindeki yaralar iyileşmeye başlamıştı. Fakat daha fazlasının onu beklediğini biliyordu. Çukuru kazarken dışarı çıkardığı tüm toprak yığınının tekrar çukurun içine girmesi gerekecekti.

Mick Wayne'nin yatağının yanına oturdu ve kardeşinin kesik kesik uyuklayışını izledi. Onun acılarını midesinde hissedebiliyordu. Geçen gece Jenny'nin ona söylediklerini düşündü —onu yaşattığına dair söylediklerini. Bu çelişki adeta içinde yanıp tutuştu. Birinin ölümünü izlerken bir diğerinin yaşamasını sağlamak... Belki bu durum onu, yaşamın döngüsünü ya da işte tüm o derin zırvalıkları düşünmeye itmeliydi ama onun yerine Mick birilerini mutlu edebilmekten dolayı memnun hissediyordu, o kadar. Wayne'yi rahat ettirebiliyordu sadece. Mutluluk ya da mutsuzluk diye bir şey yoktu; sadece uyku, acı ve Mick'in midesine düğümlenip orada kalan ve uzun geceler boyunca yok olmayan o hissiyat vardı.

Ağrı kesici bantlar artık işe yaramıyordu. Mick diğer ilacı uygulamaya başlamıştı -Wayne'nin dilinin altına enjekte etmesi gereken ilaç. Ve artık oxycodone ilacını da kırıp Wayne'nin dilinin altına yerleştirmesi gerekiyordu çünkü Wayne artık yutkunamıyordu.

Tanrı'ya şükür ki yağmur yağmıştı. Tanrıya şükür. Artık o kadar sıcak değildi. Belki bu durum çok küçük bir değişiklikti ama

şu an için çok önemliydi. Bir gün ya da biraz daha fazla, aralıklarla yağmıştı ve üzerinden de bir kaç gün geçmişti fakat sıcaklık yeni yeni artıyordu ve nem de fazla değildi. Mick'in, moralini yüksek tutacak her şeye ihtiyacı vardı.

Karanlık yeni çökmüş, gece gelmişti. Açık pencerelerden hoş ve nefes alınabilir taze hava içeri doluyordu. Wayne'nin bu serinliği hissedip hissedemediğini merak etti. Bu hoşluğu hissediyor olmasını ümit etti.

Mick Wayne'yi biraz daha izledi ve uykusunun biraz daha sakinleşmesine sevindi. Muhtemelen son verdiği ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kardeşinin yemek yememekten kuruyup çökmüş suratını izlerken yaklaşmakta olan gerçeğe kendini hazırlamaya çalışıyordu. Ardından bakışlarını Wayne'nin sakladığı çocukluk fotoğrafına çevirdi ve kısa bir süre ağladı.

Bu yüzden bir an kendinden iğrendi -bu zayıf olunacak zaman değildi- bu yüzden ayağa kalkıp dışarı yürüdü, evin önündeki açıklık alana doğru. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ve Jenny'nin ona öğrettiklerini düşünmeye başladı. Gökyüzünün tüm o enginliği karşısında onun problemleri hiç de baş edilemez değildi. Ve zamanın sonsuzluğu düşünüldüğünde gelecek birkaç gün bir göz kırpması kadar kısaydı ve çok yakında her şey bitecekti.

İki gün sonra öğleden sonra Wayne gözlerini açtı, yatağından Mick'e baktı ve "Henüz ölmedim mi?" dedi.

Bir anlığına Mick onu kaybetmekte olduğunu düşündü. Kardeşi günlerdir konuşmuyordu. Fakat Wayne'nin gözlerinin içine, o şiddetli zayıflığın arkasına baktığında günlerdir göremediği bir netlik gördü. "Hayır. Henüz değil."

Wayne "Üzgünüm sana bunları yaptırmak zorunda kaldığım için," derken kelimeler ağzından yavaş çıkıyordu. Sesi kuru ve çatlaktı. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu; durumun ne kadar korkunç bir hal aldığını ikisi de biliyordu.

Fakat Mick sadece kafasını salladı ve "Hayır. Hiç sorun değil," dedi ısrarla.

Ardından Wayne hırıldamaya başladı ve Mick koşarak bir bardak su kapıp içine pipet yerleştirdi. Wayne'nin kavrayarak suyu içmesine yardımcı olmaya çalıştı. Wayne biraz boğulur gibi oldu ama az da olsa içebildi.

Wayne sakinleşmiş görününce Mick "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu. Wayne "Hayır," derken bir an ifadesiz görünüyordu. Mick tekrar kendinden geçeceğini düşündü ama o sırada Wayne kafasını hafifçe Mick'e çevirerek kuvvetsizce "Hâlâ gölün karşısındaki kız arkadaşını görüyor musun?" diye sordu.

Wayne'nin sorusu Mick'i şaşırtmıştı; şu an Wayne'nin aklındaki son şeyin kız arkadaşı olması gerektiğini düşünmüştü. Mick "Evet," diye cevap verdi.

"Neye benziyor?"

Mick kafası karışmış bir ifadeyle "Ne neye benziyor?" diye sordu.

Wayne bir an tereddüt etti ama ardından daha da güçsüz bir sesle yanıtladı. "Bu hale geldiğimden beri...epey zaman geçti. Seks...neye benziyor?"

Mick derin nefes aldı. Kardeşi bir kadınla beraber olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordu. Herhangi başka bir durumda bu konudan bahsetmek Jenny'ye haksızlık ettiğini hissetmesine sebep olurdu ama bu durum...kardeşine ölürken yardımcı olmanın başka bir yoluydu. Mick "Sıcak," derken niyet ettiğinden daha da yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunu fark etti ve gözlerini kapadı. Mick hem yorgundu hem de Jenny'yle yaşadıkları seksi tarif etmenin başka yollarını da düşünmeye çalışıyordu. "Teni yumuşak. Kıvrımları mükemmel. Sanki ellerim için yaratılmışlar. Onun içindeyken...güvende hissediyorum. Orgazm olduğu zaman öyle bir inliyor ki sesini göğsümde hissediyorum."

Mick gözlerini açtığında Wayne'nin gözleri kapanmıştı fakat yine de "Lanet olsun kardeşim...kulağa çok hoş geliyor," dedi.

"Evet öyle."

Wayne'nin nefesi yavaş ve kesik kesik geliyordu. "Beni...dışarı çıkartabilir misin? Güneşe?"

Mick "Tamam," dedi tereddüt dahi etmeden. Bu aralar kardeşinin tüm isteklerini yerine getirmek için oldukça telaşlıydı. Bu sefer Wayne'nin ses tonunda farklı bir gariplik vardı. Mick Wayne'nin tükenmiş bedeninin kucakladığında Wayne'nin bir deri bir kemik kalmış olduğunu fark etti. Gölün bu tarafındaki arazilerinde nadir güneş alan çimenlik bir alana doğru ilerlerken ikisi de konuşmadı. Gölge olmayan, biraz tepelik bir alandı. Gölü tepeden görüyordu. Bu güzel, güneşli günde burasının iyi bir yer olacağını düşünmüştü Mick. Jenny'nin Wayne'yi öğrendiği akşam beraber uzanıp yıldızları izledikleri yerdi burası.

Wayne tek başına oturamayacak kadar bitkin olduğundan o da yere uzanmıştı. Mick bir anlığına Wayne'nin yanından ayrıldı ve depoda bulduğu eski bir dinlenme sandalyesiyle döndü.

Beraber sessizce, orada oturdular. Wayne günün güzel havasını içine çekiyordu. Sanki yaşamı içine çeker gibi... Yakınlarda bir yerde bir kuş şakıyordu. Mick havanın güzel olmasına şükrediyordu. Sıcak ama kavurucu değildi. Tam o sırada yumuşak bir esinti üzerlerinden geçti. Ormandaki ağaçların yaprakları hep beraber *shush* diye ses çıkardılar. O ana dair her şey biraz gerçek dışı gibiydi.

Mick Wayne'nin, gölün diğer tarafına baktığını fark etti. Karşı kıyıdaki küçük, sevimli evler bir hikâye kitabını andırıyordu. Çocukken bazen burada oturup karşı kıyıyı izlerlerdi ama bu konuda hiç konuşmamışlardı. Gölün diğer tarafındaki hayatın ne kadar parlak ve aydınlık göründüğünden hiç bahsetmemiş olmalarına rağmen şimdi Wayne "Orada yaşamanın...nasıl bir şey olduğunu hiç merak ediyor musun?" diye sordu.

Mick "Evet," diye cevap verdi. Mick bunu *hep* merak etmişti.

"Sanırım son zamanlarda biraz neye benzediğini tatmaya başladım. Jenny ile."

Wayne yavaşça bakışlarını Mick'e doğru kaydırdı ve "Öyle mi? Neye benziyor?" diye sordu.

"Hoş. Tam da tahmin edebileceğin gibi. Hoş...ama tehlikeli." Mick de tekrar gölün karşı tarafına bakarak çocukken o tarafın ne

kadar da uzak göründüğünü hatırladı. Bir nevi uzun ve büyük gelincik tarlalarının ötesindeki Emerald Şehri gibi. "Aslında hiç bilmemeyi tercih ederdim, biliyor musun? Ne de olsa bu durum devam etmeyecek."

Wayne "Belki de...edecek," dedi sanki bu gerçek bir olasılıkmış gibi.

Mick öyle olmadığını biliyordu ama Wayne'nin neşeli şeyler düşünmesini istiyordu. Mick'in orada, boyalı şirin evlerin, renkli kanoların ve çiçeklerle dolu saksıların arasında bir yaşamı olabileceğini düşünmesinin Wayne'yi mutlu ettiğinin farkındaydı. Bu yüzden "Belki," diye cevap verdi.

Ardından Wayne gözlerini gökyüzüne dikip uzun ağaçların ötesindeki mavi enginliğe bakmaya başladı. Gökyüzü bugün beyaz küçük bulut kümeleriyle doluydu. Wayne film izler gibi dikkatle gökyüzüne bakıyordu ki "Sen de görüyor musun? Görüyor musun adamım, çok güzel," dedi. Sonra da gözlerini kapadı ve kısa bir nefes verdi...ardından da hareketsizleşti.

Ve Mick'in göğsü bir sarsıntıyla sıkıştı çünkü Wayne'nin öldüğünün farkındaydı.

Boşluğa "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Tanrım." Bunun geleceğini biliyordu, bekliyordu ama o an, tam da o an, konuştukları sırada bunun olmasını beklemiyordu.

Ve Wayne son cümlelerinde gökyüzünün güzelliğinden mi yoksa gördüğü beyaz ışıktan ya da Tanrı'nın elinden mi bahsediyordu, bilmiyordu. Eğer sonuncusuysa bu gerçek miydi yoksa halüsinasyon mu? Mick sadece ölümün tuhaf keskinliğini hissediyordu.

Mick kardeşinin cansız bedenine bakarken onu kimin hatırlayacağını merak etti. Onun komik bir yanının olduğunu, matematikte iyi olduğunu, çocukken atları çok sevdiğini ama hiç ata binme şansı olmadığını, tüm bunları kim hatırlayacaktı? Sanki Wayne hiç var olmamıştı ve ölümünün meydana geldiği bu şartlarda Mick ona bir mezar taşı bile yapamayacaktı.

Wayne onu artık duyamayacak olmasına rağmen Mick kendi

kendine "Seni hatırlayacağım," derken yanaklarından yaşlar döküldü.

Mick tüm yaz boyunca uğraşarak hazırladığı ahşap tabutun kapağını kapatmak için epeyce uğraştıktan sonra tabutu kazdığı çukurun içine indirmek için halat ve makara sistemini kullandı. Tüm toprağı, çukuru doldurmak için geri boşaltması çok vaktini ve enerjisini aldı.

Her attığı adımda, her hareketinde donuk ama ezici bir acı göğsünün etrafında titreşiyordu. Bugün tamamlaması gereken çok tatsız bir işi vardı.

Her şeyi tamamladıktan sonra, kardeşinin taze mezarının başında saatlerce oturdu. Nedenini o da bilmiyordu.

Karanlığın çökmesini mi bekliyordu? Kardeşinin öldüğü günün bitmesini mi bekliyordu? Eve geri gitmemek için mi burada bekliyordu? Evi dolduracak olan taze yalnızlık hissinden mi kaçıyordu? Belki de sadece Wayne'yi orada yalnız bırakmak istemiyordu, toprağın altında. Wayne'nin öldüğünü biliyordu ama yine de tuhaf hissediyordu. Kalkıp gitmek onu yarı yolda bırakmak gibiydi. Az önce kardeşinin üzerini toprakla örttüğüne inanamıyordu. Ve bunu hatırlamak yüreğinin sıkışmasına sebep oluyordu, her bir lanet olası kürek hamlesini hatırlamak göğsünü daraltıyordu.

O öldü. Onu toprakla örtmen çok normal. Her şey yolunda.

Bunu biliyordu, sadece içinde bir şeyler buna inanmakta zorluk çekiyordu.

Dizlerini göğsüne çekerek orada öylece otururken elini yumuşak ve zengin toprağa indirip parmaklarını gezdirmeye başladı. Tanrı var mı diye merak ediyordu. Tanrı'nın, kardeşi gibi günahkârlara karşı merhameti var mıdır, diye düşündü. Ve kendisi gibi günahkârlara da…

Ardından Mick aile mezarlığını çevreleyen uzun ağaçlara ve gökyüzüne baktı. Mavi gökyüzü soluk bir yara gibi morlaşmaya başlamıştı. Gün batıyordu. Tanrı'ya şükür. Artık karanlık olmasını istiyordu. Böylece gidip Jenny'yi görebilecekti. Mick belki de tüm bu saatler boyunca bunu beklediğini düşündü. Çünkü kafasında iyilik, huzur ve rahatlama barındıran tek düşünce buydu.

İnsanların âşık olmasından yer çekimi sorumlu değildir.

Albert Einstein

On beş

Jenny bütün günü tüm iyi Destiny'lilerin yaptığı şeyleri yaparak geçirdi. Çünkü biraz depresif hissediyordu. Bir haftadan fazla zamandır Mick'ten haber almamıştı. Bu yüzden ona dair düşüncelerden sıyrılması gerektiğine karar vermişti. *Ben oturup bir adamın yolunu gözleyen türden bir kadın olmak istemiyorum. Yo bayım, hayır!*

Bu yüzden o sabah kendini neşelendirmeye çalıştı. Yaban mersinli ve elmalı kek yaptı. Bir sepet dolusu keki babasına, karakola götürdü. Babası eğilip Jenny'nin alnından öpüp teşekkür ettiğinde hâlâ biraz tutuktu ama Jenny elinden geleni yaptığının farkındaydı.

Oradan sonra Jenny, Daisy'nin elbise dükkânında durdu ve sarı turuncu tonlarında cüretkâr bir elbise ve bir de, elbiseye uygun omuz şalı aldı. Ardından Destiny Emlâk Ofisi'nde durup Sue'yu plansız bir öğle yemeğine davet etti; Dolly'nin yerine gittiler. Ardından da *Under the Covers* kitap dükkânına uğrayıp Amy'ye merhaba dediler.

Jenny eve dönerken Bayan Ellie'ye elinde ikinci sepet kekle uğradı ve Bayan Ellie bahçede oturmaları konusunda ısrar edince, oturup buzlu çay içtiler. Bayan Ellie, Jenny'ye yazın sonunda ne yapacağına karar verip vermediğini sorduğunda, ki yaz da bitmek üzereydi, Jenny küçük beyaz bahçe masasının ardından gülümseyerek "Sanırım kalacağım," dedi.

Bayan Ellie "Çok güzel. Dua etmek insanın ruhu için iyidir," dedi.

Jenny durumu açıklamaya çalışarak "Hayır. Ben Destiny'de kalıp öğretmenlik yapabilirim demek istedim Bayan Ellie," dedi.

Bayan Ellie şaşırmış görünerek "Dua etmek başka şey, vaaz vermek başka şey tatlım. Sen bunu en iyisi Reverend Marsh'a bırak. Sen hayatınla ilgili neler yapmak istiyorsun onu düşün," dedi.

Jenny, Bayan Ellie'ye artık bir şey anlatmanın ne denli zorlaştığını fark etmişti.

Jenny öğleden sonranın kalan kısmını arka bahçede çalışarak geçirdi. Yağmurlar en sonunda çimleri hafifçe biçilmelerini gerektirecek hale getirmişti; bu yüzden dün Becker Çevre Düzenleme firmasını arayıp birini göndermelerini istemişti. Fakat Adam'ın kendisinin gelme ihtimaline karşı gelecekleri saatte orada olmamayı planlamıştı. Herhangi bir flört durumu ile baş etmek zorunda kalmak istemiyordu; Adam yakışıklı bir adam olmasına rağmen. Adam'ın firmasındaki resepsiyon görevlisi çim biçmekten başka bir iş yapılıp yapılmayacağını sorduğunda Jenny gerek olmadığını söylemişti; hava sıcak ama dayanılmaz olmadığından bahçe işlerini Jenny kendisi yapmak istiyordu. En nihayetinde tüm bu işler kafasını dağıtmaya ve onu meşgul etmeye yarıyordu. Çiçek bahçesine tohumları yerleştirdi ve arka çitlikteki gülleri düzenledi. Ardından eski ve kırılmış sallanan koltuğun parçalarını çöpe attı.

Fakat yine de, her akşam olduğu gibi karanlık çöktüğünde evdeydi. Bunu bir alışkanlık haline getirmişti adeta. Olurda bu gece Mick gelirse diye düşünüyordu.

Tanrı aşkına —oturup bir adamı beklemek üzerine konuş dur. Eğer herhangi biri kelimenin tam anlamıyla oturup Mick'i beklediğini bilseydi son derece utanırdı. *Bu durumun içine o kadar battın ki; buradan nasıl çıkacaksın acaba?*

Jenny, Mick'in yokluğunun iki anlama geldiğini farkındaydı. Wayne ya ölüme çok yaklaşmıştı ya da çoktan ölmüştü ve Mick de bir hoşça kal bile demeden gitmişti.

Wayne öldükten sonra neler olacağına dair hiç konuşmamışlardı. Bu yüzden ya Willie Hargis'in gördüğü o kamyonete binip çoktan Cincinnati'ye gittiyse? Ya Jenny tüm yaz boyunca kapısını çalmasını beklerse ve o hiç gelmezse?

Yine de hayatta kalacaksın. Olacak olan bu. Tüm yaşananları olması gereken yerine koyacaksın. En başından beri yaşamaya niyet ettiğin yaz aşkın olarak kalacak. Jenny dışarıdaki çeşmenin başında ellerini yıkarken bir yandan da bunları düşünüyordu. Düzgün nefes almaya çalışıyordu. Ardından içeri girip dolaptan soğuk bir diyet kola aldı.

Ama şimdi ona âşıksın. Ona o kadar âşıksın ki doğru dürüst bile düşünemiyorsun. Bu yüzden hiç de kolay değil, diye kendi kendiyle tartışmaya devam etti.

Eh bu harika işte, değil mi? Mick Jenny'nin sadece kendi kendine konuşmasına sebep olmakla kalmayıp aynı zamanda kendiyle münakaşa etmesine de neden oluyordu. Ve bunların hiçbir önemi yoktu. Çünkü âşık olsun ya da olmasın, Mick eğer gittiyse, gitmişti. Yapılacak bir şey yoktu.

Jenny mutfaktaki sandalyelerden birine kendini bırakırcasına otururken bir yandan da bıkkın bir şekilde nefesini bıraktı. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı ve mutfaktaki parlak ışıklar adeta çaresizliğine ışık tutuyordu. Acı gerçek şu ki, Jenny bu durumla bir türlü barışamıyordu. Mick'in sonsuza dek "gitmiş olması" fikrine alışamıyordu.

Jenny Terrence'ı da sevmişti ama bu farklıydı. Bu ilişki çok kısa sürede ruhunun derinliklerine işlemişti. Terrence onun ilk gerçek tutkusuydu. Terrence tam da hayatına uygun, doğru erkekti. Jenny gözünü bile kırpmadan onun için hayallerinden vazgeçmişti. Fakat Mick çok daha zordu. Jenny'nin yumuşak ve dairesel var oluşuna uyum sağlamaya çalışan, köşeli ve sert bir şey gibiydi. Fakat Jenny onu özlemle bekliyordu; hayatı boyunca hiçbir şeyi yada hiç kimseyi özlemediği gibi, onu, içini kemiren bir acıyla özlüyordu.

Ve yakında öyle ya da böyle, Destiny'yi terk edeceğini biliyor-

du. *Ama lütfen, en azından hoşça kal desin.* Bu kadar yakınlığa ihtiyacı vardı. Onun özel olduğunu söyleme şansının olmasının diledi. Aslında bunu duymaya ihtiyacı olabileceğini de düşünüyordu. Mick'in hayatının Jenny'yi tanıdığı için biraz daha olsun iyi olmuş olabileceğini düşünmek istedi.

Jenny arka kapıdan gelen hafif bir tıkırtıyla irkildi ve Mick'in kapıda dikildiğini görmek için gözleri parladı. Aniden nefesini tuttu. *Dokuz gün.* Saymamaya çalışıyordu ama onu en son gördüğünden bu yana dokuz uzun gün geçmişti. Ayağa kalktığında içini ve kalbini karmaşık duygular sardı. Kapıya doğru yürüdü.

Sevinçle birden kapıyı açtı ve Mick'in ne halde olduğunu gördü. Beyaz tişörtü ve kot pantolonu, elleri, yüzü ve kolları, her yeri toprak ve kir içindeydi. Suratı terden parlamıştı. Gözleri yorgun ve bitkindi.

Jenny "Tanrım," diye mırıldadı. "Oh Tanrım, Mick." Jenny Mick'in eline uzanarak onu içeri doğru çekti. "İçeri gel."

"O gitti." Jenny Mick'in bu kadar boşlukta gibi göründüğü başka bir zamanı hatırlamıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve onu içeri doğru götürdü. "İçer gel -gel benimle."

Jenny Mick'i oturma odasına doğru, oradan da üst kata götürürken onun için endişe etti. Tüm yaşadıkları için endişelendi. Çok salaktı, çok bencildi. Burada oturmuş sadece kendini ve hislerini düşünüyordu. Ve bir kez olsun Mick'in içinde bulunduğu vahşi durumu anlayamamıştı: Mick kardeşinin ölmesine yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yapmak zorundaydı. Onu gömmesi de gerekiyordu. Az önce kardeşini gömmüştü, Tanrı aşkına, çıplak elleriyle.

Jenny Mick'i daha önce hiç böyle görmemişti -çok güçsüz, fiziken ve ruhen. *Ona yardım etmek zorundayım. Onu rahat ettirmek zorundayım. Onun bunu atlatmasına yardımcı olmak zorundayım.* Birden tek önemli olan mesele bu olmuştu. *Onu...bir şekilde yıkayıp bedenini ve ruhunu temizlemeliyim.*

Jenny tek kelime etmeden onu üst kattaki yatak odalarını birbirinden ayıran küçük banyoya götürdü. Sadece duştaki sıcak suyu açmak için elini kısa bir süreliğine bıraktı. Ardından sessizce Mick'i soymaya başladı.

Tişörtünü kafasından yukarı doğru çıkartırken Mick de adeta bir çocuk gibi, biraz da güçsüzce kollarını yukarı kaldırdı. Jenny kemerini çıkartıp fermuarını açmaya başladığında bu sefer şehvetten ziyade sevgi doluydu. Jenny iş ayakkabılarını teker teker çözdü ve ayaklarını dışarı çıkartmasını bekledi. İç çamaşırını ve kotunu yere indirdiğinde Jenny'nin önünde tamamen çıplaktı; fakat gözleri hâlâ bitkindi ve boş bakıyordu.

Jenny kendi kıyafetlerini -şortunu, atletini ve iç çamaşırlarını- aceleyle çıkartıp duşa girdi ve Mick'i de içeri çekti. Tek bir amacı vardı. *—Onu temizlemem gerekiyor, tüm kirden arındırmalıyım onu. Kardeşini gömmenin ne demek olduğunu ona unuttırmalıyım.*

Mick'in bedenindeki tüm kaslar ağrıyordu ve tamamen halsizdi. Yapabildiği tek şey duşun altına girmekti. Sisin içinde yürümek gibiydi ve gerçek şu ki, uzun zamandır böyle hissediyordu. Muhtemelen o gün erken saatlerde Wayne öldüğünden beri böyle hissediyordu. Tanrım, sadece o gün mü geçmişti? Neredeyse... bir hafta geçmiş gibi hissediyordu. Sanki kardeşini günlerdir gömüyordu. Sanki toz ve çamur kollarına o kadar zamandır sıvanmış gibiydi.

Jenny, Mick'in bedenini duşun altına doğru yerleştirdi ve bedeninin serinlemesini sağladı. Bir sabun kalıbına uzandı, yumuşak, kadınsı ve parfümlü bir sabundu. Mick'in göğsünü ve omuzlarını ovmaya başladı. Mick, Jenny'nin dokunuşlarını hissetmeye çalıştı fakat geçirdiği günden kareler gözünün önünde canlanmaya devam ediyordu; Wayne'nin görüntüsü, yaşarken, ölüyken, konuşurken, sessizken ve ardından sadece cansız bir bedenken, çürüyüp kokuşmaması için gömülmesi gereken cansız bir beden...

Jenny sabunla Mick'in her yanını temizledi; kollarını, sırtını, karnını ve kasıklarını. Mick utanması gerektiğini düşündü. Fakat o kadar uyuşmuş gibiydi ki, herhangi bir şey hissedemedi. Sadece Wayne'yi görmeye devam ediyordu. Ve tüm o kiri.

Jenny Mick'in ellerini tutup avuçlarının içini temizlemeye başladığında Mick acıyla irkildi. Su kafasından, omuzlarından ve sırtından dökülürken "Kabarcıklar," diye mırıldandı.

O an göz göze geldiler ve Jenny "Pardon," dedi.

Jenny avuç içine bakmak için sabunu kenara koydu ve ardından elini kaldırıp yumuşakça öptü. O an Mick, Wayne'den daha çok Jenny'yi görmeye başladı.

Jenny tekrar onu temizlemeye başladığında Mick'in içindeki tuhaf donukluk kaybolmaya başladı -sadece biraz. Akan suyun, acılarını dindirmesine izin verdi. Jenny Mick'in saçlarını yıkamak için uzandığında Mick gözlerini kapadı ve sadece o âna odaklanmaya çalıştı; saçlarının arasındaki Jenny'nin ellerine, parmaklarına ve oluşan fiziksel hisse…

Bir noktada Jenny Mick'in arkasına geçti ve kollarını beline doladı. Ona öylece sarılıp sırtından öptü. Mick, su topladığı için acıyan kendi elleri arasındaki Jenny'nin yumuşak ellerini sıktı. Suyun altında olduklarından fark edilmeyeceğini düşünerek bir kaç damla gözyaşını da tutmadı.

Jenny daha önce hiç bu kadar iyileştirici ve sahiplenici olmamıştı. Fakat arka kapıyı açıp Mick'in gözlerini gördüğünde bu durum değişmişti. Şimdi de Jenny'nin yatağında serin çarşafların üstünde çıplak olarak uzanıyorlardı. Sevişmemişlerdi —öyle bir durumda da değillerdi— Jenny Mick'i sessizce yatağa götürmüştü ve bedenini yakına çekip, kafasını göğsüne yaslayıp orada dinlenmesini sağladı. Ve tüm gece ona sarıldı.

Üstlerindeki pencereden süzülen ay ışığı Mick'in yüzünü aydınlatıyordu. Uzun koyu kirpikleri, teninin rengi ve dudakları. Acı içinde olsa dahi Mick çok güzel bir adamdı. Jenny sadece bu acıyı biraz olsun dindirebilmiş olmayı umut ediyordu —sadece birazcık.

Jenny, Mick'in uykuya dalmış olduğunu fark ettiğinde yavaş ve dikkatlice ondan uzaklaşıp yataktan çıktı. İç çamaşırını ve atletini giyip banyoya, Mick'in kirli çamaşırlarını almaya gitti. Üst kattaki ışıklardan herhangi birini yakmadan kıyafetleri toparladı ve sessizce aşağı, çamaşır makinasının olduğu odaya indi. Çamaşırlar makinada yıkanırken Jenny de Mick'in kemerini ve botlarını nemli bir bezle temizledi. Sabah kahvaltısı için buzdolabına baktığında fazladan yumurta ve hatta salam olduğunu görünce sevindi. Sabah olduğunda Mick'e güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordu. Birkaç gündür pek bir şey yemediğini tahmin edebiliyordu. Çamaşır makinasının durmasını beklerken kahvaltı için masaya iki tabak, çatal ve bıçak yerleştirdi.

En sonunda çamaşır makinası durduğunda Mick'in çamaşırları temizlenmişti -özellikle de boxer ve tişörtü bembeyaz görünüyordu. Jenny tüm çamaşırları kurutma makinasına attı. Ardından alt katın ışığını kapatıp yukarıya, Mick'in yanına çıktı.

Jenny, Mick'in yanında yatağa uzandığında Mick yön değiştirerek bir kolunu uzatıp Jenny'nin beline doladı. Jenny parmak uçlarıyla Mick'in saçlarına dokundu. Mick Jenny'nin göğsünden öptü ve kafasını göğsüne yasladı, ve bu sefer Jenny de uykuya daldı. Sabah ışıkları odayı aydınlatana kadar uyanmadan deliksiz ve dinlendirici bir uyku çekti.

Jenny gözlerini açtığında Mick'le aynı yastıkta yatıyordu. Tüm gece Mick'in yatağında olması Jenny'nin çok hoşuna gitmişti. Ve sabah da onu orada görmek çok hoştu. Fakat birden, bunun nasıl mümkün olduğunu hatırlayınca bu durumdan nefret etti. "Nasılsın?" diye sordu Mick'e.

Mick yastığın üzerinden kafasını sallayarak "İyiyim," dedi.

Ardından Mick, Jenny'nin yüzüne dokunmak için uzandı. "Dün gece için teşekkür ederim."

Jenny sade bir ifadeyle kafasını sallayarak yumuşakça "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi.

Mick belirgin bir şekilde yutkundu. Gözleri daha iyi görünüyordu. Yüzündeki perişan ifade kaybolmuştu. Fakat yine de gözlerinde bir hakikatin, keskin bir gerçeğin izleri vardı. Jenny Mick'in gözlerinde böyle bir ifade daha önce hiç görmemişti. "Teşekkür etmem gerekiyor. Hayatımda bana bu kadar iyi davranan hiç kimse olmadı Jenny."

"Sen iyiliği hak ediyorsun Mick. Herkes kadar."

Mick içini çekti, biraz yorgun görünüyordu. "Çok tatlısın."

"Aç mısın? Salam ve yumurta var."

Mick kafasını önce tereddütle salladı ama daha sonra kararlı bir ifadeyle konuştu. "Evet -evet, bu iyi olur." O an Jenny belki de sadece bir kahvaltı teklifinin bile Mick'e alışılmadık derecede kibar geldiğini düşündü. Sonra Mick kafasını eğip kendine baktı, çıplaktı ama çarşaflar beline kadar çekilmişti. Hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Gidip kıyafetlerimi bulsam iyi olacak. Aksi halde bir pencere önünden geçerken komşularını korkutabilirim."

Jenny hafifçe sırıtarak "Kurutma makinasındalar," dedi.

Mick şaşırmış bir ifadeyle "Yıkadın mı?" dedi.

Jenny kafasını salladı.

"Ne zaman?"

"Gece. Akşamları sinsi olabiliyorum."

Mick'in gözleri, karakterine uygun olmayan şefkatli bir ifadeye büründü ve "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun Kedicik," dedi.

Jenny gülümsemek istedi ama yapamadı. Mick açıkça normal ve güçlü davranmaya çalışıyordu ama yine de hâlâ çok üzgündü. "Bu durumu kolaylaştımak için yapabileceğim bir şey var mı Mick?"

"Zaten yapıyorsun tatlım." Elini uzatıp puantiyeli atleti üzerinden göbeğini okşamaya başladı. Ardından iç çekip, omzunun üzerinden kafasını çevirip göle doğru bakmaya başladı. Jenny gölün karşısındaki evine doğru baktığını tahmin ediyordu. Mick "Bir şeyler doğru...tam gelmiyor. Eksik bir şeyler var gibi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Mick alçak gönüllü bir ifadeyle kafasını salladı ve "Ben...onu gömüp orada bıraktım. Bu kadar. Ondan çok daha kötü olan adamlar bile...bir şekilde cenaze törenini hak etmişlerdir, anlıyor musun?"

Jenny derin bir nefes aldı. Mick'in kardeşinin ölümüne yardım

edişinin, Jenny'nin farkında olmadığı bir sürü yönü vardı. Jenny "Belki sen ve ben onun için bir cenaze töreni yapabiliriz," dedi.

Mick'in kaşları çatıldı ve pek inanamayarak "Yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette."

"Nasıl?"

Jenny de pek emin değildi. Cenazelerden —on üç yaşında katılmak zorunda olduğu bir cenaze yüzünden— nefret ederdi ama Mick için bunu yapabilirdi. "Hımm, biraz düşüneyim." Jenny arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. "Wayne'nin favori bir şarkısı var mıydı?" Bir kopyasını bulabilirlerse tören sırasında çalabilirlerdi.

Mick soru üzerine birkaç saniye düşündükten sonra "Highway to Hell, AC/DC," diye cevap verdi.

* * *

Güneş ışığının hüzmeleri Wayne'nin mezarının üzerindeki ağaç yaprakları arasından süzülerek adeta cennetten ışıklar saçıyordu. Ardından Jenny kasetçaların düğmesine bastı ve "Highway to Hell" şarkısının ilk notaları etrafı sardı. Bir dakika kadar sonra Bon Scott'un kendine münhasır farklı sesi ortamı bastırdı. Mavi Vadi gölünün ağaçları arasındaki bu mezarlıkta cennet ve cehennem birbirine biraz daha yaklaşmıştı.

Kahvaltıdan sonra Jenny Mick'i evde bırakıp Sue'nun evine, Highway to Hell albümünü almaya gitmişti. Bahçeden de biraz çiçek kopartmıştı. Kopardığı çiçekler tek sezonluktu ama daha farklısı mümkün değildi. Annesinin ibadet köşesinin bir parçası olan eski İncil'i de alıp hazırladığı eşya kutusunun içine koydu. Görülebilme olasılıklarına rağmen Mick'in sandalıyla karşıya geçtiler. Hafta içi sakin bir sabahtı. Görülme şansları oldukça düşüktü.

Jenny hayatı boyunca —belirsiz bir şekilde— Brody'lerin kulübesinin arkasındaki mezarlıkta kimin gömülü olduğunu merak

ederdi ve artık biliyordu. Etrafına bakınıp mezar taşlarında göz gezdirdiğinde, bazılarının parçalanmış, çatlamış, eskimiş ama hepsinin Brody ailesinin fertlerine ait olduğunu gördü. Önünde durdukları mezardan başka yaklaşık bir düzine kadar mezar daha vardı. Anlaşılan o ki, birkaç nesildir Brody'ler bu güneş görmeyen sarp araziyi işgal etmişlerdi.

Jenny kafasını eğmiş Mick'in derme çatma birkaç tahtayla çaktığı mezar işaretine bakarken biraz tuhaf ve kasvetli hissediyordu —teypten gelen müzikten ötürü de biraz da gerçek dışı. Hafif bir gülümsemenin Mick'in dudakları arasında dolaştığını fark etti ve "Ne?" diye mırıldandı.

"Ben sadece Wayne, cenazesinde AC/DC çalıyor olmamızdan ne kadar hoşlanırdı diye düşünüyordum."

Jenny durumun ironisine biraz güldü ve "İyi -buna sevindim," dedi.

Mick "Pekâlâ şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Jenny Mick'e baktı ve "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Mick kısaca düşünüp "Wayne onu sevdiğimi ve özleyeceğimi biliyor. Bu yeterli," dedi.

Jenny "Ben Wayne'yi tanımıyordum ama sen onu sevdiysen eminim iyi bir insandı," dedi.

Mick kafasını yana eğerek "Bu biraz fazla olabilir. Kimseyi incitmek istemezdi ve bunun için elinden geleni yapardı desek daha iyi olacak," diye ekledi. Ardından kafasını eğip mezara bakarak "Şimdi sırada ne var?" diye sordu.

"Dua etmek ister misin?"

Mick tamamen durumdan kopuk olarak "Ben bilmiyorum. Nasıl dua edilir bilmiyorum. Daha önce hiç etmedim," dedi.

Bir sebepten ötürü bu Jenny'yi biraz üzdü. "Benim yapmamı ister misin?"

Mick hafifçe kafasını salladı ve "Tamam," dedi.

Böylece Jenny Mick'in elini tuttu, kafasını eğdi ve gözlerini kapadı. "Aziz kutsal Baba. Bugün burada Wayne'nin ruhunu senin bağışlayıcı ve sevgi dolu kollarına emanet etmeye geldik. Mick'e kardeşini senin şefkatine ve Yüce İsa aracılığıyla vaad ettiğin sonsuz yaşama emanet etme cesaretini ve gücünü vermeni diliyoruz. Amin."

Jenny gözlerini açtığında Mick'in tamamen şaşkınlık içerisinde ona bakmakta olduğunu gördü. "Lanet olsun -bu çok iyiydi. Bunu yapmayı nerede öğrendin Kedicik?"

"Destiny Kilisesi."

"Ah."

"Ben,"—Jenny öne doğru eğilerek seramoni için hazırladığı kutudan getirdiği İncil' e uzanarak—"biraz bir şeyler okuyabilirim diye de düşünmüştüm." Ardından sayfaları çevirdi ve aradığı 23. pasajı buldu.

Ardından ikisi de bir dakika kadar sessiz kaldılar. Sonra Mick "Bu gerçekten çok güzeldi," dedi ve "şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Benimle beraber çiçekleri ekmek ister misin?"

Mick kafasını salladı ve beraber eğilip çiçekleri mezarın başına ektiler. Mick çalışırlarken "Bu çok işe yarayacak," dedi. "Yani bir mezar taşı olmadığından. Bir şekilde burada birinin yattığı belli olacak."

Ardından sessizce çalışmaya devam ettiler. Sadece birkaç kuşun cıvıltısı ve geçen bir iki bal arısının vızıltısı vardı. Jenny bu taze ve koyu renkli toprağın altında neyin yattığını düşünmemeye çalıştı —Mick'in tek başına yapmak zorunda kaldığı bir tabut ve içine yine tek başına yerleştirmek zorunda kaldığı bir ceset. Tüm çiçekler ekildiğinde Jenny "Bir sulama kabı da getirdim. Eğer çeşmenin yerini gösterebilirsen gitmeden önce çiçekleri sulayabilirim," dedi.

Jenny kutudan sulama kabını alıp doğrulmaya başladı. Mick birden "Bekle," dedi. Jenny aşağı, Mick'e doğru baktığında hâlâ Wayne'nin gömülü olduğu yerde diz çökmüş olduğunu gördü.

"Söylemek istediğim başka bir şey daha var."

Jenny kafasını sallayarak "Tamam," dedi.

Jenny Mick'i yutkunurken izliyordu. Mick'in gözleri hâlâ kardeşinin mezarındaydı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi bir oktav kadar düştü. "Ben küçükken ve o evde bir şeylerden korkarken —dışarıdaki sesler ya da annem ve babamın bağrışmaları— Wayne bana sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylerdi. O zamanlar çok iyi bir ağabeydi."

Jenny dudağını ısırdı ve ağlamamak için zor tuttu kendini. Uzanıp Mick'in elini kavradı. Ardından mezarın başındaki hac içaretine bakarak "Huzur içinde yat Wayne," dedi.

Mick Jenny'ye, kulübede yapması gereken birkaç iş olduğunu söylediğinde Jenny'yi gölün karşısına geçirip eve bırakmayı teklif etti. Fakat Jenny kalıp ona yardım etmek konusunda ısrar etti. Wayne'nin eşyalarını toparlayıp yatak çarşaflarını bir daha kasabaya indiğinde götürmek üzere poşetlemek istiyordu.

Jenny kulübenin içinin ne kadar küçük olduğunu gördüğünde gerçekten çok şaşırdı. Kendini Mick'in yerine koyup, ona kötü davranan bir aileyle bu evde beraber yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştı. Öte yandan buranın harabe görüntüsünü de görmezden gelmeye çalıştı. Bazı iç duvarlar henüz tamamlanmamıştı; eskilikten dökülmüş falan değildi, sadece, hiç tamamlanmamıştı. Bu durum Jenny'nin ailesinin evini çok gösterişli bir yer haline getiriyordu. Jenny ne kadar sıcak ve hoş, küçük bir evde yaşadığını fark etti; bu durumu ne kadar olağan bir şeymiş gibi kanıksadığını da fark etti.

Bunlardan hiçbiri Jenny'nin kendini boşluğa düşmüş gibi hissetmesinin sebebi değildi. Mick küçük buzdolabından çıkarttığı çöpleri Jenny'nin tuttuğu poşete koyuyordu. Jenny'nin başı dönmeye ve nefesi kesilmeye başladı. Sebebinin sıcak olmasını dilerdi ama değildi. *Tanrım içerisi dayanılmaz derece sıcak olmuş olmalı. Yağmur yağalı iki hafta olmasına rağmen hava sıcaktı ama dayanılmaz değildi... Ahh, bu şekilde hissetmeme sebep olan nedir?*

Jenny hastaneden kiralanan hasta yatağının kenarında, Mick'in karşısında durmuş çarşafları toparlamasına yardımcı

oluyordu. Göğsü sıkıştı ve ağlamaklı oldu. Neler oluyordu böyle? Nesi vardı?

Wayne'nin kıyafetlerini toparlamasına yardımcı olurken durum daha da kötüleşti. Çoğunlukla tişört ve şortlar vardı; ve bir de kot pantolon... Onları başka bir çöp poşetine koydular. Mick "Bunları bağışlasam iyi ederim," dedi. "Ama Wayne bunları...hastayken giymişti. Bu yüzden insanlar bilse giymek isterler mi emin değilim."

Ardından küçük rafı temizlemeye başladı; önünde perde olan bir kaç katlı bir raftı. Mick "Bu şeftalileri atmaktan nefret ediyorum," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Ama gerçekten artık tek bir şeftali bile görmek istemiyorum. Sen ister misin?" Ardından Mick, Wayne'nin yiyebildiği son şeylerin bu şeftali konserveleri olduğunu anlattı.

Jenny "Belki turta, meyve pastası ya da benzeri bir şeyde kullanabilirim," dedi. Hâlâ gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyordu. Mick dönüp "Bir fikrin olacağını biliyordum Kedicik," dedi. Ve tam o anda Jenny'nin üzüntüsünü fark etti. Mick'in gözleri kararardı ve "Sorun nedir tatlım? Ne oldu?" diye merakla sordu.

Oh lanet olsun. Jenny hâlâ emin değildi. Bunun üzerine "Cenazeler. Bir şekilde bana...dokunuyor," dedi.

Mick'in bakışları anlayışla yumuşadı. "Sanırım annenin cenazesini düşünmene sebep oluyor."

Jenny kafasını salladı. "Ve...ve...sanırım artık bu dünyada yalnız olduğun fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Hiçbir ailen olmadan." Bu da yalan değildi. Şiddetli ve acımasız bir gerçekti.

Mick her zamanki gibi güçlü ve sağlam görünüyordu. Jenny Mick'in kendini toparlamaya başlamasına seviniyordu. "Wayne de buna benzer bir şeyler söyledi. Ama ben hep...yalnız hissederdim, çoğunlukla," diye bu durumun sorun olmadığını anlatmak istercesine açıklama yaptı.

Jenny şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Mick sadece omuz silkti ve "Yani annem ve babam...onlardan bahsettim sana zaten. Wayne'yi severdim ama...o benden farklıy-

dı. Onun karanlık bir yanı vardı. Bir süreliğine onu bu yolda takip ettim çünkü sahip olduğum tek şey oydu. Ama derinlerde, aslında birbirimize o kadar da benzemiyorduk. Bu yüzden...bir şekilde hep tek başımaydım."

Jenny gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Bu durum hiç hoşuma gitmiyor." Gerçekten de bu durumdan nefret ediyordu.

Ardından Mick'in bakışları değişti. "Son zamanlarda yalnız değilim ki tatlım. Seni tanıdığımdan beri. Tüm bu süreçte bana yardımcı olmak için çok şey yaptın."

"Ama artık bitti." Oh Tanrım. Sorun buydu. Onu ağlamaklı yapan buydu.

"Beni merak etme Kedicik. Ben büyük bir çocuğum. İyi olacağım, merak etme."

Ama belki ben iyi olmayacağım. Ona Wayne'nin eşyalarını toparlaması için yardımcı olmak Jenny'nin, her şeyin sonuna gelmişler gibi hissetmesine sebep olmuştu. Artık buradaki görevi tamamlanmıştı ve artık gitmeye hazırlanıyordu. Bu kadar düz ve basit.

Bu yüzden Jenny Mick'e, o güne kadar söylediklerinden fazlasını söyleyip şu an kalbini sıkıştıran şeyin sebebinden bahsetmeye karar verdi. Hepsinden değil. Onunla ilgili olan kısmından değil. Ama birazından. "Belki...belki de beni etkileyen budur. Çünkü ben de biraz yalnız hissediyorum."

Mick'in suratında hem teselli edici hem de şüpheli bir ifade vardı. Jenny sebebini kolaylıkla anlayabiliyordu. Onun Mick'ten çok daha fazla şeyi vardı. Mick elinde tuttuğu şeftali kutularını bir kenara bırakıp avuçlarını Jenny'nin yanaklarına götürdü. "Nasıl yalnız hissedebilirsin tatlım? Baban var. Ve arkadaşların, Sue Ann ve gölün diğer tarafında seni önemseyen bir sürü başka insan daha."

Jenny "Haklısın," dedi. Biraz aptal gibi hissediyordu. Ona kıyasla hayatında tonlarca insan vardı. "Ama...en çok sevdiğim insanlar hep bir şekilde beni terk ediyormuş gibi hissediyorum. Bu onların suçu olmasa bile. Annem. Terrence. Kartopu."

Mick'in hoşgörülü ifadesi aynı zamanda sempatikti de. "Kedicik, Kartopu bir insan değildi."

Jenny içini çekti. "Ama ben onu çok seviyordum." Jenny gözlerini aşağı doğru eğdi ve kafasını kısaca salladı. Şu an tamamen sersem gibi hissediyordu. Eve döndüğünden beri babasının yaratmaya çalıştığı küçük kız çocuğu gibiydi. İçinde bir yerlerde bu küçük kızın varlığının farkındaydı. Ve her seferinde hem kendi hem de Mick, neden başka bir kedi almadığını daha belirgin bir şekilde anlıyordu.

Ve en sonunda konunun gelip dayandığı yer şuydu: Kısa bir süre sonra Mick de onu terk edecekti. Mick Brody hayatının öyle büyük bir parçası olmuştu ki, yokluğu tekrar kalbinin yerinden sökülmesine sebep olacaktı. Daha şimdiden bunu hissediyordu. Mick yavaşça toparlanırken, aynı zamanda Jenny'den uzaklaşmak için de hazırlanıyordu.

Jenny'nin yoğun çabalarına rağmen bir damla gözyaşı ormanın içindeki bu kulübenin belli belirsiz sınırları içerisinde yanağından yuvarlandı. *Oh Tanrı aşkına. Kes şunu.*

Ama şimdi Mick ona destek olmak için oradaydı. Bir adım atıp Jenny'ye yaklaştı ve kucaklayarak sarıldı. "Gel buraya. Belki de seni bu durumun içine bu kadar sokmamalıydım -Wayne'nin ölümü ve dün akşam o şekilde sana gelmem."

Jenny şiddetle kafasını sallayarak geriye doğru bir adım attı ve "Hayır Mick. Sana bu süreçte yardımcı olmak istedim, olabileceğim her şekilde. Muhtemelen bu...hayatım boyunca biri için yaptığım en iyi şey," dedi.

Bakışları birbirine kenetlendi ve Jenny, Mick'in gözlerindeki ışıkta adeta eridi. Mick yavaşça dudaklarını Jenny'nin dudaklarına yaklaştırdı.

Mmm, Tanrım. Mick'in öpüşü Jenny'nin tüm bedenine yayıldı. Adeta bir enerji topu gibi, saf elektrik gibi. Bittiğinde Mick Jenny'nin kulağına fısıldadı. "Birilerinin benim için yaptığı en iyi şeydi Kedicik. Teşekkür ederim."

Jenny bekleyen gözyaşlarını geri çekmeye çalıştı. Öpücük

yardımcı olmuştu. "Gölün karşı tarafına gelecek misin benimle? Gece kalıcak mısın?" Jenny, evet demesini çok istiyordu. Bir an, hemen gitmeyi planlarsa, diye endişelenmeye başladı. Bugün. Nasıl olsa Wayne ölmüştü. Mick'in planları hakkında hiç konuşmamışlardı ve bu yer de, en nihayetinde suç mahaliydi.

Mick kafasını salladığında rahatlama hissi Jenny'nin tüm bedenine yayıldı. Özellikle de "Seninle uyumak çok hoşuma gitti. Yani tüm gece," diye itiraf ettiğinde Jenny çok rahatlamıştı.

Jenny Mick'e gülümseyerek "Benim de hoşuma gitti," dedi.

Mick "Ama bu gece sadece uyumayı planlamıyorum," diye de ekledi.

* * *

Mick kendini, Jenny'nin kayganlığına doğru ittiğinde...eve gelmiş gibi hissetti. Bu çok dikkat çekici bir düşünceydi ama öyleydi işte. Mick onunla beraber olmaya çok alışmıştı ve onunla kendini çok güvende hissediyordu. Lanet olsun —aslında güvende olmanın ne demek olduğunu dahi bilmiyordu ama onunla öyle hissettiğini biliyordu. "Çok ateşlisin bebeğim." Jenny'yle beraberken hem güvende hissediyordu hem de tahrik olmuş.

Jenny dudağını ısırdı, Mick'in gözlerine baktı ve bedenini Mick'e doğru kaldırıp onu daha da derine aldı. Mick inledi. Bedenindeki her kas zevkten geriliyordu ve penisi Jenny'nin içinde daha da sertleşmeye devam ediyordu.

Mick Jenny'nin sıcaklığında hareket ederken gözlerini ondan alamıyordu —tatlı gözleri, şehvetten cam gibi parlamış, muhteşem dudakları öpüşmekten hafifçe kabarmış. Mick dayanamayıp onu tekrar tekrar öptü.

Artık ona bağlanmıştı. Bu fiziksel bir bağlanmanın ötesindeydi. Ona, kavrayamadığı bir derinlikle bağlıydı. Ona zaten oldukça yakın hissediyordu ama geçen gece ve bugün yaptıklarından sonra...başka hiçbir kadının onunla bu şekilde ilgilenmesine izin veremezdi; başka hiçbir kadının onu bu kadar üzgün ve kırılmış

görmesine izin veremezdi. Ama Jenny'yle...bunu düşünmemişti bile; ona ihtiyacı olduğu zaman koşarak yanına gidiyordu. Ve o her zaman açık kollarla onu karşılıyordu.

Mick'in bildiği diğer tüm kızlardan farklıydı Jenny. Çok tatlı ve sevgi doluydu. Öylesine vericiydi ki. Ve seks. Genelde ilk birkaç seferden sonra ilk ateşini, şehvetini kaybederdi ama Jenny'yle bu olmamıştı. Sadece değişip, farklı şekillerde yeniden ateşli oluyordu.

Mick Jenny'nin sıkı ve nemli bölgesine tekrar girdiğinde vuruşları sertleşmeye başladı. Mick sadece...her darbeyi hissetmesini istiyordu. Mick Jenny'nin içine, bedenine, aklına, ruhuna karışmak istiyordu. Kendisinin bile anlayamadığı şekilde onu çok fazla arzuluyordu.

Bunu daha önce hiç hissetmemişti.

Ama şimdi bu durumun şiddetle farkındaydı. Bir ton tuğla üzerine düşmüş gibi hissetti.

"Ah, bebeğim," diye inledi. "Şimdi, şimdi." Ve ardından Jenny'nin içine boşaldı, sert, derin, gözleri kapalı ve dişleri kenetlenmiş olarak. Yaşadığı orgazm bedenindeki her kıvrımı germişti. O kadar güçlü bir haz yayılmıştı ki bedenine, neredeyse onu bile yutacaktı.

Orgazmın doruk noktası geçtiğinde eğilip Jenny'nin gözlerinin içine baktı ve bir elini yanağına uzatıp az önce inkar edilemez bir kesinlikle farkına vardığı şeyi söyledi. "Seni seviyorum Jenny."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Güneşin ışığını takip ederek Eski Dünya'dan ayrıldık.
Columbus'un gemileri üzerindeki yazıt.

On altı

Jenny Mick' in altında şaşkınlıkla uzanıyordu. *Kahretsin*. Mick az önce ne söylemişti?

Mick aceleyle "Kulağa saçma geldiyse kusura bakma. Bunu söylememeliydim. En iyisi hiç söylemedim farz edelim," dedi.

Ardından Jenny'nin üzerinden yuvarlanıp sırt üstü yattı ve kafasını geriye yaslayıp üzerlerindeki pencereden dışarı bakmaya başladı. Ayı ya da birkaç yıldızı yakalamaya çalıştı. Sorunlarının daha küçük görünmesini sağlamak için aydan ve yıldızlardan medet ummaya başlamıştı bile. Bunu söylerken aklı nerelerdeydi acaba?

Ama ardından Jenny Mick'in kolunu tuttu; yan yatıp Mick'e bakmaya başladı. Sesi sakin ve hoş geliyordu. "Hayır Mick. Ben de bunu söylemek istemiştim ama korktum."

Oh.Oh...Tanrım. Bu her şeyi değiştiriyordu. Mick'in kalp atışları yavaşlamaya başladı. Dünya tekrar doğru bir yer gibi hissedilmeye başladı. Bir şey hariç. "Artık benden korkmanı istemiyorum Kedicik."

Jenny Mick'in yanında uzanmış dudağını ısırdı ve "Korkmuyorum. Uzun süredir de korkmadım. Ben sadece...eğer bunu sana söylersem bunun seni korkutabileceğini düşündüm," dedi.

Mick kafasını salladı. Aslında belki de korkuturdu, eskiden. Ama son iki gün Mick'i çok fazla değiştirmişti —hayır, hayır geçen tüm bir hafta onu değiştirmişti. Wayne'nin ölümünü izlemiş-

ti. Mick de onunla beraber acı çekmişti. Ardından, her şey bittiğinde, Jenny...onu o berbat yerden çekip çıkarmıştı. Bu yüzden Mick o an bahsedebileceği tek hakikatten bahsetmişti, artık bundan utanmıyordu. "Seni hayatım boyunca istedim, hep istedim tatlım."

Jenny nefesini içine çektiğinde gözlerinde şaşkınlık ve sevinç karışımı bir ifade vardı. "Gerçekten mi?"

Mick kafasını salladı ve yatağın içinde Jenny'ye doğru döndü. Çarşafların altından Jenny'nin çıplak bedenini kendine doğru çekti. "Sen benim...asla sahip olamayacağım mükemmel kızdın. Ve görünen o ki...çok daha mükemmelmişsin. O zamanlar hayal ettiğimden çok daha tatlı ve ateşli. Sen güzel suratlı bir kızdan çok daha fazlasısın Jenny. Sen...bir erkeğin bir kadında isteyebileceği her şeye sahipsin tatlım."

Jenny zar zor nefes alıyordu. Aman Tanrım. Mick de onu seviyordu. Kesinlikle çok şaşırtıcıydı. İri, haşin ve bencil Mick Brody Jenny'yi seviyordu. Bir göz kırpması kadar kısa sürede her şey değişmişti. Jenny artık yalnız değildi. Bu gece Mick'le gölün karşı kıyısına geçmek, üzerlerinde parıldamaya başlayan yıldızlar daha önce gelmediği kadar anlamlı geliyordu şimdi. Mick Jenny'nin hayatının derinliklerine giriyordu. Jenny bunu hissedebiliyordu.

Mick yumuşakça "İstersen sen de söyleyebilirsin," dedi.

Jenny gözünü kırparak "Söylemek?" diye sordu.

Mick Jenny'nin gözlerine bakarken biraz masum görünüyordu. "Sana az önce söylediğimi."

Jenny gülümseyerek "Oh," dedi. Kalbi ısınmıştı. Acaba daha önce birileri ona onu sevdiğini söylemiş miydi? Daha önce hiç bir kadının bunu söylemesini istemiş miydi acaba? Kalbi Jenny'ye hayır diyordu. Kalbi Jenny'ye ilk olduğunu söylüyordu. Ve bu tüm yaşananları daha da özel kılıyordu. "Seni seviyorum Mick." Jenny karanlıkta fısıldadı. Ay ışığı birbirlerini görmelerini sağlıyordu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Mick hafifçe gözlerini kapadı —Jenny bu anın tadını çıkarttığını düşündü— ve Jenny'nin tüm bedeni ısındı.

Mick Jenny'nin kulağına fısıldayarak "Tekrar içine girmek istiyorum," dedi.

Jenny dudağını ısırdı ve içini çekti. Birden hayatındaki her şeyin daha kolay olduğunu hissetmeye başladı. "Bunu yapabilirim."

"Hazır olmam için bana yardımcı olman gerekecek. Sadece birkaç dakika oldu. İyiyim ama yine de..."

Jenny oyuncu bir ifadeyle "Ama yeterince iyi değilsin," dedi.

Mick gözlerini açarak imalı bir iafedeyle Jenny'ye baktı ve "İyiyim ama dün bir ton toprağı bir çukura doldurmam gerekti diyecektim," dedi.

Jenny kısa ve muzipçe bakarak "Oh," dedi.

"Ben o kadar iyiyim Kedicik, bunu sakın unutma."

"Ya unutursam?"

Mick'in sırıtışı yumuşadı ve "Tekrar ve tekrar hatırlatmam gerekir," diye cevap verdi.

Jenny "Ne zaman başlamak istersen büyük adam," dedi. Mick hafifçe gülümsedi ve Jenny'yi öpmeye başladı, boynunu, göğsünü. Jenny bir bacağını Mick'in kalçasına doğru kaldırdı.

Mick öpücükleri arasından Jenny'ye "Sana daha önce bedenindeki en favori yerlerimi söylemiş miydim?" diye sordu.

Jenny yastığın üzerinden kafasını salladı. "Mmm mmm."

Mick Jenny'nin göğsünün tepesini parmağıyla okşayıp kabarmasına sebep olurken "Göğüs uçlarının bu kadar çabuk sertleşmesini çok seviyorum," dedi.

Bu doğruydu —en azından Mick etraftayken çok çabuk sertleşiyorlardı. "Başka?"

"Göbeğin çok yumuşak," dedi avucunu üzerinde gezdirirken. "Ve göbek deliğinin yanındaki bu lekeyi seviyorum."

Jenny hafifçe nefesini çekti ve bu kadar küçük ve önemsiz bir detayın Mick'in ilgisini çekmesinden dolayı memnun oldu.

Ardından Mick biraz daha Jenny'nin kulağına eğilerek "Ve sana dokunduğumda ıslanman da çok hoşuma gidiyor," dedi.

Jenny birden bacakları arasında beliren nemlenmeyi fark etti ve Mick'e "Görünen o ki sadece bahsetmen bile yeterli oluyor," dedi.

Mick'in gözleri şehvetten karardı ve "Bunu bilmek güzel," diye cevap verdi.

Ardından Jenny kendi gerçeğinden bahsetmeye başladı. Büyük bir gerçek, en başından var olan bir gerçek. Fakat bunu Mick'e söylemeyi hiç planlamamıştı. "Sen benim kendimi...farklı görmemi sağlıyorsun. Daha iyi. Yani yatakta."

"Sen yatakta müthişsin tatlım. Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

En iyisi. Vaoov.

Jenny hafifçe Mick'i arkaya doğru ittip göğsünden aşağı doğru öpmeye başladı. Karnındaki kasları, kasıklarını. Az önce söyledikleri için ona bir tür ödül mü veriyordu, bundan emin değildi. Belki de onu hazır hale getirmeye çalışıyordu. Belki de sadece hayvani bir içgüdüydü. Fakat onu ağzına aldığında ona gösterdiği ihtimam kalbinden, ruhunun derinliklerinden fışkırıyordu adeta. Mick'in elleri Jenny'nin saçlarındaydı, onu okşuyor, masaj yapıyordu. Mick inlemeye başladı. "Tanrım. Çok iyisin Jenny... çok, çok iyi."

Bir dakika kadar sonra Mick Jenny'nin içine girdiğinde Jenny dudağını ısırdı ve onu alabildiği kadar derine aldı. İyi Jenny olma durumunun eve ilk döndüğü günlerde onu nasıl rahatsız edip işkence gibi geldiğini hatırladı. Ama birden iyi Jenny olmak o kadar da kötü gelmemeye başlamıştı. Görünen o ki 'iyi Jenny' olmanın birçok farklı yolu vardı.

***

Ertesi sabah Jenny annesinden kalma waffle pişirme aletini mutfağın üst raflarından birinde buldu. Hâlâ çalışıyordu. O akşam Mick'le geçirdikleri romantik ve ateşli gece onu bu sabah normalden farklı bir kahvaltı hazırlamaya teşvik ediyordu.

Her şey hâlâ çok taze, değişmiş ve dönüşmüş görünüyordu. Sanki ilişkilerinde daha yeni, daha kesin bir döneme girmişlerdi. Jenny, Wayne öldüğü için memnun olamazdı ama bu durumun Mick'i ne kadar özgürleştirdiğini de görebiliyordu —zaman olarak özgürleşmişti. Acıları yok olmuştu ve aşkı da özgürlüğüne kavuşmuştu.

Kahvaltı sofrasını beraber kaldırırlarken Jenny evin ısısının arttığını hissetmeye başladı. Ve klimanın tekrar arızalandığını fark etti. "Sanırım babamı aramam gerekecek." Jenny'nin sesi çok neşeliydi ama Mick'in suratındaki ifadeyi gördüğünde neşesi yok oldu.

"Eminim beni burada görmekten dolayı çok heyecanlanacaktır."

Oh. İyi nokta. Jenny dudaklarını büzdü, düşündü ve ardından "Belki de seni burada görme vakti gelmiştir. Belki de Wayne de gittiğine göre...artık o kadar da büyük bir sorun değildir bu. Ne de olsa saklanmamızı gerektirecek bir şey yok. Yani demek istiyorum ki, evet tamam, eski günlerden beri senin hakkında harika izlenimlere sahip değil ama artık Wayne'ye yardım etmen konusunda endişelenmemize gerek yok."

Mick omuzunu silkti ve "Bence hâlâ pek iyi bir fikir değil. Hatta belki de gündüz vakti burada olmam bile benim için biraz fazla riskli," dedi.

Elbette Mick, Jenny'nin bildiklerini bilemezdi —yani babasının tüm olanlardan haberinin olduğunu ve Jenny'ye harekete geçmeyeceğine dair söz verdiğini— tüm bunları bilmesine de gerek yoktu. Bunları bilmek Mick'i gereksiz yere strese sokacaktı. Ormanda karşılaştıkları o ilk geceden beri ilk defa biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Jenny "Sence en iyisi nasılsa öyle olsun. Ama ben endişe etmiyorum," dedi.

"Yani elbette suç işleyen sen değilsin Kedicik. Yani bence babanı çağırmak yerine neden klimaya benim bakmama izin vermiyorsun?"

Oh evet, Mick ona daha önce bu tip aletlerin tamiri konusun-

da tecrübeli olduğundan bahsetmişti; bu tamamen Jenny'nin aklından çıkmıştı. Çamaşır odasına doğru işaret ederek "Buyrun buradan," dedi.

Beş dakika sonra Jenny bulaşıkları kurularken Mick tekrar mutfakta belirdi ve klima için bir parça alması gerektiğini söyledi.

Jenny "Yani neyi olduğunu anlayabildin mi? Bu kadar çabuk?" diye sordu.

Mick kafasını sallayarak "Sadece bazı parçaların birbirine bağlanmasını engelleyen hafif bir oksitlenme var. Neye bakman gerektiğini bilmezsen görmek zor," diye cevap verdi. Pantolonun önüne ellerini sildi. "Bugün zaten bir süreliğine çıkmam gerekiyor. Hastane yatağını Crestview'ün kuzeyindeki hastane gereçleri kiralayan yere geri götüreceğim. Sanırım yol üzerinde bir hırdavatçı var. Oradan klima için ihtiyacım olan parçayı da alabilirim."

Jenny "Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

Mick hoşnut ama şaşkın bir ifadeyle baktı. "Benimle gelip saçma sapan ayak işlerimi yapmak mı istiyorsun? Benim evimden otobana giden yolu daha önce hiç arabayla geçtin mi Kedicik? Yaklaşık yarım saat boyunca çok virajlı ve monoton bir sürüş demek."

Jenny omzunu silkti ve "Biraz monotonluğun bir sakıncası yok. Hem belki de seninle vakit geçirmeyi seviyorumdur. Virajlı yollarda bile," dedi.

Anında Mick'in suratında sıcak bir gülümseme belirdi "Berbat virajlar artık pek de o kadar berbat gelmiyor kulağa," dedi.

Sabahın geri kalanı kanoyla gölün diğer tarafına geçip hastane yatağını eski model bir Ford pikapın arkasına yüklemekle geçti. Jenny Willie Hargis'in bugün kamyoneti otobana dönerken fark etmemesini ümit etti. Gerçi bu artık fark etmezdi. Babası sözünü tutmuştu ve artık Wayne de fark edilemeyeceğine göre en korkunç endişe son bulmuştu.

Mick haklıydı; otobana çıkan yol korkunçtu ve Jenny şimdi, Mick araziyi satmaya çalıştığında neden kimsenin orayı alıp herhangi bir inşaat yapmadığını anlamıştı. Arazinin gölün etrafı dı-

şındaki kısımları da en az orası kadar kayalık, sarp ve berbattı. Brody ailesi alabilecekleri en berbat araziyi almıştı; evlerini yapmak için Destiny'de seçebilecekleri en izole yeri seçmişlerdi. Mick tüm çocukluğunu burada, kasabanın geri kalanından kopartılıp mahrum bırakılmış olarak geçirmişti.

Beraber sürmeye devam ettikçe Jenny daha cüretkâr ve meraklı hissediyordu ilişkileri hakkında. O ve Mick. Bir gece önce büyük Seni Seviyorum'lar havada uçuşmuştu. Bu durum waffleli bir kahvaltı ve titreyen kalbi de beraberinde getirmişti. Bir yanı hâlâ olanlara inanamıyordu. *Mick beni seviyor!*

Ama bu durum aynı zamanda havada koca bir soruyu asılı bırakıyordu. Bu, gelecek için ne anlama geliyordu? Jenny tüm gece ve gün boyunca bir istridye gibi mutluydu. Fakat koca hastane yatağını kamyonetin arkasına yüklediklerinde Jenny bir kez daha Wayne'nin öldüğünün ve Mick'in evinin artık burası olmadığının farkına vardı. O ana kadar Jenny, Mick'in gelecek planlarına hiç karışmamıştı ama geçen geceden sonra artık karışabileceğini hissediyordu.

Jenny "Pekâlâ" diye söze başladı Mick toprak yoldaki delikten, bir hamleyle kaçmak için direksiyonu kırdığında. "Artık Wayne gittiğine göre...sırada ne var?"

Mick ne demek istediğini sormadı Jenny'ye; biliyomuş gibi görünüyordu. "Pek emin değilim Kedicik."

Jenny daha da cüretkârca devam etti. "Benim evimden yukarıda, yolun yukarısında kiralık bir ev var. Sue'nun büyük teyzesinin evi. Sue'ya ilgilenen bir arkadaşım olduğunu söyleyebilirim."

Mick kamyoneti yavaşlatarak bir tarafı düz set diğer tarafı dik yamaç olan bir yerde durdu ve Jenny'ye, sanki aklını kaçırdığını ima edercesine baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Hiç yolu yok Kedicik. Ben asla Destiny'de yaşayamam. İnsanlar beni kasabadan kovalayarak atarlar."

Belki Jenny böyle bir tepki beklemeliydi ama bunu hiç düşünmemişti. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve basitçe "Belki de öyle değildir. Onlara bir şans ver. Ve kasabanın yakınında başlamak

üzere olan yeni bir istihdam projesi var; yüz ev. Tuğla evler. Tuğla işinde çalışacak işçilere ihtiyaçları olacak. Bu...çok mantıklı olabilir," dedi.

Mick derin bir nefes aldı. Düşünceli ve tedirgin görünüyordu. Ama tamamen ikna edilemez de görünmüyordu. "Bilmiyorum tatlım. Biliyorsun. Burada kalmak gibi bir planım hiç olmadı."

Jenny dudağını ısırdı. Düşünceli ve ümit doluydu. "Ama...işlerin değiştiğini söylemek adil olmaz mıydı?" İkisini ve ilişkilerini kast ediyordu.

Mick nefes aldı ve Jenny'nin gözlerine bakarak "Söyleyebileceğim en iyi şey...bunu düşüneceğim," dedi.

Bunu düşünecekmiş. *Hayatta olmaz* yerine bunu düşünebileceğini söyledi. Bu iyiye işaretti. Ümit vericiydi. Jenny gülümsemesini gizlemeye çalışarak "Senden sadece bu kadarını isteyebilirim," dedi.

Ardından Mick kamyoneti çalıştırdı ve ilerlemeye başladılar. Mick "Peki sen benimle gelmeye ne dersin? Cincinnati'ye? Ya da başka bir yere?" Konuşurken Mick'in gözleri yoldaydı. "Biliyorum lisedeki işi kabul etmeyi düşünüyorsun ama...belki başka bir yerde de öğretmenlik yapabilirsin. İnsanların beni tanımadığı bir yerde."

Jenny tamamen şaşkındı. Mick onun sorduğu şeyi soruyordu. Hem de daha fazlasını. Jenny'yle olmak istediğini söylüyordu. Uzun süreli -bir yerlerde beraber olmalarını istediğini söylüyordu. Elbette, Mick onu sevdiğini söylemişti zaten. Belki bu yüzden Jenny'nin şaşırmaması gerekirdi ama söz konusu Mick olunca Jenny şaşırıyordu. Her şey çok çabuk olmuştu fakat buna rağmen ikisi de bu konuda çok uyumluydular. En azından beraber olmak istedikleri konusunda hemfikirdiler. Jenny "Bunu düşünebilirim," dedi.

Mick hâlâ tam olarak Jenny'ye bakmıyordu. Jenny, bir kadınla uzun süreli bir ilişki kurmanın Mick için çok yeni bir durum olduğunun farkındaydı. Mick sessizce uzanıp Jenny'nin elini tuttu ve sıktı. "Teşekkürler Kedicik."

Ve tabii elbette Mick'in teklifi Jenny'nin teklifinden çok daha ürkütücüydü; bu tamamen yeni bir yere gitmek anlamına geliyordu. Ama Jenny hızlıca aksi konusunda kurallar koymanın hiç de adil olmayacağını fark etti. Mick Brody onun hayatını yerinden oynatmıştı. Karşısına çıkan şansları değerlendirmesini sağlamıştı. Onu yaşatmıştı. Belki de bunu yapmaya devam etmesine izin vermeliydi.

* * *

Virajlardan ve Crestview'de güzel bir öğle yemeğinden sonra —ilk defa bir restorantta beraber yemek yemişlerdi— Mick'in kulübesine geri döndüler. Kamyoneti burada bırakmak ona hâlâ güvenli geliyordu. Jenny artık saklanmasına gerek olmadığını düşünmesine rağmen Mick bir süre daha göz ününde bulunmamasının akıllıca olduğunu düşünüyordu ve Jenny de bir süre böyle yaşayabilirdi. Gölün karşı kıyısına kürek çektiklerinde neredeyse alacakaranlık olmuştu. Mick klimayı tamir ederken Jenny de arka bahçedeki barbeküde tavuk ve mısır ızgara hazırlıyordu.

Taze serinlemiş evde seviştiler. Bu sefer oturma odasında —ilk tanıştıkları zamanki gibi. Yatak odası çok uzak gelmişti. Oturma odasındaki kanepede çıplak uzanırlarken Jenny bir kez daha gölün karşısına geçmeyi teklif etti —bu sefer yıldızlara bakmak için.

Mick "Hey kadınım benim bir makine olduğumu düşünüyorsun herhalde," diye söylendi. "Mezar kazan, kürek çeken, seni yatakta tatmin eden —erkeklerin de arada bir dinlenmesi gerekir, biliyor muydun?" diye takıldı.

Jenny "Kürekleri ben çekerim," dedi. Ve evet sen bir *makinesin. Seks* makinesi.

Mick fırlatılan yastığın arkasından omzunu silkerek "Bu kısmı doğru anlamışsın," dedi ve Jenny'nin burnundan öpüp "Ben çekeceğim kürekleri," dedi.

İlk tanıştıkları zaman onları bir araya getiren, bahsi geçen kayalığa tırmandıklarında Jenny teleskobu kurmadan önce kafasını gökyüzüne kaldırarak "Mick bak! Gökyüzüne bak," dedi.

Mick kafasını kaldırdığında Jenny hayranlıkla iç çekişini duydu. Gökyüzü o gece gerçekten çok açıktı ve samanyolunu görmek için çok uygun zamandı.

Jenny "Bu samanyolu," diye açıklama yaptı. Galaksinin nasıl bir disk gibi oluştuğunu ve dünyanın bu diskin dış kenarına yakın bir yerde konumlandığını açıkladı. "Yani görmekte olduğun şey... galaksinin bir ucundan diğer ucuna uzanan trilyonlarca yıldız."

Mick mırıldanarak "Bu harika ve inanılmaz. Ben nasıl bunu daha önce hiç görmedim," dedi.

"Şehirde ışıklar ve hava kirliliği görmeni engelliyor. Ve yılın doğru zamanında açık bir gökyüzü olması gerekiyor görebilmen için. Ve tabii ki bir de gökyüzüne bakmayı hatırlaman gerekiyor," diye takıldı Jenny. Jenny Mick'in kendisinden önce yıldızlarla pek de alakası olmadığının farkındaydı.

Mick "Son zamanlarda bunu çok daha fazla yapmaya başladım," diye itiraf etti. "Haklısın. Endişelerinin o kadar da önemli olmadığını hissettirdikleri konusunda haklıymışsın. Bazı durumlarda oldukça işe yaradı. Özellikle Wayne ile geçirdiğimiz son günlerde."

Ardından Mick Jenny'yi öptü ve Jenny Destiny'de kalmaları durumunda bu muhteşem manzarayı her gün görebilecekleri konusunda Mick'e takıldı. Bunun üzerine Mick de Cincinnati'ye onunla beraber gelmesi durumunda onu yatakta çok meşgul edeceğinden ve gidip yıldızlara bakmaya dahi enerjisinin kalmayacağından bahsetti.

Telekopla Satürn, Venüs ve Herkül takım yıldızlarını da bulduktan sonra Jenny'nin evine geri geldiler ve iç çamaşırlarıyla Jenny'nin yatağında uyudular. Jenny nerede yaşamak istediğinden emin değildi ama orada ya da burada, Mick'le olacağını bilmek hoşuna gidiyordu. Mick onu terk etmeyecekti.

Ağustos olmuştu. Mick olmasa bu zamana kadar yalnız başına, bir sevgilisi olmadan, kaybettiği şeyleri düşünerek geçirecekti tüm yazı. Bunun yerine şimdi onu seven bir adam vardı. O da onu seviyordu ve güveniyordu. Kendisiyle ilgili harika hissetmesine sebep olan bir adam... Onun hayatında kalacak ve terk edilmiş hissetmesine sebep olmayacak bir adamdı.

Ertesi gün, Mick ve Jenny mutfaktaki masada oturmuş kahvaltılarını bitirmek üzerelerdi —sosisli çırpılmış yumurta ve İngiliz ekmeği. Normalde Jenny her gün böyle kalorili kahvaltı yapmıyordu ama Mick'in etrafta olması onu hamarat olup, her gece yatakta kaybettikleri kalorileri telafi etmeye teşvik ediyordu.

Mick "Bu sabah gölün diğer tarafına geçeceğim Kedicik," dedi portakal suyunu kafasını diktikten sonra. "Yapmam gereken biraz daha iş var."

Jenny "Seninle tekrar gelirdim ama Sue ve diğer birkaç arkadaşla öğlen yemeği için planım var," dedi. Gerçek şu ki, Jenny şu 'âşık olma' durumu ile ilgili fena halde sarhoş olmuştu ve her dakikasını Mick'le geçirmek istiyordu. Ama kız arkadaşlarını bir erkek için satmaması gerektiğini bilecek kadar da büyümüştü —söz konusu erkeğin ne kadar seksi ve ateşli olduğu fark etmezdi.

Mick "Sorun değil," dedi ve "ben sadece biraz daha ortalığı toplayıp, atılması gerekenleri arabaya yükleyeceğim. Belki de orada kullandığım şişme yatağın havasını da indiririm ne de olsa burada yeni bir yatağım var." Bunları söylerken Mick'in gözleri parlıyordu. Jenny sabahın bu erken saatine rağmen bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordu.

Jenny bunun üzerine lafa girerek "Yeni yatağın hakkında konuşmuşken, Destiny'de kalmak konusunda düşündün mü?" diye sordu.

Mick oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Eğer sadece sen ve ben olsaydık tatlım. Şüphesiz. Ama öyle değil işte. Sen Cincinnati hakkında düşündün mü?"

Jenny kafasını salladı. Bu fikre karşı değildi. Fakat burada bir işi vardı. Ve muhtemelen Mick'in de olacaktı. Ve bu önemliydi. Yazı işsiz geçirmişti ve para içinde yüzmüyordu. "Sorun şu ki, okullar yakında açılıyor. Ve yazın sonuna bu kadar yaklaşmışken bana burada teklif edilen iş dışında bir iş bulabileceğimi sanmıyorum. Alıştığım bu aylaklık durumu bir yana, gerçekten de param bitmek üzere."

Mick durumu bildiğini ima edercesine omuzunu silkti ve "Anlıyorum. Ben de aynı durumdayım. Mayıs ayında buraya gelip Wayne'ye bakabilmek için işimden ayrıldım. Biraz birikmiş param vardı ama çoğu bitti. Buna rağmen" —öne, Jenny'ye doğru eğildi ve koyu gözleri adeta Jenny'yi oturduğu yere çiviliyordu "sana bakabilirim Kedicik. Bir iş bulsan da bulmasan da. Bana güvenebilirsin."

Bu çok dokunaklıydı. Jenny'yi derinden etkilemişti. Mick'in daha önce kendinden başka kimsenin sorumluluğunu almak istememiş olduğunu tahmin edebiliyordu —bu yaz Wayne hariç. Bir kez daha özel olduğunu hissetmişti. Ama Jenny bir erkeğin ona bakmasına izin vererek kendini iyi hissedebilecek türden bir kadın değildi. Tamam, seksüel olarak belki. Ve duygusal olarak da. Ama finansal olarak değil. "Bunun için teşekkürler. Ama benim için önemli...yani bir şeyler yapmak, anlıyor musun? Aslında bu yaz geçirdiğim boş vakitten hoşlanmış olsam da işe dönmeye, öğretmenlik yapmaya hazırım."

Bir yanı kendini rüzgârın yönüne kaptırıp her şeyi bir kenara bırakarak "Evet Mick, seninle Cincinnati'ye geleceğim ve beraber bir yolunu bulacağız," demek istese de, bir yanı da değişmek için yapmak istediği şeyleri yapmak istiyordu. Terrence için hayallerinden vazgeçmişti. Onun istediği yere gitmişti. Onun istediklerini yapmıştı. Yani Mick'e na kadar âşık olduğunun bir önemi yoktu. Önemsediği şeylerden feragat etmesine sebep olacak türden bir aşk olmasını istemiyordu bunun. Bir şeyleri daha doğru yapmaya ihtiyacı vardı. Bu sefer daha akıllıca. Bunu eksiksiz yapabilmek için adımlar atmaya ihtiyacı vardı.

Ve gerçek şu ki, Destiny'de bir işten daha fazlası vardı Jenny için. Babası vardı. Arkadaşları. Onun için önemli olan şeyler. Yavaş yavaş hayatında tutmak istediğini fark ettiği şeyler. Gündelik yaşamında.

Mick "Tamam o zaman," diyerek ayağa kalktı ve "eğer gitme fikrinden nefret ediyorsan, eğer bu işi kabul etmek istiyorsan, o zaman...tamam Kedicik," dedi.

Jenny bu kelimeleri nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değildi. "Yani sen de kalacak mısın?"

Mick bir an tereddüt etti. "Şu an bunu kafamda tartmaya çalışıyorum. Kendime bunun sorun olmayacağını söylemeye çalışıyorum."

Jenny de ayağa kalktı ve Mick'in ellerini tuttu. "Sorun olmayacak. Söz veriyorum. Sorun olmamasını sağlayacağım."

"Bütün bir kasabayı kontrol edemezsin Jenny."

Jenny bir parmağıyla onu azarlamak için elini havaya kaldırdı ve "Beni hafife alma Brody -görünen o ki daha önce yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri yapabiliyormuşum," dedi.

Birkaç dakika sonra Jenny Mick'le beraber iskeleye yürüdü. Gerçekten de artık birilerinin görme ihtimalini önemsemekten vazgeçmişti; belki de artık insanların bilme vakti gelmişti. Gördükleri 'iyi Jenny'den çok daha fazlası olduğunu fark etmelerinin vakti gelmişti. Mick de yavaş yavaş fark edilmekten daha az endişe eder olmuştu. Jenny bunun da iyiye işaret olduğunu farkındaydı.

Her şeye rağmen güneş Mavi Vadi gölünün üzerinde bu sıcak yaz gününde parlarken etrafta tek bir komşu yoktu. Mick Jenny'ye bir hoşça kal öpücüğü verdi ve öğleden sonra dönmüş olacağını söyleyerek ayrıldı. Jenny Mick'in kanosunun uzaklaşmasını izledi. Mick yol boyunca gözlerini Jenny'den ayırmadı. Jenny o ânı durdurabilmeyi istedi. Mick sabah ışığında çok seksi ve güçlü görünüyordu.

Jenny araba yolunda bir ses duyup babasının arabasının yaklaşmakta olduğunu gördükten kısa bir süre sonra kahvaltı tabaklarını toparlamaya başladı. Babasını karşılamak için arka kapıyı açtı; o an eve girmek için arka kapıyı kullanan tek kişinin Mick olmadığını fark etti. "Günaydın baba."

Babasının gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmıyordu ama yine de elinden geleni yapıyordu. "Jenny kızım," diye selamladı.

Babası içeri girdiğinde Jenny "Yumurta ister misin?" diye sordu. Bir tabak yumurta hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu. "Tekrar ısıtabilirim."

Babası kafasını sallayarak "Teşekkürler ama hayır. İşe gitmeden önce durup bir uğrasam iyi olur diye düşündüm. Son zamanlarda pek görüşemedik," dedi.

Jenny "Teşekkürler," diye fısıldadı. Evet, babası Mick'le olan ilişkisini öğrendiğinden beri pek görüşmemişlerdi. Ama Mick herhangi bir yere gitmeyeceğine göre, beklediği gibi hayatından çıkmayacağına göre, babasını bu fikre alıştırmanın vakti geldiğini düşündü.

Böylece suratına bir gülümseme takındı ve "Tahmin et ne oldu. Mick klimayı tamir etti. Bir ısıtma ve soğutma işinde çalışmış. Küçük bir parçanın değiştirilmesi gerekti. Ve şimdi yeni kadar iyi olduğunu söyledi," dedi.

Babasının suratındaki ifade sevinsin mi üzülsün mü karar veremediğini gösteriyordu. Jenny, yeni bir klima almasına gerek kalmayacağı için bunun iyi bir haber olduğunu biliyordu. Ama Mick'in etrafta olması fikrine babasının alışmasının biraz zaman alacağının da farkındaydı.

Babası "Sanırım bu bir rahatlama," diye cevap verdi.

Jenny "Ve," diye söze ihtiyatla başladı; etrafta kimse olmamasına rağmen sesini alçaltarak konuştu. "Sana şunu söyleyebilirim ki, Wayne birkaç gün önce öldü, bu yüzden...tutulması gereken bir sır da kalmadı. Artık bitti ve kimsenin bir şey bilmesine de gerek yok."

Babası üzerine basarak "İşte bu daha büyük bir rahatlama. Uzun süredir duyduğum en iyi haber," dedi.

Jenny nefesini çekip babasına doğru bir adım atıp yaklaştı ve "Gerçekten üzgünüm baba. Seni bu duruma sokmak zorunda kaldığım için tekrar özür dilerim. Ama en azından artık bitti. Ve bir nevi hiç olmamış gibi davranabiliriz artık," dedi.

Babası kafasını sallarken hâlâ emin değilmiş ve sorun varmış gibi görünüyordu. Jenny bu sırrı saklamanın babası için ne kadar zor olduğunu bir kez daha fark etti. O bir yasa adamıydı. Ve Jenny onun değerlerine, doğasına ters düşen bir şey yapmaya zorlamıştı onu.

"Ve tekrar teşekkür ederim...yani biliyorsun işte."

Babası tekrar kafasını salladı. Jenny aralarında bir şeylerin eskisi gibi rahat olmasını diliyordu. Wayne hakkındaki haberin babasını rahatlatacağı düşünmüştü. Belki bu kadar çabuk Mick'den bahsetmesi bir hataydı ama Jenny sadece hayatını dürüstçe idare etmek istiyordu. Başka insanları memnun etmeye çalışmaktan çok yorulmuştu.

Daha sonra kısa bir süre sohbet etmeye çalıştılar; o gün kızlarla yiyeceği öğle yemeği, okulun yakında başlayacak olması gibi konular üzerine konuştular. Babası Jenny'nin lisedeki iş teklifini kabul edeceğini ve kasabada bir süre daha kalacağını duyduğunda sevinmiş olmasına rağmen Mick'in de etrafta olacağını duyduğu zaman ne kadar mutlu olacağı başka bir hikâyeydi. Jenny zamanı geldiğinde bunu da atlatacağını düşünüyordu. Babasıyla ilişkilerini yıpratan yeterince üzücü olay olmuştu ve bu sabah daha fazlasına kesinlikle hazır değildi.

Bu yüzden babası "Ben artık çıksam iyi olacak," dediği zaman Jenny tam anlamıyla rahatlamıştı.

"Tamam kolay gelsin," diyerek ortamı biraz yumuşatmak istercesine "belki...yakında beraber öğle yemeği yeriz," dedi.

Babası yine kafasını salladı ama bu sefer gülümsemiyordu. "İyi olur."

Jenny babasına pek inanmadı.

* * *

Mick Wayne' in mezarındaki çiçekleri sulayıp yerdeki ahşap hacın yanında biraz oturdu. Kardeşini düşündü, geçmiş günleri ve geleceğini. Mick ölü insanlarla konuşmaya inanan biri değildi. Ama orada, sabah gölgesinde oturup dinlenmek kafasını toparlamasına yardımcı oldu.

Gerçek şu ki, Mick Destiny'de mutlu bir hayat yaşayabileceğinden emin değildi. Daha doğrusu, son birkaç gündür Jenny'ye

söylediği şeylerin derinliğini pek de kavrayabilmiş değildi. Kelimeler ağzından dökülürken duymuştu —tüm o beraber olmaya dair konuşmalar— ama kulağa hiç de konuşan kendisiymiş gibi gelmiyordu.

En şaşırtıcı kısmıysa tüm söylediklerini gerçekten de söylemek istemişti. Her bir kelimesini.

Her şey çok çabuk olmuştu. Jenny'yi sevdiğini biliyordu; bu kısmına dair herhangi bir soru işareti yoktu ama orada, kardeşinin dinlendiği yerin, mezarının başında otururken kendine şu soruyu soramadan geçemedi: Jenny gerçekten tüm bunlar için hazır mı? Bazen onun yeni boşandığını unutuveriyordu. Yakınlaştıkça onun hakkında öğrendiği bir sürü yeni şey gibi —mesela Terrence'ın onun ilk erkeği olduğu ve bu durumda da Jenny'nin beraber olduğu ikinci erkeğin kendisi olması gibi.

Bir açıdan bu gerçekten Mick'in özel hissetmesine sebep oluyordu. Özel ve önemli. Ama başka bir açıdan da endişeleniyordu. Bu ilişki onun için bir şeylerin acısını çıkartma durumu muydu? Jenny gibi bir kız Mick'i gerçekten sevebilir miydi? Onun Jenny'yi düşündüğü gibi düşünebilir miydi? Belki de yaz bittiğinde Jenny için de her şey bitecekti. Belki şu an sadece kalbini onarmakla meşguldü.

Ama lanet olsun. Dönüp dolaşıp geldiği yer, bu endişelerinin herhangi bir şeyi değiştirmediğiydi. Çünkü Mick hayatında ilk defa âşık olmuştu. Ve birden, bu durumun nasıl da tuhaf bir ızdırap olduğunu anladı; onu aynı anda hem mutlu edebiliyordu hem de üzebiliyordu. Birine bağlanma fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Bu durum biraz huzursuzluk vericiydi. Ve görünen o ki, açıkça, normalde yapmayacağı şeyleri yapmasına sebep olacaktı. Yine de tüm bunlara rağmen yoluna onsuz devam etmeyi düşünemiyordu.

Bu yüzden eğer Jenny burada kalmak istiyorsa bunu denemeliydi. Ve eğer Jenny onu sevmek istiyorsa, ona izin vermeliydi. Jenny ona çok fazla şey vermişti. Mick artık onsuz olmak istemiyordu. Onsuz hayat Mick'in boşlukta hissetmesine sebep olurdu.

Hatta belki de Mick'in hayatı Jenny'den önce bir nevi boştu. Fakat onu tanıdıktan sonra bu hayata geri dönmek...zor, düz ve basit. Ve belki de orada, onsuz olmaktansa burada kalıp onunla olmaya şans vermesi gerektiğini düşündü.

Öte yandan Cincinnati' deki hayatına baktığında geri dönmesi için ne sebep vardı ki? Sadece ona aşina gelen bir şehir. Dünyadaki en sosyal ve aktif insanlardan değildi. Bu yüzden fazla da arkadaşı yoktu —bir bira ya da bilardo için buluştuğu bir kaç adam hariç. Jenny'nin burada değer verdiği, sevdiği insanlar vardı. Ve onu sevdiklerinden ayrılmaya zorlamak bencillik olacaktı.

Bu yüzden, onun için deneyeceğim. Güveneceğim. Kendimi... açacağım. Daha önce olmadığım ve nasıl olunacağını da bilmediğim şu "âşık" adam olacağım. Kadınını önemseyen, aldığından daha fazlasını veren bir erkek olacağım. Kelimeler aklından geçerken Mick kendini mezarın başındaki ahşap haç işaretine bakarken buldu. Ama bu ölü insanlarla konuştuğu anlamına gelmezdi.

Ardından Mick Jenny'ye söylediklerini yaptı. Yıllardır göz ardı edilip unutulmuş çöpleri temizlemeye başladı. Birden bunun neden kendisi için önemli olduğunu anlayamadı; çünkü zaten bu kulübe yakında yine terk edilecekti. Belki de bu durum Wayne'nin mezarıyla alakalıydı. Bir şekilde, etrafında bir sürü çöp olmasını istemiyordu.

İki büyük çöp poşetini pikapın arkasına atarken yoldan bir ses duydu ve kafasını kaldırdığında bir polis arabasının yaklaşmakta olduğunu gördü. Lanet olası bir polis arabası. Günün sıcağına rağmen Mick'in kanı adeta dondu.

Kahrolası. Bu da ne demek oluyordu.

Kafasının içinde düşünceler uçuşmaya başladı. Yaptığı şey yüzünden yine de hapse atılabilir miydi? Hapishane kaçağının evinin arka bahçesindeki yeni mezar yeterli bir delil miydi? Ya da -ya da emin olmak için Wayne'nin mezarını açacak kadar korkunç bir şey yaparlar mıydı? Ve o arabadaki şef Tolliver mıydı yoksa başka biri mi?

Yıllar önce bir polis arabası gördüğünde ilk işi kaçmak olurdu. Ama şimdi kaçmanın pek de iyi bir fikir olmadığının farkında-

dı; bu, sadece onu suçlu göstermeye yarardı. Kalbi kaburgalarının arasında sıkıştı. Derin nefes alıp bu durumla nasıl baş etmesi gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Serinkanlılığını kaybetme. Dik dur. Bunu akıllıca oyna. Olabildiğince akıllıca, bu şartlar altında ne kadar olabiliyorsa. Kahretsin. Keşke Wayne'nin mezarı bu kadar taze olmasaydı. Ya da keşke ormanın daha iç kısımlarında olsaydı. Aile mezarlığının hemen başında değil. Fakat gerçek şu ki, Mick mezarı kazmaya başladığında kimsenin onu burada bulamayacağını düşünüyordu. Peki şimdi nasıl bulmuşlardı onu? Son birkaç gündür gündüz vakti gölü geçerken mi görmüşlerdi? Kahretsin.

Polis aracı kendi kamyonetiyle kafa kafaya durduğunda Mick sanki her şey yolundaymış gibi çöp poşetlerini yerleştirmeye devam ediyordu. Kalbinde gerçekten de her şey yolundaydı. Burada suç olduğunu düşündüğü hiçbir şey yapmamıştı. Ama Jenny'nin babası arabadan indiğinde Mick kendini en kötüsüne hazırladı.

Tolliver kibirli bir ses tonuyla "Mick Brody," dediğinde onu görmekten dolayı şaşırmamıştı.

Mick yaptığı işi bırakıp olduğu yerde durdu ve normalden daha dik durup biraz ürkütücü görünmeye çalıştı. "Şef Tolliver," diye benzer bir ses tonuyla cevap verdi.

"Brody konuya direkt gireceğim. Burada ne yaptığını biliyorum; kahrolası hikâyenin tamamını biliyorum."

Lanet olsun. Mick'in midesi kasıldı. Yine de sert görünmeye çalışıyordu. Kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve kendinden biraz daha kısa olan Tolliver'a burnunun ucundan bakarak "Bildiğini zannettiğin şey nedir?" diye sordu.

Ne yazık ki Tolliver en ufak bir şekilde endişelenmiş görünmüyordu. Hatta gayet kendinden emin görünüyordu. "Kardeşinin hapisten kaçıp, ölmek için buraya geldiğini."

Ah. Kahrolası. Lanet olsun. Mick'in dili tutuldu, ardından "Etrafa bir bak, benden başka bir şey bulamazsın," dedi.

Polis şefi Tolliver "Bunu biliyorum," diyerek karşı atış yaptı. "Kardeşinin birkaç gün önce öldüğünü biliyorum. Kızımla aranızda geçenleri de biliyorum."

Mick bunun üzerine herhangi bir şey söyleyemedi. Donup kalmıştı. Sersemlemiş olmasıyla beraber beynindeki tüm kan çekilmişti. Tolliver'ın Wayne hakkındakileri öğrenmiş olması bir şeydi ama kızı Jenny'yle arasında geçenleri öğrenmiş olması başka bir şeydi. Mick gündüz vakti gölü geçtiğini düşündü ama bu adam onun gölü geçerken görülüp fark edilmesi sonucu ortaya çıkabileceklerden çok daha fazlasını biliyordu.

Tolliver sesini yükselterek konuşmasına devam etti. "Şimdi dinle beni Brody, çok iyi dinle. Tüm bunların olmasına izin verdim; burada aranan bir adamı saklamana göz yumdum. Kardeşinin son isteğini yerine getirebilmen için sana zaman tanıdım. Ve yine de bu olanlara göz yumacağım. Ama artık toparlanıp buradan gitme vaktin geldi. Kızımdan hayatının sonuna kadar uzak durmalısın."

Mick, Tolliver'in tüm söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu. Tüm tehditlerini, bilip de buraya gelmek için bugünü beklemiş olmasını. Kafası çok karışmıştı. Tüm bunların hiç beklemediği bir anda olması biraz fazla gelmişti. Aslında Mick'in bilmek istediği tek bir şey vardı. "Tüm bu bilgiyi nereden aldığınızı sorabilir miyim?"

Tolliver "Jenny anlattı," dedi.

Mick'in midesi bulanmaya başladı ve kalbi sıkıştı. O an kafasını sallamaya başladığını fark etti. "Hayır. Jenny bunu yapmaz."

"Yaptı işte. Başka türlü nasıl bilebilirim ki?"

Lanet olsun. O an Mick'in kalbi gerçekten de acıdı, sanki içeri doğru çöktü. Tolliver doğruyu söylüyor olabilir miydi? Mick buna inanamıyordu ama...kahretsin söyledikleri doğruydu. Başka türlü nereden bilecekti ki?

Mick nefesini içine çekti. İçindeki şaşkınlığın yerini sinir aldı ve öfkesinin büyümeye başladığını hissetti. "Ne kadar zamandır? Ne kadar zamandır bunları biliyordunuz?"

Tolliver "4 Temmuz'dan beri," diye cevap verdi. "Başka sorun var mı? Çünkü başka sorun yoksa hazırlanmaya başlasan iyi edersin. Günün sonuna kadar kasabadan ayrılmış olmanı istiyo-

rum. Ve suratını bir daha buralarda görmek istemiyorum —asla. Yeterince iyi anlaşıldı mı?"

Mick kızgın gözlerle Tolliver'ın suratına bakarak "Evet," dedi.

Jenny'nin babası arabasına dönene kadar Mick olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Tolliver arabayı ağaçların arasından döndürdü ve taşlı yola doğru sürmeye başladı. Uzaklaştıkça arkasından bir toz bulutu yayılıyordu. Mick az önce olanları kafasında toparlamaya çalışırken bir yandan da bir eliyle kamyonetin kenarına tutunuyordu.

Jenny her şeyi babasına anlatmıştı. Wayne hakkındaki her şeyi. Wayne'nin burada olduğunu. Haftalar önce söylemişti. Lanet olası haftalar! Mick buna inanmak istemiyordu ama Tolliver çok fazla şey biliyordu ve kendinden çok emindi.

Mick Jenny'ye güvenmişti, ona inanmıştı. Onunla ilgili her şeye inanmıştı. Jenny'nin mükemmel olduğunu düşünmüştü. Güvenebileceği kadar mükemmel. Sevebileceği kadar mükemmel. Jenny'nin yeni boşanmış olmasından dolayı duyduğu bazı endişeler olmasına rağmen bu durum çok daha farklıydı.

Babasına neden anlattığının bir önemi yoktu; suçluluk ya da babasının kızı olma durumu ya da her ne sebepse... Mick'i riske atmıştı. Mick'i ve Wayne'yi. Mick'in özgürlüğünü tehlikeye atmıştı. Wayne'nin huzur dolu ölüm hakkını da riske atmıştı. Demir parmaklıklar ve yabancılar olmadan ölme hakkını. Bu yaz Mick için önemli olan her şeyi riske atmıştı. Ve bunlardan Mick'e hiç bahsetmemişti.

Babasına suçluluk hissettiği için anlattıysa —lanet olsun en azından Mick'i uyaramaz mıydı? Durumun farkına varmasını sağlayamaz mıydı? Ne yapması gerektiği konusunda karar verme şansı olurdu. Wayne'yi alıp gitmek ya da kalıp saklanmak konusunda. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Lanet olsun sana Jenny.
Hayatımla dalga geçtiğin için lanet olsun sana.
Duygularımla dalga geçtiğin için de...

Ama Mick az önce inanmak istemediği o gerçeği kendine söy-

leyip duruyordu. Jenny Mick'i boşanmasının ardından bu kadar kısa bir süre sonra bu kadar çok sevemezdi. Mick'in kafasında tüm bu şüpheler dolaşırken —tüm bunlar ne kadar hızlı olmuştu. Kahretsin. Görünen o ki kendini dinlemesi gerekirmiş. Görünen o ki Jenny'nin bir ilişkiye hazır olup olmadığından çok daha ciddi şekilde endişelenilmesi gereken konular varmış.

Ne zaman bu kadar zayıf oldun Brody? O kadar zayıf ki, birine güvenebileceğini düşünmeye başladın ve kendini böylesine açtın. Tüm bu olanlar Wayne yüzündendi. Mick bunu biliyordu. Kardeşinin yok oluşunu izlemek baş etmek zorunda kaldığı en zor şeydi.

Sadece başlarda neler olduğunu fark edebilmişti Mick; Jenny'ye rahatlamak için gidiyordu ve normalde olduğu gibi güçlü değildi bu dönemde. Bunun arkasında yatan sebepleri de anlıyordu.

Saçmalaması ve her şeyi yüzüne gözüne bulaştırması bundan sonra başladı. Mükemmel Jenny Tolliver'a âşık olacak kadar sersemce davranmaya başladığında -ki onun da nihayetinde o kadar da mükemmel olmadığı anlaşıldı.

Dünyanın sonu böyle gelir —pat diye değil, sızlanarak.
T.S. Eliot

On yedi

Jenny Sue, Tessa ve Amy ile ögle yemeğinden eve döndükten sonra Mick'in dönmemiş olduğunu görünce endişelenmedi. Ne de olsa henüz erkendi. Ama onu görmek için sabırsızlanıyordu. Amy ve Tessa yemek yedikleri restoranttan ayrılıp kitap dükkânına döndükten sonra Sue ile teyzesinin evini Mick'e göstermek için konuşmuştu. Bundan da Mick'e bahsetmek için sabırsızlanıyordu. Sue'nun söylediğine göre Crestview'deki Bright Homes mütaahitlik firmasi ilk evlerin inşaatına başlamak için kontrat imzalamıştı bile. Artık Mick'in bu inşaatlarda çalışmak için kimi araması gerektiğini de biliyordu. Her şey yoluna girmeye başlamıştı. Jenny, Mick'in burada mutlu olabileceğini biliyordu. İkisi beraber burada mutlu olabilirlerdi.

Sue'ya son gelişmeleri anlatmak da çok eğlenceliydi. Evet Wayne'nin ölümü hakkında fazla bir şeyden bahsetmemişti. Ve cenazesi hakkında da. Ama *seni seviyorum* kısımlarını ve beraber yaşamak ile ilgili konuştuklarını anlatmıştı.

Sue içini çekerek "Seni seviyor?" derken Jenny'nin suratına şaşkınlıkla bakıyordu. Dolly'nin restorantında yuvarlak bir masada oturuyorlardı. Tüm yaz boyunca hüküm süren kavurucu sıcaklar o gün geri gelmişti. Bu yüzden bahçede oturmak yerine içeride oturmayı tercih etmişlerdi. Ama yine de Jenny Sue'yu masanın altından tekmeleyene kadar Sue kısık sesle konuşması gerektiğini fark edememişti.

Sonra da Jenny gülümseyerek "Evet beni seviyor, seviyor, seviyor," dedi.

Sue oracıkta oturmuş şaşkınlıktan kafasını sallıyordu. "Vaovv Jen, bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Sen aslan terbiyecisi gibi bir şeysin. Yani...kötü Mick Brody'nin içindeki canavarı evcilleştirdin."

Jenny gözlerini yukarı doğru devirerek "Umarım çok fazla değildir," dedi.

"Yani gerçekten kasabada kalacağını ve insanların onu kabul edeceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet." Ardından da masanın diğer ucuna, Sue'ya doğru işaret ederek "Ve sen de insanlar kötü şeyler söylediğinde bana yardım etmek zorundasın. Onlara insanların değişebileceğini hatırlatman gerekiyor. Onun topluma kabul edilmesi için yardımcı olman gerekiyor," dedi.

Sue dudağını ısırdı. "Onu savunabilirim falan ama...bunu söylediğim için kusura bakma da onu Jeff'le ya da babanla golf oynarken falan hiç hayal edemiyorum."

"Belki oynamayacak ve babam bu konuda gerçekten bize zor zamanlar yaşatacak ama onun başka şekillerde adapte olabileceğini düşünüyorum. Babamla balığa çıkabilir. Bizimle barbekü yapabilir."

"Artık onunla ilgili hiç şüphelerin yok mu? Gerçekten değiştiğini mi düşünüyorsun? Derinlerde bir yerde...geçmişinin önemi yok mu? Korkulacak hiçbir şey yok mu?"

"Ona tamamen güveniyorum Sue, tüm kalbimle."

Bunun üzerine Sue arkadaşına doğru hafifçe eğildi ve suratında *biz sonsuza dek dostuz* gülümsemesi ile "Senin için gerçekten mutluyum Jen. Bunu hak ediyorsun —senin için deli olan bir erkek. Ve yatakta hayatını değiştirebilen bir adam," dedi.

Tam o sırada yetmiş beş yaşındaki garson Mabel kafasını hızla çevirerek onlara baktı. Gözleri elindeki tabaklar kadar kocaman açılmıştı.

Jenny "Biraz yavaş konuşabilir misin?" diye söylendi.

Ama Sue sadece omzunu silkti. "Dinle. Onu tarif ettiğin kadarıyla, insanlar ona bir kez baktıklarında, onun yatakta hayatını alt üst ettiğini bilecekler. Bu yüzden haberin olsun tatlım, insanların sana bu şekilde bakmasına alışman gerekecek."

İlk anda bu durum Jenny'yi savunmasız yakaladı, eski endişe ve suçluluk hisleri geri geldi; ama ardından gülümseyerek "O zaman bırakalım olsun," dedi.

Akşam yemeği vakti geldiğinde Mick hâlâ dönmemişti. Jenny bu durumdan dolayı endişeli değildi. Muhtemelen yapması gereken çok fazla iş vardı. Muhtemelen Crestview'e bir sürü şey götürmüştü. İşlerin bir kısmını Destiny'de halledebileceği aklından bile geçmemiştir, diye düşündü. Bu yakında değişecekti —bu fikre daha fazla alışmaya başlayacaktı— ama şimdilik, sadece basit işler bile yolun uzunluğundan dolayı çok fazla vaktini alıyordu.

Jenny biraz hamburger ızgara hazırladı. O yemekleri hazırlarken Mick'in geleceğini düşünüyordu. Ardından yemeğini yerken Mick'in her an gelmek üzere olduğunu düşünmeye başladı. Mick'in yemeğini sıcak tutmaya çalışıyordu ama sonra bundan vazgeçti. O geldiğinde hepsini mikrodalga fırında ısıtırım, diye düşündü.

Jenny karanlık çöktüğünde de endişelenmemeye çalışıyordu. Mick'i bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğuna dair herhangi bir fikri yoktu. Ama her neyse görünen o ki, Mick bunu bitirip kulübeye tekrar dönmek zorunda kalmak istemiyordu.

Saat ilerleyip Jenny pijamalarını giyip biraz kafasını dağıtmak için televizyon izlerken Mick'in nerede olabileceğini düşünmeye başladı. Ya...yolda bir yerde bir kaza geçirdiyse? En nihayetinde Jenny onu tanıdığından beri zamanlama konusunda ona güvenebileceğini biliyordu.

Oraya gidip ona bakmak saçma olurdu. Çünkü muhtemelen mantıklı bir açıklaması vardı. Ve bir de, ya o kanoyla oraya giderken Mick de kamyonetiyle buraya gelirse? Ayrıca bu gece ay da yoktu. Ve ızgara yaparken havanın bulutlu ve puslu olduğunu da görmüştü. Yani yıldızlarda yoktu. Bu karanlıkta oraya gidip evinin etrafında dolaşma fikrinden pek de hoşlanmadı. Bu gece

Destiny'de karanlık bir akşamdı. Evde kalıp gelmesini beklemek en mantıklısıydı.

Jenny Sue'yu aramayı düşündü ama vazgeçti. Sonuçta arkadaşı onun endişelerini dinlemek dışında ne yapabilirdi ki? Ayrıca saat geç de olmuştu. Sue'nun yarın erken kalkıp işe gitmesi gerekiyordu. Ve ayrıca şimdi yukarı çıkıp yatarsa uykuya dalacaktı ve bir süre sonra Mick yanına gelip uzandığında uyanacaktı. Mick de ona tüm gün neler yaptığını ve neden geç kaldığını anlatacaktı.

Ama elbette Jenny uyuyamadı. Sessizliği dinlemeye devam etti.

Mick gelmedi. Bütün gece öylece geçti.

Sabah olduğunda Jenny çok kötü hissediyordu. Bu ne demekti? Ya gerçekten başına bir şey geldiyse ne yapacaktı?

Jenny bir şeyler yiyebilecek gibi hissetmediğinden kahvaltı yapmadı. Üzerine bir atlet ve şort geçirdikten sonra kanoya atladı. Tüm yol boyunca pedal çevirirken kalbi boğazında atıyordu. Yol boyunca garip bir şey var mı diye bakındı gölün kıyılarına ama hiçbir şey bulamadı.

Gölün karşı tarafına ulaştığında Mick'in kayığı kumun üzerinde duruyordu. Tam da olması gereken yerde. Tamam, demek ki gölde boğulmamıştı; bu iyiye işaretti.

Jenny eve çıkan dik yokuşu nefes nefese tırmanırken bir yandan da etrafta normal olmayan bir şey var mı diye bakınıyordu ama hiçbir şey göremedi. Mick'in kamyoneti de yoktu; demek gitmişti ve şimdiye kadar da gelmemişti. Jenny derin bir nefes aldı. *Neredesin Mick? Neredesin?*

Tanrım hava çok sıcaktı ve saat daha sabahın sekizi bile olmamıştı. Vahşi ve kavurucu sıcaklar tüm hızıyla geri gelmişti. Sabahın bu saatinde terlemeye başlamak Jenny'nin içinde bulunduğu ruh haline hiç de iyi gelmiyordu.

Kulübeye yaklaşırken pencereden içeri doğru baktı. Farklı görünen bir şey yoktu -şişme yatağın gitmiş olması haricinde. Ardından Jenny evin dışında da bazı değişiklikler fark etti. Daha derli topluydu; Jenny'nin daha önce fark ettiği moloz yığını yoktu, özellikle paslanmış bir bisiklet ve bazı eski paslanmış çamaşır ipi ve boruları.

Ve ardından dışarıda başka neyin eksik olduğunu da fark etti. Jeneratör yoktu. Mick elektriği açtırmak yerine gelirken yanında bu jeneratörü getirmişti. Kapasitesini aşmamak için genelde gündüzleri kullanıp akşamları kapattığından bahsetmişti. Ayrıca birkaç gün önce jeneratörü bir süreliğine daha burada tutmayı planladığından bahsetmişti; jeneratör Mick'e aitti ve onu şimdilik koyabileceği belli bir yer yoktu. Ve şimdi gitmişti. Gitmişti.

Jenny bunun kalbinin derinliklerinde bir yerde Mick'in gittiği anlamına geldiğini biliyordu.

Destiny'den gitmişti.

Jenny'nin hayatından gitmişti —tüm yaz boyunca korktuğu gibi. *Oh Tanrım.*

Tüm bu olanların mantıklı bir açıklaması olmalıydı...ama yoktu. Hiçbir açıklama yoktu.

Bir tane hariç. Jenny'yi terk etmişti. Tıpkı annesi ve Terrence gibi. Tıpkı sevdiği insanların hep yaptığı gibi.

* * *

Jenny kanepeye uzandı ve bir yastığa sarılarak ağlamamaya çalıştı. Ağlamaktan nefret ediyordu; ağlamakla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Ama kendine engel olabilecek gibi de görünmüyordu. Ağlamak onu çok güçsüzleştiriyordu, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi —"iyi Jenny." Annesi öldüğünde sürekli ağlamıştı. Kartopu öldüğünde de biraz ağlamıştı. Şükürler olsun ki Terrence için çok fazla ağlamamıştı ama şimdi Mick Brody için ağlıyordu.

Sue odanın bir kenarındaki bir sandalyede oturuyordu. Dondurma yiyor ve çaresiz görünüyordu. Çilek aromalı dondurmayı Jenny için getirmişti ama Jenny elinin tersiyle itmişti. Hâlâ herhangi bir şey yiyebilecek durumda değildi.

Jenny gözyaşlarının ardından "Bundan nefret ediyorum," dedi. "Onun arkasından ağlamaktan nefret ediyorum."

Sue kaşığını ve dudaklarını yaladı. "İyi de Jen adamı seviyorsun. Ağlaman normal. Bunun için kendine bu kadar yüklenme."

Jenny yine de gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. "Belki de ona inanabilecek kadar aptal olduğum gerçeğinden nefret ediyorumdur. Babam onun iyi biri olmadığını düşünüyordu. Sen de durumun korkutucu olduğunu düşünüyordun. Ama ben dinledim mi? Hayır."

"Ama en azından daha kötüsü olmadı. Görünen o ki herif korkutucu değil —ama dallamanın teki çıktı."

Jenny burnunu çekti. "Çok acı çekiyorum. Neden bu ilişkinin seks ilişkisinden öteye geçmesine izin verdim?"

"Başka şansın var mıydı emin değilim; sanki biraz kontrolünün dışındaydı." Ardından Sue kafasını hafifçe eğerek konuştu. "Ama en azından...ihtiyacın olan zamanda hayatına mutluluk kattı. Yani ne derler hani —sevip kaybetmek hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir."

Jenny ayağa kalktı ve Sue'ya *saçmalıyorsun* der gibi bakarak "Daha önce hiç sevip de kaybetmemiş biri gibi konuşuyorsun," dedi.

Sue omzunu silkti. "Suçluyum. Ama doğru değil mi? En azından tutkuyu, aşkın hoşluğunu ve ne kadar harika olduğunu biliyorsun. Tüm bunları bilmesen gerçekten daha mı mutlu olurdun?"

Jenny içini çekerek cevapladı. "Bu gerçekten de aşkla ilgili en rahatsız edici şey. Eğer bunu bilmeseydim muhtemelen çok daha mutlu olurdum. Ama bir kez birine karşı bunları hissettiğinde artık aksini dileyemez hale geliyorsun. Ruhunu kaybetmek gibi bir şey."

Sue "Bir önerim var," dedi.

Jenny gergin bir ifadeyle nefes aldı ve "Ne olabilir?" diye sordu.

"Adam Becker."

Bir an için Jenny bunu dikkate aldı. Yeni bir ilişkiye girmek istediğinden değil -bu istediği son şeydi. Ama bu teklif kulağa çok akıllıca geliyordu. Adam iyi bir adamdı ve Jenny'nin hayatına çok uygundu. Ve babası da çok mutlu olurdu. Ve Adam asla eşyalarını kamyonete doldurup hiçbir şey söylemeden gitmezdi. Ama Jenny sonunda "Bunu yapamam," dedi.

"Neden olmasın?"

"Ben Mick'e âşığım."

Sue sandalyesinden öne doğru eğilerek "Sen hiç intikam almak için yapılan seksi duymadın mı? En nihayetinde Mick de başlarda intikam alma seksi değil miydi?" dedi.

Jenny kafasını sallayarak "Onun kadar iyi olamaz," dedi.

"Nasıl bilebilirsin ki?"

Jenny'nin hiç şüphesi yoktu. "Sadece biliyorum. Mick'le bir şeyler çok ilkel ve hayvaniydi. Adam'ı düşündüğüm zaman kendimi vahşi hissetmiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü eğer fark etmediysen diye söylüyorum, kendisi oldukça seksi. Adam'ı düşündüğün zaman ne hissediyorsun Allah aşkına?"

Jenny dönüp kendini sorguladı ve "Kendimi iyi bir Destiny kızı gibi hissediyorum. Onunla çıkıp herkesi memnun etmeye çalışan bir Destiny kızı gibi," dedi.

Sue "Oh," diye kaşlarını çattı.

Jenny "Ve Terrence'ın yatakta iyi olamayacağını düşündüğü kadın gibi. Yatakta bir şekilde vahşi olabilirsin-"

"Ya da ormanda, mutfakta," diye lafını böldü Sue.

Jenny "Eğer yeterince heyecanlanırsan," diye lafını tamamladı. "Ve Adam Becker, istediği kadar ateşli olsun, beni heyecanlandırmıyor."

Sue düşünceye dalmış bir ifadeyle "Hımm o zaman buradan ne öğrendik? Vahşi seks için seni ancak ateşli, korkutucu ve dövmeli erkek heyecanlandırabilir," dedi ve göz kapaklarını kapatarak kaşığıyla Jenny'ye doğru işaret etti. "Hey, belki de hapishanenin oralarda biraz takılıp senin için neler bulabiliriz diye biraz bakmalıyız."

Bunun üzerine Jenny gülümsemesine engel olamadı. "Bu çok komik." Ama hemen ardından tekrar yüzü asıldı.

"Sana daha önce de söylediğim gibi ilişki sırasında bir yerlerde Mick artık ürkütücü değildi."

"Tamam dövmeli ve ateşli erkekler, korkunç değil. Hımm—Mike Romo'nun dövmesi var mı diye merak ediyorum. O biraz kaba ve ukala ama ürkütücü değil. Her neyse canım, eminim bir yerlerde böyle adamlar vardır."

"Birkaç problem hariç."

"Problem bir?"

"Her terk edildiğimde intikam alma seksi yapmaya başlarsam bir kaltağa dönüşürüm."

Sue omuzunu silkti ve dondurmasından bir lokma daha aldı. "Hayatta çok daha kötü şeyler var. Problem iki?"

"Mick'den başka birinin bana dokunduğunu düşünmek tenimin karıncalanmasına, uyuşmasına sebep oluyor."

Odanın bir ucundan Sue içini çekti ve ardından dondurma külahını kaldırarak konuştu. "Gerçekten şundan biraz denemelisin; çok lezzetli, işe yarayabilir."

"Beş gram almak hiçbir işe yaramaz."

Sue "Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama seni daha iyi hissettirebilecek fikirlerim tükendi. Ve eğer bunu benden almazsan ben beş gram alacağım ve yeni bir büyük anne ile hafta sonu buluşması düzenlemiş olmamın ötesinde ikimiz de seks yapamayacağız."

* * *

Ertesi gün akşam olmak üzereyken arka kapı çaldığında Jenny kanepeden fırladı. İlk düşüncesi bunun Mick olduğuydu. Ona geri döndüğünü düşündü. Son birkaç gündür nerede olduğuna dair çılgın bir açıklaması olduğunu düşündü.

Ama kapıyı açıp babasını gördüğünde kalbi tamamen paramparça oldu. Ve gelenin Mick olabileceğini düşündüğü için kendi-

ne kızdı. O gideli çok olmuştu. Hayatından çıkmıştı. Asla da geri gelmeyecekti. Mick'in onu, sırrı için ya da daha berbat bir şey için kullanmış olduğunu falan düşünmüyordu. Buna inanmıyordu. O sadece aşkın Mick için fazla uzun boylu olduğunu ve Jenny için Destiny'de kalmayı göze alamadığını düşünüyordu. Kısacası Mick'in, onun için kendinden ödün vermeye değer olmadığına karar verdiğini düşünüyordu. Her ne kadar Jenny Mick için bu yaz bir sürü şeyden ödün vermiş olsa da.

Babası "Hâlâ pijamalarınlasın," dedi.

Jenny'nin morali çok bozuk görünüyordu. "Ah evet, haklısın. Ben sadece...henüz giyinmedim." Jenny kanepede uzanıp Sue'nun getirdiği dondurmayı yemekle meşguldü. Ah Tanrım -Jenny birden acınacak halde olduğunu hissetti.

Babası normal olarak bu haliyle ilgilendi ve "Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

Jenny bu durumla ilgili takınabileceği tüm tavırları düşündü ama ardından gayet açık olmaya karar verdi.

"Mick beni terk etti. Ona âşıktım." Ardından kendini kanepeye doğru bıraktı ve "Bu yüzden hayır, iyi hissetmiyorum," diye de ekledi.

Jenny boş dondurma kutusuna bakarken babasının iç çektiğini duydu. "Üzgünüm."

Jenny birden öfkelenerek "Hayır değilsin," derken kaşlarını da kaldırmıştı ve "ondan nefret ediyordun. Onu tanımıyordun bile ve yine de ondan nefret ediyordun. İyi işte, şanslı günün baba çünkü o gitti. Mutlu musun?" dedi.

Babası gözlerini yere doğru indirdi, bir an için tereddüt etti ve "Tatlım ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi.

Jenny birden kendine geldi ve babasının söylediklerinin ağırlığı ile gözleri kocaman açılarak "Sen ne yaptın? Ne yaptın baba?" diye çıkıştı.

Babası tekrar içini çekti. Jenny'nin kalbi çok hızlı atıyordu. Babası olup biteni anlatmazsa aklını kaçırabilecek gibi hissediyordu ama en sonunda babası cevapladı. "Jenny, kızım gidip onu ziyaret ettim; o kadar."

Ama Jenny o kadardan ibaret olmadığını biliyordu. "Bir ziyaret? Nasıl bir ziyaret? Baba ne yaptın söyle!"

Babası gayet suçlu görünüyordu ve cevap verirken kısa bir an için bakışları buluştu. "Mick'e artık kasabayı terk etmesinin en iyisi olacağını söyledm ve..."

Ah Tanrım! Jenny babasını öldürmek istedi. "Ve ne?"

"Yani tam olarak öyle söylememiş olsam da, eğer gitmezse onu bir hapishane kaçağını saklamaktan dolayı cezalandıracağımı ima ettim." Babası en sonunda Jenny'nin gözlerine bakıyordu; Jenny de ona bakıyordu. "Sana sözümü tuttum Jenny. Kardeşinin huzur içinde ölmesine izin verdim. Onlar için hiçbir sorun çıkartmadım. Ama kardeşi öldükten sonra yoluna devam etmesinin vakti geldi diye düşündüm."

Jenny inanamıyordu. Birileri yaşamını bedeninden söküp alıyormuş, içinden söküp alıyormuş gibi hissediyordu. Sanki adeta eriyerek yok oluyordu. "Buna nasıl cüret edersin" diye haykırdı. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin?"

"Jenny, o senin için doğru adam değil. Sen de derinlerde bunun böyle olduğunu biliyorsun. Terrence kalbini kırmıştı ve ardından Mick Brody çıktı. Ama her şey söylenip bittiğinde..."

"Ne baba? Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ne hissettiğimi ne istediğimi ya da benim için nasıl bir adamın doğru olduğunu bilmiyorsun sen. Ve gerçekten önemsediğini de hiç sanmıyorum; aksi halde kendi seçimlerimi yaşamama izin verirdin!" Jenny ayağa kalkmıştı ve babasıyla yüz yüze bakıyorlardı.

İki yumruğunu da kalçasına koymuş babasının cevap vermesini, kendini savunmasını, tartışmasını bekliyordu.

Bu yüzden babası üzgün göründüğünde Jenny buna şaşırdı. Neredeyse biraz sempatik ve sessizce "Durum şu ki...o gitti. Öylece gitti. Eğer kalmış olsaydı o zaman belki onunla ilgili bilmem gereken daha fazla şey olduğunu düşünmeye başlayabilirdim. Ona bağlanmana değecek bir şeyler olduğunu düşünebilirdim ama bir hoşça kal bile demedi, değil mi? Yoksa neden gittiğini zaten bilirdin," dedi.

Jenny "Hayır," diye fısıldarken bir yandan da neden o kadar utanmış ve mahçup hissettiğini merak ediyordu. Göğsü sıkıştı. "Hoşça kal demedi."

"Bunun seni kırdığını biliyorum ama...eğer bu kadarı gitmesine yettiyse buna değer bir adam değilmiş."

Belki de babası bu konuda haklıydı; şu an neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyordu. Şu an hiçbir şeyden emin olamıyordu. Tek bildiği, Mick, babası onu tehdit ettiği için gitmişti. Mutluluğu da Mick'le beraber gitmişti. Durumun daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü ama her şey daha da kötüleşmişti işte. Kalbi paramparça oluyordu. Bu sefer farklı bir hisle.

En sonunda "Belki de değil," diyebildi. İçinde yeni bir duvarın örülmeye başladığını hissediyordu. "Ama belki de aynı şey onu tehdit eden adam için de geçerli. Belki her ikisi de benim sevgimi hak etmiyor."

***

Walter fırındaki lazanyayı kontrol ederken mutlu hissetmeye çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu. En azından biraz huzursuz ya da suçlu hissetmesi gerekiyordu. Başka bir kadına sunmak için Judy'nin tarifini kullanıyordu. Ama hissettiği şey bu da değildi. Jenny'yi düşünmeden edemiyordu.

Jenny çok kırılmıştı. Walter onun üzüleceğini tahmin ediyordu ama bu kadar sarsılacağını tahmin etmemişti.

Ama yine de bu en iyisiydi, öyle değil mi? Duruma nasıl bakarsa baksın, Mick Brody kızının beraber olması gereken türden bir adam değildi. Ve ayrıca bunun sadece bir yaz macerası olduğunu düşünmek zaten yeterince kötüydü ama bir de kardeşi öldükten sonra da Mick'in ortalıklarda olacağını fark etmesi, bir şekilde kendini harekete geçmek zorunda hissetmesine sebep olmuştu. Kızını korumak için bir şeyler yapmak zorunda hissetti. Bir kereliğine ve sonsuza dek.

Tam o sırada Walter yoldan bir araba sesi duydu; gürültülü bir sesti. Holden yürüyerek kapının eşiğine gidip Anita'yı karşılamak

için baktığında onun eski ve dağılmak üzere olan bir Dodge kamyonetten indiğini gördü. Bu durum bir şekilde Walter'a, bu kadınla bir ilişki başlatmak üzere olduğunu hatırlattı. Ve bu durum insanların ona bakış açısını zedeleyebilirdi.

Bu çok yazıktı, çünkü insanlar ona bir şans verse, otobanın kenarındaki o külüstür arabanın ötesine bakabilse, Anita'nın giydiği dar bluzların ötesini görebilseler onu sevmek dışında bir şey yapamazlardı. Bu akşam başka bir dar bluz giymişti -ten rengiydi ve üzerinde altın simler vardı. Ona doğru yürüdükçe simler parıldıyordu. Walter'ın kasıkları gerildi.

Walter'ın düşünceleri bir tokat gibi suratına çarptığında aniden nefesini tuttu. Bu yaptığı iki yüzlülük müydü? Bu mümkün olabilir miydi? Mick Brody de Anita gibi olabilir miydi? Mick'le ilgili Walter'ın gördüğünden daha fazlası olabilir miydi?

Yo yo -olamazdı. Tam da Anita'ya söylediği gibi -çoğu insan değişmezdi. Ve Mick'le olan kısa karşılaşmaları sırasında onu etkileyecek özel bir durum da olmamıştı.

Anita -o...nadir bir türdü. O kadar nadir ki, Walter şansını deneyip insanların onun görüşlerine güvenecek kadar onu tanıyor olduklarını umuyordu. Bu yüzden onu aniden yargılamayacaklarını düşünüyordu. Ama Mick Brody -hayır. Mick hiç de böyle özellikli biri değildi.

Anita yaklaşırken Walter kapıyı açtı. "Anita merhaba. Yeri kolay buldun mu?"

Anita gülümseyerek kafasını salladı. "İyi tarif veriyorsun. İçindeki polis şefinin işi olsa gerek."

"Sen, gerçekten iyi görünüyorsun. Hadi içeri gel."

Her zamanki gibi kendine güvenen bir tavırla "Teşekkürler," dedi. "Sen de iyi görünüyorsun." Walter mavi polo bir gömlek ve koyu yeşil pileli bir pantolon giymişti. Büyümekte olan göbeğini gizlemeye çalışıyordu.

Walter Anita'ya mutfağa doğru eşlik ederken "Güzel kokan şey karımın lazanyası, yani eski karımın demek istedim," derken gecenin ilk potunu kırmaktan dolayı biraz suçlu hissetti.

Ama ardından işler yolunda gitti. Çünkü bu pot Aniya'yı pek de rahatsız etmişe benzemiyordu. Sade bir ifadeyle "Şanslı kadınmış," dedi ve ardından Walter'ın çıkarttığı salata soslarını karıştırmaya koyuldu. Walter da bir yandan ekmekleri dilimliyordu. Walter'ın Anita'dan hoşlanmasının sebeplerinden biri de buydu —Walter ne kadar gergin olursa olsun, Anita bunu fark etmiyormuş gibi görünüyordu ve böylece Walter da sakinleşiyordu.

Yemeğe oturmalarının ardından Anita, "Jenny nasıl?" diye sordu. "En son konuştuğumuzda siz ikiniz anlaşmazlık içerisindeydiniz. Umarım durum daha iyiye gitmiştir."

Walter aldığı bir lokma ekmeği zar zor yutabildiğini fark etti. Jenny meselesinin açılmasını beklemiyordu. Bu akşam onun konusunu açıp da geceyi, Jenny için ne kadar üzüldüğünü anlatarak berbat etmek istemiyordu.

"Korkarım gerçek şu ki, işler daha da kötü. Şu görüştüğü çocuğu gördüm ve...ona kasabayı terk etmesini söyledim."

"Walter, hayır!" Anita gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bu durum Walter'ı biraz utandırdı. Görünen o ki, söz konusu bu mesele olduğunda Anita, Walter'ın rahatlamasına pek izin vermeyecekti.

"Şimdi biliyorum ki aslında haddimi biraz aştım ama çocuk gitti, bu yüzden memnunum. Sadece... Jenny beni affeder mi bundan emin eğilim. Ona âşık olduğunu söyledi. Günün ortasında onu pijamalarıyla buldum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hatta boşanma olayından sonra bile. Ama ben sadece doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım. Çocuk...gerçek şu ki, sabıkalı biri." Walter devam edip Anita'ya olup biteni anlatmaya karar verdi; çünkü bu iyi bir savunma olabilirdi.

Anita durumla ilgilenmişe benziyordu. "Oh. Kötü suçlar mı?" diye sordu ve elindeki ekmekten bir lokma kopardı.

Walter "Her suç yeterince kötü değil midir?" diye sordu.

Ama masanın diğer ucunda Anita sadece omzunu silkti. "Bence her şey görecelidir. O eski bir katilse evet, kızını ondan uzak tutmalısın. Ama eğer bir iki hız cezası varsa yani...sen anladın ne demek istediğimi."

Walter bir sonraki kısmı nasıl anlatması gerektiğini düşünmek için bir an duraksadı ve "Ne yaptığının detaylarını anlatamam ama durum şu ki -bu konuda ne düşündüğümden pek emin değilim. Jenny içten bir şekilde bu durumun yanlış olmadığını düşünüyor; bense öyle düşünmüyorum." Walter bir süre kafasını salladı ve "Belki sadece içimdeki yasa adamı yüzündendir; belki de dar kafalıyım. Yasalara çok fazla tutunuyorum ve insani yanımı kaybettim."

Anita'nın gözleri biraz buğulandı ve berbat şekilde üzgün görünmeye başladı. Walter ne yapacağını bilemedi. Tanrım, onu nasıl böylesine üzmüştü?

Anita konuşmaya başladığında sesi normalden çok daha kısık geliyordu. "Sana bir hikâye anlatabilir miyim Walter?"

"Elbette."

Anita "Pekâlâ," diye söze başlarken hâlâ pek de kendi gibi çıkmıyordu sesi; kendine daha az güvenen, yumuşak bir sesle devam etti. "Bununla ilgili sadece bir kez konuşacağım çünkü düşüncesinden bile hoşlanmıyorum. Ama bir zamanlar...benim küçük bir çocuğum vardı."

Walter şaşkınlıktan donakalmıştı. Anita hiç de anaç bir tipe benzemiyordu. "Oh," diye mırıldandı.

Anita aşikâr bir şekilde yutkundu ve devam etti. "Ve bu çocuğun babası şeytanın dölünün ta kendisiydi. Ve güvenli olmadığını bildiğim halde yasalar çocuğumun onunla gitmesine izin vermemi söylüyordu bana. Bu hayatta yaptığım en zor ve berbat şeydi. O, çocuğumu alıp kaçtı Walter. Bu yirmi yıl önceydi. O zamandan beri ikisini de görmedim."

Walter'ın ağzı açık kalmıştı.

"Ben her akşam çocuğumun nerede olduğunu düşündüm. Hayatta mı, mutlu mu düzgün bir yaşamı var mı? Her gece onun için dua da ediyorum. Tanrı'nın benim gibi kadınların duasını duyduğundan da emin değilim. Ve eğer bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydım inan bana yasaları çiğnerdim. Eğer çocuğumun hayatını güven altına alabileceğimi bilseydim yüzlerce defa yasa-

lara karşı gelirdim. Yani sadece şunu söylemeye çalışıyorum...bazen yasaları çiğnemek için iyi sebepler vardır. Bazen sadece siyah ve beyaz yoktur."

Walter ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini de. Elindeki ekmeği masanın üzerine bırakıp masanın diğer ucuna uzandı ve Anita'nın elini tuttu. "Çok üzgünüm Anita. Bu...duyduğum en kötü hikâye. Ve sanırım...haklısın. Yasalara karşı gelip kaçsaydın seni suçlayamazdım."

Ve ardından Walter doğru şeyi söyleyip söylemediğinden emin değilken ya da bir adamın çocuğunu kaybetmiş bir anneyi nasıl teselli edebileceğini düşünürken, Anita birden eski haline geri döndü ve "Bu kadar yeter. Ben sadece duruma biraz Jenny'nin bakış açısından bakmanı sağlamak istedim. Ve tabii biraz da şu çocuğun," dedi.

Walter kafasını salladı. Mesajı almıştı. Bu hoşuna gitmese de anlamıştı.

Anita "Şimdi biraz şu lazanyadan bahsedelim," dedi. Sesi daha neşeli geliyordu. "Beni yemeğe davet ettiğinde tam bir gurme yemeği sunacağını hiç düşünmemiştim. Bu lazanyayı bu kadar lezzetli yapan şey nedir?"

Walter Anita'yı en iyi şekilde cevaplamaya çalıştı. Ama kelimeler aklında sıkışıp kaldı. Jenny de dünyanın siyah ve beyazdan ibaret olmadığı ile ilgili benzer şeyler söylemişti. Ama Anita'nın hikâyesi Walter'ın derinden etkilenmesine sebep olmuştu. Yemeğe ve sohbet etmeye devam etmelerine rağmen Walter'ın aklından çıkmıyordu. Bu kadar güçlü olması hiç şaşırtıcı değildi; olmak zorundaydı, uzun zamandan beri.

Walter yanılıyor muydu? Mick Brody ile ilgili?

Görünen o ki, ne yöne dönse insanlar yanıldığını söylüyordu. Önce Jenny, şimdi de Anita.

Fakat Walter bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Böylece akşamın geri kalanının keyfini çıkartabilecekti; ama yine de içten içe, düşünceler onu kemirmeye devam etti. Anita'yı akşam yemeği için davet etmişti; makul bir şekilde eşlik etmek istiyordu.

Yemek yemeyi bitirdiklerinde dışarıda hava kararmıştı. Bu yüzden Walter arka avluya çıkmayı önerdi. "Benim Jenny'im gökyüzüyle çok ilgilidir," derken bir yandan da gökyüzüne doğru bakmaya başladı. Bu sefer aklına gelen düşünceyi kendine sakladı. *Judy de yıldızları çok severdi.* "Eğer o beni teleskobundan bakmaya zorlamasaydı bildiklerimin çoğunu bilemezdim."

Anita "Senin de bir teleskobun var mı?" diye sordu. "Daha önce hiç teleskopla bakmadım da."

"Korkarım ki yok." Walter onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey için heyecanlandırmış olmaktan dolayı üzgündü. "Ama istersen bir akşam Jenny'ninkini ödünç alabiliriz -hele bir bana olan kızgınlığı biraz azalsın da."

Anita, Walter'ı şaşırtacak bir şekilde kolunu onun koluna doladı ve "Bu iyi olur," dedi. Walter tüm hislerine rağmen, *belki gölün karşı tarafına geçip Jenny'nin bahsettiği kayalıklardan yıldızlara bakarız* diye de düşündü. Ya da...belki sadece Betty ve Ed'in çimenliğine giderlerdi. Belki Betty ve Ed Anita'yı severdi. Bir kere dar kıyafetlerinden dikkatlerini uzaklaştırabilirlerse...

Walter "Elbette gökyüzünde teleskop olmadan da bakılabilecek çok fazla şey var," dedi. Ve yukarıdaki siyah enginliğe doğru bakarak sevdiği takım yıldızlardan birini işaret etti. Bu takım yıldızı teleskopla bakmak için çok büyük ve genişti. Bu yüzden çıplak gözle izlenmesi gerekiyordu. Walter eliyle işaret ettiğinde bir akça ağacın gövdesindeki çalılıklardan eğilerek bakmaları gerekti. "Şu en uzun dalın altındaki en parlak yıldızı görüyor musun? Onu takip edersen bir tane daha göreceksin ve daha da ileride," —bir parmağıyla bir hat çizdi— "bir tane daha. Şimdi tam ortadaki yıldızın dış kenarlarına bak. Şu an kuğu takım yıldızı içerisindeki beş yıldızdan oluşan kuzey çaprazını oluşturan yıldız kümesine bakıyorsun."

Anita'nın gözleri genişledi. Ağzı açık kalmıştı. Walter'ın anlattıkları çok hoşuna gitmişti. "Oh -görebiliyorum. Çok büyük. Gökyüzünde kocaman bir çarpı işareti. Vaovv."

Ardından Walter yazın çıplak gözle görülebilecek birkaç belirgin noktayı da gösterdi. Bunları hatırlaması onu da biraz şaşırtmıştı. Pegasus'un büyük karesi. Ve çay fincanı. Ve samanyolunun bir kısmının nasıl da çaydanlıktan buhar çıkıyormuş gibi görünmesine sebep olduğunu görünce Anita gerçekten şaşırmıştı.

"Tanrım yıldızlar hakkında bunca şey bilen bir adam." Dönüp Walter'ın suratına baktı ve "Bu çok romantik memur Tolliver," dedi.

Walter "Öyle mi?" diye sordu ve hoş bir şekilde midesinin burkulduğunu hissetti.

Ardından Anita Walter'ın elini sıktı ve parmak ucuna yükselerek Walter'a, tam dudağından bir öpücük kondurdu. Bu küçük ama inanılmaz bir öpücüktü -yirmi yıldır Walter ilk defa bir kadın tarafından öpülüyordu.

Walter "Bu gerçekten çok hoştu," dedi. "Uzun süredir başıma gelen en iyi şey."

Anita karanlıkta Walter'a göz kırptı. "Kartlarınızı doğru oynarsanız memur bey, daha fazlası da olabilir."

* * *

Mick'in gidişinden birkaç gün sonra Jenny kendini biraz toparladı.

Özellikle yataktan kalkıp giyindi ve Stan Goodman'ı arayıp Destiny Lisesi'ndeki işi kabul ettiğini söyledi. Okul iki haftadan daha kısa bir sürede başlayacağından Stan Goodman ve Müdür Turley ile o öğleden sonra buluşup formları doldurdu. Ders programı üzerine konuştular. İleri Bilim Teknikleri, Fiziğe Giriş ve Jenny'nin en çok sevdiği Astronomiye Giriş gibi dersler olacaktı. Eve döndüğünde Bay Turley ders programından memnun kaldığı için çok heyecanlanmıştı.

Okul müdüriyetinden ayrıldıktan sonra Destiny Emlak Ofisi'nde durup Sue'ya haberi verdi. Jenny Sue'nun kolundan tutup "Sakin ol. Bu kadar önemli bir durum değil," diye Sue'yu sa-

kinleştirene kadar Sue neredeyse masanın üzerine çıkıp dans edecekti sevincinden.

"O kadar önemli değil mi? Bu çok büyük bir anlaşma. Bu demek oluyor ki, yaz takılmamız en azından bir son bahar, kış ve ilk bahar boyunca daha devam edecek. Ve ayrıca bu tekrar toparlanıyorsun ve iyisin anlamına geliyor... Mick'den olayını atlatıyorsun," diye de ekledi ve diğer çalışanların duymaması için de sesini alçalttı.

Jenny alçak sesle "Hımm, toparlanmak -hayır. Hâlâ berbat durumdayım, teşekkürler. Ama yaşamak için tekrar hayata dönmem gerekiyor. Ve olanlara rağman Destiny'de olmak hoşuma gidiyor. Bir şekilde burayı sevdiğimi fark ettim," dedi.

Sue omuzunu silkti ve Jenny'nin hâlâ acı çektiğini duymaktan dolayı üzüldü. "Pekâlâ, ben elimden geleni yapacağım. Eğer bana ihtiyacın olursa bu hafta sonu Jeff'le programımızı iptal ederim ve beraber takılabiliriz."

Jenny "Benim için dikkatlice planlanmış bir seks partisini mi iptal edeceksin?" diye sorarken gerçekten etkilenmişti.

"Dalga mı geçiyorsun? Elbette. Seks gelir gider ama bir dostluk sonsuza dek sürer."

Jenny hafifçe gülümsedi. Şu an bu kadarını yapabiliyordu. "Pekâlâ. Şanslısın. Ben bu haftasonu tamamen ders planlarına gömülmüş olacağım. Yani hâlâ iç çamaşırlarından kurtulabilirsin. Ama önümüzdeki hafta bir öğleden sonra yüzme için plan yapalım. Böylece tüm olanları anlatabilirsin."

Sue kafasını yana eğerek kısık sesle "Hayatında seks yokken seks hakkında konuşmaktan rahatsız olmaz mısın?" diye sordu.

Jenny omzunu silkti. "Tıpkı ben harika seks yaşarken ve sen yaşamazken ki gibi. Ben de dolaylı olarak teselli olurum işte."

Gerçekten de gelecek iki hafta, vaktinin çoğunu ders programını hazırlamakla geçirmesi gerekecekti. Ve Destiny'deki sosyal çevrenin arasına çok daha dikkat çekici şekilde tekrar katılmak için kendisini hazırlaması gerekiyordu. Bu durum kalp kırıklığını ona unutturmanın güzel bir yoluydu. İhtiyacı olan şey buydu.

Çünkü Sue'ya bahsettiği gibi, Mick'e birkaç gün öncesine oranla daha az âşık değildi. Aslında onu için kemikleri dahi sızlıyordu. Teni onun dokunuşları için kıvranıyordu. Değişen tek şey, etrafta kederli kederli dolanmayı bırakmasıydı. Kendine Destiny'ye geliş sebebinin bir adam, aşk ya da seks olmadığını hatırlatmıştı. Buranunda birkaç karar vermişti. *Hayatına devam et. Birileri için bir şey yapabileceğin bu işi kabul et. Seni seven birkaç insanın olduğu bu yerde kal —en azından bir süreliğine.*

Elbette babası da bu insanlardan biri olmasına rağmen Jenny hâlâ ona çok öfkeliydi. Ve kısa bir sürede bunun geçebileceğini de pek zannetmiyordu. Babası her öğleden sonra domuz pirzola getirip ızgara yapıyordu ve kalpten özür diliyordu ama Jenny'nin zamana ihtiyacı vardı.

Babası "Dün akşam rüyamda anneni gördüm," dedi.

Jenny bahçedeki piknik masasında oturuyordu. Bunaltıcı sıcağa rağmen isteksizce babasını dinliyordu "Oh?" Bu Jenny'yi şaşırtmamıştı. Babasının sürekli annesini düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

"Rüyada ben ön bahçede oturuyordum. Annen de gelip yanıma oturdu ve senden çok fazla şey beklediğimizi, sırtına çok fazla beklenti yüklediğimizi ve her zaman mükemmel olmanın çok zor olduğunu söyledi. Senin kendi yolunu bulmana izin vermem gerektiğini söyledi. Ve her şey...o kadar gerçekçiydi ki, sanki gerçekten benimle oradaydı."

Bu kısmı Jenny'nin irkilmesine sebep oldu. Jenny de annesiyle ilgili böyle, gerçekten daha gerçekçi gibi hissettiren rüyalar görüyordu. Son zamanlarda hiç görmemişti. Annesinin bu rüya ile babasına gönderdiği mesaj...bir şekilde bunun gerçek olabileceğini düşünmesine sebep oldu. Acaba annesi yukarıdan bir yerlerden bakıp kalbini görebiliyor muydu? Ve babasının olanları görmesini mi sağlamaya çalışıyordu?

Ve tam o sırada Jenny, Mick'i düşündüğü o geçen geceyi hatırladı. Kendi kendini artık ona âşık olmadığına ikna etmeye ça-

lışıyordu. O sırada annesinin sesini duymuştu ve şimdi babasının anlattıklarıyla o akşamı birleştirdiğinde omurgasından aşağı soğuk bir yanma hissi yayıldı.

O sırada babası ızgaradan Jenny'ye bakmak için döndü ve elinde iki büyük domuz pirzolası vardı. "Biliyorum bu yaptıklarımı affettirmez Jenny, ama hatalı olduğumu biliyorum. Ve bu kadar kırılmana sebep olduğum için gerçekten özür dilerim. Umarım kalbinde beni affedebilecek yeri bulabilirsin."

Jenny yavaşça, hazmede hazmede babasının laflarını dinledi. Babası haftalardır olduğu adam değil de, yıllardır sevdiği babası gibi konuşuyordu. Ne kadar içten olduğunun farkındaydı. Her zaman paylaştıkları yakınlık için nasıl kıvrandığının farkındaydı.

Jenny içten bir şekilde cevap verdi. "Özrünü kabul ediyorum baba." Ardından derin bir nefes alıp söylemek istediklerine devam etti. "Ve seni affetmeye çalışıyorum. Ama bu, biraz zaman alabilir. Bunu anlayamazsın biliyorum ama Mick...başıma gelen en muhteşem şeydi. Ondan önceki her şey, Terrence bile onun bana hissettirdikleri yanında sönük kalır. Bu yüzden evet, senin de söylediğin gibi bu kadar çabuk gidebildiyse belki de zannettiğim adam değildi. Ama öte yandan onu çok zor bir duruma soktun. Zaten bütün yaz çok büyük bir sıkıntı içerisindeydi. Ve kardeşi kısa bir zaman önce acılar içinde öldü. Mick kendi elleriyle onu tek başına gömmek zorunda kaldı. Bu yüzden...onu bu mecbur bırakıldığı seçim yüzünden yargılamanın ne kadar adil olduğundan emin değilim."

Babası Jenny'yi şaşırtarak "Haklısın," dedi ve "tüm bu olanları geri alabilmeyi çok isterdim," diye de ekledi.

"Ben de."

Babası şimdi daha da sıkıntılı görünüyordu ve içini çekti. "Beni arayıp işi kabul ettiğini söylediğinde daha iyi hissettiğini düşündüm ve onu unutmaya başladığını. Ama unutmadın, değil mi?"

Jenny kafasını salladı. "İşi kabul etmek ve iyi hissetmek iki farklı şey. Mick olayını atlatmaya gelince, samimiyetle baba, bunun üstesinden gelebileceğimden pek emin değilim."

Babası "Sana sarılabilir miyim?" diye sorduğunda en az Jenny kadar hüzünlüydü.

"Pirzolaları yakmadığın sürece evet."

Babası geriye doğru irkildi, döndü, elindeki pirzolaları bıraktı ve masanın diğer tarafına, Jenny'ye doğru yürüdü.

Jenny babasına olan kızgınlığına rağmen kollarını boynuna doladığında ihtiyacı olan tanıdık bir rahatlık hissi yaşadı. Bu yüzden babasına sıkıca sarıldı ve kendini biraz daha güvende hissetti.

Babası ızgaranın başına geri döndü ve büyük çatalı elinde "Sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi.

"Nedir?"

"Ben...bir kadınla görüşmeye başladım."

Bunun üzerine Jenny neredeyse bayılıyordu. "Ben -seni iyi duyamadım. Bir kadınla görüşmeye başladığını söyledin gibi geldi."

Babası Jenny'ye bakmak için döndü ve "Evet söyledim. Yani evet, görüşüyorum," dedi.

Jenny'nin şaşkınlıktan çenesi düştü. Bir mucizeden bahsediyordu. "Vaovv."

"Bu senin için uygun mu?"

"Baba bu uygundan daha fazlası -yani harika! Yanlış hatırlamıyorsam ben de bunu önermiştim sana."

Babası katılırcasına kafasını salladı. "Her neyse. Adı Anita. Dew Drop Barın sahibi."

Jenny'nin çenesi iyice düştü. "Ciddi misin?"

"Bu seni rahatsız eder mi? Yani benim, barı olan biriyle çıkmam?"

"Beni mi? Hayır. Ben sadece seni rahatsız etmemesine şaşırdım."

"Aslında Anita benim hoşlanmamı bekleyebileceğin türden bir kadın. Çok temiz ve iyi bir kalbi var. Ve onu biraz tandığında senin de seveceğine eminim."

Tüm bu durumun trajikomik bir yanı vardı. Babası normal

Destiny standartlarına uymayan bir kadınla çıkmaya başlamıştı. Bu durum karşısında Jenny neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı ama yapmadı. Ağlamaktan çoktan vazgeçmişti. Sadece "Eminim severim. Sanırım Mick'i tanısan onun hakkında da böyle hissederdin," dedi.

* * *

O gece karanlık çöktükten sonra Jenny kanoyla gölün karşısına geçti ve teleskobuyla kayalıklara tırmandı. Mick'in etrafta olmadığını bilerek orada dolanmak biraz tuhaf geldi. Jenny'ye – tüm detaylarıyla— yaşadıkları o ilk geceyi hatırlattı. O beklenmedik, ateşli, acele seksi anımsadı. O zamanlar Mick bir yabancıydı. Ama Mick'i artık o şekilde hatırlamak neredeyse imkânsızdı.

Gece karanlığı iyice çöktüğünde yıldızlar belirmeye başladı. Jenny biraz daha huzurlu hissediyor gibiydi. Hâlâ içten içe çok kırgın ve üzgündü. Fakat gökyüzünde göz kırpan yıldızlar Jenny'ye bir kez daha orada, uzaklarda ne çok şey olduğunu hatırlattı. Ve o an trilyonlarca galaksiden biri olan samanyolu galaksisinin köşesindeki bu küçük mavi gezegende bölünemeyecek kadar küçük bir zerrecik olduğunu tekrar hatırladı. Her şey yoluna girecekti. Bununla da baş edecekti. Hâlâ canı acıyordu. O kadar canı acıyordu ki, sanki bir şey, içinden onu tırmalıyormuş gibi hissediyordu. Ama yine de atlatacaktı.

Tam Jenny, daha derindeki uzay cisimlerine bakmak için kafasını kaldırmıştı ki, bir yıldızın kaymakta olduğunu gördü. Kayıp, uzaklarda bilmediği bir tepeye inmişti. Jenny elbette kayan yıldızlar diye bir şey olmadığını biliyordu. Az once gördüğü şey bir meteordu. Dünyanın atmosferine giren bir kaya parçası. Düşerken de sürtünmenin şiddetiyle yanıyordu.

Jenny içindeki, bir zamanlar masallara inanıp, yıldızlara bakarak dilek tutan küçük kızı hemen hatırladı. Kayan bir yıldız gördüğün zaman hemen bir dilek tutman gerekirdi. Jenny'nin ilk dileği Mick'i unutup onsuz güçlü ve mutlu olmaktı.

Ama tam da Sue'ya söylediği gibi, bir kez birini bu şekilde sevince, artık o sevginin sona ermesini dileyemiyorsun —ruhunun çok büyük bir parçası haline geliyor. Bu yüzden Jenny gözlerini kapadı ve bu yaz onu böyle kayıtsızca yüz üstü bırakan adam için bir dilekte bulundu. *Umarım Mick gerçek mutluluğu bulur.*

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bakın, tek beklentim ufacık bir vizyon sahibi olmanız. Bilirsiniz işte, şöyle bir dakikalığına arkanıza yaslanıp büyük resme bakmanız. İnsanlık için, tarih için son derece etkili bir an olma olasılığı olan bu an için bu riski göze almalısınız.

Carl Sagan

On sekiz

Mick banyodaki aynanın önünde traş oluyordu. Normalde iki üç günde bir traş olurdu. Duştan çıktıktan sonra kendine baktığında neredeyse bir haftadır traş olmadığını fark etti. Biraz kaşlarını çattı. *Yani Wayne ölürken o boktan kulübede kendine bakıp traş olabiliyordun ama burada normal elektrik ve düzenli hayatının olduğu yerde bunu beceremiyorsun.* Bu ne anlamsız bir durumdu.

Fakat şehre döndüğünden beri pek bir şey yapmak gelmiyordu içinden. Yeni bir daire kiralamıştı. Şehrin berbat kısımlarından bir yerdeydi ama bu aralar ekonomik gücü buna yetiyordu. Şimdiye kadar depodan bir kamyon dolusu eşya taşımıştı ama henüz geri kalan eşyalarla ilgilenmeye fırsatı olmamıştı. Lanet olsun, bu aralar uyuyacak düzgün bir yeri, televizyon izleyecek bir oturma odası olup olmadığının hiçbir önemi yoktu. Kulübeden getirdiği şişme yatakta uyuyup her gün hazır yemek yiyordu.

Sorunun sıcak olduğuna karar verdi. Bu kadar sıcakken insanın pek fazla enerjisi de olmuyordu. Birden Destiny'de ne çok enerjisi olduğunu hatırladı.

Ama Wayne için olması gerekiyordu.

Ve cinsel hayatım hareketliydi. Bu durum bir erkeğin enerji seviyesinde ciddi farklılıklara sebep olabilir.

Jenny'nin hatırasıyla bir anda Mick'in midesi sıkıştı. Gözlerini kapadı ve aklına gelen görüntüleri uzaklaştırdı. *Bu durumun Jenny'yle alakası yok. Olsa olsa Wayne ile alakalıdır. Bu...matem.*

Cincinnati'ye döndüğünden beri tamamen tembellik yapmamıştı. Saçlarını kestirmişti. Wayne'nin ölümünden beri yaptırmayı düşündüğü yeni bir dövme yaptırmıştı. Son birkaç yıldır ona iş veren firmayla görüşmüş ve son işini geri almıştı. Eski patronu aylar önce birden ortadan kaybolup şimdi dönmüş olmasına pek de sevinmemişti ama iyi bir taş ustasına da ihtiyacı vardı.

Böylece o hafta Mick çalışmaya başlamıştı. Hayatı yeniden bir düzene girmiş ve kendini hayatta bir işe yarar hissetmeye başlamıştı. Tekrar normal hissetmeye başlamıştı. Bir nevi. *Bu haftasonu depodan kalan eşyalarını almalısın.*

Apartmandan çıkıp kamyonetinin durduğu park alanına doğru ilerledi ve işe doğru yola koyuldu. Kendinden çok daha zengin olan biri için şömine yapıyordu. O akşam işten çıktığında yol üzerinde gördüğü bara uğramayı planladı. Bar, bir adamın arzulu bir kadınla tanışabileceği türden bir yere benziyordu. Bir adamın tüm dertlerini unutabileceği türden bir yere benziyordu. Sarhoş olup bir kadınla yatıp, sonra da hiçbir şey hissetmeme fikri çok çekici geldi. *O zaman neden şimdiye kadar yapmadın bunu?* Bunun cevabını tam olarak veremedi.

Destiny'yi Tolliver'ın tehdidi yüzünden terk etmemişti. Sadece tek bir debepten dolayı ayrılmıştı Destiny'den. Çünkü artık kalmasını gerektirecek bir sebep yoktu. O zamana kadar kalmasına sebep olan tek neden de onu olabilecek en kötü şekilde aldatmıştı. Hâlâ nedenini bilmiyordu ve anlayamıyordu.

Jenny durumun ciddiyetini kavrayamamış mıydı? Ya da sadece ilişkilerini Mick'in düşündüğü kadar ciddiye mi almıyordu, onun aldığı kadar? Mick bundan korkuyordu zaten. Mick Jenny'nin onu özellikle inciltmek ya da aldatmak için değil de, pislik eski kocasından intikam almak için bu ilişkiye hissettiğinden daha fazla ilgi göstermiş olabileceğini düşünüyordu. Ve eğer gerçekten Mick'i sevmediyse babasına olanları anlatmak çok daha kolay olmuş olmalıydı.

Hatta belki de babasına çok daha önce bahsetmişti. Yani ilişkileri değişip ciddileşmeden önce. Ama o zaman bile Jenny söz vermişti, tekrar tekrar söz vermişti. Mick'in ona güvenip inanmasını sağlamıştı. Mick de hayatında kimseye güvenmediği kadar -kardeşi dahil- Jenny'ye güvenmişti.

Sebepler gerçekten de hiç fark etmiyordu; tek önemli olan, Mick'in aklından geçen şüphelerin er ya da geç gerçekleşmesiydi. Bu hayatta kimseye güvenemezsin. Güvenebileceğine inanmış olmak Mick'in hatasıydı. Jenny'yi düşündükçe, göğsünü ve midesini daha da boşlukta hissediyordu.

Ama hayır bunun Jenny'yle alakası yok. Sadece açsın...ya da başka bir şey.

Yolda bir Burger King'de durup kahvaltılık bir sandviç ve portakal suyu kaptı ve yolda midesine indirip kendi kendine daha iyi hissettiğini söyledi.

Durumun üzerine birkaç gün kafa yorduktan sonra neredeyse artık Jenny'ye kızgın değildi. Ama hâlâ kırgındı. Yarı yolda bırakılmış hissediyordu. Jenny Mick'in her zaman bildiği şeyi kanıtlamıştı: birbirlerinden çok farklıydılar. İlişkilerinin bir yaz macerasından öteye gitmesine engel olacak çok fazla şey vardı aralarında. Son sabah kulübede Mick'in kendine söylediği gibi. İç sesini dinlemeliydi.

Garip bir şekilde Jenny'nin bunu yapmış olmasından dolayı memnundu. Mick'in aralarında yaşanan şeyin sürekli olamayacağını fark etmesine sebep olmuştu. Çok geç olmadan Mick bunu anlamaktan dolayı memnundu. Ve son birkaç günde Mick'in Jenny'ye söylediği tüm o zırvalıklar, -onu sevip önemsediğine dair- bunu ima etmiş olsa da tekrar yapmayacağı bir hataydı. Hiçbir kadınla tekrar bu hatayı yapmayacaktı. Yalnız başına çok daha iyiydi. Her zaman ki gibi güvenebileceği tek kişi yine kendisiydi.

O gün çalıştığı yere doğru inşaatların olduğu sokaklardan geçti ve çalıştığı evin kaldırımına park etmek için yanaştığında artık boşlukta hissetmiyordu; ama yan kapısında DESTINY POLİSİ yazan devriye aracını park etmiş olarak görünce çok sinirlendi.

Lanet olsun —bu da ne demek oluyor?

Mick güçlükle öfkesini bastırabildi. Kamyonetin kapısını çarptı ve yolun kenarındaki adamların yanından geçerek polis aracına doğru eğildiğinde içeride Tolliver'dan başka kimsenin olmadığını fark etti. Mick "Kahretsin!" diye öfkeyle çıkışarak "söylediğin şeyi yaptım moruk —ve sen şimdi buraya bana bela olmaya mı geldin?" dedi.

Tolliver suratını Mick'e doğru çevirip baktığında...tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu. Kulübenin orada Mick'in yolunu kestiği günle alakası yoktu. "Hayır. Buraya sorun çıkartmaya gelmedim."

Mick bu cevaptan ne sonuç çıkaracağını bilemedi. "İyi pekâlâ ama bu araba sorun çıkarıyor. Bu lanet olası araba benim çalışma alanımda başımın polisle dertte olduğu düşüncesini doğuruyor. Geçmişi arkamda bırakabilmek için çok çalıştım ve bunu berbat etmene izin veremem." Mick sesini kısık tutmaya çalışıyordu. Etraftaki birkaç iş arkadaşının konuşmalara tanık olmasını istemiyordu. Ama içinden bir şey de iyi yapmadığını söylüyordu.

Tolliver "Sakin ol Brody," dedi. "Patronuna ve diğerlerine kişisel bir mesele için geldiğimi, kanunlarla alakası olmadığını söyledim ve bu doğru."

Kişisel ha? Bu Mick'in biraz gafil avlanmasına sebep oldu ve Tolliver'ın söylediklerine inandığından pek emin değildi. "Senin ve benim kişisel olarak konuşacağımız ne olabilir ki?"

Yaşlı adam biraz tereddüt etti ve ardından Mick'in gözlerinin içine bakarak "Özür dilemek için geldim," dedi.

Mick gözlerini kıstı. Duyduklarına tam olarak inanamıyordu. "Sen ne dedin?"

"Sana söylediklerim konusunda hatalıydım; beni ilgilendirmezdi. Nereye istersen oraya gidebilirsin."

Mick kabaca ve basitçe "Biliyorum," dedi.

"Ve eğer Destiny'ye geri gelmek istersen benim açımdan bir sorun olmaz."

Mick daha şaşkın olamazdı; bu yüzden dürüstçe cevap verdi. "Benim için iyi olmazdı. Oradan kurtulduğuma seviniyorum."

Tolliver gözlerini daraltarak Mick'e dikti ve "Bu çok komik, çünkü kalacağını zannediyordum," dedi.

Mick nefes aldı ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bu değişimin sebebi nedir? Seni bana bunları söylemek için Cincinnati'ye getiren nedir?"

Şimdi derin bir nefes alıp bırakma sırası polis şefindeydi. "Gerçek şu ki Brody, seni çok sert yargıladığımı düşünmeme sebep olacak bir kadınla tanıştım. Jenny bana değiştiğini söylemişti ama ben sana şans tanımadım. İyi bir adam olup hatalarımı telafi etmeye çalışıyorum. Sana adil davranmadım."

Mick yutkundu. Hayatında pek fazla insan ondan özür dilemiyordu. Mick duydukları üzerine birkaç dakika düşündükten sonra aşağılayıcı olsa da gerçekleri konuşmaya başladı. "Bana adil olmaktan daha fazlasını yaptınız. Şu an hapiste olabilirdim ama değilim. Yani beni kasabadan kovmak yaptığınız en kötü şeyse sizi bunun için suçlamayacağım."

"Jenny'yi de affedebilecek misin? Bana nasıl öğrendiğimi sorduğunda ben sana Jenny'nin neden bana anlattığından bahsetmedim. Şimdi anlatacağım. Ona pek fazla seçenek bırakmadım açıkçası. Senin kulübene gelmek için hazırlanıyordum. Kardeşinin kayıp olduğu haberi gelmişti ve kulübede birilerinin olabileceğine dair bir ihbar almıştım. İşte o zaman Jenny beni durdurdu. Seni korumak için bana her şeyi anlattı. Ve seni rahatsız etmemem için bana yemin ettirdi. Bu onun için gerçekten önemliydi. Yoksa şu an muhtemelen hapiste olurdun. Yani bana söyleyerek...seni kurtardı. Umarım onu affedersin."

Mick "Ben çoktan onu affettim bile," dedi.

"Jenny bunu bilmiyor."

Mick kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve "Sanırım böylesi en iyisi çünkü biz..." derken durdu ve kafasını sallayarak tozlu çizmelerine baktı.

"Lanet olsun. Eğer birini görebilmek için gizlenmen gereki-

yorsa o ilişki yürümez. Ayrı olmanız için birden fazla sebep var demektir. Jenny'yi kırdığım için üzgünüm ama siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum ki, hayatında benim gibi biri olmadan çok daha iyi olacaktır."

Walter Tolliver "Ben böyle bir şey söylemedim," diye cevap verdiğinde Mick şaşırdı.

Yine de Mick tekrar Jenny'nin babasına baktı. "Hayır ama ben söyledim. Buraya geldiğiniz için minettarım ama artık Jenny'nin kapısını aşındırmayacağımdan emin olabilirsiniz. Burada bir hayatım var. Jenny'nin de orada bir hayatı var. Bu şekilde kalırsa herkes için daha iyi olacak."

Mick o akşam bara gitmedi. Ertesi akşam da gitmedi. Bir sonraki akşam da.

Onun yerine evde oturup gerçek hayattan kesitler programlarını izleyip, bu programları yapanların gerçek hayata dair en ufak bir şey bilmediğine karar verdi. Ve sıkça Walter Tolliver'ın ziyaretini düşünüyordu —çünkü görünen o ki, mucize diye bir şey vardı. Yeryüzünde kimseden gelecek özür onu bu kadar şaşırtamazdı. Ayrıca bu durum Tolliver'a değişik bir saygı duymasına da sebep oldu. Mick ona bu kadar dürüstçe konuşmasında bu saygının payı olduğunu düşünüyordu.

Jenny'ye gelince...onun kendisi yüzünden kırgın ve üzgün olduğunu düşünmekten hiç hoşlanmıyordu. Ama o da acı çekiyordu. Ve Mick'in, Jenny'nin babasına söyledikleri doğruydu: Her ikisinin de hayatı birbirlerinden uzakta daha iyi olacaktı. Destiny'deki insanlar Mick'i asla kabullenmezdi. Ve bir zamanlar —lanet olsun, birkaç ay kadar kısa bir süre önce— insanların hakkında ne düşündüğünü umursamazdı bile ama bu arada bir şekilde bu görüşü değişmişti. Jenny'nin onun hakkında ne düşündüğünü önemsemeye başlamıştı. Ve şimdi de Jenny'nin hayatındaki insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Bu durumun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi.

Ve Jenny'nin yaşadıklarının bir intikam alma ilişkisi değil de, yaşattığı ve bahsettiği kadar ciddi olma olasılığı, Mick'in en sonunda bu konuda yanılıyor olma olasılığını fark etmesi ciddi şekilde endişelenmesine ve kalbinde garip hislerin oluşmasına sebep oluyordu. Ya yaşadıkları ilişki Jenny için de gerçek bir ilişkiyse, ya en az Mick kadar o da etkilenmişse...

Cuma akşamıydı ve Mick, Big Mac ve kızarmış patateslerle eski mutfak masasında oturmuş televizyon izliyordu. Yerel haberlerde kavurucu sıcakların devam edeceğini ve kliması olmayan insanlar için barınakların açık olduğunu bildiriyorlardı. O kadar sıcaktı ki, artık insanlar ölüyordu. Yarın sıcak hava dalgasının kırılması bekleniyordu. Mick hissetmeden buna inanmamaya karar verdi. Ve en azından bir kliması olduğu için minnettardı. Jenny'nin evindeki gibi merkezi değildi ama eski bir duvar ünitesiydi. Ve odayı yeterince serinletebiliyordu.

Kapı çaldığında birden irkildi. Lanet olsun. Kapısını kim çalıyor olabilirdi ki? Wayne ile saklandığı günlerden kalma bir alışkanlıkla panikledi. Kardeşiyle çocukken çekilmiş fotoğraflarına bir bakış attı —onu çerçeveletip televizyon sehpasının üzerine, ok başlığının yanına yerleştirmişti— ardından Wayne'nin ölmüş olduğunu hatırladı. Artık yasal olmayan bir şey yapmıyordu.

Bu yüzden *bir satıcı olabilir* diye düşündü ve neredeyse cevap vermeyecekti ki kapı tekrar çalındı. Bu sefer daha yüksek sesle ve rahatsız edici şekilde. Son birkaç dilim patates kızartmasını tabakta bırakıp kapıyı açmaya gitti.

Kapıyı açtığında üstü başı darmadağınık sekiz ya da dokuz yaşlarında bir çocukla karşılaştı. Elinde bir kutu tutuyordu. Mick çocuğun ne sattığını görmek için kutunun içine baktı ve bir anda küçük, sarı bir kedi görünce irkildi. Kedi de Mick'e bakarak "Meovv!" diye seslendi. Oldukça çaresiz görünüyordu.

Çocuk "Bu kediyi ister misiniz?" diye sordu. Mick kaşlarının buruştuğunu hissetti ve "Ah, hayır," dedi.

"Bu sonuncusu. Beş taneydiler. Eğer bunu birine veremezsem babam arabasıyla köy yoluna götürüp yol kenarında bırakacak."

Lanet olsun -tıpkı Mick'in babasının yapabileceği türden bir şeydi. Buna rağmen Mick kedileri pek sevmezdi. Jenny'nin onla-

ra olan bağlılığına rağmen Mick sinsi ve asalak olduklarını düşünürdü. Özellikle de bu, çok bakıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Meov, meovv, meovvv."

"Kedinin bir derdi mi var? Çok korkmuş gibi görünüyor."

Çocuk omzunu silkti. "Sadece sürekli miyavlamayı seviyor."

Harika. "Bir kediye ihtiyacım yok. Üzgünüm." Mick tam kapıyı kapatmaya başlamıştı ki çocuk "Bekle," diye karşı koydu ve Mick de durdu.

"Ne?"

"Burası uğrayabileceğim son apartman. Üç binaya da gittim. Bu yüzden bu kedi yavrusunu alamaz mısınız bayım? Lütfen."

"Meov! Meov!" Kedi sanki neler olduğunu biliyor gibiydi. Sanki *Kurtar beni! Kurtar beni!* der gibiydi.

Lanet olsun. Mick tekrar kutunun içine baktı. Kedinin korkmuş gibi görünmesinin kendi hayal ürünü olduğunun farkındaydı. Bu onun sorunu da değildi ayrıca. Bunu umursamaması gerektiğini biliyordu. Onu bir otobanın kenarında, kimsenin onu duyamayacağı kadar ıssız bir yerde miyavlarken hayal etmemesi gerektiğini de biliyordu.

Lanet olsun. Yumuşak huylu biri haline dönüşmeye başlıyorum galiba. Tüm yaz boyunca hisleri çok yıpranmıştı. Kapıyı çocuğun suratına kapatmalıydı. Ama bunun yerine "Kutusuyla beraber mi geliyor?" diye sordu.

"Ha?"

"Kediyi tutabileceğim bir yer yok. Kutusunu da veriyor musun?"

"Bayım kediyi kutuda tutmamalısınız. Evde dolaşması için serbest bırakacaksınız."

Mick "Sen öyle yaparsın. Eğer kediyi alacaksam kutuyu da istiyorum," dedi.

Çocuk "Tamam," diyerek omzunu silkti ve kutuyu Mick'e uzattı. Ardından "Beş dolar," dedi.

"Ne?"

"Kedi için."

Mick gözlerini devirdi ve "Senin bana beş dolar ödüyor olman gerekir; haydi şimdi toz ol," diye çıkıştı. Mick boş eliyle çocuğu uzaklaştırmak için işaret etti ve arkasından apartmanın koridorundan süzülerek uzaklaşmasını izledi.

Ardından Mick kutunun içindeki sarı kediye bakıp, *Ben ne halt ettim şimdi?* diye düşündü.

* * *

Ertesi sabah Mick kediye resmen işkence etmek istedi. Lanet olası şey tüm gece boyunca miyavlamıştı. Buzdolabındaki tavuk salatasından ve sütten vermişti Mick ona —başka ne istiyor olabilirdi ki?

Mick üzerindeki çarşaflardan birini hışımla çekip şişme yataktan fırladı ve kutuyu koyduğu yere doğru dizlerinin üzerinde ilerleyerek "Eğer çeneni hemen kapatmazsan o küçük boynunu kıracağım," diye söylendi. Ve kafasını eğip kutuya baktığında kutunun dibinin oldukça ıslak olduğunu fark etti. Kedi kutunun içine işemişti.

Mick bu konunun üzerine hiç düşünmemişti ama kutuya da işemesini beklemiyordu. "Bu şeyle beraber bir de kullanma kılavuzu gelmeliydi," diye homurdandı.

Kedi "Meov! Meovv!" diye seslenmeye devam ediyordu.

Mick rahatsız olmuş bir ifadeyle kafasını sallayarak kediye baktı. "Evet biliyorum. Kendi çişinin içinde oturuyorsun. Sinir olmak için yeterli bir sebep sanırım." Bir ev kedisi nereye işerdi ki?

Kedi kumuyla dolu bir kutu. Bu demek oluyordu ki, kedi kumu alması gerekecekti.

Mick gerçekten de bir kedi istemiyordu. Daha önce hiç kedisi olmamıştı -neden şimdi bu kediyi almıştı ki? Sarı yavru kediye bakarak kafasını salladı. "Sen bir baş belasısın."

Mick yatağa dönüp tekrar kıvrıldı. O sırada gözüne depodan getirdiği, içi yarısına kadar CD'lerle dolu bir kutu ilişti. CD'leri yere boşaltıp kutuyu kedinin yattığı yere, ön kapının oraya götürdü. Kediyi ıslak kutudan çıkarttı. "Gel buraya baş belası. Tertemiz yeni kutuna geç bakalım."

"Meov! Meov! Meov!"

"Haydi sakinleş bakalım. Burası eski yerinden çok daha geniş ve ayrıca da kuru. En azından şimdilik. Ayrıca seni bir çöp kutusuna atılmaktan kurtardım. Bana bir teşekkür borçlusun."

Fakat kedi miyavlamaya devam etti. Sanki ciddi şekilde kötü muameleye maruz kalıyordu.

"Asla mutlu olmaz mısın sen? Şimdi de sanırım kahvaltı istiyorsun." Mick mutfağa doğru yöneldi ve etrafa bakınmaya başladı.

Tam o sırada telefon çaldı ve Mick irkildi. Ormanda, telefon gibi şeylerden çok uzakta uzun süre kalmıştı. "Alo?"

"Merhaba Bay Brody. Ben Don, Winwood mermercilikten. Sipariş vermiş olduğunuz mezar taşı hazır. İstediğiniz zaman gelip alabilirsiniz." Bu telefon Mick'i şaşırtmıştı; taşın hazır olmasının daha fazla vakit alacağını düşünmüştü.

Mick "Bugün açık mısınız?" diye sordu.

"Evet efendim. Saat beşe kadar açığız."

Neredeyse Destiny'den ayrılır ayrılmaz Mick Wayne'nin mezarını herhangi bir işaret olmadan öylece bırakamayacağına karar vermişti. Jenny'nin çiçeklerine rağmen yakında orada bir mezar olduğuna, bir insan yattığına, kardeşinin orada olduğuna dair herhangi bir işaret olmayacağı düşüncesi içini kemirmeye başladı. Ve Cincinnati'nin yeterince uzakta olduğunu, burada Wayne'yi tanıyan kimse olmayacağından mezar taşını burada yaptırıp Destiny'ye kendisinin götürebileceğine karar verdi. Herhangi bir şüpheye engel olmak için de bunun ormandaki eski bir aile mezarlığı için olduğunu belirtti. Taşın üzerine sadece W.BRODY, SEVGİLİ AĞABEYİM yazdırdı. Herhangi bir, yıl ibaresi koydurmadı.

O gün cumartesiydi; yani depodan son kalan eşyaları taşımayı planlamış olmasına rağmen bunun yerine Destiny'ye gitmesi gerektiğini farkındaydı.

Telefonu kapattıktan sonra kediye bakarak düşünmeye başladı.

Hmm, belki de gitmek için birden fazla sebep vardı. Mick Jenny'den nefret etmiyordu -özellikle de babasının ziyaretinden sonra ona olan öfkesi de geçmişti. Ve hâlâ hayatlarının bir arada olamayacakları kadar birbirinden farklı olduğunun da farkındaydı. Ama...belki de Destiny'de mezar taşını yerleştirmekten başka yarım kalan bir işi daha vardı.

Hazır oraya kadar gidiyorken belki de ondan kurtulmak en iyisiydi. "Eşyalarını topla baş belası. Bir yolculuk yapacağız."

Bizim gibi küçük yaratıklar için bu engin boşlukla
baş etmenin tek yolu aşktır.

Carl Sagan

On dokuz

Mick şaşırmıştı. Hava durumu tahminleri doğru çıkmıştı; dışarıdaki hava aylardır olduğundan daha iyiydi. Hatta arabasını sürerken camı bile kapattı. Baş belası tüm yol boyunca miyavladı ve Mick acaba yavru kedileri sakinleştiren bir şey var mıdır diye merak ediyordu. Destiny'ye doğru ilerlerken radyoda Eddie Vedder'dan "Hard Sun" çalıyordu. Mick radyoyu kapatmayı düşündü çünkü geçirmekte oldukları kavurucu yaz sıcaklarında son duymak istediği şey sıcaktı. Ama sürücü koltuğunun yanındaki koltuğun zemininde duran kutunun içinden gelen sesleri bastırmak için kapatmak yerine radyonun sesini biraz daha açtı.

İlk durak olarak uzun ve engebeli yolu seçerek kulübeye gitti. Ağaçların arasından gelen serin esintiye rağmen Mick burada olmaktan hoşlanmadığını fark etti. Çok fazla kötü hatıra vardı, eski ve yeni. Ama orada olmak zorundaydı.

Mick ağır mezar taşını kamyonetin arkasından indirip taşırken hem tatsız bir iş yaptığını hem de doğru olanı yaptığını hissediyordu.

Şükür ki çiçekler sağlam görünüyordu; güneşi kesen ağaçlarla ilgili iyi bir şeydi bu. Jenny çiçeklerin gölgede iyi olacağını söylemişti ama Mick ağaçların onları sıcaktan da koruduğunu tahmin ediyordu. Çiçekler olabildiğince sağlıklı görünüyorlardı.

Mick yaptığı tahta işareti çıkartıp bir kenara koydu. Ardından mezarı kazmak için kullandığı küreği alıp mezarın tam üst kena-

rında dikdörtgen bir alan kazdı. Böylece yumuşak toprak zaman içinde oturdukça mezar taşı kaymayacaktı. Ardından mezar taşını yerine yerleştirdi ve etrafını da toprakla doldurup sabitledi. Geriye doğru bir adım atıp mezara baktı.

Kardeşinin mezarının düzgün bir şekilde işaretlenmiş olduğunu görmek ilk geldiğinde hissettiği kadar keyifsiz gelmiyordu. *Bu çok daha iyi oldu. Çok daha iyi.* En ucuz taşlardan birini seçmiş olmasına rağmen sıfırı bulmak üzere olan bütçesi için bu bile Mick'e oldukça pahalı gelmişti. Ama bunun önemli bir yatırım olduğunu düşünüyordu. Buna değmişti.

Sonra otobana doğru giden tek şeritli uzun yolu geçti. Lanet olası kedi yavrusu tüm yol boyunca gevezelik etmeye devam etti. Mick gölün diğer tarafına doğru bir daire çizerek döndü. Suyun kenarından giden bu yolda sürerken tuhaf hissetti. En son genç bir delikanlıyken geçmişti bu yoldan. O zamanlar da bu yoldan geçmek için nadiren bir sebep çıkardı. Ve son zamanlarda da Jenny'ye gitmek için kestirmeden gölü geçmeyi tercih etmişti.

Şimdi Jenny'yi tekrar görecekti. Son kez. Walter Tolliver hatasını düzeltecek kadar büyük bir davranış sergilemişti; belki bu yüzden Mick de kendi hatasını düzeltecek cesareti bulmuştu kendinde. Belki de olup biteni farklı bir açıdan görmesini sağlayacak kadar çok zaman geçmişti yaşananların üzerinden. Jenny'nin hayatını terk etmeden önce ona bir özür borçluydu.

Onu tekrar görmek gerçek bir cehennem azabı olacaktı -onu tekrar görüp arkasını dönüp gitmek gerçekten zor olacaktı. *Ama yapman gereken tam olarak bu.*

Mick köşedeki bir tümsekten geçerken birden şunu fark etti. Her ikisi için de birbirlerinin etrafında olduklarında kendilerini kontrol etmek neredeyse imkânsızlaşıyordu. Ve bugün ilk defa, *onu gördüğünde üzerine atlamamayı becerebileceğim mi,* diye merak ediyordu. Normalde olan hep buydu: onu gördüğü an onunla beraber olmak istiyordu.

Ama bu sefer olamazdı. Birçok sebepten dolayı. Tekrar onun sıcak bedeninde olmak ve onunla hareket etmek fikri kulağa her

ne kadar hoş gelse de bu sefer olmazdı. Ah lanet olsun —sadece düşünerek bile sertleşmeye başlamıştı. Sanki onunla çok uzun süredir beraber olmamış gibi hissediyordu.

Mick derin bir nefes aldı ve tuttuğu nefesi bırakarak kendi kendine *bunu yapabilirsin* diye düşündü. *Bu sadece bir hoşça kal buluşması. Sadece üzgünüm ve hoşça kal diyeceksin.*

Mick Jenny'yi, hayatını yaşaması için rahat bırakmak niyetindeydi. Jenny kendisine daha çok benzeyen insanlarla beraber yaşamaya devam etmeliydi.

Bir dönemeci daha döndüğünde bu karşılaşma için hazır olduğunu hissediyordu. Ve sarı ev göründü. Sadece —lanet olsun— evin etrafı arabalarla doluydu. Yolda bir sürü araba ve yolun kenarında daha da fazlası…

Ardından Mick yağmurun altında seviştikleri yan bahçedeki insanları fark etti. Çiçekli kıyafetler içindeki kadınlar, şort ve polo gömlek giymiş düzgün görünümlü erkekler. Bir grup düzgün giyimli çocuk etrafta koşturup duruyordu. Mick yaklaştıkça çocukların gülüşmelerini duyabiliyordu. Herkes gülümsüyordu ve ellerinde kağıt bardak ve tabaklar vardı. Birkaç adam da yere çekiçle at nalı çakıyorlardı.

Tüm bu gördükleri Mick'in içinin ürpermesine sebep oldu. İçi ürperdi ve salakça ama kendini çok yalnız hissetmeye başladı. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Arabayı sürmeye devam ederken dönüp yerdeki kediye bakarak "Belki biz yolumuza devam etmeliyiz," diyerek içini çekti. "Ama sonra da sen benimle yaşamak zorunda kalırsın. Bunun ikimiz için de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Lanet olsun." Kamyonet yavaşça Jenny'nin evinin yanında park etmiş arabaları geçerken Mick öfkeyle direksiyona vurdu.

Jenny'yi gördüğünde evin diğer tarafına bakıyordu ve eski Tommy Tutone'un *Can I still turn to you, Jenny?* isimli parçasını aklının içinde duymaya başladığında göğsü sıkıştı. Partideki diğer tüm kadınlar gibi Jenny de hoş bir elbise giymişti ve babasının yanında duruyordu. Bazı kadınlar gerçekten çok zevksiz ola-

biliyor. Lanet olsun o da kimdi? Orada duran kadın aynen Mick gibi, oraya aitmiş gibi görünmüyordu. Bu durum Mick'in beklenmedik şekilde cesaretlenmesine sebep oldu.

Bu yüzden durumu çok da fazla tartmadan park etmiş araba kuyruğunun sonuna yaklaştığında yavaşladı ve park etti. Sanki partiye davet edilen herhangi biri gibiydi. Tüm o insanlar varken arka bahçeye öylece yürüyüp girme fikri, Mick'in cildinin gerilmesine sebep oluyordu. Ama evin bu tarafında sadece Jenny, babası ve o kadın olduğundan bunu yapmaya karar verdi.

Ve...belki de Jenny'nin bir parti veriyor olması iyiydi. Bu durum onun hayatına ne kadar da uygun olmadığını bir kez daha hatırlamasına sebep olmuştu. Ve ayrıca Mick'in, Jenny'nin üzerine atlama ihtimalini de ortadan kaldırıyordu.

Mick eğilip yerden kutuyu aldı. O an kedinin bir süredir sessiz olduğunu fark etti. Belki de sesi kısılmıştır, diye düşündü. Ama sebebin bu olmaması ihtimaline karşı Mick "Dinle baş belası biraz makul davran. Açlıktan ölecekmiş gibi miyavlayıp durma. Sessiz durmaya çalış ve hoş görün yoksa her şeyi berbat edebilirsin, anladın mı?" dedi.

Baş belası cevap olarak miyavladı ama sadece bir kez. Mick de "Güzel ama lütfen öyle zavallı gibi bakmayı keser misin?" dedi.

Ardından kutu elinde dışarı çıktı ve arabanın kapısını kapadı. Avluya doğru yürümeye başladığında yıldızları düşünmeye başladı. Evren çok büyük ve senin sorunların çok ufak. Beş dakika sonra her şey bitmiş olacak -sonsuza dek.

* * *

"Jenny, bu, arkadaşım Anita. Ve Anita, bu da kızım Jenny."

Jenny gözlerinin yuvalarından çıkmaması için oldukça mücadele etti. Vay canına. Anita hiç beklediği gibi değildi; gösterişli ve sağlıklı kızıl saçları yazlık kıyafetinin üzerine dökülüyordu. Kıyafeti belki yaşı için biraz fazla gençti ama üzerine biçilmiş kaftan gibi oturuyordu. Jenny öyle bir vücuda sahip olmayı dilerdi. "Si-

zinle tanıştığıma memnun oldum." Anita bir eliyle getirdiği kabı tutuyordu. Diğer elini de Jenny'yle tokalaşmak için uzattı.

Anita "En az babanızın bahsettiği kadar tatlısınız. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. Ardından elindeki kutuya bakarak "Umarım baharatlı yumurta uygundur," diye ekledi.

Jenny "Baharatlı yumurta mükemmel olur," dedi. Lettie Gale ve en azından iki kişinin daha baharatlı yumurta getirdiğinden bahsetmeye gerek duymadı.

Tam o sırada Betty "Walter," diye seslendi. "Gelip Ed'e ızgarada yardım edebilir misin? Bu yeni modellere alışık değil, korkarım bir patlamaya sebep olacak."

Walter köşeyi hızla dönerek uzaklaşırken Anita Jenny'nin gözlerine şaşırtıcı bir ifadeyle bakıyordu. Sanki hazır bir güven duygusuyla. Ve Anita "Sadece ikimizin arasında kalsın Jenny ama biraz gerginim. Babandan başka kimseyi tanımıyorum ve buraya uyum sağlayabileceğimden pek emin değilim," dedi.

Jenny Anita'nın bu içten ve dürüst tavrına çok saygı duydu. Ve Anita'nın bu kadar çabuk ona açılabilmesinden ötürü iyi hissetti. Muhtemelen ortak çok az noktaları vardı. Anita'ya da, Mick'e verdiği sözü verdi. "Merak etme uyum sağlayacaksın. Ben bununla ilgileneceğim."

Anita Jenny'nin elini sıktı. Kırmızı ojeli parmaklarından aksesuarlar sarkıyordu. Biraz rahatlamış görünüyordu. "Walter'in da söylediği gibi çok tatlısın." Ardından evin arka tarafını işaret ederek "Gidip yumurtalar için bir yer bulacağım," dedi.

Jenny "Ön taraftaki verandanın altından birkaç sandalye alıp hemen arkandan geliyorum," dedi suratında bir gülümsemeyle. "Bu arada, bol bol gülümse ve hoş şeyler söyle. Havadan, kasabadan ve insanların getirdiği yemeklerden bahset."

Anita kısaca kafasını salladı ve göz kırptı. "Anladım, teşekkürler." Ve farklı yönlere doğru ilerlemeye başladılar.

Jenny bir İşçi Bayramı Pikniği düzenlemeye karar vermişti. *Destiny'ye döndüm ve bir süreliğine kalıyorum* demek için iyi

bir yol olduğunu düşünmüştü. Okul başlamıştı ve iyi gidiyordu -haklıydı, büyük sınıflardaki öğrenciler Jenny'nin dersini katılmak istedikleri için seçiyorlardı ve öğrenmekten keyif alıyorlardı. Jenny gelecek ay için gölün karşı tarafındaki kayalıklara bir tur bile ayarlamıştı. Tekrardan hayatta üretken bir amacının olması hoşuna gitmişti.

Jenny elbette parti için havadan endişelenmişti ama bu sabah kalktığında muhteşem bir havayla karşılaştı. Taze havayla dolu, serin esintili bir sabahtı. Gökyüzünde kabarık beyaz bulutlar tam bir yaz sonu günü yaşatıyordu.

Ama ardından, bunun doğru olmadığını düşündü —bu mükemmel bir gün değildi— bu günün tam olarak mükemmel olabilmesi için Mick'in burada olması gerekirdi.

Haftalar geçtikçe Jenny Mick'siz yaşama adapte olmaya başlamıştı. Sadece, keşke onunla birlikte yaşamaya bu kadar alışmasaydım, diye düşünüyordu. Her gün okuldan eve, ona anlatabileceği şeylerle geliyordu. Çoğu zaman kendini Van Gogh'un resminin kıvrımlarına bakarken buluyordu ve Mick'in neler yaptığını merak ediyordu. Akşamları yatakta yanlızlık ve acı çekiyordu ve Mick'in kollarında uyumanın nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyordu.

Jenny verandanın bir tarafındaki demir parmaklığı açmak için eğildi ve birkaç ekstra sandalye çıkarttı. O sırada Lettie etrafta dolanıp Jenny'ye bakınıyordu ve "Sue Ann getirdiği ızgara fasulyeleri mutfağa mı yoksa masaya mı koymak istersin diye soruyor," dedi.

Jenny "Eğer sıcaklarsa masaya, değilse mikro dalga fırına," diye cevap verdi ve sandalyelerden sağlam olan birkaç tanesini yardımcı olmaktan hiç çekinmeyen Lettie'ye uzattı. "Bunu Bayan Ellie'ye götürüp Mary Katherine'e ona gölgede bir yer bulması için yardımcı olabilir misin?"

Lettie ortadan kaybolduğunda Jenny demir parmaklığı yerine koydu ve kalan sandalyeleri de toparlayıp koluna yerleştirdi. Ardından kafasını kaldırıp baktığında neredeyse kalbi duracaktı.

"Oh aman Tanrım," diye mırıldandı. Sandalyeler kolundan yere düştü. Hayatında gördüğü en seksi ve heybetli adam, çimenlerin üzerinden ona doğru yürüyordu -bu Mick'ti. Mick buradaydı.

Jenny derin bir nefes aldı; normal ve kendinden emin görünmeye çalıştı. Her ne kadar onu görür görmez kasıkları kasılmış ve elindeki sandalyeleri düşürmüş olsa da, serinkanlı olmaya çalışıyordu. Ama birden, hâlâ nasıl da içten içe ona âşık olduğunu fark etti.

Mick "Kedicik," diye kısık sesle koyu gözleriyle Jenny'ye yaklaştı. Birden güneş tepelerinde çok daha yakıcı olarak parlıyordu. Jenny terlemeye başladı.

Jenny sesini toparlamakta zorlandı. "Merhaba Mick."

Mick biraz kararsız ve yorgun bir ifadeyle "Seni çok fazla meşgul etmeyeceğim -görüyorum ki bir parti veriyorsun," dedi.

"İşçi Bayramı Pikniği, her ne kadar cumartesi olsa da. Ben — Jenny yutkundu— seni gördüğüme şaşırdım."

Mick anladığını ifade edercesine kafasını salladı ve ardından gölün karşı tarafını boş eliyle işaret ederek —diğer elinde kutuyu tutuyordu— "Kulübeye gelmiştim. Bir mezar taşı yaptırdım. Artık sorun olmayacağını düşündüm," dedi.

Jenny nefes alıp Mick'in Wayne'ye ne kadar iyi bir kardeş olduğunu düşündü. "Bu çok güzel. Sevindim."

"Diktiğimiz çiçekleri görmelisin. Şimdiye kadar solmuş olacaklarını sanıyordum ama harika görünüyorlar."

Jenny "Onları sulamaya gittim," diye itiraf etti.

Mick'in bakışları daha da yumuşadı. Bu bakışlar Jenny'ye, Mick'in şaşırtıcı derecede şefkatli olduğu zamanları hatırlattı. "Lanet olsun tatlım -bu çok hoş. Teşekkürler."

Jenny kafasını sallayarak biraz daha dik durmaya çalıştı ve duygusallaşmadan "Hiçbir şey değil," dedi.

Mick "Bu bir şey," diye ısrar etti. "Ama neden buraya geldiğime dönecek olursak, ben özür dilemeye geldim," dedi.

Jenny tekrar nefesini tuttu ve "Oh," dedi.

"O şekilde gittiğim için."

Jenny bu durumu olduğundan daha neşeliymiş gibi göstermeyecekti. "Evet gerçekten oldukça...berbattı."

Mick'in suratı değişti ve Jenny bir şekilde kelimelerinin onu etkilediğini görmekten dolayı biraz tatmin olmuş hissetti. "Seni kırmak hiç istemezdim Jenny. Sen başıma gelen en iyi şeydin."

Oh Tanrım. Öyle miydi? Gerçekten mi? "O zaman neden gittin ki?"

Mick gözlerini kaldırıp Jenny'ye bakarak "Baban beni tehdit etti," dedi.

"Evet. Duydum. Ve bu berbat," diyerek, gözlerini kısarak Mick'e bakıyordu. Şimdi çok daha cüretkâr hissediyordu. "Ama sen bir tehditle kaçabilecek türden bir adama hiç benzemiyordun. Ve...bir hoşça kal bile demedin. Eğer sebep buysa hoşça kal demeliydin."

Mick iç çekti ve serbest elini pantolonunun cebine soktu. "Haklısın. Gittim çünkü sana çok kızgındım. Çünkü babana burada olduğumu söylemiştin. Bu sebepten dolayı sana çok kırgındım ve üzgündüm. Yani sana güvenmiştim ama..." Ağırlığını bir bacağından diğerine geçirdi. "Şimdi ona neden söylediğini biliyorum. Ve öylece çekip gitmemin yanlış olduğunu biliyorum ama...sanırım düzgün düşünemiyordum. Cehennem gibi bir yazdı, yani bir çok açıdan."

Jenny "Biliyorum," diye mırıldandı. "Nasılsın?"

"Sanırım daha iyiyim."

"Sanırım?"

Mick omzunu silkti. Belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. "İdare ediyorum. Beni boş ver asıl sen nasılsın Kedicik?"

Bu takma adı duymak Jenny'nin içinin ısınmasına sebep oluyordu. "Ben...idare ediyorum. Okuldaki işi kabul ettim ve iyi gidiyor."

Mick kafasını sallayarak "Güzel," dedi.

O sırada Jenny Mick'in yeni dövmesini fark etti. Tişörtünün kolunun kenarından ucu belli oluyordu. Jenny'nin merakı uzanıp tişörtünün kolunu kaldırmasına sebep oldu, böylece dövmenin tamamını görebilecekti. "Bu nedir?" Kol kasının üzerine ince bir çarpı yerleştirilmişti. Üstteyse W.B. harfleri ve çarpı işaretinin bir yanında W. diğer yanında da B. harfi işlenmişti.

"Wayne öldüğü zaman onu unutmayacağıma söz verdim. Sanırım bunun, sözümü tutmak için iyi bir yol olduğunu düşündüm."

Mick sevgisini birçok insandan farklı şekilde ifade ediyordu. Ama sevgisini güçlü şekilde ifade ediyordu. Jenny, her zaman olduğundan daha fazla etkileniyordu Mick'den ve bu durumla nasıl baş edeceğini de bilemiyordu. Onu görmek için kıvranmıştı ve şimdi burada olduğuna göre...Tanrım gittiğinde her şey yeniden başlayacaktı.

Mick "Her neyse," dedi ve elindeki kutuyu işaret ederek "ve sana bu kediyi getirdim," dedi.

Mick kutuya doğru yöneldiğinde Jenny daha önce kutuyu fark etmediği için şaşırdı. Kutunun içinde kaplan desenli, çok tatlı bir kedi yavrusu Jenny'ye bakıyordu. "Oh Tanrım, sen ne tatlı şeysin." Jenny ardından kafasını kaldırıp eski sevgilisine bakarak konuştu. "Ama bir kedi? Benim için?"

Mick "Bir eve ihtiyacı var," diye açıkladı. "Ve ben de belki Kartopu'nun yerini tutabilir diye düşündüm. Böylece artık yalnız hissetmezsin. Ona baş belası diyordum ama bunun için onu suçlama, aslında durum o kadar da kötü değil."

Tam o sırada kedi üst üste miyavlamaya başladı.

Mick "Lanet olsun," diye söylenerek kediye bir bakış attı ve "çok da iyi gidiyordu," dedi. Mick tekrar Jenny'ye bakarak "Bazen bu miyavlama krizlerine giriyor ama bunun dışında etrafta olmasıyla ilgili bir sorun yok," dedi.

Jenny gülümsemesini tutarak yavru kediyi almak için kutuya eğildi. Kedi miyavlamaya devam ediyordu ama Jenny kedinin sıcak gövdesini göğsüne yakın tutup sakinleşene kadar tüylerini

okşadı. "Sadece korkmuş, fakat bir kez yerleşip bana güvenmeye başlayınca daha iyi olacaktır."

Mick'le Jenny göz göze geldiklerinde aralarında görünmez bir şefkat hissi oluştu. Jenny adeta ağlamaktan korktu.

Ta ki Mick göz kırparak o ânı sonlandırana kadar. "Yani bu kediyi alacağın anlamına mı geliyor?"

Jenny bu sabah uyandığında bir kedi istediğini düşünmemişti. Ama anında ve karşı konulmaz şekilde bu kediciğe âşık olmuştu bile. Ve belki de kalbini bu şekilde açma vakti de gelmişti. Bu yüzden "Evet kediyi istiyorum," dedi.

Mick konuştu. "Güzel. O bir şekilde seni düşünmeme sebep oldu. Ona iyi bir ev sunabileceğini ve ona nasıl bakman gerektiğini bildiğini düşündüm."

"Erkek bir kedi olduğunu söylüyorsun; bu gerçek mi yoksa sadece varsayım mı?"

Mick omzunu silkerek "Bana erkek gibi geldi ama ben kedi uzmanı değilim," dedi.

Jenny kediyi avcunun içinde ters çevirip bacaklarını araladığında Mick biraz irkildi. Jenny "Emin olmak için çok genç ama görebildiğim kadarıyla haklısın –erkek," dedi. Mick de Jenny de gülümsediler; o an Jenny Mick'e dokunmak istedi ama dokunmadı.

"Sanırım partiye dönsen iyi olacak."

Jenny midesi düğümlenmiş olarak "Tamam," diye fısıldadı.

Mick'in sesi kısıldı ve "Kendine iyi bak Kedicik," diyerek gitmek üzere arkasını döndü.

Jenny kucağındaki kediye sarılıp göğsüne bastırırken Mick'in arkasından bakarak, arka bahçeden gidişini izliyordu. Mick'in beraberinde bir yanını da götürdüğünü hissediyordu. Mick, ona umursamaz, vahşi ve deli dolu olmayı öğrettiği yanını da beraberinde götürüyordu.

Mick bahçeden tam ayrılmak üzereydi ki, Jenny gitmesine izin veremeyeceğini fark etti —henüz değil. "Mick bekle!"

Mick durup omzunun üzerinden Jenny'ye baktığında Jenny'nin kalbi adeta eridi. *Şimdi ne var?*

Jenny'nin cevabı bulması sadece saniyeler sürdü. Vahşi ol, umursamaz ol, deli dolu ol. Bir kez daha. Jenny eğilerek kediyi, Mick'in yanına koyduğu kutuya bıraktı ve Mick'e doğru yürümeye başladı.

Mick'e yaklaştığında gözlerine bakarak "Seni hâlâ çılgınlar gibi seviyorum ve senin için kıvranıyorum Mick," dedi.

Mick'in bakışları bir anda değişti ve Jenny tereddütsüz, Mick'in de onun için kıvrandığını biliyordu. Mick "Kedicik," diyerek derin bir nefes aldı ve kafasını sallayarak Jenny'nin gözlerine bakmadan önce uzun bir süre yere baktı. "Sensiz yalnızdım. Gerçeği bilmek istiyorsan berbat durumdaydım. Ama sana olan kızgınlığım geçtiğinde bile buraya gelmedim çünkü…kendine bir bak. Şu haline bak," diyerek önce Jenny'nin kıyafetini sonra da etraftakileri göstererek gülüşen insanları, park etmiş arabaları ve tüm Destiny sakinlerini ima ediyordu. "Ben buraya yakışmıyorum. Ve yakıştığım yerler de senin için pek uygun yerler değil. Sen böyle bir dünyayı, böyle bir yaşamı hak ediyorsun."

Jenny "Sen de," diye ısrar etti. "Eğer istersen."

Mick hâlâ ikna olmamıştı ve kafasını salladı.

Ve bunun üzerine Jenny çok sinirlendi. O kadar çok sinirlendi ki, bunu saklama ihtiyacı bile duymadı.Yumruklarını sıkıp bir ayağını yere vurdu. "Lanet olsun Mick. Değişen nedir? Babam bizi dağıtmadan önce sen neredeyse burada kalmaya istekliydin. Denemek istiyordun. O zamandan bu zamana ne değişti?"

Mick çok normalmiş gibi "Durumun farkına vardım Jenny. Ben pikniğine davet ettiğin insanlara benzemiyorum. Onlar gibi de davranmıyorum," dedi.

"Ben zaten onlar gibi davranmanı istemiyorum ki. Ben sadece insanların sendeki iyi yanı görmesini istiyorum. Ve senin de onlar da aynı şeyi görmeni istiyorum. Ve sadece, tekrar bana inanırsan bunun işe yarayacağını biliyorum."

Mick hemen cevap vermediğinden, Jenny uzanıp Mick'in elle-

rini kavradı ve ardından kafasını eğip çalışmaktan sertleşmiş ellerine baktı. Elleri beraber güzel görünüyordu ve iyi de hissettiriyordu. Jenny Mick'in ellerini sıkarak gözlerini Mick'in gözlerine kaldırdı. "Mick, eğer beni seviyorsan benimle kal. Sen de benim başıma gelen en iyi şeysin."

Jenny, Mick'in şaşkınlığına epey şaşırmıştı. "Ben?"

O an Jenny, Mick'in hâlâ durumu kavrmadığını fark etti. Hâlâ Jenny'nin onu ne kadar derinden sevdiğinin farkında değildi. Ona ne kadar inandığını ve Mick'in onunla beraber olmasının Jenny için ne kadar önemli olduğunu kavramış değildi.

Jenny kafasını sallayarak "Sen benim her yönümü sevdin. İyi Jenny, kötü Jenny -hatta işine burnunu sokan kızı bile sevdin. Bunun ne kadar ender olduğuna dair bir fikrin var mı? Ne kadar özel? Hayatımda hiç kimse beni bu kadar özgür hissettirmemişti Mick," dedi.

"Sen gittiğinden beri deniyorum Mick. Sen gittiğinden beri özgür olmak için çok çabalıyorum. Olmak istediğim insan olmak için fakat...bazen sensiz nefes bile alamıyorum." Ardından Jenny Mick'in ellerini bıraktı ve avuçlarını Mick'in kirli sakallı yüzüne götürdü. "Buna bir şans ver. Bize bir şans ver. Seni seviyorum Mick. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Ardından Jenny Mick'i öptü.

Yumuşak, kısa ama tamamen ateşli bir öpücüktü. Dudakları birbirine hafifçe değince kenetlendiler, uzun bir süre... Uzun ve ateşli bu süre, ikisinin de bacaklarının arasında bir kasılmaya sebep oldu. Jenny, Mick'in çok özlediği o erkeksi kokusunu içine çekti. Sert bedenini kendi yumuşak bedeninde hissetmeyi de çok özlemişti.

Ardından Jenny bekledi. Bu öpücük, verebileceği tek şeydi. Bu öylesine bir öpücüktü ki, dünyaya, hayata ve hatta tüm sözlere bedeldi. Eğer bu, risk alıp onunla kalmasına yeterli olmayacaksa başka hiçbir şey de olamazdı.

Ardından Mick en sonunda elini Jenny'nin kafasının arkasına götürdü ve suratlarını birbirine yaklaştırarak derin bir nefes aldı. "Beni bir daha öyle öp Kedicik. Ne istersen yaparım."

Bunun üzerine Jenny Mick'i art arda öpmeye başladı. Suratları birbirinden bir santimden daha uzak değildi. Mick'in ağzından kelimeler mırıltı şeklinde dökülmeye başladı. Sanki bir derenin çağlaması gibi, uzun süredir içinde tuttuğu şeyler dökülüyordu. "Seni seviyorum Jenny Tolliver. Seni çok fazla seviyorum. Seni terk ettiğim için salağın tekiyim. Bu insanların hakkımda ne düşündüğü umrumda bile değil; ben sadece, senin hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Sen beni sevdiğin sürece tatlım, hayatım çok daha iyi olacak. Tek ihtiyacım olan sensin Kedicik. Sensin."

Nefesleri kesilene kadar bir süre daha öpüştükten sonra Jenny Mick'in kollarının arasında biraz geri doğru çekti kendini ve Mick'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Sanırım artık tek soru şu -baş belasıyla yaşayabilecek misin?"

Mick gayet ciddi bir şekilde "Ona alıştım tatlım," dedi.

Jenny güldü ve "Hayır ben kediyi kastemiştim," dedi.

Mick gözlerini yarı açık halde Jenny'ye çevirdiğinde yakışıklı yüzüne bir sırıtma yayılmıştı ve ölümüne seksi görünüyordu. "Senin için her şeyi yaparım Kedicik."

Birkaç dakika sonra Jenny Mick'in elinden tuttu; evin arkasından dolanarak Destiny'deki ilk partisinin tam kalbine doğru götürdü. Onları ilk fark eden Jenny'nin babasıydı. İkisini de bir gülümsemeyle selamladı. Jenny'ye "Nerede kaldığını merak etmeye başlamıştım ama şimdi anlıyorum. Seni görmek güzel Mick. Burada olmana sevindim," dedi.

Jenny bir an için Mick'in gözlerinde parlayan ışığı fark etti. Mick bir elini Jenny'nin babasını selamlamak için uzattı. "Teşekkür ederim. Burada olmak güzel."

Tam o sırada Anita geldi. Jenny'nin tahmin edebileceğinden çok daha rahat görünüyordu. Anita "Komşun Bayan Ellie ile tanıştım. O gerçekten farklı bir kişilik. Sadece bar yerine arabada çalıştığımı sanıyor," dedi.

Jenny Mick'e "Babamın kız arkadaşı Anita," diye tanıştırdı. "Anita, erkek arkadaşım Mick Brody."

Babası ve Anita, Ed'e ızgarada yardımcı olmak için ayrıldıklarında Mick Jenny'ye dönerek gözlerini kocaman açtı ve "Bu babanın kız arkadaşı mı? Vay canına," dedi.

Jenny gülerek "Biliyorum," dedi.

Sue aceleyle yanlarına, kâğıt tabakların eksik kalacağı endişesiyle geliyordu ki, birden nefesini tutarak "Bu baharatlı yumurtaların nesi var böyle?" derken aniden durup göz kırptı ve o an Jenny'nin elini tutan çok yakışıklı bir adam olduğunu fark etti. "Uh, merhaba."

Jenny "Bu Sue Ann. Sue, bu da Mick," dedi.

Sue "Hı hı," diye mırıldandı.

Jenny "Mick benimle kalmak için Destiny'ye dönüyor," diye ekledi. Birden Jenny'yle Sue göz göze geldiler. Jenny'nin gözleri adeta *onun insanın içini sızlatacak kadar ateşli olduğu konusunda yalan mı söylemişim* der gibi bakıyordu. Sue da cevaben *hayır arkadaşım kesinlikle yalan söylemedin* der gibi bakıyordu.

Sue en sonunda kendini toparlayarak "Bunu duyduğuma gerçekten sevindim," dedi.

Mick de "Jenny sizden çok bahsetti. Ve eminim benimle ilgili şüpheleriniz vardır geçerli sebeplerden ötürü; ama umarım Jenny için iyi olduğuma dair kendimi kanıtlayacak fırsatı bana verirsiniz," dedi.

Birkaç dakika sonra Mick, Jenny'nin babası ve Ed tarafından ızgarayla ilgili bir sohbete çağrıldığında Sue tamamen şaşkın bir halde "Onun böylesine nazik olduğundan ve nerede ne söylemesi gerektiğini bu kadar iyi bildiğinden hiç bahsetmemiştin," dedi.

Jenny kafasını sallayarak şaşkınlık içinde "Ben de bilmiyordum ki inan bana. O sürprizlerle dolu," dedi.

"Mesela bugün birden buraya gelmesi gibi."

Jenny kafasını sallayarak dudağını ısırdı ve "Sanki beni terk etmesi tamamen bir saçmalıkmış ve tek ihtiyacı olan benmişim gibi," dedi.

Sue bir avcunu göğsüne koyarak tamamen şaşkın bir halde konuştu. "Oh Tanrım, bu muhteşem arkadaşım. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Yemekten sonra Mick, Sue'nın kocasıyla sohbet etti. Ardından Jenny Mick'i, Tessa, Amy ve Lettie Gale ile tanıştırdı -hepsi de şaşkınlıklarını gizleyerek kibar davranmaya çalıştılar.

Jenny, Amy'nin Tessa'ya sessizce "Biliyordum -gizlediği bir adam olduğunu biliyordum," dediğini duydu.

Tessa da "Biliyorsun biz gençken gizliden gizliye onun hep çok seksi olduğunu düşünürdüm ama kimseye söylemedim," diye cevap verdi.

Ardından Jenny Mick'i Bayan Ellie ile tanıştırmak için akçaağacın altına götürdü. Jenny bağırarak "Bayan Ellie. Bu Mick Brody, benim erkek arkadaşım!" dedi.

Jenny bu sefer Bayan Ellie lafları nasıl evirip çevirecek diye beklerken Bayan Ellie "Oh canım… Terrence'dan sonra bu büyük gelişme," dedi.

Jenny "Neden öyle söylüyorsunuz Bayan Ellie?" diye sordu.

"Tatlım kör müsün? Baksana, çocuk ne kadar seksi."

Son söz

Bir sonraki yaz

Jenny ve Mick yeşil kanoyla göle açıldılar. Jenny'nin teleskobu aralarında duruyordu. Mick "Çok yakında her yıldızlara bakmak istediğinde buraya pedal çevirmek zorunda kalmayacağız," dedi. Gündüzleri Mick kasabanın hemen dışındaki, yeni gelişmekte olan inşaatlarda taş işçiliği yapıyordu ama geceleri ön verandanın üzerine bir balkon yapmakla meşguldü. Böylece ağaçlar önlerini kesemeyecekti. Evi satın almışlardı böylece istedikleri değişikliği yapabiliyorlardı. Annesinin hatıra köşesine gelince, her şeyi paketleyip babasının evine göndermişlerdi. Anita anlayışlı bir kadındı ama erkek arkadaşının eski karısının kocaman bir portresini duvara asmasına göz yumacak kadar da değil; ve babası da nihayet bunu anlamıştı.

Jenny Mick'e, "Balkonun bitmesini dört gözle bekliyorum ama arada sırada yine de buraya gelmek isterim," dedi. Kano suda yumuşakça, güney sahiline doğru kayıyordu. Cırcır böcekleri ötüyordu.

Mick sırıtarak "Sen tepeye çıkarken ormanda olup bitenleri seviyorsun," dedi. Bunu hiç planlamamışlardı ama bazen birbirleriyle ilk karşılaştıkları noktadan geçerken kendilerini o ilk karşılaşmayı yeniden yaşarken buluyorlardı.

Jenny biraz ilgisiz ve alaycı bir ifadeyle "Belki," dedi.

Mick bir kaşını tereddütle kaldırarak "Belki Kedicik?" dedi.

Jenny teslim olurcasına gülümsedi. "Pekâlâ, kesinlikle. Ama bu seksten daha fazla bir durum. Eğer buraya yıldızlara bakmaya

gelmeseydim seninle asla karşılaşmazdık ve Bayan Ellie'nin bahçesindeki o muhteşem düğünümüz de olmazdı. Ayrıca Destiny nal atma şampiyonu da olamazdın. Nal atma oyununda o kadar yetenekli olduğunu da bilmiyordum."

Mick omzunu silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben gizli yeteneklerin adamıyım."

Jenny suratında muzip bir sırıtma ile "Seninle bunun üzerine tartışmayacağım," dedi. Mick hâlâ yatakta Jenny'nin dünyasını kimsenin sarsamadığı gibi sarsıyordu. "Ayrıca kulübe yıkılıp mecazlığın etrafı çevrildiğinde buraya gelmekten daha da hoşlanacaksın -Mick gelecek yaz, kardeşi için daha rahat edebileceği bir yer hazırlamak istiyordu. Eski evde, ondan başka hatırlamak istediği bir şey yoktu.

"Belki de ama sana okulla ilgili söylediklerimi unutma. Artık burada olmayı çok seviyorum ama eğer okula geri dönmek istersen ve astronomi ile ilgili tam gün çalışmak istersen ben hazırım. Hâlâ o sersemin hayallerini çalmış olduğunu hatırlamaktan nefret ediyorum," diye söylendi.

Jenny içini çekti. Gerçek şu ki, şu an hiç olmadığı kadar mutluydu. İşini seviyordu. Babasına ve arkadaşlarına yakın olmaktan mutluydu. Eski hayallerinin geçmişte kalması en iyisiydi ama Mick'in onun hayallerine bu kadar değer veriyor olması da çok hoştu. Ardından Jenny daha önce aralarında hiç bahsi geçmeyen bir konuyu açtı. "Senin hayalin neydi Mick? Yani gençken."

Mick'in suratında tanıdık olmayan bir hoşnutluk ifadesi belirdi ve "Gölün bu tarafından yaşamak ve buraya ait olabilmek," dedi. Mick kaşlarını kaldırarak ekledi. "Yani hayalimi yaşıyorum tatlım."

Kano kıyıya yanaştığında ikisi de kanodan dışarı adım attılar ve Mick içinde teleskop malzemelerinin olduğu çantayı aldı. Jenny Mick'in önünden güçlükle yukarı doğru, ormanın içinden yürümeye başladı. Fakat ağaçlar etraflarını sarmaya başladığında son kalan gün ışığını da engelliyordu. Jenny tepeyi tırmanabilmek için adımlarını yavaşlattı.

O sırada Mick'in bluzunun içinden beline sarıldığını hissetti. Tüm bedeni ısındı ve içini çekerek omzunun üzerinden Mick'e baktı. "Ne yapıyorsun?"

Mick arkasından eğilerek boynundan öptü. "Düşünüyorum da, yıldızlar bekleyebilir."

Jenny, Mick'in ateşli öpücükleri bedeninde gezinirken dudağını ısırdı ama yine de karşı koydu. "Gökyüzü şu anda mükemmel Mick. Ayrıca hava durumunda akşamın ilerleyen saatlerinde bulutlanacağını ve gece yarısı da yağmur yapacağını söylemişti. Ve yeni objektiflerimi denemek istiyorum."

Mick Jenny'nin kulağına "Ne kötü. Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Tam burada, sana ilk sahip olduğum yerde."

Tamam, bu Jenny'nin biraz ıslanmasına sebep oldu ama yine de "Mick haydi -ilk önce yıldızlar, sonra seks, söz veriyorum," dedi.

Mick "Şimdi seks," diye ısrar etti. Adeta bir mağara adamı gibiydi. Sertleşen penisini iyice Jenny'nin bacaklarının arasına bastırıyordu.

Jenny "Mmm," diye inlerken buldu kendini. "Ama...hadi gidelim." Mick'in elinden tuttu ve dik yamaçtan yukarı doğru çıktılar.

Ta ki Mick bedeniyle onu durdurana kadar. Tıpkı ilk karşılaşmaları gibi -patikada önüne çıktı ve benzer kelimeler söyledi. Bu sefer tehditkâr değil, çok daha baştan çıkarıcıydı. "Dinle tatlım, o tepeden yukarı çıkmayacaksın."

"Ah, evet çıkacağım." Jenny yanından geçmeye çalıştı ama Mick yeniden yolunu kesti ve büyük elleriyle Jenny'nin omuzlarından kavradı.

"Benimle uğraşmak istemezsin değil mi Kedicik?"

"Ya uğraşırsam?"

Mick kollarını göğsünün önünde birleştirip bir kaşını da kaldırdı ve "Ben de seninle uğraşmak zorunda kalabilirim," dedi.

Bunun üzerine Jenny alay edercesine gözlerini devirerek "Söz sözdür," dedi.

Cevaben Mick Jenny'yi bir ağaca çiviledi. Mick'in gözlerindeki ifade hızla seksi ve vahşi bir hal aldı. Jenny baştan aşağı ısındığını hissetti.

Gerisi hikâye. Mick Brody ile Mavi Vadi Gölü'nün ormanında yaşanan deli dolu, acele bir seks daha. Tek gerçek vardı: Mick, Jenny'nin hayatının aşkı olmuştu.

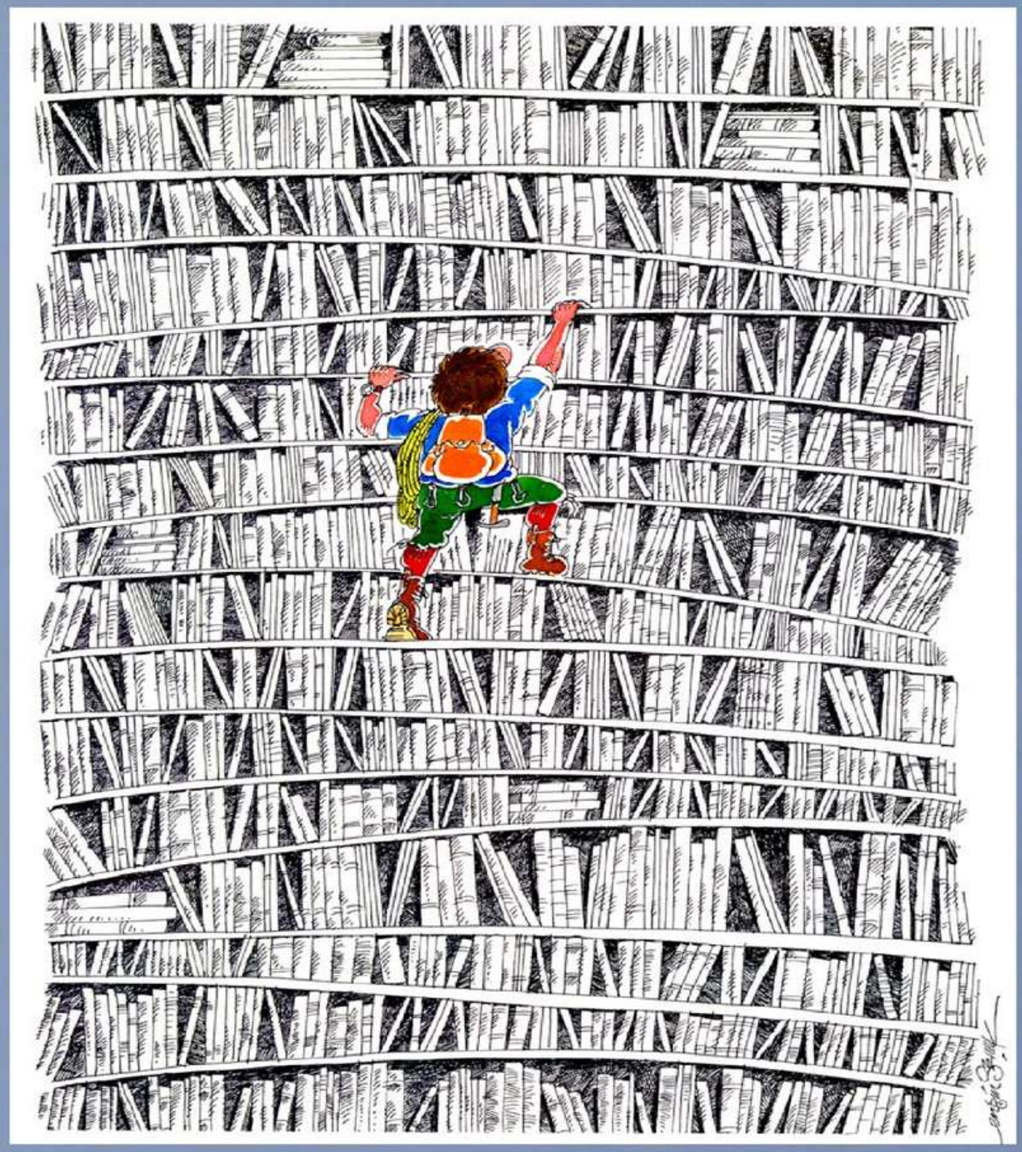

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)